

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

JUDE DEVERAUX

Dilek Taşı

**BRO
SIS**

Roman

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Bazen dileklerin gerçekleşmesi için biraz sihre ihtiyaç vardır...

Doktora öğrencisi Gemma Ranford, Frazier ailesinin tarihi belgelerini kataloglama işini o kadar çok ister ki bunun için diğer adaylarla savaşılmaya bile hazırdır. Tarihe tutkun Gemma, çaresizce tezini bitirmeye çalışmaktadır ve belgelerin, araştırmalarına yardımcı olacak yeni bilgiler içerdiğini ummaktadır. Bulmayı hiç beklemediği şeyse çoğu insanın efsane olduğuna inandığı ve Frazier soyadına sahip herkesin dileklerini yerine getirdiği söylenen Dilek Taşı'dır.

Genç kadın Virginia'daki küçük kasabada aileyle daha çok vakit geçirdikçe, Frazier'ların en içten dileklerinin gerçekleştiğini fark eder. Bir de Frazier'ların en büyük oğlu Colin'e umutsuzca aşık olduğunu...

Uluslararası üne sahip bir hirsız da ava katılınca, bir asırdan uzun süredir kayıp olan Taş'ı bulabilmek için birlikte çalışmak zorunda kalan Gemma ile Colin'in zamanı daralır. Çünkü Taş yanlış ellere geçerse Frazier ailesinden kimse güvende olmayacaktır...

"Deveraux'nun altın dokunuşu hikâyeye paha biçilemez
ölçüde değer katmış."
Publishers Weekly

www.gemmaranford.com

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Kasabada şahit olduklarından, bu adamı, ailesini tanıdıktan ve şimdi de evini gördükten sonra içinde özlem duygusu uyandı. Babası öldüğünden beri kendini hiçbir yere ait hissedememişti. Bir yere ve birine ait olmak, Gemma'nın en derin arzusuydu.

Birbirlerini çok iyi tanıyorlar, diye düşündü Gemma. Birbirlerini o kadar iyi tanıyorlardı ki rahatça konudan konuya geçebiliyorlardı. İşte bu, diye geçirdi aklından. Ben de böyle bir şey istiyorum. Herkesi tanıdığım, herkesin birbirini önemseydiği böyle bir samimiyetin parçası olmak istiyorum.

Dilek Taşı

Pegasus Yayınları: 1576
Bestseller Roman: 680

Dilek Taşı
Jude Deveraux
Özgün Adı: Heartwishes

Yayın Koordinatörü: Berna Sirman
Editör: Çiçek Eriş
Düzeltili: Selma Altıntaş Bursalioğlu
Sayfa Tasarımı: Ezgi Gültekin
Kapak Uygulama: Pınar Yıldız

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık
Sertifika No: 11946
Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A
Bayrampaşa/İstanbul
Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Şubat 2017
ISBN: 978-605-299-106-0

Türkçe Yayın Hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2017
Copyright © Deveraux, Inc., 2011

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla
Simon & Schuster Inc.'in alt yayıncısı Pocket Books'tan alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler
Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.'den izin alınmadan fotokopi dâhil,
optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz,
çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 12177

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.
Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han
No: 11/9 Taksim / İSTANBUL
Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46
www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com
Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

JUDE DEVERAUX

Dilek Taşı

Edilean Serisi-5

İngilizceden çeviren:
Melda Dinçel

PEGASUS YAYINLARI
Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

1

Gemma'nın emin olduğu tek bir şey vardı: İşi o kadar çok istiyordu ki uğruna birini öldürebilirdi.

Pekâlâ, belki birini öldürmezdi ama kesinlikle birkaç kol veya bacak kırabilirdi.

Bayan Frazier'ın yanında durdu ve yeni ahşap raflara özenle yerleştirilmiş kirli eski kutularla dolu depoya baktı. Hayatında bu kadar güzel bir şey görmediğinden emindi. İçten içe “özgün kaynaklar” diye bağırdı. Yüzyıllardır kimsenin dokunmadığı kutular dolusu belgeye bakıyordu.

Uzun boylu ve görkemli Bayan Frazier, Gemma'ya tepeden bakıyor ve belli ki bir şey söylemesini bekliyordu. Ama Gemma hislerini nasıl dile getirebilirdi? Hayat boyunca tarihe duyduğu hayranlığı nasıl tarif edebilirdi? Bu belgelerin içeriklerini keşfetme macerasının ona ne ifade ettiğini anlatabilir miydi? Veya yeni bilgilerin peşine düşmenin verdiği heyecanı, yeni...

Bayan Frazier ışığı kapamak için düğmeye basarken, “Sanırım bütün bunlar biraz ağır geldi,” dedi. Bunun Gemma'nın değerli kutuların ve gizemli içeriklerinin yanından ayrılması için bir işaret olduğu belliydi. Gemma isteksizce Bayan Frazier'ı konforlu oturma odasına doğru takip etti. İşi alan kişinin kullanacağı misafir evi bile çok güzeldi. Ev, bir köşesinde mutfak bulunan büyük bir oturma

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

odası, kendi banyosu olan bir yatak odası ve biraz önce gördükleri depodan oluşuyordu. Evin ön tarafında, Fransız kapısı yeşillığe ve çiçek bahçesine açılan olağanüstü güzellikte geniş bir çalışma odası vardı. Hemen dışarıda, üstü kapalı otoparkın arkasında, içinde tasnif edilmemiş belgelerin bulunduğu kutuların yerden tavana kadar sıralandığı üç arabalık bir garaj vardı.

Gemma işin beraberinde getireceği vazifenin büyüklüğü karşısında serseme dönmüştü. Tarih doktorasının danışmanı ona e-posta gönderip Virginia'nın küçük bir kasabası olan Edilean'da geçici bir iş için görüşme ayarladığını söylediğinde Gemma çok memnun olmuştu. Sonra üniversitenin eski mezunlarından bir kadının, ailesinin geçmişine ait belgeleri incelemesi ve aile tarihini yazması için birini işe almak istediğini anlatmıştı. Gemma bu fikirle alay etmişti. Bu neydi şimdi? Büyük büyükanneler ve Ellis adası mı? Çok ama çok sıkıcıydı.

O gün ilerleyen saatlerde danışmanın ofisine gidip yüz yüze konuşmak istemişti. Ona üzgün olduğunu, derslerini tamamladığı için doktorasını bitirmek üzere tezinin üstünde çalışmak istediğini söylemişti.

“Bence buna bir bakmalısın.” Danışmanı kaliteli kalın kâğıt üzerine basılmış bir mektup uzatmıştı. Üzerinde Bayan Peregrine Frazier'in, kocasının ailesinin İngiltere'deki malikânesinden tarihleri on altıncı yüzyıla kadar uzanan yüzlerce kutu belge aldığı yazıyordu. Bu belgeleri sınıflandırıp bulgular doğrultusunda geçmişlerini yazıya dökcek birini işe almak istiyordu.

Gemma masanın üzerinden danışmanına bakmıştı. “On altıncı yüzyıl” ve “yüzlerce kutu” kesinlikle sıradan bir soy araştırması değildi. “Bunları başka kim gördü?”

Danışmam, “Sıçanlar, fareler,” demiş ve kalın bir zarf uzatmıştı. “Her şey burada yazılı. Belgeler İngiltere’de Birinci Elizabeth döneminden kalma bir binanın çatı katındaymış. Aile...” Zarftan bir sayfa çıkarıp ona bakmıştı. “Rypton Kontu’nun soyundan geliyor. Amerikan Devrimi sırasında evi satmış ama bir jenerasyon sonra geri almayı

başarmışlar. Eski bina yakın zamanda bir kez daha satılmış. Fakat bu kez çatı katını boşaltmak isteyen bir firmanın eline geçmiş ve bir açık artırma düzenlemişler.”

Gemma oturmuştu. Daha doğrusu kendini neredeyse adamın masasının karşısındaki sandalyeye bırakmıştı. “Yani Bayan Frazier...”

“İngiltere’ye gitmiş ve yüzyıllardır o evde tutulan bütün belgeleri satın almış. Hepsine ne kadar para ödediği tam olarak belirtilmemiş ama ‘binlerce dolar’ olduğundan bahsedilmiş. Açık artırma sırasında bir mücadele yaşanmış ama Bayan Frazier hepsini almış. Bana kalırsa Bayan Frazier oldukça dişli bir kadın. İstediklerini elde ediyor.”

Gemma elindeki mektuba bakmıştı. “Ve belgelerde neler yazdığını kimse bilmiyor, öyle mi?”

“Evet. Müzayede ekibi her şeyi aşağı indirip partilere ayırmış. Açık artırmayı bu kadar ateşlendiren de hiçbir şeyi açmamaları olmuş. Belgeler evin muhasebe kayıtları ve aile bireyleri dışındakileri ilgilendirmeyen şeyler bile olabilir. 1742 yılında Kont’un ne kadar et aldığı, akrabalar dışında kimseyi heyecanlandırmaz herhalde. Doktora komitesini kesinlikle heyecanlandırmaz.” Duraksamıştı. Gülümseyerek, “Ama yine de evrensel derecede heyecan verici bir şey de çıkabilir,” diye eklemişti.

Gemma bütün bilgileri sindirmeye çalışıyordu. “Bu kadın tek bir kişinin, hiç yardım almadan bütün belgeleri inceleyip ailenin tarihini çıkarmasının ne kadar süreceğini düşünüyor?”

“Başlangıç için ailesinin evinde konaklama, araba kullanımı ve yıllık yirmi beş bin dolarlık maaş ile iki sene teklif ediyor. İki sene içinde tamamlanamazsa...” Omzunu silkinişti. “Sanırım anlaşma iş sonuçlanana kadar devam edecek. Karım ve çocuklarım olmasaydı işi kendim almak isterdim.”

Gemma hâlâ anlamaya çalışıyordu. Bu doğru bir bilgiyse bir hayli kabarık veri dosyalarından bulduklarıyla tezini yazabilirdi. Ne de olsa araştırmalara başlamak için, üzerinde çalışabileceği tek bir konu bile bulamamıştı. Danışmanına dönmüştü. “Öyleyse sorun ne?”

“Kıyasıya bir rekabetle karşı karşıyasın.”

Gemma danışmanın duraksamasından güzel bir haber alamayacağını anlamıştı. “Kim onlar?”

“Kirk Laurence ve Isla Wilmont.”

Genima'nın yüzünden şaşırdığı anlaşıyordu. Üçü de aynı yaşıydı ve doktoralarını bitiriyorlardı ama bunun dışında aralarında hiçbir benzerlik bulunmuyordu. “Bu ikisi neden böyle bir iş istesin ki? Virginia'da küçük bir kasaba, bir ailenin misafir evinde konaklama? Senelerce sürecektir araştırma? İkisi de böyle şeylerden hoşlanmaz.”

“Duyduğum kadarıyla ailede üç erkek çocuk varmış. Bekâr. Zengin.”

Gemma somurtmuştu. “Bu, Isla'nın durumunu açıklıyor ama ya Kirk?”

“Anladığımı kadarıyla babasının onun için kurduğu destek fonu, okuduğu sürece onu destekleyecek. Tek yapması gereken, Bayan Frazier'ı kendisini işe alması için etkilemek ve böylece mezuniyetini senelerce erteleyebilir. Mezun olur olmaz iş bulamazsa kapı ve pencere üreten aile şirketine girmesi bekleniyormuş.” Gemma'ya bakmıştı. “Bu belgeler makalelerini yayımlatmak için güzel bir şans olabilir.”

Gemma nefesini tutmuştu. Makale yayımlatmak –tezin bir üst seviyesi– bir akademisyenin gelecekteki kariyerinin çıkış veya batış noktası olabilirdi. Makale yayımlatmak demek, Kirk'ün aile işine bulaşmaması ve Isla'nın kendisini geçindirebilecek biriyle evlenmek için bu denli çırpınmaması demek olabilirdi.

Gemma, Kirk ile Isla'nın rahat ve kendinden emin tavırlarını düşününce küçük kasabalı kadın üzerindeki etkilerini hayal edebiliyordu. Gemma'nın onları alt etme şansı olmasa bile bu, onu denemekten alıkoymayacaktı. “Bayan Frazier benim adımları nereden duymuş?”

“Üniversitenin mütevelli heyeti başkanı eski bir arkadaşımış. Birkaç ay önce tarih bölümündeki herkesten bu iş için tavsiye edebilecekleri öğrencilerin isimlerini istemişti. Hepimiz birkaç öğrenci önerdik ve Bayan Frazier görüşmek üzere üç öğrenci belirledi. Sen

de onlardan birisin. Bu arada işi en iyi şekilde yapacağını söyleyen övgü dolu bir referans mektubu yazdım.”

“Eminim başka biri –hatta yarım düzine kadar kişi– aynı şeyleri Kirk ve Isla için de yazmıştır.”

“Kesinlikle öyle,” demişti. “Benimkini farklı kılan ise doğru olması. Görüşmeye gideceksin, değil mi?”

“Tabii ki gideceğim. Hiçbir şey olmasa bile zulayı görmüş olurum.” Gemma ofisin kapısını açmış, sonra dönüp danışmanına bakmıştı. “Bayan Frazier’ın malikânesi demek, golf sahası olan bir golf kulübü ve üç oğluyla yenecek yemekler demektir. Kirk ve Isla yanında bulundurmak isteyeceği insanlar ama öte yandan Gemma Ranford...”

“O iki kelebeğin bir senede yapacaklarından daha fazlasını bir haftada bitirir.”

“Teşekkürler,” demişti Gemma ve ağır çantasının askısını omzuna geçirmişti.

Danışmanı, Gemma’nın bu işe bir şans verecek olmasından memnundu. Rahatlamayı hak eden birisi varsa o da Gemma’ydı. Hiç o kadar çok çalışan bir öğrencisi olmamıştı. “Şimdi nereye gidiyorsun?”

“Tahmin et.”

Sırtıtmıştı. “Çocukları yumruklamaya mı?”

“Doğru bildin. Öğrendiklerinden emin olmak için bir şeyler yapmam gerekiyor.” Ofisten çıkarken mektubu çantasının içine atmıştı.

O gece Gemma odasının kapısını kapamış, yatağına girmiş ve Bayan Frazier’ın hazırladığı sayfaları incelemeye başlamıştı. İngiltere’deki açık artırmayı, Williamsburg ile William & Mary Üniversitesi’ne on altı kilometre uzaklıktaki Edilean kasabası hakkındaki bilgileri okumuştı. Saat on bir civarı iki ev arkadaşından biri anormal kıkırdama ve eşyalara çarpma sesleriyle eve dönmüştü. Son erkek arkadaşıyla kızın yatak odasına girmişler ve başka sesler duyulmaya başlamıştı.

Gemma yatak örtüsünü başına geçirmiş ve kâğıtları okumaya kitap lambasıyla devam etmişti. Frazier malikânesinin fotoğrafları vardı. On hektar genişliğindeki bir arazinin üzerinde, ağaçların arasında kalmış iki misafir evi bulunan büyük bir evdi. Frazier'ların Virginia'da dört büyük araba bayileri vardı ve Richmond'dakinin broşürü de sayfalar arasındaydı. *En büyük* sıfatı, bayiye tanımlamak için defalarca kullanılmıştı.

Ama Gemma broşürle ilgilenmemişti. Onun dikkatini çeken, eski belgeleri incelemek ve yüzyıllardır kimsenin görmediği bilgilere erişmekti.

Ev arkadaşının odasında sanki biri yataktan düşmüş gibi bir gürültü kopmuştu. "Dikkatimi toparlayabilmem ve huzur bulabilmem için biraz sessizlik," demişti Gemma yüksek sesle.

Samimiyetlerinden kaynaklanan sesler yükselince Gemma başının üstüne bir yastık çekmişti. Kendi başına yaşamak için yeterli durumu yoktu. Üniversitenin spor takımlarındaki hemen hemen herkese verdiği özel derslerden gelen para okul masraflarını karşılıyordu. Şu zamana kadar bu denli az parayla geçinmesi onu bile şaşırtıyordu.

Tezinin üzerinde çalışmaya başlamasıyla ciddi bir ders yükünün altına girmişti ve para konusunda endişeleniyordu. Derin araştırmalar pahalıya pathyordu. Okula uzak bir yerlerde gerçekleşen tarihi olaylarla ilgili bir konuyu seçerse –ve yeni kaynak isterse böyle olacaktı– giderlerine seyahat, yani yemek ve konaklama da dahil olacaktı. Kitaplar, malzemeler ve fotokopiler vardı. Son senesinde bunların altından nasıl kalkacağı konusunda endişelenmişti. Ama doktorasını bitirmek bir devlet üniversitesinde veya en iyi üniversitelerden birinde öğretmenlik yapması konusunda bir fark yaratacaktı. Frazier'larm belgelerinden tez konusu olacak bir şeyler çıkarabilirse, bu sorunlarının hepsi olmasa bile çoğu çözülmüş olacaktı.

İçeriden gelen sesler yükselmışti ve Gemma sesi duymamak için yastığı kulaklarına bastırmıştı. "Deneyeceğim," diye fısıldamıştı.

“Büyük ihtimalle kelebeklere yenileceğim ama elimden gelenin en iyisini yapacağım.”

Ve despot Bayan Frazier’la misafir evinde bulunmasının arkasında bunlar yatıyordu. Güzel bir bahar sabahı saat on biri gösteriyordu. Havaalanından birkaç dakika önce gelmişti ve Bayan Frazier, Isla ile Kirk’ün çoktan geldiğini söylemişti. Gemma, sıkı rekabetçi kişilikleri yüzünden iş görüşmesinin gerçekleşeceği tarihten bir gün önce geleceklerini düşünmesi gerektiği anladı. Ve şu ana kadar Bayan Frazier ikisine de âşık olmuştur, diye düşündü. Sonuçta Kirk ve Isla cazibeleriyle tanınırdı. Fakülte partisinde bir profesörün, “O ikisi tarih departmanının yıldızları,” dediğine şahit olmuştu. “Zekiler ve iyi eğitilmişler. Bundan daha iyisi olamaz,” denilmişti karşılıklı olarak. Gemma hepsini duymuştu çünkü elinde bir içki tepsisiyle dolaşıyordu... yan işlerinden biri de buydu.

“Arabam geldi,” dedi Bayan Frazier oturma odasının camından dışarı bakarak. Dışarıda, arkasında geniş bir alan bulunan bir pikap duruyordu. Pikabın sürücü koltuğunda geniş yapılı, yakışıklı bir genç adam vardı. “Oğlumla tanışmak ister misin?” diye sordu Bayan Frazier.

Gemma görgü kuralları çerçevesinde dışarıya çıkıp oğluyla tanışması gerektiğini biliyordu ama misafir evini ve içindeki hazineyi bırakma fikrinden hiç hoşlanmamıştı.

“Yoksa bir süre burada tek başına mı kalmak istersin?” diye sordu Bayan Frazier küçük bir çocukla konuşur gibi yumuşak bir ses tonuyla.

“Burada kalmak isterim,” diyebildi Gemma.

“Peki o halde,” dedi Bayan Frazier kapıya doğru yürürken. “Öğle yemeği saat birde ve buradan eve yürümek on dakika sürüyor. Birini gönderip seni aldirtmamı ister misin?”

“Yürürüm,” dedi Gemma ve küçük pikaba binip giden kadının arkasından baktı. Rahatlayarak derin bir nefes verdi ve büyük çalışma odasına koşarken neredeyse yere kapaklanıyordu. Boya kokusunun

tazeliğinden odanın yakın zamanda elden geçirildiği anlaşıyordu. Üç duvar, alt kısımlarında çekmeceler olan kiraz ağacından kitaplıklarla çevriliydi. Fransız tarzı kapıların önünde pirinç köşeli, büyük, eski bir masa duruyordu. Gemma mobilya konusunda uzman değildi fakat bu masanın da belgelerin satın alındığı açık artırmadan alındığını tahmin ediyordu. Yerler el dokuması gibi görünen modern ve kırık beyaz bir halıyla kaplanmıştı. Üzerinde, insanlar yüzlerce yıl üstünden geçip gitmişler gibi iyice aşınmış eski bir şark kilimi vardı. Kapının yanında asılı iki resimde kovalamacanın başlamasını dört gözle bekleyen av köpekleri ile atlı erkekler vardı.

Oda Gemma'ya cennet gibi gelmişti. Cam kapıların arkasında rahatça görülebilen bahçe ve el değmemiş belgelerle dolu kitaplıklarla sonsuza kadar orada kalmak istiyordu.

Odada dolaşp her şeyi inceledi. Raflarda ahşap ve karton kutular, parçalanmak üzere sepetler, birkaç metal kap ve eski bir kurdeleyle bağlanmış rulo kâğıtlar vardı. Yerde iki deri kaplı sandık, açılır kapanır ahşap bir kürsü ve birinin üzeri çivilerle süslü birkaç küçük sandık vardı.

Gemma nereden başlayacağını bilemiyordu. Elleri neredeyse titreyerek şapka kutusuna benzeyen ve 1920'lerden kalma gibi görünen bir kutuyu dikkatlice indirdi. İçinde şapka olmaması için dua etti. Kılık kıyafet tarihini çok sevdiği söylenemezdi.

Kutunun içinde mektuplar olduğunu görünce nefesini tuttu. Mektuplar ve günlükler hayatta en çok sevdiği şeylerdi. Kapıların yanında güzel ve rahat gözüken bir sandalye duruyordu ama Gemma sandalyeyi görmezden geldi ve kilimin üzerine oturup ilk mektup balyasını çıkardı. Koyu grogren bir kurdeleyle bağlanmışlardı ve Gemma ilk mektubu çıkarıp açtı.

Mektubun bir kısmı kayıptı ve kalan kısım okunması güç, sevimsiz ve karışık bir elyazısıyla yazılmıştı. Biri mektubun kalan kısmını korumak için bir hayli çaba sarf etmiş benziyordu.

Şu anda yaşlı bir kadın olmama ve neredeyse ülkemizi bölen saçma savaş başta olmak üzere kimsenin görmemesi gerekenden çok şey görmeme rağmen, hatırladığım en canlı ve en kederli olay sevgili Julian ile Winnie'nin başından geçenlerdir. Julian'ın ölümünün kaza olduğunu söylediği zaman o kadının gözyaşlarına inanmamıştım. Daha da kötüsü bence Ewan da ona inanmamıştı. Sana mezara götüreceğim bir sırrımı söyleyeceğim. Harewhistle kaybolduğundaki histeri krizini hatırlıyor musun? Ben de herkes gibi onu aradım ama bulunamayacağını biliyordum çünkü onu bir önceki yaz İngiltere'ye götürmüştüm. Bencillikle onun büyüsunü kullanmak istemiştım ama en nihayetinde Winnie için kullanmış oldum. Bunu daha önce kimseye söylemedim ama sanırım Taş onlara olağandışı güzellikte bir çocuk verdi. Geçen hafta hikâyeyi kaleme aldım ve güvende olabileceği bir yere koydum. Umarım bütün Frazier'lar onu okur ve evlilik yoluyla akraba olduklarının Aldredge ailesine neler yaptığını öğrenirler. Umarım bir gün o kadının akrabaları o mülkü kaybederler. Orayı hak etmiyorlar! Burada bitirmeliyim. Yaşlı ve ağrıyan kemiklerim uzun süre yazmama izin vermiyor.

Sevgilerle, Tamsen

"Vay be," dedi Gemma yüksek sesle. Şimdiden bir gizemin ve aşk hikâyesinin içine dalmıştı. Saatine baktı ve öğle yemeğinden önce çok vakti olduğunu düşündü, sonra yüzükoyun yatıp ciddiyle kalanları okumaya başladı.

2

Colin Frazier somurtuyordu. Bugün yapması gereken en az elli iş vardı ama o arabasını, annesinin öğrencilerinden birini almak için misafir evine doğru sürüyordu. Diğer iki öğrenci zaten evdeydi ve sanki uzun zamandır görmedikleri akrabalarıymış gibi annesiyle hoş bir sohbet içindelerdi. Genç kadın, Isla sürekli olarak her şeyin “fevkalade” olduğunu söyleyip duruyor, erkek olansa arabalar hakkında konuşarak Colin’in erkek kardeşi Lanny’yle arkadaşlık kurmaya çalışıyordu. Lanny kendi başına şanzıman sistemini ilk kez sekiz yaşındayken değiştirdiği için iş başvurusunda bulunan Kirk’ün arabalarla ilgili hiçbir şey bilmediğini hemen anlamıştı.

Colin’in en küçük erkek kardeşi Shamus’a gelince, o bir tarafta durmuş bir madeni parayı parmaklarının arasından geçiriyordu. Ailenin sanatçısı olan Shamus’m çizim yapması yasaklanmıştı çünkü misafir öğrencilerin tuhaf karikatürlerini çizip ailesini utandırabilirdi... ya da sadece annelerini. Babaları, Shamus’m çizdiği her şeye gülerdi.

Her şey üç sene önce, Bayan Frazier’ın, kocasının uzaktan akrabası olan Rypton’ın son kontunun vârisi olmadan öldüğünü anlamasıyla başlamıştı. Unvan boşa çıkıyordu. Unvan sülaledekilerden birine geçebiliyorsa kocası kont, kendisi de kontes olacaktı.

Bu düşüncesini anlattığı gece aile salonda toplanmıştı ve en küçük üç oğlu kahkahalara boğulmuştu. Hâlâ lisede okuyan Shamus

çizim defterini kapıp annesinin taç giyerkenki halini gösteren ve pek de hoş olmayan bir karikatürünü çizmişti.

Anneleri pek de memnun olmamıştı.

Alea Frazier mağrur bir tavırla salondan çıkmıştı.

“Bravo size,” demişti kocası. “Haftalarca günah keçisi ben olacağım. Lanny! Yüzündeki o pis gülümsemeden kurtul ve nasıl özür dileyeceğini düşünmeye başla.” En küçük oğluna bakmıştı. “Ve sen, genç adam, o çizdiğin şeyle...” Aklından geçen ceza dile getirilemeyecek kadar korkunçmuş gibi sözlerini yarıda kesmişti.

Bay Frazier derin bir nefes vererek en sevdiği koltuktan kalkmış ve karısını aramaya gitmişti. Kapının eşiğinde durmuştu. “Bunun anneniz için önemi büyük, o yüzden onunla alay etmenizi istemiyorum. Eğer bir leydi olmak istiyorsa olacaktır. Anlaşıldı mı?”

Babaları salondan çıkmış ve iki dakika sonra oğlanlar yeniden kahkahalarla gülmeye başlamıştı.

Üçüncü büyük kardeş olan Lanny, en büyük kardeş Colin’e dönmüştü çünkü ağabeyi gülmüyordu. “Haydi neşelen sen de. Sence de bu çok komik değil mi?”

Colin tek kaşını kaldırmıştı. “Sevgili annemizin, babamızın kont olup olamayacağını öğrenmek için neler planladığını merak ediyorum.”

İkinci büyük kardeş Peregrine, kısaca Pere, “Sence babama bir kale mi aldıracak?” demişti.

“Etrafında hendek olan bir kale mi?” diye sormuştu Lanny.

Pere elinde kılıç varmış gibi hareketler yaparak Lanny’ye saldırmıştı. “Biz kardeşler kılıçlı düşmanlar olup kontluğu devralmak için savaşacak mıyız?”

Shamus ağabeylerinin sahte kılıç savaşını çiziyordu ve kafasını kaldırmadan, “Unvan Colin’e geçecek. Ve ikinizin de unvana sahip olması için onu öldürmesi gerekecek,” demişti.

Bunun üzerine Pere ve Lanny hayali kılıçları tutan kollarını uzatıp uzun koltuğun ucunda oturan ağabeylerine dönmüşlerdi. “Kolay olacak,” demişti Lanny ve öne bir hamle yapmıştı.

Bir saniye sonra Colin ayağa kalkmıştı. Lanny’yi belinden yakalayıp omzuna almıştı.

O anda Bay Frazier salona geri dönmüştü. “Bir şey kıracak olursanız parası harçlığınızdaki kesilecek.”

Colin kahkaha atarak kardeşini yere indirmişti. Babaları sanki çocuklarmış gibi konuşmuştu ama Colin yirmi yedi yaşma girmişti. Lanny ve Pere ise yirmi beş ve yirmi altı.

“Annem nasıl?” diye sormuştu Colin.

“İyi.” Bay Frazier en büyük oğluna bunun daha başlangıç olduğunu belirten bir bakış atmıştı. Bayan Frazier bir işi üstlendiğinde dünyayı silip süpüren ve her şeyi girdabına çeken bir hortum gibi bir doğal afete dönüşürdü. Ve Rypton Kontu olayı bir sonraki projesi olacağı benziyordu.

Bu üç sene önce olmuştu ama yakın zaman önce İngiltere’deki konta ait eski ev satılığa çıkarılmış ve Bay Frazier karısını, evi almaması konusunda ikna etmek için elinden geleni yapmıştı. Anlaşmaya göre kadın evde istiflenmiş her kâğıt parçasını –kendisine göre “tarihimiz”– satın alacak ve Virginia’ya getirtecekti.

Açık artırma için tek başına gittiği seyahatinden faturalar eve ulaşmadan önce döndüğünde aile, eski belgelerle dolu yarım düzine kadar kutuyla geleceğini düşünüyordu. Ama içleri eski kâğıtlarla dolup taşan sandıklar, sepetler, kutular ve hatta valizleri profesyonelce taşıyan altı FedEx kamyonu gelmişti.

Bay Frazier, karısının getirdiklerinin yerleştirilmesi için iki klasik arabasını misafir evinin garajından çıkarmak zorunda kalınca pek memnun olmamıştı. Koleksiyona bakarken büyük bir sabırla, “Alea,” demişti, “bütün bunları kim inceleyecek... bütün bu...”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Merak etme hayatım, o konunun icabına baktım. Freddy’yi aradım ve bu durumda ne yapılması gerektiği konusunda uzun uzun konuştuk. Zekice bir plan yaptı.”

“Freddy mi?” diye sormuştu Bay Frazier çenesini sıkarak. Frederick J. Townsend karısının mezun olduğu üniversitenin rektörüydü... ve de eski erkek arkadaşı. “Yaşlı Freddy nasılmış?” diye sormuştu Bay Frazier, dişlerini iyice sıkarak.

“Her zamanki gibi çok iyi. Bana bu iş için uygun birkaç gencin, büyük ihtimalle doktora öğrencilerinin özgeçmişlerini gönderecek. Görüşmeye gelmeleri için içlerinden dört beş kişi seçeceğim. Sence bu rakam fazla mı? Belki üç kişi seçmeliyim. Evet, bu güzel bir fikir. Freddy üniversitenin sunabileceği en iyi öğrencileri seçeceğine söz verdi. Sen ne düşünüyorsun hayatım?”

Bay Frazier gözlerini kısarak karısına bakmıştı. Üçkâğıda getirildiğini biliyordu. Karısı birçok şeyi atlıyordu. Mesela muhtemelen çoktan teklif ettiği maaş için ödenecek tutar, bu kişinin ne kadar süreyle çalışacağı gibi. Ve karısı eşyaların misafir evinin garajına koyulması için ısrar ettiği için Bay Frazier’m bu öğrencinin nerede yaşayacağı konusunda kuşkuları vardı. “Bence,” demişti yavaşça, “karşılıklı oturacağız ve neler karıştırdığını bana açıkça anlatacaksın.”

“Tabii hayatım,” demişti kadın gülümseyerek. “Sana seve seve her şeyi anlatırım.”

Aile, iki yıl veya daha uzun süre misafir evinde kalacak ve İngiltere’den getirilen materyalleri okuyup sınıflandıracak birinin işe alınması planından o akşam yemekte haberdar olmuştu.

“İki yıl mı?” diye sormuştu Pere şaşkınlıkla.

Lanny, “Kız olsun. Bir de güzel olsun,” demişti.

“Bence üç kız arkadaş sana yeterli,” demişti Bay Frazier ama Lanny sadece sırtıtmıştı.

Bay Frazier en büyük oğluna dönmüştü. “Colin, sen ne düşünüyorsun?”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Aile, Colin'in fikirlerini kendine sakladığını bilirdi. Annesi zaman zaman en büyük oğlunun dünyaya özgür geldiğini ve canı istediği zaman canının istediği yere gittiğini söylerdi. Babası Colin'in kısa çöpü çektiğini söylerdi. Colin üç yaşma geldiğinde ilgiyi kendi üstlerine çeken iki küçük erkek kardeşi vardı. Haftada yetmiş saat çalışan babası ve iki talepkâr kardeşiyle ilgilenen annesinin yanında Colin kendi başının çaresine bakmayı ve kimseyi ihtiyaçları ve istekleriyle meşgul etmemeyi öğrenmişti.

"Bence," demişti Colin usulca, "bu proje sana iyi gelecektir." Annesinin en küçük çocuğu olan Shamus ertesi yıl üniversiteye gitmek üzere evden ayrılacaktı ve anneleri yalnız kalacaktı. Edilean'da yaşayan bir tek Colin'di ve kasabada o kadar çok vakit geçiriyordu ki başka eyalette yaşasa da olurdu. Birinin misafir evinde yaşaması ve etrafa ailenin geçmişiyle ilgili hikâyeler saçması, annesini eğlendirebilirdi. Belki çocuklarının ülkenin dört bir yanma dağıldığını unuttuğu anlar bile yaşanabilirdi.

Ama şimdi, aylar sonra Colin birinin aile mülkünde yaşamasına izin verilmesi süreciyle daha yakından ilgilenmiş olmayı diliyordu. İş için başvuran iki kişiyle tanışmıştı ama ikisinden de hoşlanmamıştı. İkisi de uzun boylu, tazı gibi inceydi ve üzerindeki kiler şık ve pahalıydı. Kadın Lanny'ye üstünde düğün pastası yazan neon ıslıklı bir levhanın ışığında bakıyor gibiydi ve Colin erkek olanın tabaklardan birini kaldırıp üreticinin ismine baktığını görmüştü. Şu ana kadar ikisi de bir kitap bile açmamış ve misafir evindeki kirli kutularla ilgilenmemişti.

Geleceği görebiliyordu. İşe alman kişi evin içinde özgürce dolaşp aileye katılmak için gerekçeler bulacaktı. Ve annesi cömert doğasıyla buna izin verecekti. Adamın onların yanma taşındığını ve yirmi yıl sonra da onlarla yaşadığını görür gibiydi. Annesi, "Çocuklarım beni terk etti, neden Kirk bana eşlik etmeyecekmiş?" diyebilirdi.

Sonuçta Colin tüm bu projeyi bir felaket olarak görmeye başlamıştı.

Son kişiye gelince, öğle yemeğine bile katılmamıştı. Lanny ilk kadından çok memnun kalmıştı ve diğerinin yanına gitmek için de gönüllü olmuştu. Ona göre etrafında ne kadar çok kadın varsa o kadar iyiydi.

Üçüncü adayı sorduğunda Bayan Frazier, “Bırakın olduğu yerde kalsın,” deyince Colin annesinin konuşma tarzından pek hoşnut olmamıştı. Annesi işe alacağı kişi konusunda kararını vermişse benziyordu ve üçüncü kişi hakkında bir şey öğrenmesine gerek kalmamıştı. Ama Colin diğer öğrencinin ailenin mülkleri haricindeki şeylerle ilgileniyor olabileceğini umuyordu.

“Anne,” demişti Colin öğle yemeğine giderlerken, “bence diğer kadın da burada olmalı ve onunla konuşmalısın.”

“Hakkında öğrenmem gereken her şeyi öğrendim. Şimdi güzel bir öğle yemeği yiyelim, olur mu? Kirk ile Isla çok eğlenceliler, değil mi?”

Annesi yanından geçip giderken, “Evet, çok,” demişti Colin. Annesine yetişmişti. “Ben sadece...”

Annesi ona dönmüştü. “Diğer kız bu kadar ilgini çektiyse gidip onu *kendin* getirebilirsin. Ben çıkarken misafir evindeydi, muhtemelen hâlâ oradadır.” Bayan Frazier yemek odasına girmişti.

Colin peşinden gitmiş ama kapının eşliğinde durmuştu. Yemek odası en kaliteli porselenlerle donatılmıştı ve hizmetçileri Rachel beyaz bir üniforma giyiyordu. Kafasını kaldırıp bakmış ve Colin’le göz göze gelmişlerdi; her şeyin annesinin başının altından çıktığını söyleyen bir tavırla omzunu silkmişti.

Colin’in ebeveynleri masanın iki ucundaki yerlerine geçmişti ve Bay Frazier’ın yüzünde, orada olmak yerine dünyanın başka herhangi bir yerinde olmayı yeğleyen bir bakış vardı. Lanny sevgili Bayan Isla’nın yanında oturmuştu, diğer tarafında da Kirk oturuyordu.

Masanın karşı tarafındaki üç sandalyenin birinde Shamus vardı ve diğer ikisi Colin ile üçüncü adaya ayrılmıştı.

Bayan Frazier oturması için en büyük oğluna işaret etmişti.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rante.org>

Colin öne doğru bir adım atmış ama oturamamıştı. “Ben...” demişti. “Ben gidip...” Omzunun üstünden misafir evine doğru belli belirsiz bir işaret yapmış ve oradan ayrılmıştı. Pikabına atlayıp gaza basmıştı.

Colin misafir evine ulaştığında öyle somurtuyordu ki koyu renkli kaşları neredeyse birbirine değiyordu. Küçük kamyoneti çimenlerin üzerine park etti ve misafir evine doğru yürüdü. Diğerlerinden sonra üçüncü öğrencinin neler yaptığını görmekte fayda olacağını düşünüyordu. En azından arabasını yakın bir yere park etmemiş ve taşıyabildiklerini bagajına doldurmakla uğraşmıyordu. Annesi bir yabancıyı küçük evde tek başına bırakacak cesareti nereden almıştı? İçerisi değerli antikalarla doluydu... hepsi belgelerin teslimatının üzerinden haftalar sonra kamyonetle İngiltere’den gelmişti.

Colin kütüphanenin kapısının tokmağını tutmuş, içeri dalmaya hazırdı ki onu gördü. Kadın eski halının üzerinde oturmuş, sırtını geçen hafta kurulan dolaplara yaslamıştı. Etrafında annesinin getirdiği belgelerle dolu altı kutu vardı.

Arkası dönüktü fakat Colin’in görebildiği kadarıyla bol kıyafetlerinin altında ufak tefek ve ince yapılı bir kadındı, koyu sarı saçları omuzlarına dökülüyordu. Koluna takılmış bir kalem vardı, bir tane de elindeydi ve üç farklı renkli kalem yere serilmişti. Kucağında bir sayfası tamamen karalanmış açık bir defter duruyordu.

Colin onu izlerken kadın öne eğildi ve yerde, eski mektuba benzeyen bir şeye bakıp defterine bir şeyler yazmaya başladı. Kenarlara not alırken farklı renkli bir kalem kullanıyordu.

Kafasını kaldırdığında Colin kendisini gördüğünü düşündü ama kadının gözlerinde donuk bir bakış vardı. Colin kadının sadece aklının içindekileri gördüğünü anladı.

Kadının hareketi onu daha iyi görebilmesi sağladı. Hoş bir kızdı, arkadaşı Jean gibi güzel değildi veya kuzeni Sara gibi meleklerle özgü bir havası yoktu ama hoş görünüyordu. Bu genç kadının kütüphaneye

aitmiş gibi göründüğünü düşündü. Pazar sabahları kiliseye giden ve cumaları etli güveç yapan bir kıza benziyordu.

Colin'i etkileyen şey ise hayatında daha önce böyle birini görmemiş olmasıydı. *Mutlu* birini. Yapması gereken şeyi yapması gerektiği zamanda yapan birini gördüyse eğer, bu kadın da öyle görünüyordu. Shamus bu kadının portresini çizseydi resminin adını *Memnuniyet* koyardı.

Colin'in yüzündeki somurtma ifadesi silindi. Annesinin, aile geçmişini incelemesi için birini işe almaktan bahsettiği sırada hayalinde canlanan şey tam da buydu.

Gülümseyerek tokmağı çevirip kapıyı açtı. Kadının onu görünce korkmayacağını umuyordu...

Kapının açılma sesi Gemma'yı ürküterek transtan çıkmasına neden oldu. Kafasını kaldırıp baktığında eşikte duran iriyarı bir adam gördü. Siyah kalın kaşları ve köşeli çenesiyle oldukça yakışıklı bir adamdı.

Üzerinde ona neredeyse dar gelen bir tişört vardı ve kaslarına yapışmıştı. Gemma yaptığı tüm egzersizleri bildiğini düşündü. Dört yıldır sporcularla çalışıyordu ve bu yüzden vücudunu bu şekilde sokmak için neler yapması gerektiğini biliyordu.

"Onun" sporcularıyla aynı surat ifadesine sahipti. Biriyle tanıştıklarında büyük bedenlerinin o insanı nasıl etkileyeceğini görene kadar kendilerini geri çekerlerdi. Gemma'nın tahminlerine göre bu kalm kaşlı ve iri vücutlu adam zaman zaman insanların gözünü korkutuyordu.

Ama Gemma'yı korkutmamıştı. Aslına "kendi çocukları" sayesinde görünüşü Gemma'ya yabancı değildi, yanında kendini rahat hissedebileceği biriydi. Bu durum da pırlanta küpeli Bayan Frazier'la karşılaşmalarının tam zıttı bir durumdu.

Gemma içten bir şekilde gülümseyerek ayağa kalktı. "Merhaba. Beni öğle yemeğine götürmek için mi geldin?" Saatine baktı. Bir buçuk olmuştu. "Of. Yemeği kaçırdım, değil mi?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Aynen öyle,” dedi Colin ve kapıyı kapadı. Yerdeki açık kutuları işaret etti. “İlginç bir şeyler bulabildin mi?”

“Aşk, trajedi ve insanların sihirli olduğuna inandığı bir şey,” dedi Gemma.

Colin kapının yanındaki büyük sandalyeye oturdu. “Hepsini bu kısacık sürede mi buldun?”

Gemma arkasını dönerek kollarını kitaplığa doğru açtı. Bu hareketiyle pantolonu biraz daraldı ve Colin vücudunu daha net görebildi. Tüm gün oturmakla böyle bacaklara sahip olamazdı.

“Henüz emin değilim,” dedi Gemma, “ama burada gerçek bir hazine olabilir.” Colin’e döndü. “Bayan Frazier’m oğullarından biri misin?”

“En büyüğüyüm. Colin.” Gemma yerdeki kâğıtları toplayıp raflara yerleştirirken Colin de onu izledi. Gemma’da insana huzur veren bir şey vardı.

Şapka kutusunu rafa yerleştirirken, “Ben Gemma. Anneni pek etkileyemedim sanırım, değil mi?” diye sordu yumuşakça. “Öğle yemeğini kaçırmakla kabalık ettim. İsla ve Kirk asla...”

“Oradakilerin varlığını bile fark edemeyecek kadar gümüşleri saymakla meşguller,” dedi Colin.

Gemma şaşkınlıkla dönüp Colin’e baktı.

“En azından erkek olan hesaplama yapıbiliyor,” dedi Colin. “Kız, erkek kardeşime istediği nişan yüzüğü ölçüsünü söylemeye hazır.”

“İyi bir gözlemcisin, değil mi?”

“Hayır. Ben sadece iri ve ahmak bir eski futbolcuyum.”

Gemma, aslında kendisine şakayla karışık bir soru sorduğunu fark etmişti. “İri mi?” dedi. “Şaka mı yapıyorsun? Ben futbol takımının hocasıyım ve öğrencilerimden ikisinin yanında iki kapılı buzdolapları ufak kalır.”

Colin sırtıttı. “Küçük kardeşimle tanışmalılar. Hâlâ büyüme çağında ve ileride Hummer’a benzemesinden korkuyoruz.”

“Ona plaka ve lisans almanız gerekecek mi?”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Hayır ama bazen araba stoplarından takmak zorunda kalıyor.”
İkisi de kakhaha attı.

Colin tam bir şey söyleyecekti ki cep telefonu çaldı. Elini pantolonunun cebine daldırdı, telefonu çıkarıp arayanın kim olduğuna baktı ve telefonu açtı. “Öğle yemeğini bitirmedin, değil mi?” Durdu. “Ah. Tabii. Buraya mı? Şimdi mi? Hayır, ben aslında... ben şu an kasabaya doğru gidiyorum ve orada yiyeceğim.” Telefonun diğer ucundakini dinlerken Gemma’ya baktı. “Özür dilerim anne, akşam yemeğinde görüşürüz.”

Telefonu kapadı. “Herkes buraya geliyor. Ben gidiyorum. Sen de benimle gelip öğle yemeği yemek ister misin?”

“Çok isterdim ama sanırım anneni yeterince kızdırdım, bu yüzden burada kalsam daha iyi olacak.” Gemma her şeyi eski yerine koyduğundan emin olmak için etrafına bakındı. Dönüp hâlâ sandalyede oturan Colin’e baktı. “Artık kaçsan iyi olacak. Seslerini duyabiliyorum.”

“Biraz daha bekleyebilirim,” dedi. “Bu işi gerçekten çok istiyorsun, değil mi?”

“Ne kadar istediğimi tahmin dahi edemezsin! Hem de hiç.”

“Aslında edebilirim. Ben de bir zamanlar bir şeyi çok istemiştım.”

“Elde edebildin mi?”

“Evet,” dedi Colin.

Gemma ona gülümsedi ama onun kadar zengin birinin kendisinin bu işi istediği kadar isteyebileceği bir şey hayal edememişti. Isla’nın yüksek sesli kakhahasını duyduğunda cam kapıdan dışarı baktı. Bayan Frazier, Isla ile Kirk’ün arasında yürüyordu ve birkaç metre uzaklıktaydılar; üçü eski dostlar gibi görünüyorlardı. Bayan Frazier’m, oğluyla aynı fikirde olmadığı açıktı. İşe alınacak kişiye onun karar vermesi çok kötüydü.

Gemma kapıya yöneldi ama Colin ondan önce davranıp annesine kapıyı açtı.

“Colin,” dedi Bayan Frazier şaşkınlıkla. “Öğle yemeği için kasabaya gittiğini sanıyordum.”

“Gemma’yı araştırmalarından uzaklaştıramadım ve beklemeye karar verdim.”

“Ah öyle mi? Arkadaş mı oldunuz?”

Diğer ikisi için kapıyı daha geniş açarken, “O sadece eski, sıkıcı belgelerle ilgileniyor,” dedi Colin.

Isla ışı l ışı l bir sesle, “Yeniden merhaba,” dedi Colin’e, onu senelerdir tanıyormuş gibi konuşarak. “Gemma, hayatım fevkalade bir öğle yemeğini kaçırdın.” Isla yanma gidip Gemma’nın yanaklarından öptü.

Gemma’nın gözleri irice açıldı. Isla’yla aynı ortamlarda bulunmazlardı ve kesinlikle daha önce birbirlerini öpmemişlerdi.

“Gemma,” dedi Kirk ve o da Gemma’yı yanaklarından öptü. “Burası ne kadar hoş, değil mi?”

“Evet,” dedi Gemma.

“Bu küçük evde yaptıklarınız büyüleyici,” dedi Isla Bayan Frazier’a dönerek. “İç mimarlığını da üstlendiğinizi söylemeyin sakın.”

“Kocamın ailesine ait birkaç şey satın aldım,” dedi Bayan Frazier alçakgönüllülükle.

“Anne, ilk Frazier’ın dokunmuş olabileceği her şeyi aldın,” dedi Colin.

“Shamus,” dedi Gemma ve herkes dönüp ona baktı.

“Evet, en küçük oğlum,” dedi Bayan Frazier. “Onunla tanıştığınızı fark etmedim.”

Kirk, “Hoş bir genç adam. Başarılarına hayranlık duydum,” dedi.

“Bana kalırsa Gemma gerçek Shamus’tan bahsediyor,” dedi Colin. “Edilean’m kurulmasına yardım eden kişiden.”

Herkes yeniden ona döndü ve Gemma başıyla onaydı. O kadar heyecanlıydı ki konuşamıyordu bile. Bu işi alma arzu dilini bağlamıştı.

“Onu nereden duydun?” diye sordu Bayan Frazier.

Gemma derin bir nefes aldı. “İsmi Edilean kasabasının internet sayfasındaki tarihçede ve ailenizin soyağacında vardı. Ondan sonraki jenerasyonun dağılmasına neden olan şeyi merak ediyordum. İnternette araştırınca ailenin evinin on sekizinci yüzyılda Amerika’ya yerleşen Shamus ve Prudence Frazier’ın oğulları tarafından yeniden satın alındığını öğrendim. Sonra soyadı Lancaster olarak değiştirilmiş ve bir daha ‘Frazier’dan bahsedilmemiştir. Bu ayrım Amerika ile İngiltere arasındaki uzaklık yüzünden mi olmuş yoksa kopuşu tetikleyen başka bir olay mı vardı?”

Sözlerini bitirdiğinde, Bayan Frazier, Isla ve Kirk’ün ona nasıl baktığını gördü. Arkalarındaki Colin’in her şeyden keyif alıyormuşçasına gözleri parlıyordu.

Gemma geriye doğru bir adım attı. “Kusura bakmayın. Burnumu sokmak istememiştim. Sadece merak ettim, hepsi bu.”

“Evet, peki,” dedi Bayan Frazier ve Isla’ya döndü. “Senin soruna gelirse, iç mimarla çalışmadım.”

“Ama profesyonelin elinden çıkmış gibi duruyor. Salona tekrar bakmamda sakınca var mı?” Isla, Gemma’ya işi kaybettiğine dair bir bakış attı.

“Tabii ki yok.” Odadan ilk çıkan Bayan Frazier oldu ve Isla da hemen arkasındaydı.

“Baltayı taşa vurdun bakıyorum,” dedi Kirk, Gemma’ya ve odadan çıktı.

Yalnız kaldıklarında Gemma Colin’e baktı. “Ben ve düşük çenem! Neden kilim veya çalışma masası hakkında bir şey sormadım ki?”

“Çünkü onlara değer vermiyorsun.”

“Doğru ama en azından öyleymiş gibi davranıp...” Sustu. “İçeri girip anneni dünyanın en kaba insanı olmadığımı ikna etmeye çalışacağım.” Kapının önünde durdu. “Çabuk! Annenin hoşlandığı bir şey söyle.”

“Şu anda en büyük tutkusu babamın aristokrat akrabaları.”

“Ama ben tam da...” Gözlerini kocaman açtı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Doğru. Onlar hakkında bir şey sordun ve bu konuda bir hayli araştırma yaptığını da göstermiş oldun.”

Gemma gözlerini kıpırtırarak Colin’e baktı. “Ama Isla’yla dekorasyon hakkında konuşmakla daha çok ilgilendi.”

“Ben de öyle düşünüyordum ama sonra seni dinlerken yüzündeki ifadeyi gördüm. Annem birinin neler karıştırdığını bilmesinden nefret eder. Defterini ödünç alabilir miyim?”

“Ama...”

“Bana güven lütfen.”

Gemma aklından geçenleri anlamadı ama defterini büyük çantasından çıkarıp Colin’e uzattı, sonra hızla salona, diğerlerinin yanına geçti.

“Bu kasaba hakkındaki her şey kulağa büyüleyici geliyor,” diyordu Isla “ve işi alırsam kasabanın bir parçası olmak çok hoşuma gidecektir.”

“Araştırmalara başlamak için sabırsızlanıyorum,” dedi Kirk. “Keşfin verdiği mutluluk, bir hikâyenin peşinden sürüklenmenin verdiği heyecan ve kimsenin bilmediği şeyleri öğrenme olasılığı...” Gözlerinde son dört senedir aynı dersleri almalarına rağmen Gemma’nın daha önce görmediği derin bir bakış vardı. Hiç ortak çalışma grubunda olmamışlardı ama Gemma’nın iş yükü onu diğer insanların programlarına uyum sağlamasından alıkoyuyordu.

“Kesinlikle katılıyorum,” dedi Isla. “Belgeleri incelemeye başlamak çok ilginç olacak. Ailenizin arkadaşlığından bu kadar keyif almasaydım çoktan buraya gelmiş olurdum.”

“Peki ya sen?” dedi Bayan Frazier Gemma’ya bakarak.

“O çoktan başlamış,” dedi Colin ve annesine Gemma’nın defterini uzattı.

Bayan Frazier sayfaları karıştırmaya başladı. Sadece beşi Gemma’nın küçük elyazısıyla doluydu ama birçok bilgi olduğu belliydi. “Farklı renk kalem kullanmanın sana faydası oluyor mu?”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Ben bazen sekiz renk kullanırım,” dedi Kirk, Gemma konuşmadan.

“Ben renk kodlu noktalar kullanırım,” dedi Isla. “Ah her şeyi incelemeye başlamak öyle *eğlenceli* olacak ki.”

“Sen de mi böyle düşünüyorsun Gemma?” diye sordu Bayan Frazier. “Eğlenceli mi olacak?”

“Bence daha iyi tanımlayacak kelime ‘yoğun’ olur,” dedi Gemma. “Tahminlerime göre belgelerin çoğu, muhtemelen yüzde sekseni tarih yazma konusunda işe yaramayacak çünkü çoğu evin gider defterleri. Kocanızın ailesinin maddi durumunu öğrenmek istiyorsanız adli muhasebeci tutmanızı öneririm.”

“Bence Gemma’nın demek istediği şey...” dedi Kirk.

Bayan Frazier elini kaldırdı. “Yani belgelerin sadece yüzde yirmisiyle mi ilgileniyorsun?”

Gemma bir kez daha her şeyi batırdığını düşündü ama Colin’e baktığında onun cesaretlendirici baş hareketiyle karşılaştı. “Evet,” dedi Gemma kendinden emin bir şekilde. “Yapacağım ilk şey her kutuyu incelemek ve hepsini tasnif etmek. Kullanamayacaklarımı kaldıracağım, sonra günlükleri ve mektupları ve kişisel belgeleri kütüphaneye koyup çalışmaya başlayacağım.”

Bayan Frazier bir süre Gemma’ya baktıktan sonra Isla’ya döndü. “Sen çalışmaya nereden başlayacaksın?”

“Aynı şekilde,” dedi çabucak. “Standart prosedür budur.”

Gemma, Isla’ya bir bakış attı. Tarihi verilerle uğraşırken izlenecek bir “standart prosedür” yoktu. Her araştırmacının kendi çalışma stili vardı.

Bayan Frazier oğluna döndü. “Sanırım biraz uyuyacağım. Ben Isla ve Kirk’le eve dönerken sen de Gemma’yı öğle yemeği için bir yerlere götürmek ister misin? Açlıktan ölüyor olmalısınız. Hem kasabadayken ona ofisini de gösterebilirsin.”

Bayan Frazier dönüp Gemma'ya defterini uzattı ama hiçbir şey söylemedi. Isla ve Kirk'e baktı. "Dün havuzun ısınıp artırdım. Belki yüzmek istersiniz."

Colin ve Gemma bir dakika sonra misafir evinde yalnız kalmıştı.

"Of," dedi Gemma koltuğa otururken. "Annen beni seviyor mu yoksa nefret mi ediyor, anlamıyorum." Colin'e baktı. "Seninle gitmek ceza mı yoksa ödül mü?"

"Bilmiyorum. İkisi de olabilir. Şu an beni pek sevmiyor çünkü dün akşam bir yabancıнын, misafir evine taşınması hakkındaki endişelerimi anlattım. Fikir başta hoşuma gitmişti ama Isla ve Kirk'le tanıştıktan sonra... Yani şunu söyleyebilirim ki annem beni dizine yatırabilseydi yatırırdı." Gemma'ya baktı. "Öğle yemeği için kasabaya gitmek ister misin?"

"Evet, lütfen."

"O halde beni arabaya kadar takip et, görünmeden gitmemizi sağlayacağım. O ikilinin *bana* yağ çekmesini istemiyorum." Gemma'yı misafir evinden çıkardı ve ağaçların arasından, çimenlerin üzerinden geçirdi. Büyük evin yanından geçerlerken Gemma çok iri genç bir çocuğun, bir ergenin cam kapının arkasında durmuş onları izlediğini gördü. Sonunda evin ön tarafındaki garaj yoluna ulaştılar. Orada Gemma'nın kiraladığı dahil, altı araba duruyordu ve aralarında en çok kullanılmış gibi gözüken de onunkiydi.

Colin cebinden anahtarları çıkardı.

"Sanırım kapının önünde gördüğüm küçük kardeşindi."

"Büyük ihtimalle," dedi Colin ve dağlara inip çıkması için üretilmiş gibi duran Jeep'e yöneldi. "Bu da ihbar edileceğimiz anlamına geliyor."

"Kardeşin ispiyoncu mu?" diye sordu Gemma.

"Daha da kötüsü. Ressamdır."

Gemma arabanın üzerinden merakla Colin'e baktı.

"Yazarlar başlarına gelen her şeyi anlatır ya, küçük kardeşim de her şeyi çizer. Bu geceye kadar ikimizin yarım düzine kadar

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

resmini çizmiş olur. Büyük ihtimalle bizi Isla ve Kirk'ten kaçarken resmedecektir.”

Bu açıklamanın doğruluğu karşısında Gemma Jeep'e binip Colin'in yanındaki yerini alırken gülümsedi. Colin, önünü kapayan üç arabadan kurtulmak için ustaca ve hızlı manevralar yaparak geri geri çıktı.

Yola çıktıklarında, “Sandviç uyar mı?” diye sordu.

“Pişirmem gerekmeyen her şeyi severim.”

“O halde etli güveç teorime veda ediyorum.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Seni lezzetli etli güveçler yapabilen biri sanmıştım.”

“Benim hakkımda neler düşündüğüne dair pek iç açıcı bir cümle değil ama sınıflandırılmaktan hoşlanmadığım konusunda seni temin edebilirim.”

Anayola çıkarlarken Colin onu kırıp kırmadığını sorarcasına Gemma'ya baktı.

“Rulo köfte,” dedi Gemma.

“Ne?”

“Sana parmaklarını yedirecek kadar iyi rulo köfte yaparım.”

“Parmaklarımı açlıktan mı yerim peki?”

Gemma gülümsedi. “O bana kalmış.” Küçük bir kasaba olan Edilean'dan geçerlerken bir süre sessiz kaldılar. Sokaklar, ortasında kocaman bir meşe ağacı bulunan göbekten başlıyordu. Gemma bu ağacın kasabaya ismini veren kadın tarafından İskoçya'dan getirilen tohumlardan yetiştirildiğini okumuştur internetten.

Bir tarihçi olarak kasaba meydanındaki binaların yapılarına hayran kaldı. Bazıları moderndi, yani İkinci Dünya Savaşı sonrasında yapılmıştı ama çoğu eskiydi, iç savaş öncesinden kalmaydı. Sherman bu güney kasabasına ulaşamamışa benziyordu.

Colin'e baktı. “Annenin bahsettiği ofis ne ofisi? Bir işin mi var?”

Colin ters bir bakış attı. “Yani çalıştığımı mı yoksa babamın araba şirketinden beslendiğini mi soruyorsun.”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Gemma bir anda kıpkırmızı kesildi. Bunu kastetmemiştii. “Ben...”

“Önemli değil. Herkes böyle çıkarımlar yapıyor ve iki kardeşim babamın yanında çalışıyor. Ben kısa süre önce Edilean’ın şerifi seçildim.”

“Gerçekten mi?” Gemma’nın gözleri kocaman açılmıştı. “Bir ofisin, yardımcın, tabanca dolu bir çantan mı var? Peki bu kasabada ne tür suçlar işleniyor?”

Colin kahkaha attı. “Her şeyi böyle merak eder misin yoksa sadece konu ben olunca mı böyle oluyor?”

“Her şey, herkes. Eee, var mı?”

“Bahsettiklerinin hepsine sahibim ve görev alanım Edilean’ı çevreleyen ormanı da kapsıyor, yani iş çıkıyor. Yemekten sonra sana ofisimi göstereceğim.”

Gemma duraksadı. “Sence annen Isla gibi, oğullarından birinin peşine düştüğümü düşünür mü?”

“Özel hayatlarımıza burnunu sokmaz. Buraya gelirken erkek arkadaşından ayrılmak zorunda kaldın mı?”

“Son sevgilimden altı ay önce ayrıldım.”

Colin kasabanın içinden geçmişti ve ıssız bir yola saptı. Ağaçlar gölgelik gibi yolun üstünü kaplıyordu ve ormana doğru gidiyorlarmış gibi görünüyordu. “Şu ders verdiğin futbolculardan ne haber peki? Onların arasında bir erkek arkadaşın yok muydu?” diye sordu Colin.

“Beni anneleri gibi görünüyorlar.”

“Buna neden inanmadım acaba?”

“Hayır, gerçekten, bana Bayan G diyorlar ve bütün sorunlarını benimle paylaşıyorlar.”

“Ne gibi?”

“Tek meraklı ben değilim anlaşılan.”

“İşimin bir parçası,” diye cevap verdi Colin, bir marketin önüne park ederken. Burası sıradan, cam duvarlı yerlere benzemiyordu. Bina geniş ve alçaktı, çatısı ön verandanın üstünden geriye doğru uzuyordu. Adirondack Dağları’ndaki zengin avcılarının gittiği yerlere

benziyordu. Dışarıya çıkan metal arabalı yarım düzine insan olmasaydı Gemma buranın market olduğuna inanmazdı.

Colin motoru kapadı ve arkasına yaslandı, sorusuna cevap alana kadar orada duracakmış gibi görünüyordu.

Gemma omzunu silkti. “Doğum kontrol yöntemleri ve kullanılmaması durumunda karşılaşılanlar hakkında birçok şey öğrendim diyelim. Çocukların okuma ödevleri genellikle ilk defa evden uzakta olmanın temel kurallarıyla ilgili broşürler oluyor.”

“Gerçek anlamda öğretecek yaratıcı bir şeyin olursa bana da haber ver,” dedi Colin ciddiyetle.

“Sen de bunları seçmenlerine aktarabilesin diye mi?”

“Kesinlikle,” dedi Colin. “Resmi seçimle görevlendirildiğim için şu anda tek önem verdiğim konu onlar. Ve onları eğitmek benim görevim.” Gülümseyerek arabadan indi ve Gemma yanma gelene kadar bekledi. Beraber dükkâna girdiler.

Marketin içi aydınlık ve serindi. Sağda renkli ve parıldayan büyük bir taze meyve sebze reyonu vardı ve mükemmel görünüyordu. Colin dükkânın arka tarafına ilerlerken Gemma onu takip etti.

Bir kadın arkadan, “Colin!” diye seslenince Colin durdu. Genç bir kadındı ve sanki bu aralar uyumaya pek fırsat bulamamış gibi görünüyordu ki anlaşılabilir bir durumdu. İki yaşındaki bir erkek çocuğu elinden tutmuştu ve çocuk “hemen tualete!” hareketleriyle etrafında dans ediyordu. Kadının kucağında ise altı aylık bir kız çocuğu, ekmek kemiriyordu.

Colin bunu defalarca yapmış gibi küçük kızı kucağına aldı. Annesi gülümseyerek teşekkür edip oğlanı kaldırdığı gibi koşmaya başladılar.

“Bugün nasılsınız, Bayan Caitlyn?” diye sordu Colin, kucağında ona gülümseyen küçük kıza.

Colin, Gemma’ya baktı ve arkaya doğru yürümeye devam etti, küçük Caitlyn iri kollarının arasında güvende ve mutluydu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Yürürlerken Gemma etrafına bakındı. Raflardaki ürünler lüks ve pahalıydı, Gemma buradan alışveriş yapamayacağını düşündü. Yerel, ucuz marketin nerede olduğunu merak etti.

Colin'i uzun, içi taze gözüken deniz ürünleriyle dolu cam dolaba doğru takip etti. Evet, kesinlikle alım gücünü aşıyordu.

"Colin!" dedi tezgâhın arkasındaki hoş ama yaşça daha büyük kadın. "Tam da ihtiyacım olan kişi sensin."

Colin konuşmaya başlayamadan dört yaşlarında bir çocuk ona doğru koştu. Bir elinde oyuncak bir kamyonet, diğerinde kamyonetin tekerleklerini tutuyordu. Yüzünde kurumuş gözyaşlarının izleri vardı ve Colin'e adeta Superman'e bakar gibi bakıyordu. "Şerif?" diye fısıldadı çatlak bir sesle.

Colin kamyoneti tutmak için uzandı ama kucağında bebek vardı.

Gemma hiç düşünmeden küçük kızı kucağına aldı ve Colin çocuğun göz seviyesine doğru çömelip kamyonetin tekerleklerini yerlerine taktı. Çocuk tam annesi köşeyi döndüğü anda koşarak uzaklaştı.

"*Buradaymışsın Matthew. Bir daha böyle kaçma. Ah! Colin! Teşekkür ederim.*"

"Ne demek," dedi Colin ve kadın çocuğu kucaklayarak oradan ayrıldı. İlk kadın geri döndü ve Gemma kızı kadına teslim etti.

Bunlar yaşanırken tezgâhın arkasındaki kadın olan biteni izliyordu. "Her zamanki şeyler, değil mi Colin?"

"Değişen pek bir şey yok. Bana neden ihtiyacın vardı Ellie? Hırsızlık vakası mı var?"

"Çok komiksin. Benim için bir şey teslim edebilir misin?"

"Sevgili küçük adamımıza mı?"

"Benim için sevgili olduğu kesin çünkü kızıma yardımcı oluyor. Çiftliğe birkaç kutu götürebilir misin?"

"Neden gelip ihtiyaçlarım buradan almıyor?"

"Kulüpten kadınlar yine peşine düşmüş."

Colin sırtıttı. "Tamam, sen kutuları hazırla. Hem Gemma'mn da Merlin'in Çiftliği'ni görmek isteyeceğini sanıyorum."

“Gemma’nın bakıcın olduğunu mu düşünmeliyim? Şu arkandaki genç bayan hani?”

Colin arkasını döndü ve Gemma’nın, şişlerinden kısa süre önce çıkarılmış tavukları incelediğini gördü. “Gemma, bu Ellie Shaw, benim... Neyim oluyordun?”

“Birinci veya ikinci göbekten, dördüncü kuzenin,” dedi Ellie, Gemma’ya dönerek. “Kasabalılardan biri Edilean’da yaşayan ailelerin soyağaçlarını inceledi ve sonunda hepimizin akraba olduğunu öğrenmiş olduk. Elini sıkardım ama...” Elleri steril eldivenler vardı.

“Tanıştığımıza memnun oldum,” dedi Gemma. “Dükân sizin mi?”

“Nereden anladın?” diye sordu Ellie.

“Patron gibi davranıyorsun,” diye cevapladı Colin. Bir bebeğin ağlamaya başladığını duyunca hızla, “Sandviç alabilir miyiz? Paket,” dedi.

“Colin çocuklar konusunda fareli köyün kavalcisidir,” dedi Ellie, meraklı bakışlarını bir Gemma’ya bir Colin’e yönelterek.

“Uğraşma benimle,” dedi Colin. “Şerif olduğumu ve azılı suçlarla uğraştığımı söyleyerek onu etkilemeye çalışıyorum.”

“Demek etkilemeye çalışıyorsun?” diye sordu Ellie.

Gemma havayı yumuşatması gerektiğini düşündü. “Bayan Frazier’ın işi için başvurulardan biriyim.”

“Ah, doğru, İngiltere’den getirdiği pisliği temizleyeceksin.” Ellie Colin’e baktı. “İş için başvuran diğer iki kişi nerede?”

“Evde havuza giriyorlar. Annem kestiriyor.”

Ellie homurdandı. “Annen kestirmez.”

“Biliyorum,” dedi Colin gülerek.

Ellie yeniden Gemma’ya baktı. “Neli sandviç istiyorsunuz?”

“Biftekli,” dediler aynı anda.

“Yanma? Lahana ve patates saltası var.”

“Lahana salatası,” dediler bir kez daha aynı anda.

“Hemen geliyor.” Ellie arkasını döndü, gülümsüyordu.

“Gezinmek ister misin?” diye sordu Colin.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“İsla burada yaşamaya başlayacağı zaman bu dükkândan haberi olsun diye mi?”

“Tam da onu düşünüyordum.” Colin dalga geçiyordu ama işi alıp alamamak konusunun Gemma için şakadan ibaret olmadığını yüzünden anlamıştı. Sesini alçalttı. “Bu akşam annemle konuşacağım ve babama da konuşmasını söyleyeceğim. Ve Shamus’a. Belki üçümüz onu, doğru kişiyi seçmesi için ikna edebiliriz.” Konuşmaya devam edecekti ama mısır gevreklerinin yanında duran kadın ona doğru koşmaya başlayınca sustu.

“Colin!” dedi kadın. “Bugün ofisine gittim ama Roy ailevi bir işle meşgul olduğunu söyledi. Seni gördüğüme çok sevindim.”

“Yine mi oldu Tara?” diye sordu Colin.

Gemma ilk defa Colin’in “şerif ifadesini” gördü. Dalga geçip kakhaha atarken bir anda ciddileşmişti.

Kadın, “Biri yine çiçeklerimin üzerinde dolanmış,” dediğinde Gemma gülmemek için kendini tuttu. Televizyonda haberler, cinayet ve diğer adi suçlardan geçilmezken bu kadın lalelerini mi düşünüyordu?

“Roy ayak izlerinin kalıbını aldı mı?”

“Evet. Onu arar aramaz yanıma geldi.”

Gemma’nın gözleri kocaman oldu. Ayak izlerinin kalıbını almak mı? Bu, çiçeklerin ezilmesinden daha ciddi bir meseleye benziyordu.

“Colin, ne yapmam gerektiğini bilmiyorum,” dedi Tara. “İki küçük çocuğum var ve Jimmie de sürekli uzakta...”

Colin kolunu kadına doğru uzattı ve kadın ağlamamak için kendini tutarken yanağını Colin’in göğsüne yasladı. Elini kadının sırtına koyup, “Misafir evimizde kalmak ister misin?” diye sordu Colin. “Büyük olanı dolu ama çocuklarla gelip küçük evde kalabilirsiniz.”

Kadın geri çekildi. “Hayır, idare ederiz. Önerdiğin adam kameraları takıyor ve Jimmie de bu gece eve dönecek. Yani her şey düzelecek.” Tara cebinden bir mendil çıkardı ve Gemma’ya bakarak burnunu sildi. “Bu yeni kız arkadaşın mı?”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Frazier belgelerini dosyalama işine başvuranlardan biriyim,” dedi Gemma hızla ve Colin’den biraz daha uzaklaştı. Küçük kasabada dedikodu çıkmasını istemiyordu.

Tara’nın gözlerindeki boş bakışlardan anlaşıldığı üzere Gemma’nın neden bahsettiği hakkında bir fikri yoktu. “Colin seni sevdiiyse benim oyum sana.” Alışveriş sepetine baktı. “Bunlar çözülmeden gitmeliyim. Colin teşekkür ederim... her şey için.”

“Cep telefon numaram sende var. Bir şey duyar veya görürsen beni ara, hemen gelirim.”

“Teşekkürler,” dedi ve alışveriş arabasını sürüp uzaklaştı.

Colin tuhaf bir şey olmamış gibi dönüp Gemma’ya baktı. “Ellie’nin mısır gevrekleri bu raflarda duruyor. Gerçek insanların yediği türden üzümlü Kellogg’s seviyorsan burada olduğu için bana teşekkür etmelisin. Ellie’ye üzümlüleri getirmezse Williamsburg’a gidip...”

“Bu da neydi böyle?” diye sordu Gemma sözünü keserek. “Lütfen bana anlatabileceğini söyle yoksa olanları anlamaya çalışırken deliririm.”

Colin omzunu silkti. “Şimdilik elimizde kesin bir bilgi yok. Biri gece Tara’nın çiçek bahçesinde dolaşıp duruyor. Dün akşam hafif bir yağmur vardı ve yardımcım Roy ayak izlerini alabildi. Eski usul teknik kullanıyoruz ama biz de eski usul bir kasabayız ve bütçemiz kısıtlı.”

“Sence bu onu korkutmak için yapılan kötü niyetli bir hareket mi yoksa soygun için mi... yoksa daha da mı kötüsü?”

“Soygun olmadı, evden arka bahçeye çıkış da yok ama Tara’nın ödünü koparmaya yetiyor. Kamera taktırıyor.”

“Sen de ona sizde kalmasını önerdin,” dedi Gemma.

“Evet, misafir evlerini genelde ihtiyacı olanlar için kullanırsınız. Ellie el sallıyor. Sandviçlerimiz hazır.”

Gemma, Colin’in peşinden arka tarafa gitti ve Ellie beyaz bir torbayı Colin’e verirken bekledi.

“Tara’yla konuştun mu?” diye sordu Ellie.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Evet,” dedi Colin. “Yapan her kimse zarar vermek istemiyor gibi ama yine de dikkatli olacağım.”

“Hep öylesin zaten. Ah bu arada, Taylor bu sabah kutuları Merlin’in Çiftliği’ne götürmüş, senin gitmene gerek yok. Kasabamıza yeni taşman adamla tanıştın mı? Dr. Burgess’le?”

“Henüz tanışmadım,” dedi Colin, “ama hakkında bir şeyler duydum.” Gemma’ya döndü. “Emekli bir İngiliz tarihi profesörü kasabamıza taşındı. Williamsburg’a yakın olmak istiyormuş, eskiden Oxford’da ders veriyormuş.”

“İlginçmiş. Onunla tanışmak isterim.”

“Sağlığı pek iyi değil gibi, zavallı adam.” Kadın Gemma’ya baktı. “Dışarıda yemeyi düşünüyorsanız oyun grubunun da orada olduğunu bilmeniz gerekiyor. Colin’i rahat bırakmazlar.”

“Uyarın için sağ ol,” dedi Colin ve Gemma’nın dışarıya çıkmak üzere önüne geçmesi için yana çekildi. Kasanın yakınında meyve sularıyla dolu büyük bir buzdolabı vardı. “İstediyini seç.”

Colin kapıyı açık tutarken, “Frambuazlı herhangi biri,” dedi Gemma. “Peki ya sen?”

“Ben limonatacıyım.”

“Pembe mi sarı mı?”

Colin bir bakış attı.

“Evet, tabii ya. Benim çocuklarım da pembe bir şeye dokunmazlar.”

“Yani şimdi çocuklarından biri mi oldum?” Colin kasaya doğru yürüdü ve kasiyer kız onu ismiyle selamladı. Colin yemekleri kaldırdı, kız başını salladı ve dışarı çıktılar. Anlaşılan içeride hesabı vardı.

“Çocuklarımdan biri olduğunu söylersem işi kapabilir miyim?” diye sordu Gemma kapıya ulaştıklarında.

“Seni Edilean’m en kalabalık noktasına neden getirdim sanıyorsun?”

“Hiçbir fikrim yok.”

“Şu ana kadar en az üç kadın ailemden birini arayıp işe senin alınman gerektiğini söylemiştir.”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Neden böyle bir şey yapsınlar ki? Diğer adaylardan farkımı bilmiyorlar.”

“Hah! Şu ana kadar sadece adını değil, sosyal güvenlik numaranı bile biliyorlardır.”

Gemma güldü. “Bu kasaba üniversite kampusundan daha kötü olamaz. İlk kitap açılmadan kimin neyi araştırdığını öğrenmiş oluyoruz.”

Colin ön kapının önünde durmuş, dışarı bakıyordu. Soldaki geniş çatının altında birkaç küçük masa vardı ve hepsi genç anneler ve çocuklarıyla doluydu. İçlerinden biri Colin ile Gemma’nın tuttuğu bebeğin annesiydi. “Korku filmi sahnesine benziyor,” diye mırıldandı Colin.

“Ve sen de korktun.”

“Ödüm patladı. Bebeklerin altını değiştirebildiğimi biliyorlar.” Akademik hayattan bahsetmediği çok açıktı.

“Arabanın anahtarını bana ver.”

Colin, Gemma’ya baktı. “Ne?”

“Anahtarı ver de arka tarafa geçip seni alayım.”

“Arabam düz vites.”

“İnanamıyorum. Debriyajlı falan mı? Nasıl yapacağım ki?” Beceriksizmiş gibi kirpiklerini kırıştırdı.

Colin sırtıttı ve ona arabanın anahtarını verdi. “Bir dakika sonra görüşürüz.”

Gemma başını salladı ve ön kapıdan çıktı. Annelerin gözlerinin üstünde olduğunu hissedebiliyordu ama dönüp onlara bakmadı. Colin’in arabasına ulaştığında hemen bindi ve motoru çalıştırdı. Annesinin araba kullanmayı öğretmesi için tuttuğu adam düz vites öğrenmesi konusunda ısrar etmişti ve şu anda buna memnun oldu.

Arabayı geri vitese taktığında motorun gücünü artıracak bir şey yapıldığını anladı. Colin, ailesinin araba şirketiyle ilgilenmediğini söyleyebilirdi ama standartların üstünde bir araca sahipti.

Gemma vitesi taktığında bir an paniğe kapıldı, ayağı debriyajdan çekti ve araba avının peşinden koşan bir çita gibi öne savruldu. Marketin köşesinden dönerken yavaş gitmesine rağmen iki tekerleğin üzerinde ilerlediğinden emindi. Colin'in dışarıda kendisini beklediğini gördüğünde arabayı zar zor kontrol edebiliyordu. Colin üzerlerinde önlük olan ve bir pikabın kasasını boşaltan iki genç adamla konuşuyordu. Gemma arabayı yavaşça durdurmayı başardı, park etti ve yolcu tarafına geçti.

Colin arabaya binip yiyeceklerle içecekleri arka koltuğa koydu. "Bir sorun yaşadın mı?"

"Hiç sorun çıkmadı," dedi Gemma ve sonra birbirlerine bakıp güldüler.

"Bu, uçak yakıtıyla mı gidiyor?" diye sordu Gemma.

"Şu kırmızı düğmeyi görüyor musun?" Colin çakmağı işaret etti. "Bu düğme tekerlekleri kapatıyor ve uçmaya başlıyorum."

"İnanırım. Cesur şerif kirli bezlerden kaçmak için uçarak gidiyor."

Colin kıkırdayarak parktan çıktı ve meydana açılan bir köşeden döndü. "Yemek için bu kasabada bir yerde durursak marketten farkı olmayacak. Edilean'da halka mal olmuş biriym."

"Bir 'ama' gelecek gibi hissediyorum," dedi Gemma.

"Bir sırrım var. Görmek ister misin?"

"Tabii," dedi Gemma ama temkinliydi. Ne tür sırları olacağını tahmin edecek kadar tanımiyordu Colin'i.

"Geçen hafta bir ev aldım ve kasabada bunu bilen kimse yok. Hatta ailem bile bilmiyor."

Gemma tuttuğundan bile haberinin olmadığı nefesini bıraktı. "Eski bir ev mi?" Umutla konuşmuştu.

"Hayır, maalesef. Edilean'm koşullarına göre yeni. 1946 veya 1947'de inşa edilmiş ve yakın zamanda tamamen yenilenmiş."

"Ya." Sesinden hayal kırıklığına uğradığı anlaşılıyordu.

"Frank Lloyd Wright tarzında biraz."

"Ya." Gemma canlandı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Evin tadilatını kuzenim Luke yaptı. Bir süre orada yaşadı ama sonra Edilean Malikânesi’nin sahibesiyle evlendi ve oraya taşındı. Bu işi beraber gizlilikle yürüttük ve şimdi ev benim.”

“Edilean Malikânesi,” dedi Gemma gözlerini kocaman açarak. “İnternet sitesinde fotoğraflarını gördüm. Fotoğraflardaki kadar güzel mi?”

“Daha güzel. Seni oraya götüreceğim.”

“Ben gitmeden,” dedi Gemma ve suratını astı. Birkaç saat içinde bu iş, Frazier’ların belgelerinden daha fazlası haline gelmişti. Yeni insanlarla tanışmış ve sorunlarına dahil olmuştu. Hatta belki de Colin’le arkadaş olmuşlardı. Veya arkadaştan da fazlası. Ondan çok hoşlanmıştı, hem fiziksel hem de insani açıdan. Ve kasabadaki insanlar tarafından sayılması da hoşuna gitmişti. Çocuklar bile onu seviyordu.

Colin çok güzel bir evin garaj yoluna girerken, “*Eğer gidersen,*” diye düzeltti.

Gemma Colin’in ses tonu karşısında gülümsediğini saklamak için öne eğildi ve eve baktı. Geniş çatısı ve ahşap çiçek saksılarıyla gerçekten de Frank Lloyd Wright’ın tasarımlarına benziyordu. Pencere pervazları ve kapılar sıcak parıltılı bir ahşaptan yapılmaydı.

Colin güneşliğine iştirilmiş bir kumandaya bastı ve garaj kapısı açıldı. İçeride sulama hortumu dışında pek bir şey yoktu. Büyük kapı arkalarından kapanınca Colin arkaya uzanıp torbayı aldı. “Evi görmek ister misin?”

“Seve seve,” dedi Gemma ve arabadan inip Colin’i takip etti.

Garajdan eve kadar üstü kapalı bir yol vardı. Üç renkli ahşaptan yapılmıştı ve doğal tonlarını koruyacak bir malzemeye kaplıydılar.

Gemma elini ahşaba sürdü. “Bunları kuzenim Luke mu yaptı demiştin? Yoksa birine mi yaptırdı?”

“Kendisi marangozdur.” Colin arka kapıyı açmak için anahtarı deliğe soktu ve mutfığa girdiler. Açık sarı boyanmış yeni dolaplar

ve koyu altın renkli granit tezgâhla çok güzel görünüyordu. Bütün mutfak aletleri paslanmaz çeliklendi.

Mutfak, ön tarafa bakan güzel pencereli yemek odasına açılıyordu.

“Vay canına!” dedi Gemma ve Colin gülümsedi.

Salon sağda kalıyordu ve mutfak-yemek alanından kısmen ayrılmıştı. Bir tarafta taş bir şömine, kitaplık ile büyük televizyonun hemen arasında kalıyordu. Yerde geniş bir şark halısı vardı ve odadaki tek eşya buydu. Aslında hiçbir yerde eşya yoktu.

“Yerde oturmak ister misin?” diye sordu Colin.

“En sevdiğim şeydir.”

“Tabii etrafında bir düzine kadar açık kitap ve elinde defter varsa. Ve kaç farklı renk kalem kullanıyordun?”

“Yedi... Kirk’ün söylediğinden bir renk eksik. Sekizinci rengi ona sormam gerekecek.”

Yiyecekleri halının üzerine serdikleri kâğıt paketlerin üstüne koydular ve yemeye başladılar.

“Çok lezzetli,” dedi Gemma.

“Ellie yaparsa böyle yapar.”

Gemma güzel salona baktı. Arka taraftaki cam kapılar, önündeki bahçeye çıkan bir avluya açılıyordu.

Colin’e döndü ve ona bakmaktan ne kadar hoşlandığını düşündü. Son birkaç senedir sporcularla çok zaman geçirmişti ve bu yüzden iri erkeklerden hoşlanmaya başlamıştı. Ayrıca ders verdiği çocuklar haricinde koçlar da vardı. Asistanlardan biriyle aylarca ilişki yaşamıştı. Ama spordan başka bir şeyle ilgilenmediğini anlayınca ondan ayrılmıştı.

Anlamlandıramadığı “bir şey” Colin’in de ondan hoşlandığını düşündürüyordu. Ayrıca Colin’in, konuşmaları erkek arkadaşının olup olmadığına doğru yönlendirip kendi aşk hayatıyla ilgili hiçbir şey söylemediğinin farkındaydı. Danışmanı üç oğlunun da bekâr olduğunu söylemeseydi bunu bilemeyecekti bile. “Kız arkadaşın bu ev hakkında ne düşünüyor?”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Sana burayı daha önce kimsenin görmediğini söyledim.”

Soruyu mükemmel bir şekilde cevaplamadı, diye düşündü Gemma. Özel hayatı hakkında bir şeyler öğrenmek için çok çalışması gerekecekti. “Evi sevdim,” dedi sonunda. “Burada çok mutlu olacaksın.”

Colin sırtını duvara verdi ve konuşmadan önce ne söyleyeceğini hesaplar gibi bir süre sustu. “Geçtiğimiz yıl üç buçuk arkadaşım... yani aslında dört arkadaşım evlendi ve bu da kendi geleceğimi düşünmemi sağladı.” Gemma’ya baktı ve sıcak bir ifadeyle gülümsedi. “Eminim ki benim hakkımda bilmek istediğinden de fazlasını söyledim.”

Gemma dahasını da öğrenmek istediğini söyleyecekti ama bunun için çok erkendi.

Bir süre sessiz kaldılar, sonra Gemma ona erkek kardeşlerini sordu.

“Gerçek birer baş belasındırlar,” dedi ama öyle sevgi dolu bir ses tonuyla konuşmuştu ki neredeyse utanç vericiydi. Yemek sırasında Colin ailesi hakkında bilgiler paylaştı ve Gemma birbirlerine ne kadar yakın olduklarını anladı.

Ailenin araba şirketinde çalışan kardeşleri Lanny ile Pere’den bahsetti. Shamus’ın yeteneğinin gelişimine ailenin ne kadar önem verdiğini ve onun için en iyi sanat okulunu seçmek istediklerini anlattı. “Annemiz bir komutanın savaşı planlaması gibi üniversitelerle görüşmeler yürütüyor. Şimdiye kadar hiçbiri değerli bebeği için yeterli olmadı.”

Son olarak da yakın zamanda doktor olarak çalışmak üzere Edilean’a dönecek kız kardeşi Ariel’dan bahsetti. Colin’in göğsü gururla kabarmış gibiydi.

“Sana imreniyorum,” dedi Gemma sözlerini bitirdiğinde.

“Senin ailen nasıldır?”

“Annem ve kız kardeşim var ve birbirlerine çok benzerler. Aynı şeylere güler ve her gün birbirlerini ararlar. Ayrılmaz bir çifttirler.”

“Sen bu ilişkinin neresindesin?”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Hiçbir yerinde,” dedi Gemma. “Ben babamla yakındım ve on iki yaşında onu kaybettiğimde...” Omzunu silkti. “Mutsuz hatıralar. İyi haber, kız kardeşim zengin bir adamla evlendi –adamin tesisat şirketi var– ve bana çok güzel hediyeler gönderiyor. Tek yapmam gereken bir hafta boyunca filan çocuklarına bakıcılık yapmak.”

Colin güldü. “Nasıl hediyeler gönderiyor?”

“Bir Kindle, bazı spor malzemeleri, üst sınıf bir dizüstü bilgisayar ve BlackBerry telefonum. Bu işi alırsam iPad göndereceğini söyledi.”

“Sana değer veriyor, anlaşılan,” dedi Colin.

“Karşılıklı ama çok samimi değiliz. İki çocuğu var ve üçüncüyü istiyor. Annemle ikisi, asla evlenemeyeceğinden korkuyorlar.”

“Ne yaparsan yap *annemle* konuşmalarına izin verme. Zavallı kız kardeşim, annemin çocuk sahibi olma konuşmalarından o kadar sıkıldı ki geçen sene tüplerini bağlatacağına yemin etti.”

“Sert bir tehdit.”

“Kız kardeşim her şeyi büyütüp ilgi çekmek isteyen kızlara bir örnektir.”

“Peki şu ‘en sevdiğiniz küçük adam’ kim ve Merlin’in Çiftliği geçen sene tabloların bulunduğu yer değil mi?”

Colin’in kısa kahkahası sandviç yüzünden neredeyse boğulmasına neden oluyordu. “Gerçekten *dinliyorsun*, değil mi?”

“Çiftliği internette okumuştum ve bir şeyler öğrenmeyi severim. Öyle mi?”

“Evet,” dedi Colin. “Zaten bildiğin üzere Merlin’in Çiftliği...”

“1674’te yapılmıştı, değil mi?”

Colin hayranlıkla başını salladı. “O zamanki İngiltere kralının kim olduğunu ve dünyada olup bitenleri söyleyebileceğini hissediyorum.”

Söyleyebilirdi ama zaten bildiği şeyler pek ilgisini çekmiyordu. “Tablolar tarih dünyasında çalkantı yarattı ve ben de duydum. Merlin’in Çiftliği’nin sahibine aitmiş ama adını hatırlayamıyorum.”

“Sara Shaw, kuzenim. Tabloları bulan dedektifle evli. Eski evdeki gizli bir odaya saklanmışlar. Görmek gerek. Odanın şöminenin arkasına yapılmış şekli gerçekten dâhice.”

Gemma’nın gözleri iri iri açıldı ama hiçbir şey söylemeyip daha fazlasını anlatmasını bekledi.

“Neyse,” diye devam etti Colin, “Mike ile Sara hâlâ Fort Lauderdale’de yaşıyorlar. Mike’m emekliliğine kadar birkaç yıl daha orada kalacaklar, sonra temelli buraya dönecekler.”

“Ya tablolar?” diye böldü Gemma.

“Ah, evet. 1700’lerde atalarımız tarafından yapılmış ve...”

“Charles Albert Yates,” dedi Gemma.

“Doğru bildiğine eminim,” dedi Colin. “Joce –Edilean Malikâne-si’nin sahibi– bunların bir kadın tarafından yapıldığını düşünüyor. O...”

“Vay be!” dedi Gemma gözlerini açarak. “Bir kadın 1799 yılında San Juan Nehri’nden aşağı inmiş ve bitki örtüsüyle hayvanların resmini mi çizmiş? Ne büyük bir keşif!”

Colin kahkaha attı ama Gemma’nın hafızasından ve bilgisinden etkilenmişti. “Joce ve Sara’yla tanışmalısın.” Colin sandvicini Gemma’ya bakarak bitirdi, tabloları ve bir kadının onları nasıl yapmış olabileceğini düşündüğünü görebiliyordu. Tabloların değerini sormamasından çok memnun olmuştu ama bunu ona söylemeyecekti. Tabloların keşfi uluslararası haberlere çıkmış, BBC tarafından haberi yapılmış, Paris’te yayınlanmıştı. Kasaba uzun bir süre boyunca meraklı turistlerin akınma uğramıştı. Birkaç istisna hariç insanların sordukları tek şey paraydı. Tabloların değeri ne kadardı? Colin sorulardan yorulmuştu; “Milyonlar,” diyerek oradan ayrılmış ve işi yardımcısı Roy’a devretmişti.

Ama Gemma işin finansal kısmını öğrenmek ister gibi görünmüyordu... Colin bu durumdan çok memnundu.

Gemma sandviçini bitirdi. “Sara da Ellie’nin kızı mı? Şu ona yardım eden ‘en sevgili küçük adam’ kim?”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Araştırmalarında çok başarılı olacaksınız!” dedi Colin. “Evet, Sara Ellie’nin kızı ve Bay Lang, Merlin’in Çiftliği’nin bekçisi. Şu an seksenli yaşlarda ve onunla biz ilgileniyoruz. Mike ile Sara buradayken onun için tadilatını yaptıkları eve geçiyor.” Colin, Bay Lang’ın turistlerle ve kendisine ait olduğunu düşündüğü eski evin dışındaki alanda yaşamak zorunda kalmasıyla alakalı bitmek bilmeyen şikâyetlerinden Gemma’ya bahsetmeyecekti.

Gemma Ellie’nin “kulüpten kadınların” yaşlı adamın peşinde olduğunu söylerken ne demek istediğini soracaktı ama yeterince soru sorduğunu düşündü.

Ayağa kalktı. “Evi dolaşıp içeri bakmamın sakıncası var mı?”

“Keyfine bak.” Gemma’nın evi beğenmesine çok memnun olmuştu.

Gemma koridorda yürüyüp üç odaya ve iki banyoya göz gezdirdi. Büyük yatak odası bahçeye açılıyordu. Kapıyı açıp dışarı çıktı. Bitkilerden pek anlamazdı ama ağaçların yerel fidanlıktan alınabilecek ağaçlardan olmadığına bahse girerdi. Burası insanların içeriği görmek için para verebilecekleri türden, küçük bir botanik bahçesine benziyordu.

Kasabada şahit olduklarından, bu adamı ve ailesini tanıdıktan, şimdi de evini gördükten sonra derin bir özlem duydu. Babası öldüğünden beri kendini hiçbir yere ait hissedememişti. Bir yere ve birine ait olmak en derin arzusuydu.

İnsanların adını bildiği bir kasabada büyümek nasıl bir şeydi? Daha da ötesi birebir tanınmak? Marketteki insanlar Colin’i, bebeklerini kucağına verecek kadar iyi tanıyordu. Çocuklar bile Colin’e kırılmış oyuncaklarını verdiklerinde onu tamir edeceğini biliyorlardı. Koridordan gelen ayak sesleri duydu.

“İyi misin?” diye sordu Colin arkadan. “Bir şey olmadı, değil mi?”

Gemma’nın gözlerindeki hüznü ifadeyi görmüştü, Gemma hemen kendini topladı. “Hayır. Tam tersi. Manzaranın keyfini çıkarıyordum. Bahçen sıradan bir arka bahçeden daha büyük.”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Birkaç dönüm kadar.”

“Bahçeyi de kuzenin Luke yapmamıştır herhalde?”

“Evet, o yaptı. Ayrıca o Luke Adams.”

Gemma boş boş baktı.

“Luke Adams var ya. Roman yazıyor hani?” dedi Colin.

“Özür dilerim. Kurgu okumam. Vaktim yok.”

Colin sırtıttı. “Bu da bir ilk. Luke’un adı geçtiğinde genellikle insanlar ayılıp bayılır.”

“Ayılıp bayılır mı?” diye sordu Gemma gülümseyerek. “Sanırım annenin getirdiği belgeleri okumuşsun.”

“Aslında bakmaya çalıştım. Ama sonra telefonum çaldı ve gitmem gerekti. Bazen de uyuyakaldım. Birinin böyle bir işi isteyebileceğini hayal dahi edemiyorum. Ofiste oturduğum günlerde huzursuzlanıyorum.” Titreyen cep telefonunu cebinden çıkardı ve ekranına baktı. “Annemden mesaj gelmiş, Jean’in geldiğini söylüyor. Artık gitmeliyiz.”

“Kesinlikle!” dedi Gemma. “Annene bir kez daha saygısızlık yapamam.”

“Hiç yaptığımı düşünmüyorum.”

“Keşke ben de bu kadar emin olabilseydim.” Mutfak kapısına ulaşınca dönüp Colin’e baktı. “Bugün çok güzel zaman geçirdim. İnsanlarla tanışmak ve özellikle de evini görmek çok hoşuma gitti. Teşekkür ederim.”

“Rica ederim,” dedi Colin. “Dönüşte sen kullanmak ister misin?”

“Hızla giden bir trene atlamak istediğim kadar isterim.”

“Haydi o halde,” dedi Colin, “gidip Kirk annemin mücevherleriyle ortadan kaybolmuş mu görelim.”

“Veya Isla kardeşinle kaçmış mı.”

“Shamus buna asla izin vermez.”

Gülerek evden çıktılar.

3

Gemma, Colin'in çocukluk odasındaki yatağında gerindi ve etrafına bakındı. Oda hâlâ ergen bir erkeğin yaşayabileceği haldeydi ama duvarlar futbolcu veya diğer sporcuların posterleri yerine Gemma'nın tanımadığı adamların fotoğraflarıyla kaplıydı. Aklına bu insanların kanun adamları olduğuna, televizyonda rol yapan oyuncular yerine gerçek insanlar olduğuna dair bir düşünce geldi. Gördüklerini düşününce Colin'in neden bir FBI ajanı olmadığını veya CIA'ye katılmadığını merak etti. Ama cevabını biliyordu. Colin Edilean kasabasını ve insanlarını seviyordu.

Yeni aldığı evinden çıkar çıkmaz doğrudan ailesinin evine sürmüştü arabayı. Saatler önce Gemma eve geldiğinde Bayan Frazier onu kapıda karşılamış ve misafir evine götürüp belgeleri göstermişti. Gemma valizini arabadan çıkaracak fırsat bulamamıştı ve Frazier'ların büyük evinde nerede kalacağını da bilmiyordu.

Colin annesinden, eski odasını hazırlamasını istediğini söylemişti. "Dışarıya çıkan bir merdiven var, böylece istediğin zaman girip çıkabilirsin," demişti. "Oda üçüncü katta, bu yüzden özgürlüğün de kısıtlanmayacak."

"Kendi merdivenin mi var? Çok meşgul bir genç adammışsın demek," demişti Gemma alay ederek.

Colin sözlerini alay olarak algılamışa benzemiyordu. “Onuncu sınıftayken gece yarısı sürekli dışarı çağrılıyordum. Babam da aileyi uyandırmamam için bu merdivenleri yaptırdı.”

Gemma Colin’in ne demek istediğini anlamamıştı. “Lisedeyken de şerif gibi davranmıyordun herhalde, değil mi?”

“Hayır ama birçok şeye gönüllü olurdum. Ayrıca her zaman...” Duraksamıştı.

“Bir buldozer kadar büyük müydün?”

“Aşağı yukarı,” demişti sırtarak. “On dört yaşındayken itfaiyecilerle gider ve hortumu tutardım.”

“O kadar küçük birinin çalıştırılması suç değil mi?”

“Evet ama altı kere camdan içeri girip üç kere de yanan binaya dalınca herkes beni evde tutmaya çalışmaktan vazgeçti. Sanırım hortumu bana vermelerinin sebebi demir atmamı istemeleriydi.”

“Mantıklı. Ailen seni üçüncü kata yerleştirip bir merdiven mi yaptırdı yani?”

“Aynen öyle.”

Garaj yoluna girerlerken Lanny’nin valizini çoktan taşıdığını ve bir süre dinlenebileceğini söylemişti. “Akşam yemeğini Jane yapıyor.”

“Senin arkadaşın mı?”

“Bütün ailenin arkadaşı. Kendisi avukat, Richmond’da çalışıyor ve özel günlerde yemek yapmayı seviyor.”

“Onunla tanışmak için sabırsızlanıyorum.”

Birkaç dakika sonra Colin evin yan tarafından yukarı çıkan uzun bir merdivenin dibinde durmuştu. Gemma ona eşlik etmek istediğini anlamıştı ama kendisi bunu istemiyordu. Ondan çok hoşlanmıştı, çok etkilenmişti ve utanç verici bir şey yapmak istemiyordu. Ayrıca kendisini işe almasını istediği birinin oğlundan uzak durmak daha iyi olurdu. “Kendi kendime çıkabilirim,” demişti.

“Sana göstereceğim...”

“Gerçekten gerek yok. Notlarımın üzerinden geçmek için biraz zamana ihtiyacım var.”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Pekâlâ,” demişti Colin, sesinden hayal kırıklığına uğradığı belli oluyordu. “Altı gibi aşağı in. Önden içki içeceğiz, sonra da yemek yiyeceğiz.”

“Tamam,” demişti Gemma merdivenlerden çıkmaya başladı-ğında ama Colin aşağıda durmaya devam etmişti. Gemma güvenle merdivenlerden çıkmasını beklediğini fark etmişti. Kapıya ulaştığı zaman Colin de dönüp gitmişti.

Şimdi Gemma yatakta uzanıp odayı incelerken gün içinde gördüklerini, duyduklarını düşündü. Çok şey yaşanmıştı. Önce işi almasını garantilemek için birini öldürme isteğini tetikleyen el değmemiş belgeler vardı. Sonra Colin misafir evine gelmişti ve o zamandan beri hiç ayrılmamışlardı.

Colin’in hayatının kendi hayatından ne kadar farklı olduğunu düşündü. Hep tek bir yerde yaşamıştı. Şimdi arkadaşı olan insanlarla büyük ihtimalle aynı ilkokula gitmişti. Ve birçok akrabası vardı.

Gemma’ya gelince, yedi yıl önce üniversiteye girene kadar düzensiz bir hayatı olmuştu. Çok taşındığı için değil ama okuldaki insanlar sürekli değişmişti. Yıllar boyunca dört yakın arkadaşı olmuştu. Hepsı doktora yapacağını söylemiş ama sonra teker teker erkek arkadaşlarıyla tanışıp evlenip okulu bırakmışlardı. Artık dördünün de çocuğu vardı ve ilişkileri üç-dört ayda bir gönderilen e-postalar seviyesine inmişti.

Gemma’nın hayatındaki birkaç erkeğe gelince; hepsi de taşınmıştı. İçlerinden biri Gemma’nın da gelmesi için yalvarmıştı. Ama Gemma kalmaya kararlı olduğunu, hayatını planladığını ve bundan vazgeçmeyeceğini söylemişti. İşin aslı, ona âşık değildi ve gitmek istememişti.

En başından beri hedefleri hiç değişmemişti. Doktorasını bitirdikten ve iyi bir okulda öğretmenliğe başladıktan sonra yerleşik hayata geçmeyi düşünüyordu. Bu da bir koca, bir ev ve kendi ailesi demekti.

Colin gibi bir erkekle evlenmek, diye düşündü. Onun hakkındaki ilk düşüncesi, Yeşil Dev Hulk ile televizyonda gösterilen 1960'lı yılların siyah beyaz filmlerindeki kovboyların karışımı olduğuydu. Kadınlar ona bebeklerini emanet ediyor ve kendilerini korumasını istiyorlardı. Kadınlar onunla ciddi meseleler hakkında konuşmasa Gemma, Colin'in kasabanın bebek bakıcısı olduğunu düşünebilirdi. Ve eski kafalı.

Ama yaşlı değildi. Genç, yakışıklı ve... olası patronunun oğlu, diye hatırlattı Gemma kendine.

Yataktan kalktı ve odada dolanıp Colin'in eşyalarını inceledi. Köşede yerde duran büyük bir kupa vardı. Üzerinde HÜCUMCU DEFANS OYUNCUSU yazılıydı. Dolabın kapağının üzerinde başka spor dallarına ait madalyalar asılıydı; yüzme, hokey ve hatta bir tane de engelli at koşusu.

Ortaçağ şövalyelerinin iri ve güçlü atlarının üstünde savaşa gidişlerini hayal edip, Frizyalı olmalı, diye düşündü. İçindeki tarihçi, zırhlı kıyafetlerin de Colin'e çok yakışacağını biliyordu.

Şifoniyerin üstünde, içine pahalı mücevherlerin koyulduğuna benzer açık bir kutu bulunuyordu. Ama içinde maddi olarak değerli olabilecek bir şey yerine, üzerinde ŞERİF yazılı küçük, metal bir yıldız vardı. Görüntüsünden uzun yıllar kullanıldığı anlaşıyordu. Uçları matlaşıp yıpranmıştı.

Oyuncak rozet genç Colin'in, büyük olasılıkla bebeklikten itibaren şerif rozetini gururla taşıdığına dair hayal kurmasını sağlamıştı. Gemma gülümseyerek elini yıldızın köşelerinde gezdirdi, sonra saate baktı. Geç kalmak istemiyorsa duş alıp yemek için giyinmesi gerekiyordu.

Otuz dakika sonra aynaya baktı ve elinden gelenin en iyisini yaptığını gördü. Hafif bir makyaj yapmış ve koyu renk bir pantolonla mavi ipekli bir bluz giymişti. Ayağında çok giyilmiş ama parlatılmış rahat topuklu ayakkabılar vardı. Aileden biri olmak için değil, işi almak için uğraştığını hatırlattı kendine.

Kapının kolunu tuttu, hiç görmediği eve girmeye hazırdı ama korktu. Bunun yerine yan taraftaki girişe doğru yürüdü, küçük verandaya çıktı ve merdivenlerden aşağı indi. Şimdi ne olacak, diye düşündü. Ön kapıya gidip zili mi çalmalıydı?

Bir kadının, “Of, kahretsin!” dediğini duydu. Birkaç metre ötede cam bir kapı vardı ve Gemma içeri baktığında geniş, modern bir mutfak gördü. Mutfağın ortasında uzun boylu, parlak siyah saçları hafif bir topuzla toplanmış güzel bir kadın vardı. Colin yemek yapmak üzere “bütün ailenin” arkadaşı olan bir kadının geleceğini söylediğinde Gemma böyle birini hayal etmemişti. Birinin kız arkadaşıysa Colin’inki olmamasını umdu.

Şaşkınlıkla kadının bütün zarafeti ve güzelliğiyle tezgâha yaslandığını ve havada tuttuğu sol elinden koluna kan aktığını fark etti. Kadın hareket etmiyor, donuk gözlerle kanma bakıyordu.

Gemma kapıyı açtı, içeri koştu ve kadını dirseğinden tutup lavaboya götürdü. Soğuk suyu açıp kadının elini suyun altına soktu.

“İlk yardım çantası nerede?” diye sordu ama kadın bir şey söylemedi. Gemma tezgâhtan mutfak bezini kapıp kadının kesik parmağına sardı. Suyu kapadı ve kadını yüksek bir ahşap tabureye oturtup bandaj aramaya gitti. Kilerin girişindeki duvarda asılı beyaz metal kutuda ilk yardım malzemelerinin olduğu bir çanta buldu.

Çantayı alıp gittiğinden beri gözkapaklarını oynatmak dışında hareket etmemiş kadının yanına koştu. Cep telefonunu yukarıda bıraktığına pişman oldu. Ambulans çağırması gerekirse cep telefonuna ihtiyacı olacaktı. Ama sonra Colin’in büyük ihtimalle yakınlarda olacağını ve onun yapılması gerekeni bileceğini hatırladı.

Yavaşça kadının eline sarılı bezi açtı. Yardım çağırmadan önce yaranın ne kadar kötü olduğunu görmesi gerekiyordu. Kesğin hafif bir yarık olduğunu ve çok da büyük olmadığını görünce hayretle kadına baktı. Kadın hala büyük bir sessizlik içinde oturuyordu. Güzel yüzü bembeyaz olmuştu.

Gemma dikkatlice kadının parmağını bandajladı. “Artık iyi olursun diye düşünüyorum.”

Kadın hiçbir şey söylemedi.

“Ben Gemma. İş için başvuranlardan biriyim ve...”

“Ekmekler!” dedi kadın yerinden sıçrayarak. Büyük firma koşup kapağını açtı. Sıcak metal tepsiye uzandı ama yaralı elini havada tuttuğu ve diğerinde de eldiven olmadığı için tepsiyi çıkaramadı.

“Ben yaparım,” dedi Gemma, eldivenleri giyip ekmek tepsisini fırından çıkardı.

“Tam bir korkağım,” dedi kadın ve tabureye geri oturdu. “Konu kan olunca, özellikle de benimki, çok korkarım. Ben Jean Caldwell ve yaptıkların için çok teşekkür ederim. Sen gelmeseydin çoktan bayılmıştım ve yemek de berbat olmuştu. Bu da Frazier’ların pizza siparişi vereceği anlamına gelirdi ki erkekler çok sevinirdi.” Jean nefes verdi. “Belki de beni kurtarmamalıydım.”

Gemma gülümsedi ama Jean’in suratı hâlâ bembeyazdı. “Biraz otursan daha iyi olmaz mı? Ben sana yardım ederim.” Ocaktaki altı gözün üstünde de kaynayan tencereler vardı.

“Yemek yapabilir misin?”

“Pek sayılmaz ama yönlendirmeleri uygulamada çok başarılıyım. Bunu beş yaşından beri yapıyorum.”

“Ah doğru ya, okul. Öğretmenlerimden kurtulup özgür olmak için nasıl heyecanlandığımı hatırlıyorum. Öğretmenlerin patronların yanında melek kaldığı hakkında bir fikrim yoktu tabii.”

“Dr. Fredrickson’ı tanımadığınızı anlıyorum buradan.”

Jean gülümsedi. “Colin senin komik olduğunu söylemişti.”

“Öyle mi?” dedi Gemma ve bu iltifat karşısında kendini iyi hissetti. Kız arkadaşı böyle bir şey söylemezdi herhalde, değil mi? “Bunlardan herhangi birine müdahale etmem gerekiyor mu?”

“Sol arkadakinin altını kapa ve turuncu tenceredekini karıştır. Güzel. Colin, bu öğlenki kaçamağına seni de götürmüş diye duydum.”

Gemma arkasını dönmedi. Jean'ın konuşmasında öyle sahip-
lenici bir ton vardı ki Gemma'nın kalbi hızla atmaya başladı. "O..."
dedi tereddütle.

"Sizi suçlamıyorum," dedi Jean. "İsla ve Kirk'le tanıştım. İsla
buraya geldi ve bana yemeği nasıl yapacağımı anlatmaya başladı.
Ondan soğanları doğramasını isteyerek kurtuldum. Sonra o mı-
mıntı Kirk geldi ve osso bucco'nun içine kaşık daldırdı. Tuzunun az
olduğunu söyledi. Ben suratına tavayla vurmadan Colin onu dışarı
çıkardı. Şarap ister misin?"

Gemma renk vermemek için çaba sarf etti ama bütün gün
hissettiği mutluluk onu terk ediyordu.

Jean taş tezgâhta açık duran bir şişe kırmızı şarapla kendi
kadehini doldurdu. "O ikisiyle yemek yiyeceksem buna ihtiyacım
var." Dolabı işaret etti ve Gemma dolabı açınca şarap kadehlerini
gördü. "Sana yardımcı olamadığım için üzgünüm ama bütün gün
mahkemedeydim. Ayaklarım çok ağrıyor. Sonra Richmond'dan bu-
raya neredeyse yüz on kilometre yol geldim ve gelir gelmez İsla'yla
tanıştım. İkimizin çok iyi anlaşacağını düşünüyordu."

Gemma başını salladı; Jean'ın Colin dışında bir konu hakkında
konuşmasına memnun olmuştu. "İsla'nım kazandığını düşündüğüne
eminim. Beni kayda değer bir rakip olarak görmüyor ve bu yüzden
benimle uğraşmıyor. Ne burada ne de okulda."

"Onu Alea'nın getirdiği karışıklığın arasında göremiyorum,
gerçekte neyin peşinde?"

"Sanırım Lanny'yi istiyor ama Colin, Shamus'm peşinde ol-
duğunu söyledi." Gemma, Jean'ın Colin'in adı geçince tepki verip
vermeyeceğini görmek için dikkatlice baktı ama Jean tepki vermedi.
Ya birlikte değillerdi ya da Jean kendinden çok emindi.

Jean kahkaha attı. "Bu tam da Colin'in söyleyebileceği bir şey.
Diğer kardeşleri, Pere burada değil. Yakışıklı olan o. İsla onun için
kucak dansı bile yapabilir. Büyük ocağı kapayabilir misin? Colin
etinin çok pişmesinden hoşlanmaz. Teşekkürler."

“Asıl sorun...” dedi Gemma yavaşça şarabını yudumlarken. Kesin olarak görmeye başladığı duruma alışmaya çalışıyordu: Colin ile Jean beraberdi. “Bayan Frazier’ın Isla’dan hoşlanması.”

“Bundan pek emin olma.” Jean daha alçak sesle konuştu. “Frazier’ların ne düşündüğünü asla tahmin edemezsin.”

“Colin’in bile mi?”

“O daha da kötü! Sana öyle şeyler anlatabilirim ki!” dedi Jean. “Çok insan tanıyor, onları dinliyor ve yardımcı oluyor. Ama Colin’i en yakın arkadaşları olarak görenler bile onun gerçek sorunlarını bilmiyor. Her şeyi kendine saklıyor.”

“Bunu unutmamalıyım,” dedi Gemma ve Colin’in kişisel sorulardan nasıl kaçtığını düşündü. Colin’in sevgilisi olduğu gerçeğini sindirmeye çalışıyordu.

“Endişelenme. Bütün Frazier’lar sır tutar. Ekmekleri sepete koyup üstlerini örter misin? Teşekkürler. İyi bir aşçı yardımcısısın. Nerede kalmıştım?”

“Frazier’ların mahremiyet alışkanlığında.”

“Mahremiyet. Onları betimlemek için ne mükemmel bir kelime. Neyse, konu şu ki Alea’nın Isla ve Kirk’ün sonsuz gevezeliğine katlanması, işi onlardan birine vereceği anlamına gelmiyor. Colin’in seni işe alması gerektiğini söylediğini biliyorum ve benim oyum da kesinlikle sana olacak.”

Jean’in aileden biri sayıldığı belliydi. “Önce beni biraz tanıman gerekmiyor mu?”

Jean bandajlı parmağını kaldırdı. “Ben her zaman hayatımı kurtaran insanlara veririm oyumu.”

“Böyle bir şey yapmış sayılmam. Gerçi çok kan aktı ve vücudunda o kadar kan olmaz. Neler olacağını kim bilebilirdi ki?”

“Katılıyorum,” dedi Jean ve kadehini kaldırdı. “Sanırım çok iyi anlaşıcağız. Ama keşke bu kadar güzel olmasaydın.”

“Bunu daha önce kimse söylememişti.”

“Tatlım, saç rengini biraz açıp güzel bir kesim ve hoş bir mak-
yajla...” Susup düşünceli gözlerle Gemma’ya baktı.

“Ne oldu?”

“Kasabada sana çok uygun biri olduğunu düşünüyordum, o
kadar.” Tabureden indi ve ocağa doğru yürüdü. Gemma’dan on beş
santimetre kadar uzundu ve topuklu ayakkabılarıyla Paris defilele-
rinden çıkmış gibiydi. “Benim için biraz peynir rendeleyebilir misin?
Frazier’ların yemek istemesine on dakika kadar kaldığını düşünüyö-
rum. Çok yemek yerler ve özellikle de et yerler. Colin’e dedim ki...”

“Bana ne dedin?”

İki kadın dönüp Colin’e baktı. Duş almış ve önceki kadar dar
olmayan beyaz bir gömlekle siyah takım elbise giymişti. Çok iyi
görünüyordu ve Gemma kalbinden ve vücudundan yayılan heyecanı
bastıramadı. Bir an parmak ucunda, Colin’in boynuna sarıldığını
hayal etti. Colin’in vücudunun kendi vücuduna değmesinin ne kadar
güzel bir his olacağını tahmin edebiliyordu.

“Kravat takman için seni ikna edemem, değil mi?” diye sordu
Jean ve ona doğru gidip boynuna sarıldı. Colin’in dudaklarını öpmek
istedi ama Colin kafasını çevirince Jean yanağından öpmüş oldu.

Gemma arkasını döndü. Kahretsin, kahretsin, bir daha kah-
retsin, diye düşündü. Frazier’lardan birine gözünde düğün çanları
ifadesiyle bakan Isla kadar kötüydü.

“Gemma yemek yapmana yardım mı ediyor yoksa burada sak-
lanıyor musunuz?” diye sordu Colin.

“Saklanıyoruz,” dediler Gemma ile Jean aynı anda.

Colin yanından ayrılıp ocağa doğru giderken, “Annen o ikisinden
birini işe almayı düşünmüyordur herhalde,” dedi Jean.

“Umarım düşünmüyordur. Nedir bunlar?” diye sordu Colin,
Gemma’nın yanında durup.

“Bir fikrim yok ama çok güzel kokuyorlar,” dedi Gemma ve bir
adım atarak ondan uzaklaştı. Colin ona yakın duramayacağı kadar
güzel kokuyordu.

“Öyle.” Colin bir tencerenin kapağını açtı. “Kaşık var mı?”

“Burada,” dedi Jean öbür taraftan ve ona bir kaşık uzattı.

“İşte buradasınız!” dedi Bayan Frazier arkalarından. “Jean, hayatım bana bir kadeh şarap ver. Hatta, Colin bana bir shot tekila koy daha iyi.”

Gemma tezgâhın yanında durup Colin’in ve Jean’in söyleneni yapmak için nasıl telaşlandıklarına baktı. Jean’in uzun ve güzel bir kadın, Colin’in güçlü ve kaslı bir erkek olarak birbirlerine çok yakıştıklarını düşünmeden edemedi.

Bayan Frazier kendini tabureye bıraktı ve Colin’in ona uzattığı içkiyi tek seferde içip yarım kadeh şarabı da bitirdi. “Şimdi daha iyi hissediyorum.”

“Seni içki âlemine yönlendiren nedir?” diye sordu Colin tek kaşını kaldırarak.

“Bu miktarın içki âlemi olarak nitelendirilebileceğinden pek emin değilim. Aslında...” Bayan Frazier kalan şarabı içmek için sustu, sonra boş kadehini uzattı.

“Herkes nerede?” diye sordu Bay Frazier mutfığa girerken. “Alea, sarhoş mu oluyorsun? *Bensiz* mi? Colin! Hemen içki ver!”

Colin başka bir bardak kapıp babasına bir shot koydu. İkinciden sonra Bay Frazier bardağını koyup karısının yanındaki tabureye yığıldı. “Alea, o ikisinden birini işe alırsan yemin ederim seni boşarım.”

“Onlardan birini işe alacak kadar salak olsaydım buna izin verirdim,” dedi.

Onlardan uzakta duran Gemma nefesini tuttu.

“O halde işi Gemma mı aldı?” diye sordu Colin. Jean’in yanında duruyordu ve elinde tekila şişesi vardı.

Önce oğluna, sonra da Gemma’ya bakarak, “Elbette,” dedi Bayan Frazier. “Hiç tereddüt etmedim. O eski belgeleri gördüğün an orgazm olacağını sandım.”

“Anne!” dedi Colin, Jean kahkahalarla gülerken.

Bayan Frazier gözlerini Gemma'dan ayırmadı. "Kendi ailemin, tarihimizi öğrenmek istedim diye bana yaptıklarına inanamazsın. Ama senin de aynı şekilde hissettiğini görür görmez anladım. Ve Colin sana bayılıyor!"

"Anne, bence..." dedi Colin.

"Tristan," dedi Jean yüksek sesle ve herkes ona döndü. "Düşünüyordum da Gemma ve Dr. Tris mükemmel bir çift olabilir."

"Güzel," dedi Bay Frazier. "O adamın bir aileye ihtiyacı var."

Gemma serin tezgâha ellerini koyabilmek için ileriye doğru yürüdü. Bir yere tutunması gerekiyordu yoksa dizleri boşalacaktı. İşi almıştı. Gerçekten, sahiden işi kapmıştı. Önündeki iki sene –belki daha da uzun süre– küçük şirin misafir evinde yaşayacak ve o eski belgelere saklanmış sırları açığa çıkaracaktı. Ve kasabalılardan birine yakıştırılıyordu.

Şu anda geleceği o kadar iyi görünüyordu ki William and Mary Üniversitesi'nde iş bakmaya başlayabileceğini düşündü. Belki bir öğretmenlik işi bulur ve sonsuza kadar Edilean'da kalırdı.

Herkes merakla ona bakıyordu ama o düşüncelerini paylaşmak istemedi. "Tristan doktorasını hangi alanda yaptı?" diye sordu.

"Tıp," dedi Jean. "Kanımı durdurmasaydın şu an burada olurdu."

Jean'in yaralanmasının bahsi geçince herkes soru sormaya başladı ve Gemma geri çekildi. Dördü ada tezgâhın etrafında toplanmış, can kulağıyla Jean'in elini nasıl kestiğini ve Gemma'nın gelip onu nasıl kurtardığını dinliyordu. Cam kapı yakınlardaydı ve Gemma dışarı çıktı.

Üzeri pembe çiçeklerle kaplı uzun bir bitkinin yanında durdu ve derin bir nefes aldı. İşte bu kadar, diye düşündü. Bu hoş yer ilk tam zamanlı işini yapacağı yer olacaktı.

"Fazla mı geldi?" diye sordu Colin arkasından.

"Hayır," dedi Gemma. "Hem de hiç."

"Ailem seni korkutmuyor mu?"

"Tam tersine. Ama..."

“Ama ne?”

“Hepiniz, Jean dahil, birbirinize çok yakınsınız. Aranıza girmeyeceğime söz veriyorum.”

“Aramıza falan girmezsın. Annem seni her akşam yemeğinde aramızda görmek isteyecektir ve...”

“Kesinlikle olmaz!” dedi Gemma sert bir tonla. “Ben buraya çalışmak için geldim ve öyle yapacağım.”

Colin daha önce de takındığı alaycı bir tavırla gülümsedi. “Aslında yemek yerken okuma yapmak istiyorsun, değil mi?”

“Evet.”

“Pekâlâ. Anneme seni evlat edinemeyeceğini söylerim. Kız kardeşimiz Kaliforniya'dayken annemin hediyeleriyle şımartacağı bir kızı olmuyor. Ama arada bir yeni ayakkabılar hediye edilirse şaşırma.”

“Jean kuaföre gitmem gerektiğini söyledi.” Ondan bahsedince Colin'in ilişkileriyle ilgili bir şey söyleyeceğini umuyordu. Mesela öyle bir şey olmadığını.

Colin somurttu. “Jean bazen haddini aşar. Bence saçın gayet iyi. Artık içeri girmeliyiz. Diğer ikisi sabah yola çıkacak.”

“Umarım kimse yemek bitene kadar işe kabul edilmediklerini söylemez. Isla ve Kirk mutsuzken keyifli bir yemek olmaz. Hem Jean de o kadar şey yapmış.”

“Düşmanına merhamet,” dedi Colin ve cam kapıyı açtı. Gemma Colin'in kolunun altından geçip mutfağa girdi. “Hoşuma gitti.”

“Özür dilerim ama buna kendini korumak denir. Onlara söylediğinizde evin en tepesindeki odada kilitli olmak istiyorum.”

“Eski şerif rozetimle beraber saklanmış bir halde.”

“Kesinlikle. Hayatın boyunca şerif olmayı istemen onunla mı başladı?”

Colin güldü. “Annem o rozetin hediye edildiği ikinci yaş gününden sekiz yaşına kadar onu sürekli taktığımı anlatmayı çok sever. Erkek kardeşlerimle küvetteyken onu üzerime bantlamak

zorunda kaldığı detayından bahsetmeye bayılır. Bir gün baş başa kaldığınızda sor ona.”

“Soracağım,” dedi Gemma ve orada kalıp sorular sorabileceğini düşününce heyecanlandı. “Hep istediğin şey *buydu*. Bir şeyi, benim bu işi istediğim kadar çok istediğini söylemiştin. Edilean şerifi olmak istemiştin.”

Colin öyle tatlı gülümsedi ki Gemma ona doğru bir adım atmak istedi. “Evet,” dedi yumuşak bir sesle. “Kesinlikle haklısın.”

İkisi de odanın diğer ucunda somurtarak onlara bakan Jean’i fark etmemişti.

4

Gemma yatağa yatmış, Colin'in odasının tavanına bakıyor ve güvenle aşağı inebileceği zamanın gelip gelmediğini düşünüyordu. Dün geceki akşam yemeği sıkıntılı geçmiş ve bir ara gerçekten rahatsızlık verici durumlar yaşanmıştı. Gemma neredeyse hiç konuşmamış, sadece Jean'i ve yemekleri övmüş, bunun dışında sessizliğini korumuştur. Konuşursa birinin işe kendisinin alındığını anlamasından korkuyordu.

Colin'in yanına oturmuştu; Jean, Colin'in diğer tarafına geçmiş, Isla ve Kirk onların tam karşısında Lanny'yi aralarına alarak yerleşmişti. Bay ve Bayan Frazier masanın iki ucuna geçmişti. Genç Shamus bir şekilde bu hengâmeden kaçmayı başarmıştı.

Isla, üniversitede yaşanan komik hikâyeleri anlatarak herkesten çok konuşmuştu. O ve Kirk yüksek lisanslarını başka üniversitelerde tamamlamışlardı, yani üniversitede Gemma kadar eski değillerdi.

Isla iyi bir anlatıcıydı ve herkes onun yaptığı profesör ve öğrenci taklitlerine gülmüştü. Ama konuyu Gemma'ya getirince işler utanç verici bir hal almıştı.

"Gemma bizim okulun yerleşik öğrencisi," demişti Isla. "Birçok profesörden uzun süredir okulda."

"Ona Anne Kaz diyoruz," diye araya girdi Kirk.

“Evet,” dedi Isla ve yemeğinden bir ısırık aldı. “Bir kaz sürüsü kadar futbolcu neredeyse her zaman Gemma’nın peşindedir. Kampusun içinde sürekli onu takip ediyorlar.”

“Onu duysanız!” dedi Kirk tiz bir sesle. “Mussolini kimdir ve faşist ne demektir?” ‘Bağımsızlık Bildirisi’ni kim yazdı ve şaka bile olsa “John Hancock” denildiğini duyarsam o kişi oynamayacak.’ ‘Güney’in İç Savaşı’ kazanması neden imkânsızdı? Rhett’in söylediklerini hatırlıyor musunuz?”

Gemma, bu taklidine Isla dışında kimsenin gülmemesine sevindi.

“Yaptıkların takdire şayan,” dedi Bayan Frazier Gemma’ya ve Kirk’e buz gibi bir bakış attı.

Kirk bunu görmezden gelince Gemma işi kendisinin alamayacağını anladığını düşündü. Ama sanki Isla’nın kazandığını düşünüyor gibiydi.

Isla’ya gelince, bütün gece gözlerini Lanny’den ayırmamıştı. Birbirlerine kaçamak bakışlar atmışlardı ve Isla iki kere kıkırdamak olarak adlandırılabilir bir ses çıkarmıştı.

İkisinde de Gemma ve Jean, Colin’in üstünden birbirlerine bakmışlardı. İkinci seferinde Colin, “Sizi bölüyor muyum? Yan yana olmak mı isterdiniz?” diye sordu.

“Hayır,” dedi Jean, “manzaram güzel.” Colin’e manzarasının o olduğunu anlatan bir bakış attı.

Gemma’nın çift oldukları hakkındaki bütün şüpheleri bir bakışla ortadan kayboldu. Kimse yüz ifadesini göremesin diye başını öne eğdi. İş kapmıştı ve her şeyini kaybetmiş gibi hissetmeye hakkı yoktu. Ama öyle hissediyordu. Hiç bitmeyecek gibi görünen akşam yemeğinin bitmesini beklemek kolay değildi. Tatlıya geçtiklerinde odasına kaçmaya hazırdı. Bir yanı Isla’ya, kendisini daha fazla aptal durumuna düşürmesin diye işi alamadığını söylemek istiyordu.

Yemek nihayet bittiğinde Gemma masayı toplamaya yardımcı olacaktı ama Bayan Frazier hizmetçiyi gönderip Isla ile Kirk’ten “yardım” istedi. Sonra da bütün işi onlara yıktı.

Gemma, Isla ve Kirk'ün masayı toplamayı bitirdiklerinde kendilerini çok kötü hissedeceklerini biliyordu. Orada olmak istemiyordu. Shamus'ı kolunun altındaki çizim setiyle salonun önünden geçerken görünce herkese hızlıca iyi geceler dileyip peşinden gitmişti. Shamus onu Colin'in yukarıdaki odasına giden merdivenlere kadar götürmüş ve sonra ayrılmışlardı. Gemma alt kattaki gerginlikten kurtulduğuna seviniyordu ama uykusu da yoktu. Sonunda yalnız kaldığında orada çalışmanın ne demek olduğunu düşünmeye başladı. Sorun çözülene kadar tezini yazma konusunda ne kadar endişelendiğini fark etmemişti bile.

Kıyafetlerini çıkarıp pijamalarını giyerken, iki yıl boyunca orada yaşayacağını düşündü. İş, kasabayı ve aileyi daha yakından tanıdıkça mutlu oluyordu. Colin'le geçirdiği güzel zaman da oraya kadardı. Colin onun arkadaşı olacaktı ve bu da yeterliydi.

Ertesi gece misafir evinde özgün kaynakların arasında uyuyabileceğini düşündüğünde odanın içinde dans etmeye başladı. Uçakla eve gitmeli, eşyalarını toplamalı ve arabayla Virginia'ya dönmeliydi. Bunların hepsi en az bir haftasını alırdı ve her şeyi ayarladığında çalışmaya başlayabilirdi.

Odanın içinde dönmeyi kesti ve yatağa girdi ama uyuyamıyordu. Bu yüzden valizinden çok sevgili Kindle'ım çıkardı ve Luke Adams'ı arattı. Belki biraz roman okursa uykusu gelirdi. İlk kitabını buldu, SATIN AL butonuna bastı ve yaklaşık otuz saniye sonra roman ekranda belirdi. Okumaya başladı ve saat 03.00'e kadar ışığı kapamadı.

Sabah olmuştu ve Gemma için geç bir saatti çünkü genellikle her sabah altı veya altı buçukta spor salonuna giderdi. Aşağı inmesi gerektiğini biliyordu ama Isla ve Kirk hâlâ oradaysa ve Gemma'ya yenildiklerini öğrendilerse yenilgiyi kibarca kabul etmeyeceklerdi.

"Gemma Ranford," dedi yüksek sesle, "sen bir korkaksın."

Yataktan çıkmak için hareketlendiğinde Kindle'ına baktı ve Emily Dickinson'm siyah beyaz fotoğrafını görünce aklı açma tuşuna

basıp okumaya devam etmeye kaydı. Luke Adams denen adamın on sekizinci yüzyılda geçen romanlar yazması onu çok etkilemişti ve onunla gerçekten tanışmak istiyordu.

Çabucak giyindi ve dışarıdaki merdivenlerden inip mutfağa girdi. Bir gün önce tanıştığı hizmetçi, Rachel, içerideydi ama üzerinde üniforma yoktu. Kot pantolon ile tişört giymişti, koyu renk saçları ve gözleriyle genç ve güzeldi. Hizmetçi anlayışını yansıtmıyordu.

“Kazanan!” dedi Rachel, Gemma’yı kapıda görür görmez.

“Ta kendisi,” dedi Gemma ve tezgâhın yanına oturdu. “Kimler uyanık?”

“İsla’nın çenesinden korkuyorsun, değil mi?” diye sordu Rachel ve fırından içi kurabiye dolu bir tepsi çıkardı.

“Ödüm patlıyor.”

“Rahatlayabilirsin çünkü Bayan F bu sabah ikisini de gönderdi. Hoş bir sahne değildi.”

“Gerçekten mi?” Gemma’nın gözleri kocaman açıldı.

Rachel kısık sesle konuştu. “İsla ve Lanny dün gece yaramazlık yapmış anlaşılan.”

Gemma kakhaha attı. “Bayan Frazier’m bundan hoşlanmadığını anlayabiliyorum.”

“Lanny flörtçüdür. Sana da sırnaştı mı?”

“Kesinlikle hayır.”

“Ah, doğru. Bayan F seni Colin’in korumasına verdi, değil mi? Lanny’nin geri çekilmesine sebep olacak tek bir şey vardır, o da büyük ağabeyinin bir şeyi sahiplenmesidir.”

“Pek öyle olmadı,” dedi Gemma ama duyduklarına sevindi. “Colin’le öğle yemeği için kasabaya gittik çünkü geç kalmıştım. Kurabiyelerden alabilir miyim?”

“Hayır. Buraya gelirsen seni Frazier ailesinden kalanları yemek üzere yemek odasına göndermem söylendi. Lanny utanç içinde Richmond’a gönderildi.” Rachel sırıttı. “Annesinin onu affetmesi üç veya dört gün sürecektir. Shamus da okuldan arkadaşlarıyla beraber.”

“Peki ya Colin ile Jean?”

“Colin işte, Jean de gitti. Jean gelir, olağanüstü bir şey yapar, Colin’in üstüne atlar ve sonra avukatlık yapmaya gider.”

Gemma şüphelerinin doğru olduğunu duyduğu için hayal kırıklığına uğradığını sakladı ve sonra şaşkınlık içinde Rachel’a baktı. “Jean’den hoşlanmıyor gibi konuşuyorsun.”

Rachel tavaya bir dilim pastırma koydu. “Çok iyi biri. Geçen Noel’de bana Prada çanta verdi. Doğum günümde hediye olarak bir çift Manolo ayakkabı almayı bekliyorum. Kibar, düşünceli biri ve beni eğlendiriyor. Ona karşı söyleyecek hiçbir şeyim yok.”

“Ama...”

Rachel, Gemma’ya bakmak için arkasını döndü. “Colin, Jean’in küçük Edilean’a taşınacağını, üç çocuk doğuracağını ve sonsuza kadar mutlu yaşayacaklarını düşünüyor gibi.”

Gemma, Colin’in aldığı evi ve aile kurma üzerine söylediklerini düşündü. Rachel haklıydı. “Bu aralar kadınların kariyerlerinden vazgeçip evi çekip çeviren annelere dönüşmeleri moda değil mi?”

Rachel hıhladı. “Jean’le tanıştın. Sence Edilean onun için yeterince heyecan verici bir yer mi?”

Gemma küçük kasabayı çok dolaşamamıştı ama Jean’i topuklu ayakkabıları ve göz alıcı pahalılıktaki elbiseleriyle orada gezinirken hayal edemiyordu. “Belediye başkanı olabilir,” dedi.

“Ve kayıp köpeklerle mi uğraşacak? Hiç sanmıyorum.” Rachel cebinden titreyen telefonun çıkardı ve ekranına baktı. “Bay F masada oturuyormuş ve hiç yemek yokmuş. Bu onun için büyük bir felaket.”

“Sana yemek odasından mesaj mı gönderdi?”

Rachel gülümsüyordu. “Evet. Bana bir BlackBerry aldı ve faturalarımı da o ödüyor ki nerede olduğunu ve yemeğini nereye götürmem gerektiğini söyleyebilsin. Frazier’ların dünyanın geri kalanındakilere benzemediğini öğreneceksin.” Telefon yeniden titredi ve Rachel telefona baktı. “Seni göndermem gerektiğini hatırlatıyor.”

Gemma tabureden indi. “İsla ve Kirk gittiğine göre Bay ve Bayan Frazier’la seve seve kahvaltı yapabilirim.” Durdu ve ciddi bir ifadeyle dönüp Rachel’a baktı. “Bu insanlar hakkında bilmem gereken bir şey var mı? Bir süre burada kalacağım.”

“İyi insanlar. Para yüzünden biraz şımarıklar belki ama çok iyiler. Lanny’den uzak dur –tabii yatağının başucuna eklenen bir çentik daha olmak istemiyorsan– ve Shamus’m seni çizmesine izin ver. Pere eve döndüğünde ona âşık olma. Ailesinin henüz haberi yok ama o çoktan birini buldu.”

Gemma elini soğuk tezgâhta gezdirdi. “Peki ya Colin?” Rachel cevap vermeyince ona baktı.

Rachel gülümsemedi ama gözleri için için gülüyordu. “Colin en iyileridir. Ama şunu bilmelisin ki akıl almaz derecede sadıktır ve...”

“Ve ne?”

“Sahibi Jean’dır. Shrek’in Prenses Fiona’yı kurtarmak için ejderhayla dövüştüğü sahneyi hatırlıyor musun?”

“Evet.”

“O ejderha Jean’ın yanında küçük, narin bir kelebek gibi kalır. Ölümüne savaşmayı düşünmüyorsan Colin’den uzak dur.”

“Teşekkürler,” dedi Gemma ve kapıya yöneldi. “Peki ya doktor? Tristan’dı, değil mi?”

Rachel boş ver dercesine elini salladı. “Dr. Tris elde edilemez. İmkânsız bir hayal. Hiç tırmamlamamış olan dağ. Onunla buluşursan kendini şanslı say ama gönlünü kaptırırsan üzülürsün.”

Gemma kaşlarını kaldırdı. “Ne tuhaf bir kasaba böyle,” diye mırıldandı ve yemek odasına girdi.

Bay Frazier yemek masasının başında oturmuş, gazete okuyordu. “Tam zamanında,” dedi bakmadan. “Açlıktan ölüyorum.”

“Özür dilerim ama sadece ben geldim,” dedi Gemma ve yanma oturdu. “Yemek yok. Ama Rachel küçük bir göl büyüklüğünde bir pastırma hazırlıyor.”

Bay Frazier gazetesini indirdi ve sırtarak Gemma'ya baktı. "Çok iyi. Dün gecedен sonra besine ihtiyacım var. Rachel sana bütün dedikoduları anlattı mı?"

"İsla'nın bir daha davet edilmeyeceğini anladım."

Bay Frazier güldü. "Karım erkek çocuklarımızın konuştukları bütün kadınlar tarafından baştan çıkarıldıklarını düşünüyor. Ama bir tek Lanny'nin hiçbir davete hayır demediğini söylemeliyim. Eğer olur da sana..."

Gemma ne diyeceğini biliyordu ve sözünü kesti. "Günlerimin çoğunu çok sağlıklı genç adamlarla geçiriyorum. Kendi başımın çaresine bakabilirim."

"Güzel!" dedi Bay Frazier, sonra başını kaldırıp Rachel'in bir tepsi dolusu yemekle odaya girdiğini gördü. "Seni beklerken üç kilo verdim."

"Altı kiloya kadar dayanabilirsiniz," dedi Rachel istifini bozmadan. "Bayan F nerede?"

"Telefonla konuşuyor. İş, Gemma ve bir kızın Lanny'ye son yaptıkları hakkında konuşmak üzere arayacağı yarım düzine arkadaşı var."

Rachel başını salladı. "Hiçbir şey değişmiyor. Ahududu reçeli mi yoksa şeftali reçeli mi istersiniz? Hayır, durun. İkisini de istiyorsunuz."

"Neden olmasın? Gemma'nın gelişini kutlamalıyız."

"Bahaneler," dedi Rachel ve mutfığa döndü.

Yalnız kaldıklarında Gemma ile Bay Frazier tabaklarını doldurmaya başladılar.

"Nasıl bir araba istiyorsun?" diye sordu Bay Frazier.

"Bir Duesenberg," dedi hızlıca.

"Dâhiyane bir fikir." Gözlerinin içi gülüyordu.

"Gemma," dedi Bayan Frazier odaya girerken ve masanın öbür ucuna oturdu. Masanın kanatları kapatıldığı için önceki akşamdan küçüktü. "Bu ailenin yanında arabayla ilgili şaka yapmaman konusunda seni uyarıyorum, yoksa asla susmazlar. Onları ezecek bir yol da bulamazsın."

“Bu bir tarihçi için meydan okumadır.” Bay Frazier’a baktı. “Peki ya Duryea?”

“Duryea Motor Wagon Company,” dedi Bay Frazier. “Kurucuları Charles ve Frank Duryea. 1893 yılında ‘Hanımlar Faytonu’nu yaptılar ve iki yıl sonra *Chicago Times-Herald* yarışını kazandılar. Ne yazık ki kardeşler anlaşılamadı. Kötü son.”

“Bu konuda yenileceğimi görebiliyorum,” dedi Gemma.

“1770’te İskoçya’dan buraya gelen Shamus Frazier’m George Washington’ın Forge Vadisi’ndeki birlikleri için vagonlar yaptığını biliyor muydun?”

Gemma gözlerini öyle açtı ki iki yuvarlak haline geldiler. “Gerçekten mi?”

“Adamın vagonlara tutkusu nesilden nesile anlatıldı. Bugün olsa obsesif-kompulsif olduğunu söyler, onu terapiye gönderirdik. Ama o zamanlar kimsenin görmediği kadar iyi vagonlar yapıyordu.”

“Büyük düşmana karşı savaşı kazandıracak kadar iyi,” dedi Gemma. “Bir kahraman.”

Bay Frazier gözlerinde aşkla ona baktı.

“Tanrı aşkına Grinny,” dedi Bayan Frazier, “kızı rahat bırak da yemeğini yesin. Tarih hakkında konuşmak için iki seneniz var.” Halinden hoşnutsuz gibiydi ama gözleri mutlulukla parlıyordu. “Şu anda güncel şeyleri tartışmalıyız. Gemma’nın Edilean’a taşınması gerekiyor ve bu yüzden eşyalarını buraya nasıl getireceğimizi düşünmeliyiz.”

“Sana bir pikap verebilirim, sen de gider gelirsin,” dedi Bayan Frazier. “Ama sanırım bu, ne kadar eşya getireceğine bağlı.”

“Ben yarın sabah uçakla giderim diye düşünmüştüm,” dedi Gemma “ve bir araba kiralayıp onunla dönerim. Buraya getirecek çok bir şeyim yok.”

“Kitapların bile mi?”

Kafasını kaldırıp kapının önünde duran Colin'e baktı. Colin, Gemma'ya gülümsedi ve karşısındaki sandalyeye oturup çırpılmış yumurtadan aldı.

"Birkaç kitabım var," dedi Gemma gülümseyerek. Colin dinlenmiş ve mutlu görünüyordu. "Senin düşündüğün kadar yok."

"Vedalaşman gereken insanlar vardır," dedi Bayan Frazier ve herkes dönüp Gemma'ya baktı. "Dün gece Isla, hayatında birçok genç erkek olduğu imasında bulundu."

"Sadece öğrencilerim," dedi Gemma. "Ve... Bu utanç verici ama işi alacağımdan o kadar eminlerdi ki ben gelmeden bir parti düzenlediler." Hatıralarına daldı. Sporcu öğrencileri ona sürpriz yapmış ve çok keyifli bir etkinlik düzenlemişlerdi. Ona küçük boks eldivenleri ve yarısı kesilmiş tişört gibi komik hediyeler vermişlerdi. Onunla sık sık dalga geçiyorlardı çünkü Gemma onlarla spor yaparken bol ve vücudunu saklayan şeyler giyiyordu. Bir saatlik eğlenceden sonra en iri yapılı genç adamlardan biri onu omzuna atmış ve evine kadar taşımıştı. Diğerleri de onları takip etmişti; Gemma'nın etrafı bir sürü genç, kaslı erkek vücuduyla sarılıydı. Neşeli bir deneyim olmuştu.

"Öyleyse konu kapanmıştır," dedi Bayan Frazier. "Her şeyi buraya getirtiriz ve Gemma da gitmek zorunda kalmaz."

"Ben bundan pek emin..." dedi Gemma.

Bay Frazier sanki anlamadığı bir şey varmış gibi karısına bakıyordu.

"Bence bu mükemmel bir çözüm," dedi Bayan Frazier kalkıp büfeye doğru giderken. Bir çekmeceyi açtı ve bir çift anahtar çıkardı. Anahtarları Gemma'ya uzattı. "Bunlar misafir evinin ve garajın anahtarları. Bana gerekli bilgileri verirsen nakliyecileri, geride bıraktığın eşyaları toparlamaları ve buraya göndermeleri için ayarlayabilirim."

"Bu şekilde zahmet vermek istemem," dedi Gemma.

Bay Frazier ona doğru eğildi. "Karımın eşyaların paketlenip gönderilmesi konusunda çok başarılı olduğuna seni temin ederim. Eve gönderdiklerinden sonra İngiltere boş kalmış olmalı."

Gemma başka birine daha maddi veya manevi anlamda yük olmamak ve oradan ayrılmamak arasında kalmıştı. Elindeki anahtarlar baktı. Frazier Motorları'nın anahtarlığına takılmışlardı ve onları o kadar sıkı tuttu ki eline battılar. "Pekâlâ," dedi sonunda, "ama burada kalacaksam banyo malzemeleri almam gerek ve..."

"Colin seni götürür," dedi Bayan Frazier hızla. "Neye ihtiyacın varsa, nereye gitmek istersen o sana yardımcı olur."

Bay Frazier düşünceli bir ifadeyle karısına baktıktan sonra oğluna döndü. "Onu Williamsburg'a götür ve bir araba al."

"Ofis malzemelerine de ihtiyacı olacaktır," dedi Bayan Frazier.

"Özellikle renkli kalemlere," dedi Colin, alay ettiği gözlerinden belli oluyordu.

"Evet, şimdi gidin," dedi Bayan Frazier. "Bugün yapacak çok işim var ve ikinizi ayakaltımda istemiyorum."

Colin masanın öbür tarafından Gemma'ya baktı. "İstenmiyoruz anlaşılan."

Gemma gülümsedi. Onunla seve seve bir gün daha geçirebilirdi!

Colin ve Gemma odadan çıkar çıkmaz Peregrine Frazier karısına döndü. "Alea," dedi sessizce, "neler karıştırıyorsun?" Karısı cevap vermeyince eliyle suratını ovuşturdu. "Son günlerde bu soruyu sana sürekli soruyor gibiyim."

Alea yine cevap vermedi, sadece öylece oturup kocasının anlayamayacağı bir yüz ifadesiyle ona baktı.

"O eski belgeler konusunda sana boyun eğdim ve şimdi bir öğrencinin maaşını ve giderlerini ödüyorum. Bunu karşılayabilecek durumda olduğumu biliyorum ama en büyük oğlumuzla ilgili bir şeyler karıştırıyorsan bunun ne olduğunu da bilmek istiyorum."

Alea derin bir nefes aldı. "Sen ve ben otuz yıldan uzun süredir evliyiz ve bu yüzden dünyada en çok istediğim şeyi biliyor olman gerekiyor."

"İngiltere'den birinin seni leydi ilan etmesini mi?" diye sordu ama sesinde keyifsizliğini anlatan bir tonlama vardı. Karısının ona

böyle davranmasından nefret ediyordu. Sanki karısı, kendisini gerçekten seviyorsa aklından geçenleri de bileceğini söylüyor gibiydi.

“Bu hayatta gerçekten delice istediğim şeyin bu olduğunu düşünüyorsan beni hiç tanımıyorsun demektir.”

Peregrine saatine bakmamak için kendini zor tuttu ama bunu yaparsa kavga başlatacağını da biliyordu. Sadece işe gitmek, birkaç kontrat imzalamak ve sonra arkadaşı Dr. Henry Shaw’la golf oynamak istiyordu. Ama aynı zamanda karısının peşinde olduğu şeyi öğrenmek de istiyordu çünkü bazen karısının planları yüzünden sorunlar oluşabiliyordu. Kontes olmak istemesinin dışında her zaman kocasını ve çocuklarını düşünerek hareket etmesine rağmen onlar Bayan Frazier’ın kendileri için istediklerini her seferinde yapmıyorlardı.

Kızları Ariel lisede çok arkadaşı olmadığı için ağlamıştı ve Alea, Ariel’in takıma girmesi şartıyla ponpon kız takımının giderlerini karşılamak için –üniformaları satın almak dahil– sponsorları olmuştu. Bu işe yaramıştı. Lanny on altı yaşındayken o kadar utangaçtı ki dansa bile gidemiyordu ve Alea onu bir yaz bale öğrenmesi için Paris’e göndermişti. Sınıftaki heteroseksüel tek erkek oydu. Bu pek iyi olmamıştı.

“Alea,” dedi sabırsızca, “gerçekten bilemiyorum...” Bay Frazier sustu çünkü yıllar önce söylediği bir şeyi hatırladı. Colin dört yaşındayken karısı, “Sanırım bize akıllı ve güzel torunlar verecek,” demişti. Çocuğun yaşı düşünülünce bu tuhaf bir sözdü ve Bay Frazier bunu asla unutmamıştı.

“Torun,” diye fısıldadı. Alea ona sıcacık bir gülümsemeyle bakınca cevabının doğru olduğunu düşündü ama hâlâ anlayamamıştı. “Kontes olmak umurunda değil mi yani?”

“Tabii ki değil! Aileme göre o kadar sığ bir kişiliğim var ki tek istediğim...” Bu durumun kendisini ne kadar kötü hissettirdiğini anlatacak kelimeyi bulamamıştı.

Peregrine sandalyesinde arkasına yaslandı. “Bu durum... bu plan üzerinde ne kadardır çalışıyorsun? Ya da her ne ise?”

“Eleanor Shaw’un ilk torunu doğduğundan beri,” dedi çabucak. Heyecanlanıp ayağa kalktı. “Bu kasabadaki herkesin torunu var.”

Bay Frazier ne demek istediğini anlamıştı. *Her* kadının olmasa bile neredeyse çoğu kadının yetişkin çocukları ve yedi kurucu ailenin vârisleri vardı.

“Ellie Shaw’un üç torunu var ve en küçük kızı Sara hamile. Evleneli sadece birkaç ay oldu. Helen Connor var bir de. İkizler! Ve gelinleri çocuklarına büyükanne ve babalarının ismini verdi!”

Alea uzun boylu bir kadındı ve üst kısmı yapılıydı –Bay Frazier’ın her zaman hoşuna giden bir fiziği vardı– ama ayağa kalktığı anda baştan aşağıya korkutucu bir görünüme sahip oluyordu.

“Hepsinin şımartacak ve sevecek torunları var,” diye devam etti Alea. “Helen’in bir çocuğu olmasına rağmen *iki* torunu var ve diğerleri de yolda. Benim neyim var? Beş çocuğum ama bir tek torun umudum bile yok.”

“Ariel büyük ihtimalle Frank Thiessen denilen adamla evlenecek,” dedi Peregrine uysal bir sesle. Bunun karısı için bir sorun olduğunu bile bilmiyordu. Ona göre her şey yolunu bulurdu ve bunları doğal akışına bırakmak en iyisiydi.

Alea ellerini kaldırdı. “Kızımız henüz eğitimini bitirmedi ve bitirdiğinde de hemen anne olacağını mı sanıyorsun?”

“Belki...”

Alea ona öfkeyle baktı. “Onunla bu konu hakkında konuşmadığımı mı sanıyorsun? Çocuk sahibi olması konusunda anne-kız konuşması yapmadığımızı mı düşünüyorsun? Yumurtalarının yaşı, evlenmek istediği adamın yaşı... tabii bu seferkinin. Frank şu ana kadar ciddi düşündüğü üçüncü kişi miydi?”

Peregrine ifadesiz bir şekilde baktı ama hemen kızını arayıp onu sevdiğini söylemek için yemin etti.

“Ve sonra oğullarımız,” diye devam etti Alea. “Lanny hiçbir zaman evlenmeyecek. Onun keyif aldığı... Neden keyif aldığını düşünmek istemiyorum. Pere geride durup kadınların güzel yüzü

için kendilerini küçük düşürmelerini izlemeyi seviyor. Bu keyfi, ev işlerinde yardım bekleyen biri için bırakmaz.”

Peregrine evin içinde birçok farklı hayatın sürdüğünü düşündü ve hiçbirini bilmemesine şaşırdı. “Shamus?” diye sordu.

“Onun biriyle buluştuğunu hiç gördün mü? Bir kerecik bile?”

“Hayır, görmedim,” dedi Peregrine ama bu konuda düşünmemiştii bile. Ponpon kızların Shamus’ı piramidin merkezi olarak kullandıklarını biliyordu ve bu da beş mini etekli güzel kızın üstüne tırmandığı anlamına geliyordu. Ama Peregrine, Shamus’ın bu numarayla alakalı bir şey söylediğini hiç duymamıştı, hele ki iştahlı bir şekilde.

“Geriye Colin kalıyor,” dedi Peregrine. Karısının yüzü kıpkırmızı olunca rahatsızlığının merkezini bulduğunu anladı.

Alea yerine oturdu ve sessizce konuştu. “O ‘çocuk’ otuz yaşında.”

“Jean’le beraber.”

Alea kocasına baktı.

“Jean’le evleneceklerini düşünmüyor musun?”

“Evlenip boşanacaklar,” dedi Alea.

Peregrine’in ağzı açık kaldı. “Jean’i sevdiğini düşünüyordum.”

“Kızımdan sonra en çok onu seviyorum. Onunla geçirdiğim her an çok eğleniyorum. Beni güldürüyor. Onunla konuşmaktan çok hoşlanıyorum. Keyifle alışverişe çıkılabilen biri. Ama Colin’e uygun değil.”

“Sence bu kararı Colin’in vermesi gerekmiyor mu?” Alea sessiz kalınca Peregrine ona baktı. Gözleri kocasına bir şey anlatmaya çalışıyor gibiydi ama kocası ne demek istediğini anlamıyordu. Biraz önce söylediklerinin birbiriyle bağlantısı ne olabilirdi?

Birden farkına vardı. “Sen kontes olmayı umursamıyorsun... Gemma’yı Colin için işe aldın, değil mi? Bütün bunlar, o eski belgeleri satın alman, misafir evini yeniletmen, burada yaşayacak bir araştırmacı tutman, hepsi Colin içindi, değil mi?”

Alea kocasına bunları anlayacak kadar zeki olduğunu belirten bir ifadeyle baktı. “Oğlumuz şeriflik görevini çok ciddiye alıyor ve

kendi korumasındaki bir kadına bakmaz. Sana, ben arabada Colin'i beklerken Dolores Costas'ın kapının önüne pembe bir iç çamaşırıyla çıktığımı anlatmış mıydım?"

Neredeyse elli kere, diye düşündü Peregrine ama bir şey söylemedi. Bu konuyu Colin'e sormuş ve o da gülmüştü. Kadın bekâr bir anneydi ve üç yaşındaki çocuğunun ateşi bütün gece düşmemiştir. Bu yüzden de üzerinde kızının kusmuklarıyla kaplı pijamaları ve sabahlığı vardı. Peregrine işin aslının bu iki hikâyenin karışımı olduğunu tahmin ediyordu çünkü birçok defa kadının Colin'e cilve yaptığı ve onun bunu görmezden geldiğini görmüştü. Colin için Edilean'daki herkes onun koruması altındaydı ve güvenliğinden sorumlu olduğu kimseye bir hamlede bulunmayı düşünmezdi.

Bu yüzden Peregrine, Jean'ın Colin'e göre olduğunu düşünüyordu. Colin'in Edilean'daki görevi belli saatler dahilinde değildi. Bir kar fırtınası sırasında hamile bir kadını doktora götürmek, ormanlık alanda kaybolan insanları aramak, kudurmuş bir köpeğin peşine düşmek gibi her türlü görev için aranabilirdi. Sıradan bir eş, kocasının dışarıda geçirdiği vakit yüzünden mutsuz olabilirdi ama Jean kariyer basamaklarını tırmanıyordu. Hayatının erkeğinin saat altıda eve gelmediğini anlayamayacak kadar meşguldü.

"Colin'in ne yaptığını biliyor musun?" diye sordu Alea.

"Hiç sanmıyorum."

"Luke Connor'm evini satın almış."

"Tadilatını yaptığını mı?"

"Evet."

"Çok güzel bir ev. Colin ne kadar ödemiş? O..." Alea sert bir ifadeyle kocasına bakıyordu. Oğulları bir ev aldıysa ve ofisinin üstündeki berbat evde yaşamaya devam etmeyecekse bu, yerleşik hayata geçeceği ve belki de evleneceği anlamına geliyordu. Alea'nın buna sevinmesi gerekmiyor muydu? Ah. Doğru ya. Peregrine bunu daha önce düşünmemiştir ama Jean'i anne olarak düşünemiyordu. Bütün gece hasta çocuğunun yanında bekleyip ertesi sabah kirli pi-

jamalarıyla kapıyı açacağını hayal bile edemiyordu. Aslında Jean'ın Edilean'da yaşadığını bile düşünemiyordu.

“Şimdi anladın mı peki?” diye sordu Alea.

“Sevgilin Freddy'yle mi planladınız bunları?” Karısının, mezun oldukları üniversitenin rektörü olan adamı yıllardır görmediğini biliyordu ama iletişimi koparmamaları onu kırıyordu. Frazier Motorları üniversiteye yardım amaçlı üç araba bağışlamıştı. “Bunu Freddy için yapmak istemiyorsan, benim için yap. Lütfen,” diye yalvarmıştı karısı.

Alea kocasına yan yan sırtıttı. “Freddy'yle her bir adayın özelliklerini dikkatlice inceledik. Ailesine çok bağlı ve küçük bir kasabaya yerleşmeyi düşünmeyecek birini istemedim. Isla büyük bir hayal kırıklığı değil miydi?”

“Peki ya Kirk?” diye sordu kocası merakla. “Dur, söyleme. Üç kadın gelseydi Colin neler karıştırdığını anında anlardı.”

Alea sıcacık bir gülümseme takındı.

“Ve Colin, Gemma'dan hoşlanıyor,” diye fısıldadı Peregrine.

“Umduğumdan da çok. Freddy bu kızın futbolculara ders verdiğini söylediğinde, aralarında bir şeyler olma şansının yüksek olduğunu biliyordum.”

“Şimdi ne olacak?” diye sordu Peregrine saatine bakarak. İşten vazgeçip doğruca golf kulübüne gidecekti. Zihnini boşaltmak için egzersiz yapması gerekiyordu.

“Onları olabildiğince bir araya getirmeye çalışacağım.”

Peregrine sandalyesinden kalktı. Karısının bu planı zararsız görünüyordu. Jean ile Colin ilk kez ayrılmış olmayacaktı, gözyaşları kaçınılmazdı ama bütün işi karısına bırakarak bunun üstesinden gelebilirdi. Jean'e yazık olacaktı. Ondandır hoşlanıyor ve yemeklerini seviyordu. “Pekâlâ hayatım,” dedi, “sen istediğin kadar çöpçatanlık yapabilirsin ama beni de haberdar etmeyi unutma.” Durdu. “Peki ya Dr. Tris'e ne olacak? Onun hakkında konuşulmamış mıydı? Belki Gemma'yla birbirlerinden hoşlanırlar.”

“Bu kasabadaki bütün kadınlar onunla şansını denedi. Bizim küçük çalışkan Gemma’mızın onu tavlayacağını sanmıyorum. Göz alıcı Jean bile Dr. Tris’in dikkatini çekmedi.”

Peregrine üniversitedeyken Alea’dan daha hoş ve kesinlikle daha göz alıcı kızlarla çıkmıştı ama spor salonunda yürüdüğünü gördüğü andan beri onun doğru kişi olduğunu biliyordu. Basketbol maçı oynanıyordu ve Peregrine onu izlerken kafasına top gelmişti. Bütün okul kahkahalarla gülmüştü. Dört ay sonra Alea hamile kalmıştı ve ondan iki ay sonra evlenmişlerdi.

Karısının yanağına bir öpücük kondurdu. “Umarım haklısmdır hayatım ve istediğini alırsın. Zorlayıcı davranma yeter, olur mu?”

“*Zorlayıcının* ne demek olduğunu açıklar mısın?”

Peregrine neler olabileceğini düşünmek istemedi. “Bu akşam mangalda et yapmamı ister misin?”

“Çok güzel fikir. Rachel’a etleri aldırırım. Günün güzel geçsin sevgilim. Dr. Henry’ye benden selam söyle.”

5

Gemma çantasını alıp aşağı indi ve dışarı çıktığında Colin arabasının yanında durmuş, telefonuyla konuşuyordu. Mutlu görünmüyordu. Gemma'yı gördüğünde kısaca vedalaşıp telefonu kapadı ve cebine koydu.

Gemma arabaya binip yanma oturdu. Colin diğer arabaların arasından geçip garaj yolundan çıkarken sessizdi. "Kötü bir şey mi oldu?" diye sordu Gemma.

"Hayır, hiçbir şey olmadı. Her şey yolunda. Nasıl bir araba istediğini biliyor musun?"

"Babana bir Duesenberg istediğimi söyledim." Bu lafının üstüne Colin'den karşılık alamayınca, "Bunu başka bir zaman halletmek ister misin? Keyfinin yerinde olduğu bir zaman?" diye sordu.

Otoyola çıktıklarında Colin debriyaja bastı ve vitesi üçe taktı. Gemma koltukta arkasına yapıştı. "Hayır, kafamı dağıtmam lazım. Nerede yaşadığımı biliyor musun?"

"Kasabada bir yerde mi?"

"Ofisimin üstündeki dairede yaşıyorum. Alt kat kadın giyim mağazası olarak kullanılırken üst kat da depo olarak kullanılıyormuş. Sadece birkaç pencere var ve içerisi naftalin kokuyor."

Gemma anlamaya başlıyordu. "Ve yeni evine taşınmak istiyorsun."

“Kesinlikle. Ama gördüğün üzere hiç eşyam yok. Jean yarın benimle alışverişe geleceğini söylemişti. Ama pazartesi sabahı önemli bir duruşması olduğunu ve haftaya gelebileceğini söyleyen bir sesli mesaj bırakmış.”

Gemma, Rachel’ın söylediklerini düşündü. Jean hafta sonunu bile burada geçiremiyorsa, nasıl yaşayacaktı? “Ona büyük bir sürprizin olduğunu söylemedin sanırım.” Jean’in, yaşayacağı evi başkasının seçmesinden hoşlanacak birine benzemediğini düşünüyordu ama bu onu ilgilendirmezdi. Asıl istediği Colin’in Jean’le ilişkisini anlatmasıydı.

Ama Colin yemi yutmadı. “*Sen eşyalardan anlar mısın?*”

“1860 sonrasından anlamam ama Bauhaus akımım biliyorum. Gerçi Mies van der Rohe bana hitap etmiyor. Ve Rococo’dan da hoşlanmıyorum ve bu ikisi kadar birbirine benzemeyen tarzlar da olamaz, değil mi?” Colin ona bakıyordu. “Ah, bugünün eşyalarından bahsediyorsun, değil mi? Bugünlerde mağazalardan alabileceğin şeylerden. Hayır, hiç anlamam.”

“Babamla çok iyi anlaşıyorsunuz. O eski arabaların olduğu bir dünyada yaşıyor. Ailenin bu tutkusunun hiçbir çocuğuna geçmemiş olması onu çok üzüyor.”

“Ama iki erkek kardeşinin onun yanında çalıştığım söylemiştin.”

“Çalışıyorlar ama sevmiyorlar,” dedi Colin.

Gemma herhangi bir ebeveynin bir oğlunun şerif, kızının doktor adayı olması ve diğer oğlunun da sanatı için yaşaması yüzünden hayal kırıklığına uğradığını hayal edemiyordu. “Belki...” dedi Gemma ama konsoldaki telsiz sözünü kesti.

“Colin!” dedi bir erkek sesi. “Orada mısın?”

Colin mikrofonu eline aldı. “Evet Tom. Nasıl yardımcı olabilirim?”

“K Deresi’ndeki yol ayırımından ne kadar uzaksın?”

“On dakika,” dedi ve Gemma’ya baktı. “Sıkı tutun.” Vites küçülttü ve arabayı pek yavaşlatmadan doksan derece döndürdü.

Gemma kapiya ve koltuğuna tutundu ve sanki panayırdaki bir araca veya NASA'nın eğitim aracına binmiş gibi hissetti.

Colin telsizde konuşmaya ara vermedi. "Şu an sekiz dakika uzaklıktayım. Ne oldu?"

"Dört yaşında bir çocuk ağaca tırmanmış ve kırılmak üzere olan bir dalda oturuyor. Son on beş dakikadır kucağıma atlaması için onu ikna etmeye çalışıyorum ama yapmıyor. Onu tutamayacak kadar yaşlı olduğumu söylüyor." Adamın sesindeki hayal kırıklığını duyabiliyorlardı. "İtfaiye departmanı merdivenle yola çıktı ama sen yakınsan onu ikna edebilirsin diye düşündüm. Carl da burada ama..."

"Beş dakika," dedi Colin ve mikrofonu kapayıp kolunu dışarıya çıkararak arabanın tepesine kırmızı lambayı yerleştirdi ve siren çalmaya başladı. Gemma'ya baktı. "Özür dilerim ama hızlı gitmek zorundayım."

Gemma hiçbir şey söylemedi ama gözleri kocaman açıldı. Virajlı yolda yüzle gidiyorlardı zaten. Görüş mesafeleri sadece birkaç metre kadardı. Eğer bir araba...

Düşünmeyi bıraktı çünkü tam önlerinde arkasına bir tekne bağlanmış bir pikap vardı ve Colin dümdüz üzerine doğru gidiyordu. Direksiyonu sola kırdı ve karşıdan gelen bir araçla burun buruna geldiler. Gemma kendini çarpışmaya hazırladı.

Ama sonra sanki bir mucize gerçekleşmiş gibi, yanlarındaki pikap frene asıldı ve sağa kayd; diğer araba ise ustalıklarla sola kırıp ağaçların arasına girdi. Önlerindeki yol bomboş kalmıştı ve Colin yavaşlamamıştı bile.

Aralarından geçer geçmez Gemma dönüp onlara baktı. Pikap ve araba durmuştu ve pikaptan inen uzun boylu bir adam yolun diğer tarafındaki arabanın yanına gidiyordu.

Gemma önüne baktı. Yüz on kilometre hızla gidiyorlardı.

"Pikaptaki yazar Luke'tu," dedi Colin. "Arabadaki de Ramsey'ydi. Avukattır."

“Onlarla tanıştığıma memnun oldum,” dedi Gemma sıkı sıkı tutunarak.

Colin araba yolu olmayan toprak alana doğru hızla sağa kıvrarken güldü. “Seni korkutmak istemedim ama önümden çekileceklerini biliyordum. İkisi de akrabamdır.”

Yol turistlerle dolu olsaydı ne yapacağını sormak istedi Gemma ama tutunmakla meşguldü ve soru soramazdı. Yerde lastiklerden birini batırırken diğerini yükselten çukurlar ve çıkıntılar vardı. Gemma koltukta zıplıyordu ve kafasını tavana vurdu.

“Kestirme,” diye bağırdı Colin sirenin ve arka tarafta yerinden oynayan metal alet kutusuna benzer şeyin sesini bastırmak için. “Merlin’in Çiftliği’nden geçiyoruz.” Sağ tarafı işaret etti.

Ağaçların arkasına yarı yarıya gizlenmiş, sekizgen şeklinde, cadı şapkasına benzeyen uzun, dik çatılı bir bina vardı. Küçük bir kapı göze çarpıyordu, sağ tarafında da ortasından bir patika geçen bir açıklık uzanıyordu.

Binanın çok eski olduğunu anlamak için tarihçi olmaya gerek yoktu.

“Burası...” dedi Gemma. “Bu bina...”

“Su deposu. İçinde su var,” diye bağırdı Colin vitesi değiştirirken. Bir saniye sonra birkaç büyük ağacın arasından geçti ve bölge şerifinin arabası görüldü. Colin taşı toprağı birbirine katarak aniden durdu.

Gemma arabada kaldı, öksürüyordu ama Colin araba tamamen durmadan dışarı atladı. Araba ilerlemeye devam edince Gemma motoru kapama işini kendisine bıraktığını fark etti. Konsolun üstüne eğilip el frenini çekti ve motoru kapadı.

Ön camdan baktığında Colin ve kahverengi üniformalı iki polis yıldırım düşmüş büyük ağaçtan birkaç metre uzakta durduğunu gördü. Ağacın yarısı yıkılmış ve yukarıya çıkan bir patika haline gelmişti. Bir çocuğun bunun üzerinden tırmanması kolay olurdu.

Yukarıda, aşağıya doğru sarkan kalm bir dalın üzerinde küçük bir çocuk oturuyordu. Sarı saçlı ve mavi gözlü çocuğun gözleri korku-

dan fal taşı gibi açılmıştı. Annesi aşağıda durmuş, kısık sesle oğluya konuşuyor ve dal daha fazla kırılmasın diye hareket etmemesi için onu ikna etmeye çalışıyordu.

Gemma araçtan indi ve gözlerini çocuğa dikerek Colin'in yanına yürüdü.

"Buraya gelmeleri on dakikayı bulacak," dedi bölge şerifi Tom. Ellili yaşların sonunda, uzun boylu, ak saçlı, yakışıklı bir adamdı. Çocuğun annesine sırtını döndü. "Carl çocuğun yanma çıkmayı denedi ama dal çatırdadı. Çocuk düşerse yakalayabilir misin?"

"Tabii," dedi Colin çocuğun annesinin duymaması için kısık sesle. "Ama o dal daha fazla dayanmaz. Bence onu indirmeliyiz." Küçük çocuğa doğru yürüdü ve yukarı baktı. "Hey..."

"Sean," dedi annesi.

"Sean, benim adım Colin ve kasabanın şerifiyim. Gördüğün üzere çok güçlüyüm. Senden yapmanı istediğim şey, ağacı bırakıp kendini aşağıya bırakman. Seni yakalayacağım. Futbol oynar gibi yapacağız. Bu sana uyar mı?"

"Hayır!" dedi çocuk ve dalı daha sıkı kavradı. Daldan bir çatırtı sesi daha geldi.

"Her şeye tırmanıyor," dedi annesi ve sesi zar zor kontrol altında tuttuğu duygularıyla titredi. "Mutfak tezgâhlarının üstüne çıkmayı ve üst dolaplara girmeyi çok seviyor. Bir sabah lavabonun üstündeki kapağı açtım ve oğlum içeride oturmuş, gülümsüyordu. O..."

Colin elini kadının omzuna koyunca kadın sustu. Colin çocuğa döndü. "Pekâlâ, Sean, senden hareketsizce durmanı istiyorum. Anlaştık mı dostum?" Çocuk başının iki metre kadar üstündeydi ama on katlı bir binanın üstünde de olabilirdi. Colin onu yakalamak için dalın kırılmasını beklerse ikisi de yaralanabilirdi.

"Ponpon kız," dedi Tom, Gemma'nın yanında.

Gemma döndüğünde Tom ona bakıyordu. "Colin'in kardeşi üstünde beş kızla ponpon kız piramidi yapıyor. En üstteki, omzuna basıyor."

Gemma onun çok tuhaf şeyler söylediğini düşündü. Yerel sporlar şu an konuşulacak kadar önemli değildi. Ne demek istediğini anladığındaysa suratı aydınlandı.

“Yapabilir misin?” diye sordu Tom. “Çocuk izin verirse tabii. Şişman bir çocuk ve onu taşımak için kas gücü gerekecektir.” Merakla Gemma’yı tepeden tırnağa süzdü.

Gemma’nın üzerinde her zamanki gibi bol kot pantolon ve üç kat üst giysisi vardı. Enerjik genç erkeklerin arasında çalışmaya alışık olduğundan vücudunu örtmeyi öğrenmişti. Onlar gibi spor yapmayı da öğrenmişti, yani ağırlıklarla çalışmayı.

Pamuklu ceketinin fermuarını açınca altındaki pembe pamuklu gömleğiyle kaldı. Onun da düğmelerini açıp çıkardı. Altında fuşya bir atlet vardı ve aynı renk dantel kenarlı sutyeni görünüyordu.

Erkeklerle spor yapmanın bir özelliği vardı ve o da üst vücutlarını çalıştırmayı sevmeleri idi. En dikkat ettikleri noktalar omuz kası ve pazılarıydı. Üç yıl önce Gemma ders anlatırken spor yapma fikrini bulduğunda bir kiloluk ağırlığı bile kafasının üstüne kadar kaldıramıyordu. Şimdi yirmi kiloluk ağırlıklarla çalışıyordu.

Tom’un önünde vücudunun çoğu açıkta dururken yaptığı antrenmanlarının kollarından belli olduğunu biliyordu. Boks ve omuzlar için yapılan binlerce tekrarla kolları sertleşmiş ve şekillenmişti.

“Aferin sana,” dedi Tom gülümseyerek.

Arkalarında duran cılız ve genç şerif yardımcısı –isimliğinde CARL yazıyordu– sırtıyordu. “O pantolonla yaşlı Colin’in üstüne tırmanabilir misin? Belki onu da çıkarman gerekiyordu.”

Tom yardımcısına azarlar gibi baktı ve sonra hâlâ çocuğa bakan Colin’e döndü. “Colin! Bu genç hanım...” Gemma’ya baktı.

“Gemma.”

“Gemma, Shamus’lık yapacak ve çocuğu aşağı indirecek.”

“Çocuk çok ağır. O bunu yapama...” dedi Colin ama dönüp Gemma’ya bakınca gözleri yuvalarından fırladı. Gemma’nın vücudu muhteşemdi. Kıvrımlı hatları ve gergin kasları vardı. Büyük göğüsleri

elleriyle kavrayabileceği incelikteki belinin üstündeydi. Dili tutuldu. “Evet, tamam,” diyebildi sonunda.

“Kabul edeceğini tahmin etmiştim,” dedi Tom.

Gemma önünde dururken Colin hayranlıkla ona baktı. “Ders verdiğin öğrenciler sana birkaç şey öğretmiş galiba, değil mi?”

Belki üzerinde çok fazla kıyafet olmadığı için, belki Colin’in ona bakışları yüzünden veya belki de aylardır sevgilisi olmadığındandı ama güçlü bir arzu Gemma’yı etkisi altına aldı. Colin’e duyduğu arzu. Sevgilisi olan bir adama. Ejderhanın himayesinde olan adama.

“Hey, Colin,” dedi Carl. “Jean ikinizi biliyor mu?”

Colin yardımcıya çenesini kapamasını söyleyen bir bakış attı ve tekrar şerif bakışını takınarak çocuğa döndü. “Bayan Gemma’yı omzuma alırsam gelir misin?”

Çocuk, Gemma’nın göğüslerini ortaya çıkaran dar atlete baktı ve neredeyse gülümsedi. “Evet. Güzelmiş.”

Colin, Gemma’ya baktı. “Bu çocuk büyüyünce Lanny gibi olacak. Onu taşıyabilir misin?”

“Sanırım,” dedi Gemma ama yüreği ağzına gelmişti. Ağacın dalı bir kez daha çatırdadığında annesi çığlık atmamak için eliyle ağzını kapadı. Gemma’nın tek düşünebildiği, ya çocuğu düşürürsem, oldu.

“Tamam,” dedi Colin ve bir koç edasıyla konuştu: Sakin, sessiz ve güven verici. “Bacağıma bas, ben de omzuma çıkmaya yardım edeceğim. Seni bileklerinden tutup dengeleyeceğim. Dengeyi kurduğunda ona uzan. Onun sana gelmesini bekle, sakın çekme. Onu yakaladığında sıkıca tut ve gerisini bana bırak. Anladın mı?”

“Evet,” dedi Gemma.

Carl kimseye fark ettirmeden telefonunun kamerasını açtı ve tüm sahneyi çekebilmek için geriye çekildi.

Colin biraz öne doğru eğilerek Gemma üzerine çıkabilsin diye sağ bacağını uzattı. Gemma duraksayınca Colin gözlerindeki korkuyu gördü onu cesaretlendirmesi gerektiğini anladı. Onu çok iyi tanıımıyordu ama mücadeleci bir ruhu olduğunu anlamıştı. “Haydi

Ranford, o liseli kızlar küçük kardeşimin üstüne tırmanıyor. O çocukların seni geçmesine izin mi vereceksin?”

Ses tonu –Gemma’nın çalıştığı antrenörlerinki gibi– bütün korkularını alıp götürdü. Ayakkabılarını çıkardı, Colin’in elini tuttu ve bacağının üstüne bastı.

Dengesini kurduğunda Colin ellerini Gemma’nın bacaklarına koydu ve ona baktı. “Şimdi seni yukarı kaldıracam, sen de omzuma çıkacaksın. Hazır mısın?”

Gemma başını salladı. Yukarıdaki çocuğa baktı. Hiç hareket etmeden durmuş, heyecanla onları izliyordu.

Colin onu başının üzerine kaldıracakmış gibi itti. Ama sonra Gemma bu hareketin, Colin’in iriliğinde bir erkek için iki tanesi kendi kilosuna eşit gelen, otuz beşer kiloluk ağırlıklarla yapıldığını anladı.

Gemma geniş omuzlarına çıktığında dengesini sağlamak için ellerini Colin’in başına koydu. Colin ayak bileklerini sıkıca tuttu ve Gemma dengede durmaya çalışırken bir adım geri gitti.

Gemma ayağa kalktığı anda başı neredeyse çocukla aynı seviyeye geldi ve sadece otuz santimetre uzaklıktaydı. Çocuğa gülümsedi. “Çok havalı, değil mi?” dedi onun güvenini kazanmaya çalışarak.

“Evet. Beni indirebilir misin?”

“Kesinlikle. Kollarımı sana uzatacağım ve sen de bana doğru geleceksin, anlaştık mı?”

Çocuk başını salladı.

Gemma dala uzandı ve Colin, Gemma korkmuş çocuğa daha yakın olabilsin diye bir adım daha attı. “Sakın atlama, sadece kendini bana doğru bırak, tamam mı?”

Çocuk bir kez daha başını salladı ve bir saniye sonra Gemma’nın üzerine doğru düştü. Gerçekten de ağırdı ve Gemma’nın neredeyse geriye düşmesine neden oluyordu ama Gemma çocuğu öyle bir sarıldı ki çocuk neredeyse nefessiz kaldı.

Colin, Gemma’nın dengesini kurmak için çabalamasına izin vermedi. Bileklerini tutmayı bıraktı ve geriye doğru bir adım attı.

Bir an Gemma ve çocuğun altında duran biri yoktu, yerden iki metre yukarıda boşlukta kaldılar.

Bir saniye içinde, çocuğu sıkı sıkı tutan Gemma yere düştü ve Colin iri, güçlü kollarıyla ikisini de yakaladı. Onları tutarken Gemma Colin'in hızla atan kalbini yanağının üzerinde hissetti, ona tutunmuş çocuk da nefesini tutmuştu.

Bir saniye sonra çocuğun annesi oğlunu Gemma'dan aldı ve annesi onu alırken çocuk rahatlayarak derin bir nefes verdi.

Colin Gemma'yı bırakmayıp kollarının arasında tuttu. "İyi misin?"

"Evet." Gemma yere inmesi gerektiğini biliyordu ama kendini çok iyi –ve güvende–hissediyordu çünkü Colin'e çok yakındı. Bir an ona yaslandı. Sanki sadece ikisi vardı.

"Teşekkürler," dedi Tom arkalarından. "İkinize de." Uzaktan siren sesleri duyuldu. İtfaiyeciler geliyordu.

"Dikkat edin!" diye bağırdı Carl.

Colin, Gemma'yı bırakmadan geriye atladı ve çocuğun üzerinde durduğu dal kırılıp yere düşerken Tom'u yere serdi.

Gürültü patırtı bittiğinde Tom en altta kalmıştı. "Colin," dedi, "seni oğlum gibi seviyorum ama üstümden kalkmazsan ciğerlerim patlayacak."

"Özür dilerim," dedi Colin ve yana kaydı. Gemma da ayağa kalktı.

Colin doğrulup gururla Gemma'ya baktı. "Çok başarılıydı," dedi. "Dengen çok iyi. Ve..."

"Kahretsin!" dedi Tom çünkü Gemma'nın yüzünün rengi birden değişti. Yavaşça çökmeye ve yere düşmeye başladı. Tom onu yakalamasaydı yere kapaklanacaktı.

Colin birkaç saniye içinde ayağa kalkıp Gemma'yı Tom'un kucğından aldı. "Travma mı?"

"Hayır," dedi Tom ve ellerini açtı. Elleri kan bulaşmıştı.

Deneyimli ellerini uzatıp Gemma'nın atletini sıyırdı. Ağacın dalları kızın sol tarafını kesmişti. "Derin bir çizik değil ama birkaç dikiş gerektirebilir."

“Tris’i ara,” dedi Colin. “Yedi dakika içinde orada olacağımı söyle.” Baygm Gemma kollarımdayken arabasına koştu.

Arkasında Carl hâlâ telefonunu onlara doğru tutmuş, video çekmeye devam ediyordu. Colin arabanın kapısını kapayıp hızla oradan uzaklaştığında kaydı durdurdu.

6

Dr. Edward Burgess yavaşça arabasının kapısını açtı, bastonunu kaldırıma koydu ve arabadan inmek için dikkatlice dışarıya döndü. Ağırlığını bacağına verince acıyla yüzünü buruşturdu ve arabadan inmek için iki elinden kuvvet aldı. Yolun karşısında, komşusu verandasını süpürüyordu ve durup tebessümle Dr. Burgess'e baktı. Kadın el sallayarak selam verdi ve adam zayıf bir karşılık olarak elini kaldırdı.

Arabasını kilitlerken bastonundan güç aldı ve ona yüklenip kaldırımında yürümeye başladı. Evinin kapısını açarken pervaza yaslandı. Kapıyı açtığı anda tekrar komşusuna dönüp el salladı. Komşu kadının, güvenle içeriye girdiğinden emin olmak için onu izlediğini biliyordu.

Dr. Burgess eve girer girmez kapıyı kapayıp bir süre ona yaslandı. Derin bir nefes aldı. Bastonunu kapının yanındaki uzun vazoya fırlatırken, “Meraklı yaşlı sürtük,” diye homurdandı. Baston büyük bir gürültüyle vazoya girdi.

Eğilip pantolonunun paçalarını kaldırdı ve dizinin etrafına sarılı dizliği çıkarıp bastonun yanına fırlattı. Ayağa kalktı, omuzlarını geriye attı ve boynunu esnetti. Duvarın yanındaki dolaba doğru yürürken gömleğinin düğmelerini açtı, belini saran karın tutucuyu çıkardı ve yere bıraktı.

Birkaç kere kendini rahatlatmak için nefes alıp verdi, sert ve dümdüz karnını okşadı ve dolabı açıp kendine bir içki koydu. Buzluğun dolu olduğunu görünce şaşırmadı. Bardağa birkaç buz koydu, yarısını otuz yıllık viskiyle doldurdu ve arkasını dönüp bekledi.

Kiralık evin komik koltuğu duvara dönüktü... bıraktığı gibi değildi.

“Saklanıyor musun?” diye sordu ve bardağından bir yudum içti.

Koltuk döndü ve güzel yeğeni ona baktı. “Küçük Edilean’a gelmene sebep olacak kadar istediğin şey ne?”

“Jean, hayatım,” dedi, “amcanı bu şekilde mi selamlıyorsun?”

Jean üstdudağım işaret etti. “Gerçek mi?”

Dr. Burgess kalın gri bıyığını çıkarıp tezgâha koydu. “Yemek yedin mi? Bize yemek olarak...”

“Yemek olarak neler yaptığını biliyorum. Bana sen öğretmiştin, unuttun mu? Neden geldin?”

“Seni görmeye geldim,” dedi. “Annen nasıl?”

“Yaptıklarından sonra nasıl olması gerekiyorsa öyle.”

“Jean, Jean, Jean,” dedi Dr. Burgess. “Neden bana böyle düşman gibi davranıyorsun?”

“Bilmiyorum. Belki annemin banka hesaplarını ele geçirip bütün parasını aldığı içindir. İki kere. Veya belki babamın bir gece seninle çıkip bir daha geri dönmemesindendir. Sen seç.”

Dr. Burgess omuz silkti. “Bunları daha önce konuştuk ve hepsini geride bıraktığımızı sanıyordum. Babana gelince, refleksleri kaplumbağanınki gibiydi. Kardeş olmamıza asla akıl sır erdiremedim. DNA testi yaptırmalıydım.”

Jean öfkeyle sandalyeden kalktı. “Şerifle çok iyi arkadaşız. Seni ona anlatmam kasabadan atılmana yetecektir.”

“Arkadaş olabilirsiniz ama hepsi bu,” dedi, Jean onu ön kapıya doğru takip ederken. “Duyduğuma göre son günlerde ailesinin yanında kalan genç ve güzel bir kadınla geziyormuş. Aslında bir saat önce biri bana onları şeyde... Adı neydi? YouTube’da gösterdi. İğrenç bir

istilacı. Ama şunu söylemeliyim ki gerçekten olağanüstü bir vücudu var, çok hoşuma gitti. Ve oldukça *genç* gözüküyor.”

Jean sert bir ifadeyle ona baktı. “Colin’le birbirimize âşığız.”

“Gerçekten mi?” diye sordu Dr. Burgess sahte bir gülümsemeyle. Koyu renk saçlarının griye boyanmış haliyle bile yakışıklı bir adamdı ve ellisine merdiven dayamış olmasına rağmen ince fiziğini koruyordu. Jean’in babasının küçük kardeşiydi ve büyütülürken annesi tarafından çok sevilmiş ve şımartılmıştı; gençlik yıllarında sanat eserlerini çalmayı öğrenirken her seferinde annesinin ödediği kefaletlerle beladan kurtulmuştu.

Jean odanın içinden geçip kapıya yöneldi.

“Geçimini sağladığı vakıf fonunun mu peşindesin?” Dr. Burgess elini Jean’in kapı tokmağındaki elinin üstüne koydu ve yumuşak bir ifadeyle baktı. “Amcan kıskanmış olamaz mı?” diye sordu. “Eskiden hayatındaki bir numaralı adam bendim ama şimdi duydum ki sevgili yeğenimin beraber olduğu adam...” Gülümsedi. “Bir şerif. Tabii ki onu elimden geldiğince küçümsemek istiyorum.”

Jean bir an uzağa baktı. Amcası istediği zaman oldukça çekici olabiliyordu... ve uzun bir geçmişleri vardı. Edilean’da ne aradığını gerçekten öğrenmek istiyordu. Yeniden annesinin mi peşine düşmüştü yoksa başka birini mi hedef alıyordu? Öfkenin sonuç getirmeyeceğini biliyordu. Ayrıca duygularını gizlemeyi amcasından öğrenmişti. Dönüp amcasına hafifçe gülümsedi.

Adam yeğeninin teslim olduğunu fark edince elini omzuna do-ladı. İkisi de uzun ve ince yapılı insanlardı ve amca, yeğenden sadece on bir yaş büyüktü. Jean on yaşma gelene kadar, amcası Adrian’ın dünyadaki en akıllı adam olduğunu düşünüyordu. Hakkındaki gerçeği öğrenmesi yıllar sürmüştü. Adam her zaman bir şeylerin peşindeydi ve ağzından çıkan her laf yalandı.

“Haydi,” dedi adam. “Eski günlerin hatırına yemek yapalım. Mutfakta seninle zaman geçirmeyi her zaman çok sevmişimdir.”

Jean kabul etti çünkü amcasının ne istediğini öğrenmesi gerekiyordu. Yemek yaparken –birbirlerinin işini bölmeden, kolayca yaptılar– Jean amcasıyla konuştu. Sanki ona hayatını anlatıyormuş gibiydi ama aslında onu uyarıyordu. Sadece birkaç ay önce on sekizinci yüzyıldan kalma tabloların aranma süreci devam ederken Edilean, FBI ve İstihbarat Teşkilatı'ndan ajanlarla doluydu. “Ve rütbeli bir dedektif de buraya yerleşti,” dedi sonunda. Mike Newland'm yılın çoğunu Fort Lauderdale'de geçirdiğinden bahsetmeyecekti.

“Biliyorum,” dedi amcası mavi gözlerini kırpıştırarak. “Jean, hayatım lütfen rahatla. Ben buraya yalnızca seni görmeye geldim.”

“Neden?” diye sordu Jean risottoyu masaya koyarken.

“Sevdiğimden dersem fazla geri kafalı bir davranış mı olur?”

Jean yalan söylediğini biliyordu. O çocukken amcası gecenin bir yarısında odasına girerdi. Zili çalmak veya kapıyı tıkladmak gibi sıradan bir şey hiç yapmamıştı. Jean uykusundan uyanıp amcasının, tepesinde durmuş ona baktığını görürdü. Sonra ayağa kalkar, amcasına sarılırdı ve amcası da onu hediye yağmuruna tutardı. Hediyeler arasında Fransa'dan gelmiş güzel ve büzgülü elbiseler, en yumuşak İtalyan derisinden ayakkabılar ve arkadaşlarını kışkandıracak oyuncak bebekler olurdu. Jean büyüdükçe gerçek safir küpeler gelmeye başlamıştı ve lise mezuniyetinde inci bir gerdanlık almıştı.

Annesi kayınbiraderinin gece yarısı eve girdiğini ilk öğrendiğinde çok korkmuştu. Eve alarm sistemi taktırmak istemişti.

“Bir şeyi değiştirmez,” demişti kardeşlerin büyüğü olan kocası.

Ama annesi ona inanmamıştı. Kapıların ve camların kapalı olduğundan, alarmin kurulu olduğundan emin olma konusunu takıntı haline getirmişti. Ama bir sabah Jean mutfığa üzerinde yeşil tonlarda, uzun ve ince yapraklarıyla küçük söğüt dallarından buket desenleri olan bir elbiseyle girmişti. Üzerinde Baby Dior etiketi vardı ve Jean onu gece Adrian amcasından aldığını söylemişti. Annesi nerdeyse sinir krizi geçirmiş ve feryat figan ederken her girişe demir parmaklıklar taktırmak istediğini söylemişti.

Kocası omzundan tutup onu sakinleştirmeye çalışmıştı. “Ne yaparsan yap o bunu bir meydan okuma olarak görecektir. Kame-ralar, parmaklıklar ve aklına ne geliyorsa onu yerleştirebilirsin ama yeğenini görmek istiyorsa, görecektir.”

“Ama o daha çocuk! Onu geceleri uyandırıyor ve bu hoşuma gitmiyor.”

“Ben bundan *nefret* ediyorum!” demişti babası içtenlikle. “Haya-tım boyunca nefret ettim. Ben daha küçükken ve o da henüz ilkokula giderken hep odama girerdi. Özel eşyalarımı kilitli bir kutunun içine koyardım, onu da ikinci ve üçüncü kilitli kutuların içinde tutardım. Her birinin ayrı kilidi olurdu. Ertesi sabah kahvaltıda Adrian herkes görsün diye içindekileri masaya dökerdi.”

Kadın sakinleşiyordu. “Ona gündüz ön kapıdan girmesini rica etsek ne olur?”

“Sence etmedim mi? Kabul etmiyor. İzin ver de Jean’i görsün ve onu kendi oyununda alt etmeye çalışma.”

“Ama...” Ona engel olacak bir yol düşünemiyordu.

Jean için üniversitenin birinci senesinde, babasının ölümünden sonra gerçek sorunlar baş göstermeye başlamıştı. Muhasebeci babası, tek çocuğunun eğitimi için fon oluşturmuştu ve Jean’in eğitiminin ilk üç senesi rahat geçecekti. Babasının ölümünden duyduğu üzüntü haricinde hayatı yolunda gidiyor ve maddi bir sorun yaşamıyordu.

Ama yaz tatilinde bir gün eve gelmiş ve annesinin çığlıklarıyla karşılaşmıştı. Tek kuruşları kalmamıştı. Jean’in fonu çekilmiş, sigorta parası ortadan kaybolmuştu; iki hesap da sıfırlanmıştı.

“Onun yaptığını biliyorum!” demişti Bayan Caldwell bankadan döndüğünde.

“Kim?” diye sormuştu Jean.

“Babanın kardeşi, kim olacak!”

“Adrian amca mı? O hapishanede sanıyordum,” demişti Jean.

“Geçen hafta çıktı,” demişti Bayan Caldwell, “ve onun yaptığına eminim.”

Bir sonraki yıl çok kötüydü. Polis, Adrian'm parayı nasıl aldığını bulamamıştı. "Mümkün değil," dediler. Jean parayı muhtemelen vergi kaçırmak için annesinin aldığını düşündüklerinden emindi.

Jean, babalarının borcunu sıfırlamak için çok çalıştığı evlerini ipotek ettirmesi için annesine yardım etti. Öğrenci kredisi çekti ve son senesinde bir iş buldu. Sosyalleşmeye veya insanlarla görüşmeye hiç zamanı yoktu. Daha da kötüsü, hukuk okuma hayalinden vazgeçmişti. Hukuk okullarının ücretleri çok yüksekti.

O berbat sene Adrian amcasını ne görmüş ne de haberini almıştı. Ama annesi onun hakkında söylenmekten hiç vazgeçmedi. Hayır işlerini bırakmış ve yakındaki bir kuaförde saç yıkama işine başlamıştı. İkisi de önünde sonunda çok sevdikleri evlerini satmak zorunda kalacaklarını biliyordu.

Ama her şey başladıktan bir sene sonra son bulmuştu. Adrian her zamanki gibi bir gece Jean'in yatak odasında belirivermişti.

Jean ona bakmıştı. Geçen bir senede amcası düşmanı olmuştu, fakirliklerinin sebebi oydu. "Sen?.." demişti ama her zamanki gibi amcası parmağını dudağına götürmüştü. Amcası sırları severdi.

Ona mavi kadife bir kutu uzatmıştı. Jean kutuyu açmış ve içindeki pırlantalı ve pembe safirli güzel yüzüğe bakmıştı. Başını kaldırdığında amcası gitmişti.

Ertesi sabah banka Bayan Caldwell'i arayıp bütün paranın hesaplara geri yattığını söylemişti... yüzde on ikilik faiziyle birlikte.

Bayan Caldwell'in kocasının eski ortağı yüzde kırk oranında bir vergi ödenmemesi için vergi müdürlüğünden gelen görevlileri paranın yeni kazanılmadığı konusunda ikna etmek için çok uğraşmıştı ama sonunda başarmıştı.

Bayan Caldwell işten ayrılmış ve Jean hukuk okumaya geri dönmüştü ama yaşananlar annesini değiştirmişti. Daha sert ve öfkeli bir hal almıştı, herkesi tehdit olarak algılıyordu.

Jean annesine bundan hiç bahsetmemişti ama hukuk fakültesindeyken amcasıyla sık sık görüşüyordu. Amcasının, annesiyle

kendisini böyle bir felakete sürüklemesinin sebebini, onları insan olarak görmemesine bağlıyordu. Jean'e göre, onları gerçekten *sevseydi* korur ve bir daha asla incitmezdi.

Hukuk okurken amcası ona yemek yapmayı, giyinmeyi ve hatta dans etmeyi öğretmişti. Annesinin haberi olmadan ona birçok kez uçak bileti göndermiş ve Jean oldukça ilginç insanlarla tanışma –bazılarıyla kısa süreli ilişki yaşama– imkânını bulduğu egzotik yerlere gitmişti. Derslerinde başarılıydı ve sosyal hayatı heyecanlıydı.

İlişkilerindeki tek pürüz amcasının, annesine veya Jean'e yaptıklarından bahsetmesine izin vermemesiydi. Adrian'a göre her şey geçmişte kalmıştı ve olup biteni konuşmanın anlamı yoktu.

Jean hukuk fakültesinden mezun olduktan sonra amcası geldiği gibi çabucak kaybolmuştu ve iki sene boyunca Jean onu görmemiş ve ondan haber almamıştı.

Ama Jean, Virginia, Richmond'da mükemmel bir hukuk firmasında iş bulduktan kısa süre sonra annesi arayıp, “Yine yaptı,” demişti.

Jean annesinin neyi kast ettiğini gayet iyi biliyordu. Bu sefer değişen Jean oldu. Hafta içlerini ve sonlarını beraber geçirdiği, ona birçok şey öğreten adam onu yine düşünmemiş ve annesinin parasını çalmıştı.

Jean için hiç kolay olmamıştı ama on sekiz ay boyunca annesine bakmıştı... ve Adrian amcasıyla ilişkisinden hiç bahsetmemişti.

Para hesabına geri yatırıldığında Bayan Caldwell geri dönüşü olmayacak kadar sinirli bir kadın olmuştu. Kocasının ölümünün ve iki kere parasız kalmanın travması onu çok yaşlandırmıştı. Jean eve son gelişinde annesini bahçeye altın gömerken yakalamıştı. “Bir daha böyle bir şey yaparsa diye bunları saklamalıyım,” demişti annesi.

Adrian'ın sesi Jean'i o ana döndürdü. “Şu sevdiğin adamla ilgili her şeyi anlat,” dedi risottosundan biraz yiyerek. Jean onu kaliteli porselen ve parlak gümüş tabaklardan başka bir şeyden yemek yerken

hiç görmemişti ve şimdi kiralık evdeki ucuz tabaklardan yediğini görmek onu endişelendiriyordu.

“İyi biri. Kibar,” dedi dikkatle.

“Peki, sana neden evlenme teklifi etmedi?”

Jean gözlerini kıstı. Kötü koşullarda yaşaması rol icabı olabildi veya beş parasız kalmış olabilirdi. Paraya ihtiyacı olduğunda bunun için her yere giderdi. “Bunu neden öğrenmek istiyorsun? Colin’in banka hesaplarını bildiğimi ve benden öğrenebileceğini düşünüyorsan yanılıyorsun.”

“Bir hanımefendiye sert davranmak yakışmıyor,” dedi Adrian. “Hele ki senin yaşında...” Haddini aştığını anlayınca sustu. “Sevgili Jean, sana ve annene yaptıklarından ötürü özür dilerim. İki seferinde de para kaynaklarım tükenmişti. Sana kendimi affettirmek için hem maddi hem manevi olarak elimden geleni yaptım.”

Bu sözü Jean’i üzdü. O hukuk okurken amcasının onunla vakit geçirmesinin sebebi borcunu ödemek miydi? Belki de bu doğrudu çünkü gerçek anlamda hiçbir şey paylaşmamışlardı. Daha sonra annesini ikinci kere soymuştu.

Amcasına baktığında onun kendisini nasıl hissettirdiğini anladığından emindi. Vaktiyle, biri seni üzme için bir şey söylesen bunun bilinçli yapıldığını düşünmelisin, diye bir söz duymuştu.

Ayağa kalktı. “Bir şeylerin peşindesin ve bana bunun ne olduğunu söylemezsen şimdi Colin’e gidip her şeyi anlatacağım.”

Amcası hiç bozulmadı, sadece eskiden Jean’in çekici olduğunu düşündüğü ama artık şeytanice bulduğu bir ifadeyle gülümsedi. “Buraya sadece seni görmek için geldiğime inanman çok mu zor?”

“Evet.”

Amcası onu onaylar gibi gülümsedi. “Pekâlâ, belki de tüm gerçeği söylemiyorumdur. Bu kasaba hakkında okuduklarım biraz ilgimi çekti.”

“Edilean hakkında mı? Ah, tabii. Geçen sene bulunan tabloların peşindesin. O milyonların seni etkilediğini tahmin etmem gerekirdi. O tabloların *benimle* hiçbir alakasının olmadığını söylemeliyim.”

“Biliyorum,” dedi amcası yumuşak bir ses tonuyla “ama o hikâyeleri okurken kaybettiğim bir şeyi hatırladım.”

“Kraliyet mücevherlerini mi?” Bir keresinde Budapeşte’de bir adam Adrian’ın çalmadığı tek şeyin İngiliz Kraliyet mücevherleri olduğunu söylemişti.

“Evet,” dedi “ve bu konuda ciddiym, sevgili yeğenim. Jean sen benim önemsedığım tek kişisin ve buraya seni görmeye, yeniden tanımaya geldim. Kılık değiştirdiğim için özür dilerim ama...”

“Yüzün aranıyor posterlerini süslüyor, değil mi?”

Jean’ın çok iyi bildiği bir ifadeyle güldü; eskiden bu gülümseme Jean’e gizli bir anlaşma içinde olduklarını anlatırdı.

Jean yeniden masadaki yerine oturdu. Öfke, amcasının daha fazla yalan söylemesine neden olacaktı.

“Biraz daha ekmek ister misin, hayatım? Armstrong’dan aldım. Burası küçük bir kasaba ama şahane bir marketi var. Ve sahibi de çok ilginç bir kadın. Bilgi kaynağı resmen. Birkaç acıklı sözden sonra bana herkesin her şeyini anlattı.”

Jean sepetten bir parça ekmek aldı. “Ne hakkında bilgi sahibi olmak istiyorsun?”

“Belli bir şey yok. Sen Richmond’dayken vakit geçirmemi sağlayacak bir şeyler.”

“Neden burada kalmak yerine orada kalmıyorsun?” Küçük evin çirkinliğine baktı.

“Şehirde kimse birbiriyle konuşmuyor,” dedi. “Edilean’dan bu yüzden mi nefret ediyorsun? İnsanların sen ve çalışmadığın zamanlarda yaptıkların hakkında konuşmasını istemiyor musun?”

Jean itiraz edecek oldu ama amcası elini kaldırdı.

“Sevgili yeğenim, seni çok iyi tanıdığımı unutma. Richmond’ın kasaba havasına bile zar zor tahammül ediyorsun. New York’a ve

oradaki evine ne sıklıkla gidiyorsun? Söylesene, o büyük ve kuvvetli sevgilinin oradan haberi var mı?”

Jean cevap vermeyince Adrian gülümsedi. “Ben de öyle düşünmüştüm. Erkeğinin de kendi sırları olduğunu biliyor muydun? Bu küçük kasabadan bir ev aldı. Sana evini gösterdi mi?”

“Henüz değil.”

“Çok ilginç. O küçük tatlı Gemma kasabaya geldiği gün onu oraya götürdüğünü biliyor muydun?”

Jean gönülsüzce bir nefes alınca amcasının sorusu cevaplanmış oldu.

Amcası bir kez daha gülümsedi. “Daha neler duydum öğrenmek istiyor musun?”

Jean bir an tabağına baktı, sonra amcasına döndü. “İstiyorum.” Şahane şaraptan büyük bir yudum aldı. “Bildiğin her şeyi anlat.”

7

Gemma yavaş yavaş uyandı ve birkaç dakika boyunca, olanları hatırlamaya çalıştı. Colin'in omzundaydı, sonra da kollarında. Biri onları uyarmak için bağırmıştı, Colin yana doğru sıçramış ve sonra Gemma'nın üstüne düşmemeye dikkat ederek yere yığılmıştı. Gemma ayağa kalktığını hatırlıyordu ama sonrası yoktu. Şu anda vücudunun sol tarafı ağrıyordu ve başı biraz dönüyordu ama bunun dışında iyiydi.

Yatak odası ve hastane odası karışımı gibi gözüken bir odadaydı. Yatağın yükseltmek ve alçaltmak için kontrol düğmeleri ve yakınında ritmik bip sesleri çıkaran büyük bir makine vardı. Ama geri kalan eşyalar ev eşyaları gibi rahattı.

Odadaki en ilginç şey, büyük mavi koltuğa kıvrılmış uyuyan, melek kadar güzel, sekiz yaşlarındaki küçük kızdı. Mor yelekli ve şatafatlı mücevherleriyle tam bir korsana benzeyen şişman bir oyuncak ayıya sıkı sıkı sarılmıştı.

Kız kıpırdandı ve oyuncak ayısı neredeyse düşecek gibi olduğunda gözlerini açtı. Uzun siyah saçları, masmavi gözleri ve uzun kirpikleri vardı. "Merhaba," dedi.

"Merhaba," diye yanıtladı Gemma oturmaya çalışarak. İnce örtünün altında, üzerinde hâlâ kot pantolonu vardı ama gömleğinin ve sutyeninin yerini hastane önlüğü almıştı.

“Seni kimse görmedi,” dedi kız esneyerek, koltukta oturmak için kalkarken.

“Görmedi mi?” diye sordu Gemma.

“Çıplakken. Tris dayı seni muayene etmeden erkekleri odadan çıkardı. O doktor olduğu için ondan zarar gelmez.”

“İsmi duymuştum.” Kaburgalarının üstündeki kalm sargılara bakmaya çalıştı.

“Annem diyor ki üç eyaletteki bütün kadınlar erkek kardeşini tanımış.”

Gemma oturup gülümsedi. “Bana ne olduğunu biliyor musun?”

“Olanları tüm dünya gördü.”

Gemma anlamamış gözlerle kıza baktı. Bu ne demek oluyordu?

“Colin amcanın üzerine çıkıp o çocuğu indirirken şerif yardımcısı Carl her şeyi çekmiş ve YouTube’a koymuş.”

Gemma yataktan kalkmak için dönerken, “Bu hiç iyi olmadı,” dedi ama başı dönünce yeniden uzandı.

“Tris dayı sana mutluluk haplarından verdi.” Kısık sesle konuştu. “Narkotiğin ne olduğunu bilmediğimi sanıyor ve bu yüzden de bana böyle söylüyor. Büyüyünce uyuşturucu satıcısı olmamdan korkuyor.”

“Bunun iyi bir kariyer seçimi olmayacağına katılıyorum.”

Kız ayağa kalktı, oyuncak ayısını sıkı sıkı tutuyordu. “Bu Landy. Elini sıkmak ister misin?”

“Tabii,” dedi Gemma ve tüylü patiyi sıkmak için elini uzattı. Oyuncak ayının sol gözünün üstünde bir göz bandı vardı. “İsmi Orlando Bloom’dan esinlenerek koydun, değil mi?”

Kızın gözleri fal taşı gibi açıldı. “Bunu kimse bilmez ki. Colin amca çok zeki olduğunu söylemişti, öyleymişsin.”

“Colin hakkımda başka ne dedi?”

“Sadece ölmenden korktuğunu söyledi. Tris dayı, Colin amca oturup çenesini kapamazsa ona da mutluluk haplarından vereceğini söyledi.”

Gemma gülümsedi. “Senin adın ne?”

“Nell Sandlin. Babam Irak’ta.”

“Ya,” dedi Gemma ve adamın sağ salim eve dönmesi için sessizce dua etti.

“Eve döndüğünde Annem Detroit’e geri taşınacağımızı söylüyor... babamı Edilean’da oturmaya ikna edemezse.”

“Sen ne yapmak istiyorsun?”

“Babamın eve dönmesini istiyorum. Bir igloda bile yaşabiliriz, umurumda değil. Yeter ki babam yanımızda olsun.”

Gemma da babası ambulansla götürülürken aynı şeyi hissetmişti ama bunu söylemeyecekti. Babası hiç dönmemişti.

Dışarıdan sesler duyuldu.

“Ah, hayır,” dedi Nell. “Uyandığında Tris dayıya haber vereceğime söz vermiştim.”

Koltuğun yanındaki masada bir saat vardı. Dördü on geçiyordu, yani Gemma saatlerdir baygındı. “Belki Dr. Tris’e onu görmek isteğimi söylemelisin.”

“Tabii.” Nell kapıya gitti ama bir eli kapı kolundayken durdu. “Dayıma âşık olacak mısınız?”

“Olmamak için elimden geleni yapacağım,” dedi Gemma gülmemeye çalışarak. “Tabii sen olmamı istemiyorsan.”

Nell bir an durup düşündü. “Annem, Tris dayımın ‘imkânsız bir hayale’ âşık olduğunu ve bu yüzden de gerçek kadınları beğenmediğini söylüyor. Belki o hayal *sensindir*.”

“Pek emin değilim ama bu konuyu düşüneceğim. Bence...” Sözlerini bitirmedi çünkü kapı açıldı ve içeriye olağanüstü yakışıklı bir adam girdi. Üzerinde beyaz doktor önlüğü vardı, cebinden bir stetoskop sarkıyordu. Siyah saçlı, mavi gözlüdü ve mermerden oyulmuş gibi bir çene yapısı vardı.

Gemma herkesin neden bu adama âşık olmaktan bahsettiğini görebiliyordu ve içinin kıpırdanması için bekledi... ama bir şey olmadı.

Dr. Tris kapının yanındaki yeğenine baktı. “Landy’yle birlikte hemşirecilik oynayıp hastam uyandığında bana haber vereceksiniz sanıyordum.” Ses tonu çok hoştu.

“Landy uyuyakaldı,” dedi Nell. “Ve kolyesi de parıldıyordu, o yüzden...” Omzunu silkti.

“Landy’yle yan odaya geçip Colin amcaya Gemma’nın uyandığını söylemenizi istiyorum.”

Nell’in suratı ciddileşti. “Beyin tümörü teşhisi koyduğunu söyleyeyim mi?”

“Dışarı!” dedi Tristan ve küçük kız kıkırdayarak yanından koşup gitti. “Ve Colin’i korkutursan seni görevi kötüye kullandığın için dava ederim,” diye bağırdı arkasından. Kapıyı kaparken başını salladı ve Gemma’ya döndü. “Olanlar için özür dilerim. Yeğenim yaşlıtlarına göre çok bilmiştir. Ben televizyonu suçluyorum. Veya interneti. Hangisi olduğuna karar veremedim.”

Yatağın ayakucunda durdu ve Gemma’ya baktı. Gemma pek emin olamıyordu ama sanki karşısında duran adam... onunla flört edip etmeyeceğini anlamaya çalışıyor gibiydi.

Fakat ne kadar yakışıklı olursa olsun Gemma ondan etkilenmemişti. Bu durumu açıklayamazdı ama sanki adamın gözlerindeki bakış mesafeliydi ve kendisi orada değil gibiydi.

Doktor, gördükleri onu rahatlatmış gibi derin bir nefes verdi. “Ben Tristan Aldredge.” Tokalaşmak için elini uzattı.

“Gemma Ranford.”

Tristan yatağın yanına doğru yürüdü. “Colin bana senden bahsetti. Bu sabah yaptıklarınız tam bir ekip işiymiş.” Örtüyü kaldırdı ve sargılı tarafına bakmak için önlüğü açtı.

“Bana ne oldu?”

“Dal kırıldığında sana çarpmış ve kaburganın üstünü kesmiş. Çok derin değildi. Dikişler birkaç güne kendiliğinden eriyecek. Bir süre ağrın olur, bu yüzden bir veya iki hafta kadar dans etmeye gitme... Colin’in üstüne de tırmanma.”

“Bayıldım mı?”

“Evet ama bence bu fazla adrenalin yüzünden oldu. Duyduğum kadarıyla çok istediğin işi kapmışsın, sonra Colin’in arabasına binmişsin ve üzerine çıkıp küçük çocuğu kurtarmışsın. Son birkaç günün yoğun geçmiş. Bir iki gün dinlenirsen bir şeyin kalmaz.”

“Her şeyi YouTube’a mı koymuşlar?”

“Her saniyesini.” Tristan gülümsedi. “Tom, Carl’a uzaklaştırma cezası verdi ama kurtarma anı internete yayıldı bile. Sen ve küçük çocuğun havada kaldığı bir saniye var ve birkaç çocuk şimdiden o anın posterlerini satmaya başladı bile.”

Gemma somurttu. “Kötü çıkmamış değil mi?”

“Kötü mü?” Nabzını kontrol ediyordu.

“Yani Colin için sorun oluşturmamasını istemiyorum. Veya herhangi bir Frazier için.”

Tris hâlâ bileğini tutuyordu ve ona baktı. “İşini kaybetmekten mi korkuyorsun?”

“Evet.”

“Frazier’lar seni asla kovmaz, hem de böyle...”

Kapı açılıp Colin içeri girince sustu... Gemma’nın yüzünde bir gülümseme belirdi. Dr. Tris ne kadar güzel olursa olsun Gemma’nın gözünde, Colin’in yanında önemsiz kalıyordu.

“Nasılsın?” diye sordu Colin. “Ağrın var mı? Canın acıyor mu? Yorgun musun?”

“Açım,” dedi Gemma.

Colin sırtıttı. “Hallederiz.” Tris’e baktı. “Ne zaman çıkabiliriz?”

“Giyinir giyinmez.”

İki adam da yatağın ucunda durup Gemma’ya bakıyordu ve Gemma, “Yalnız kalabilir miyim lütfen?” diye sordu.

“Kesinlikle,” dedi Tris. “Dolapta Bayan Frazier’in yolladığı birkaç kıyafet var. Acele etme.”

Gemma iki adamın da odadan çıkmasını izledi ve sonra yavaşça yataktan kalktı.

Dışarıda, bekleme odasında Colin, Tristan'a baktı. "İyi olduğundan emin misin? Nell beyin tümörü gibi bir şey söyledi."

Tris yeğenine ters bir bakış attı ve yeğeni kıs kıs güldü. "Gemma iyi. Korkutucu bir olay yaşamış ve kesikle birleşince bayılmış."

"Tris dayı ona uyuşturucu verdi," dedi Nell. "Gemma bu yüzden saatlerce uyudu."

Colin küçük kıza bakarak başını salladı. "Sen şimdiden bir Aldredge olmuşsun. Hangi tıp okuluna gideceksin?"

"Hiçbirine. Ben balerin olacağım," dedi Nell ve sandalyeden kalktı. "Beş dolar verebilir misin?" diye sordu dayısına.

"İki dolar olur mu?" dedi Tristan cüzdanını çıkarırken. "Ve nereye gitmeyi düşünüyorsun."

"Bay Lang'in beni almaya geldiğini biliyorsun." Colin'e baktı. "Köpeği yavruladı ve ben de onlardan birini sahipleneceğim."

Brewster Lang'in eski kamyonetinin ofisin önünde durduğunu gördüler.

"Koş!" diye bağırdı Tris. "Yoksa kornaya basmaya başlayacak."

Nell oyuncak ayısını sıkıca tutarak kapıdan dışarı koştu.

"Bu ne zaman başladı?" diye sordu Colin.

"Sara ile Mike eve son geldiklerinde Nell bir öğleden sonrasını onlarla çiftlikte geçirdi ve o zamandan beri Lang'le böyleler." Tris omzunu silktilti. "Bu çocukla ilgili anlayamadığım bir şey daha. O tuhaf oyuncak ayıya bile anlam veremiyorum. Neyse, Mike ile Sara dün gece gelip Nell'i köpek yavrularını görmesi için eve çağırdılar. Lang de gelip onu aldı."

Colin onu dinlemiyordu. "Gemma'nım iyi olduğuna emin misin?"

Tris elini Colin'in geniş omzuna koydu ve gözlerinin içine baktı. "O iyi. Çok sağlıklı. Spor yaptığı çok belli."

"Evet, öyle. Ve akıllı, meraklı ve hiçbir şeyi unutmuyor. İyi bir arkadaş ve anlaşılması kolay biri ve..." Sustu.

Tris normalde sekreterinin durduğu bankonun arkasındaydı. Muayenehanesi bugün kapalı olduğu için sekreteri orada değildi.

Edilean kasabasında yaşayanlar Tris'in boş gününde tıbbi bir sorun yaşarlarsa Williamsburg'a gitmek zorunda kalıyorlardı. Colin'in kız kardeşi Ariel da bu nedenden ötürü eğitimini tamamladığında onunla çalışmayı düşünüyordu. Ama Tris, Colin onu arayınca gelmişti.

"Gemma'dan hoşlanmışa benziyorsun," dedi Tris başını kaldırmadan.

"Evet, hoşlandım."

"O halde ona bir yerlere gitmeyi teklif et," dedi Tris.

"Gemma'yla daha yeni tanıştık. Ve önce bitirmem gereken bir şeyler var."

"Bu Jean demek oluyor sanırım. Çok kötü. Sanırım bu durumda Gemma'ya çıkma teklifini ben edebilirim."

"Yani onu bir yerlere götürmeyi mi teklif edeceksin?"

"Evet. Yemeğe veya sinemaya. Ah. Buldum. Mike ile Sara beni mangala çağırmıştı. Gemma'ya gelmek isteyip istemediğini soracağım. Bana kalırsa Merlin'in Çiftliği'ne bayılacaktır. Sara'yla mimarlık hakkında güneş doğana kadar konuşabilirler."

Colin ona bakıyordu. "Gemma yaralı. Bana kalırsa şu anda gitmeye hazır..."

"Ben onun doktoruyum. Tabii ki gidebilir."

"Nereye gidebilirim?" diye sordu Gemma kapının eşiğinden.

Tristan ona doğru ilerledi. "Önümüzdeki haftalarda gitmek üzere mangala davet edildim ve benimle gelmek ister misin diye soracaktım."

Gemma bu davete sevindi. Edilean'da Frazier'lar haricinde başka insanlarla da tanışması gerekiyordu. Ve Colin'le çok vakit geçirmişti.

"Seve seve gelirim," dedi gülümseyerek.

8

Gemma ile Colin, Colin'in arabasında eve doğru yol alıyorlardı.

"Gemma," dedi Colin, "yaralandığın için gerçekten çok özür dilerim. İşime seni karıştırmamam gerekiyordu."

"Hayatımdaki en heyecanlı anlardan biriydi," dedi Gemma.

"Öyle mi? Yoksa kibarlık mı yapmaya çalışıyorsun?"

"Hayır, gerçekten. Hayatımı kitaplar ve belgeler arasında geçirdim. Küçük bir çocuğa yardım edebilmek çok güzel bir histi."

"Peki ya sporcu öğrencilerin?" Gemma yeniden giyinmişti ama Colin onun vücut hatlarını hatırlıyordu. "Onlar sana okumaktan fazlasını yaptırmadı mı?"

Gemma geçmişe dönüp gülümsedi. "Hayatımı değiştirdiler." Colin'e baktı ve Colin onu cesaretlendirici bir ifadeyle kafasını salladı. "Onlara ders vermeye başladığımda ders sırasında uyuyakalıyorlardı ve bu da sinirimi bozuyordu. Dersleri ilgi çekici hale getirmek için çok uğraştım ama beni görmezden geldiler. Bir gün uyuyan futbolculardan birinin omzuna dokundum ve o..." Başını salladı. "Beni belimden yakalayıp kaldırdı ve koşmaya başladı. Söylediğine göre rüya görüyormuş ve benim de top olduğumu düşünmüş."

Colin gülmedi. "Yaralanabilirdin."

"Yalnız olsaydık, evet. Ders vermeye başladığım ilk ayda çocuklardan biri bana sultanmıştı ve bu yüzden bir daha hiç birebir ders

vermedim. Çocuğun beni kucakladığı gün yanımda dört kişi daha vardı ve diğerleri başıma bir şey gelmeden beni kurtardı. Çocuğun hücum oyuncusu olmadığına ve beni kaleye fırlatmaya çalışmamasına hâlâ şükrediyorum.”

Colin’in suratı asılmıştı. “Böyle bir şeyin tekrarlanmaması için önlem aldın mı?” Ses tonu ve ciddiyeti yasaları koruyan bir memur gibiydi.

“Evet. Aslına bakarsan o olay beni çok korkutmuştu.”

“Doğal olarak.”

“Ama çocuklara, yaşananları raporlamam gerektiğini söyledim de bana ders verebildiğimi ama ders alamadığımı söylediler. Ne demek istediklerini anlamamıştım.”

“Spordan sonra gelen yorgunluk,” dedi Colin yumuşak bir sesle.

“Haklısın. Çocuklardan biri öfkeyle onların yaptıklarını saysaydım benim de ders çalışamayacak durumda olacağımı söyledi.”

Colin ailesinin evine saparken Gemma’nın söylediklerini dikkatle dinliyordu. “Sen ne yaptın?”

“Böyle bir meydan okumaya karşı koyamazdım. Haksız olduklarını kanıtlamak istedim.” Kahkaha attı. “Ve başarılı olacağımdan emindim. Genç ve sağlıklıydım. Kitap yığınlarıyla kampusun içinde oradan oraya koştururken de formumu koruyordum. Ve hiç sigara içmemiştim, içkiyi ise nadiren içiyordum.”

Colin gülümsüyordu. “Ne kadar süre dayanabildin?”

“Üç gün. Bana kardiyo ve ağırlık egzersizleri, esneme hareketleri yaptırdılar ve sonra hepsini tekrar etmem gerekiyordu. Ve ne oldu biliyor musun? Onlar haklı çıktı. Bir şeyler öğrenmeyi bırak, düşünmeyecek kadar yoruluyordum. Haftanın sonunda çocuklarla oturup ciddi bir konuşma yaptım. Büyük bir sabırla onların işinin bedensel aktivite gerektirdiğini, benimkininse beyinle alakalı olduğunu, bu yüzden yorucu programlarına devam edemeyeceğimi açıkladım.”

“İşe yaradı mı peki?” Colin sırtıyordu.

Gemma kakhaha attı. “Tek kelime etmeden beni dinlediler ve çıkıp gittiler. Onları dört gün boyunca görmedim. Derslere gelmediler. Geri döndüklerinde farklılardı. Artık alay etmiyorlardı ama daha da kötüsü içlerinden biri bile bir şeyler öğrenmeye çalışmadı. Derslerden kalırlarsa –eski işimin iki katı para kazandığımı– işimi kaybedecektim ve bu yüzden paniklemiştim. Bir gece fark ettim ki onlara benim zeki, onlarınsa salak olduğunu söylemiştim. Onların düşünemeyecek kadar yorgun olmaları normaldi ama ben doktora öğrencisi Gemma Ranford olarak berrak bir zihne ihtiyaç duyuyordum.”

“Bunu kendi kendine fark edebilmiş olman çok güzel.”

“Aslında olay beni derinden sarstı. Gerçek bir aydınlanmaydı. Kendime buğulu camların ardından bakmamak pek keyifli değildi. Ertesi gün sabah altıda spor salonuna gittim ve...” Omzunu silkti. “O zamandan beri çocuklarımdan, onlara verdiğimden fazlasını istemiyorum.”

“Notları nasıldı?”

Gemma sırttı. “Öyle yüksek notlar aldılar ki özel ders programının başına ben getirildim. Benim için çalışacak olanlardan, çocuklarla egzersiz yapmalarını istemeye başladım. Program öyle başarılı oldu ki üniversite resmi olarak sporculara ders vermek üzere işe alınacaklarda spor yapma koşulu aramaya başladı.”

Arabada oturuyorlardı, Colin motoru kapadı ve Gemma derin bir nefes verdi. Bu hikâyeyi daha önce kimseye anlatmamıştı. Anlatmaya çalışmıştı ama kimse dinlememişti. Profesörleri ve doktoradaki sınıf arkadaşları sporcularla beraber spor yapma fikri için onu tebrik ettiğinde Gemma bunun, çocukların fikri olduğunu söylüyordu. Ama kimse ona inanmıyordu. Israr ettiğinde umursamıyorlardı. İş arkadaşları ve profesörleri, spor bölümündekilerin düşünebileceğine inanmak istemiyordu. Onlara göre futbolcular *Maymunlar Cehennemi*’nin can bulmuş hali gibiydi.

Gemma dönüp Colin'e baktı. Kaslı kolları gömleğini zorluyordu. O, dinleyen ve anlayan bir sporcuydu. Beyin ve kas gücünün buluştuğu, hayallerindeki erkekti.

"Bence iyi iş çıkarmışsın," dedi Colin. "Ve kendine bakman beni çok etkiledi. Bunu çok kişi yapamaz." Başını sallayarak onu onayladı ve Gemma'nın kanını kaynatan bir gülücük attı.

"Şimdi ne yapmak istiyorsun?" diye sordu. "Yemek yemek dışında tabii."

Gemma cama dönüp Frazier'larm büyük evinin girişine baktı. Seneler içinde bölüm bölüm yapılmış gibi duruyordu ve hiçbirisi birbiriyle uyumlu değildi. Colin'e döndü. "Misafir evine bugün taşınırsam ailen kabalık ettiğimi düşünür mü? 'Araştırmalara başlamayı çok istiyorum. İlk gün okuduğum şeyi hatırlıyor musun?"

"Evet," dedi Colin. "Rengârenk kalemlemlerle yere serilmiştin."

"Sen ve Kirk! Kalemlemlerim erkeklerin neden bu kadar ilgisini çekiyor?"

"Bana kalırsa o kıskandı; bense merak ettim. Sen sanatçı ruhlu bir araştırmacısın." Colin arabanın kapısını açtı. "Ne söyleyeceğini önceden bildiğimi duyunca mutlu olacaksın öyleyse. Bugün sen Tris'in ilaçlarının etkisiyle uyurken birkaç telefon görüşmesi yaptım. Lanny sana bir araba yolladı. Düşük kilometreli bir yıllık bir Volvo. Sence uygun mu?"

"Mükemmel."

"Annem Shamus'a bavulunu misafir evine taşımasını söyledi ve Rachel buzdolabını doldurdu."

"Cennete düşmüş gibiyim," dedi Gemma. Elini kapının koluna koymuştu. "Tavşan ışıltısı diye bir şey duydun mu?"

"Pek sanmıyorum. Okuduğün şey bununla mı alakalıydı? 'Aşk, trajedi ve büyü' dediğin?"

Gemma sözlerini hatırlamasından etkilenmişti. "Evet," dedi. "Bu kelime öbeği aklıma takıldı. Sürekli beynimin içinde dönüp duruyor."

“Her şeye rağmen mi? Isla ve Kirk’e rağmen? Benimle ponpon kızcılık oynamana rağmen? Tristan’ım sana asılmasına rağmen?”

“Maalesef bana asıldığını düşünmüyorum,” dedi ama Colin çoktan inmişti. Gemma onun arabanın etrafında yürümesini izledi. Aslında Gemma’nın misafir evinde kalmak istemesinin asıl sebebi Colin’den uzak durmaktı. Hayatında daha önce kimseden bu kadar etkilenmemiştir!

Onda hoşuna gitmeyen hiçbir özellik yoktu. Hatta bilgisayara bir erkekte istediği tüm özellikleri girse çıkan erkek Colin Frazier olurdu. Belki senelerdir futbolcuların arasında olduğu içindi ama gerçekten de yapılı erkeklerden hoşlanıyordu. Bir şeyler *yapan* erkeklerden etkilenmeye başlamıştı. Günlerce bir şeyler okuyup yüzyıllar önce yaşanan olayları tartışan iş arkadaşları onu sıkmaya başlamıştı. Ama seneler içinde ders verdiği yüzlerce öğrencisi sadece onun uzun uzun ders anlatmasına izin veriyor ve sonra fiziksel aktivitelerine dalıyorlardı... Gemma da onlara katılıyordu. Şiirdeki bir kısa bir uzun hece ölçüsünü yarım kiloluk boks eldivenleriyle büyük bir çuvalı yumruklarken anlatmak gerçek bir mücadele olmuştu.

Sonuçta dersler ve peşi sıra yaptığı idmanlar erkeklere bakışını değiştirmişti. Üniversiteye başladığında bir gün akademik bir aileye sahip olacağını hayal ediyordu. Üniversitede ders veren bir profesörle evlenecek ve iki entelektüel çocuğa sahip olacaktı. Çocuklarıyla ilişkisi, babasıyla arasındaki ilişki gibi olacaktı. Sık sık müzeleri gezecekler ve tarih kitapları en büyük keyif kaynakları olacaktı.

Fakat işin aslı Gemma çocuklarla hayatında hiç eğlenmediği kadar eğlenmişti. Ayrıca asistan koçlardan biriyle geçirdiği aylardan sonra bir sporcuyla sevişmenin kitap okuyan biriyle sevişmekten daha iyi olduğunu anlamıştı.

Ve Colin Frazier bir erkekte istediği her şeyin güzelce paketlenmiş haliydi. Akıllı, eğitilmiş, becerikli ve sportmendi. Onunla geçirdiği kısa süre sonunda gömleğinin içinden belli olan kasları Gemma’yı terletmeye yetmişti.

Bu sabah üzerine çıktığını, geniş omuzlarının üzerinde durduğunu ve kollarının arasında olduğunu hatırladı. En son ne zaman böylesine bir istek duyduğunu bilmiyordu.

Ama Colin boşta değildi. Jean Caldwell'e aitti.

Gemma çok mutlu gözüken bir birlikteliğe engel olmaması gerektiğini düşünmek istedi ama Colin ona arkadaşın öte bir gözle baksa ne yapacağını merak etti.

"Büyük ihtimalle kendimi küçük düşürürüm," diye mırıldandı.

"Ne dedin?" diye sordu Colin yanında durarak.

"Tristian'ı düşündüm ve buluştuğumuz zaman kendimi küçük düşürmemeyi diledim. Çok yakışıklı biri ve doktor." Dikkatle Colin'in yüzüne baktı. Ne görmek istediğini bilmiyordu ama biraz kıskançlık olabiliirdi. Ancak hiçbir belirti yoktu.

"İyi bir adamdır," dedi Colin. "Ona ailesini anlattırmalısm. Nesillerdir doktorlar ve geçmişte dikkatini çekebilecek birkaç skandal yaşadılar."

"Ne gibi?" Tam önlerinde, yolun sonunda siyah bir golf arabası duruyordu ve Colin binmesi için işaret etti. "Sol tarafın iyileşene kadar kendini zorlamayacaksın, anlaşıldı mı?"

"Evet, Şerif Frazier," dedi Gemma gülümseyerek.

"Güzel cevap." Gemma küçük arabaya binerken Colin elinden tuttu. Vücudu Gemma'nın vücuduna değecek şekilde yanına oturduğunda Gemma'nın kalbi hızla atmaya başladı. Kaç yaşındasın sen, diye sordu kendi kendine. On dört mü?

"Bekâr anneler," dedi Colin.

Gemma neden bahsettiğini hiç anlamamıştı ve bu yüzden anlaşılyordu.

"Tris'in ailesindeki skandalları sordun. Onlar hakkında pek bir şey bilmiyorum ama tek bildiğim uzun zaman önce iki Aldredge kızı, Edilean'daki evlerine hamile ve bekâr dönmüş."

"Kız kardeşler mi?"

"Hayır. Doğru hatırlıyorsam aralarında on beş yaş varmış."

“Bekâr annelere bütün aile ağaçlarında rastlanıyor.” Sustu. “Okuduğum mektuplardan birindeki kişilerden birinin adı Winnie’ydi. Asıl isminin Winifred olduğunu tahmin ediyorum. Bu isimde birini tanıyor musun?”

“Hayır.”

“Peki, Tamsen adında bir kadın?”

“Hatırlamıyorum,” dedi Colin. “Luke’un karısı Jocelyn’le konuşmalısın. Edilean’daki insanların şecerelerini araştırdı.”

“Yazar Luke mu? Yolundan çekilecek kadar akıllı olan adam mı?”

“O konuda özür dilerim,” dedi Colin. “Acil bir durum olduğunda...”

“İnsanlara yardım edebilmek için yanlarına olabildiğince çabuk gidersin,” diye tamamladı Gemma cümlesini.

“Evet, öyle.” Misafir evine varmışlardı ve Gemma evi görür görmez iç çekti.

“Evin gibi görüyor musun?”

“Aşağı yukarı.”

Colin kapıyı açtı. “Burası biraz ıssızdır, bu yüzden kapıları kilitlemeni istiyorum. Tamam mı?”

“Tabii.” Salona girdi. Mutfağın dışında küçük, yuvarlak bir masa vardı ve üzerine iki kişilik servis açılmıştı.

“Sanırım Rachel...” Colin devam etmedi.

Gemma, Colin’in gitmesini istemiyordu ve Colin’in kararsızlığına bakılırsa o da kalmak istiyordu. “Aç mısın? Beraber yiyebiliriz, ben de sana dilekleri gerçekleştiren taşla ilgili sorular sorarım.”

“Taş mı? Dilek mi?” Colin şaşırmış gibi bakıyordu. “Daha önce dileklerden bahsetmemiştin veya bir taştan.”

“Sanırım bahsetmedim. Bu konuda bir şeyler biliyor musun?”

“Aslına bakarsan biliyorum. Ne okuduğunu tahmin ediyorum ama gidip bir şey almam gerekiyor. Hemen dönerim ve...” Masaya baktı.

“Ben her şeyi hazırlarım.”

“Güzel. Öğlen yemeği de yemedim.”

“Sence Rachel yeteri kadar yemek yapmış mıdır?”

Colin ciddileşti. “Bana bir tek salata yeter,” dedi ve hızla kapıdan çıktı.

Gemma Colin’in yaptığı espriye gülerken camdan dışarı bakıp Colin’in küçük golf aracıyla araziden çıkışını izledi. Pek emin değildi ama o aracın bu denli hızlı gitmek için üretilmediğini düşünüyordu. Colin gözden kaybolduğunda buzdolabına gitti ve içlerinde Rachel’in yaptığı, çok lezzetli görünen yemeklerin olduğu cam kapları çıkarmaya başladı. Gemma hızla yemekleri mikrodalga fırında ısıtıp tabaklara boşalttı. Colin döndüğünde her şey hazırды.

Colin tezgâhın üzerine sıralanmış yemek çeşitliliğine bakıp sırıttı. “Rachel bir Frazier’in yemeğe kalacağını biliyormuş sanırım.”

Kendine bir tabak alırken Gemma’ya eski bir spiralli not defteri uzattı. Defterin yıpranmış kapağında büyük ve kalın harflerle COLIN FRAZIER’İN ÖZEL EŞYASI. KARIŞTIRANLAR CEZALANDIRILACAKTIR. SANA SÖYLÜYORUM LANNY yazılıydı. “Bütün sırlarını göreceğ miyim yani?”

Colin’in ağzı haşlanmış yumurta ve zeytinle doluydu. “On üç yaşındaki sırlarımın hepsini.” Colin ellerini peçeteye sildi ve defteri Gemma’nın elinden aldı. “Büyükbabam –babamın babası– bize atalarımızla ilgili hikâyeler anlatırdı. Bence anlattıkları yalandı ama ben yine de yazıya döktüm.”

“Nasıl yalanlar?” Gemma kendi tabağını dolduruyordu.

“Büyükbabama göre,” dedi Colin, “bu kasabayı kuranlar bizim ailemiz, Frazier’larmış, McTern’ler veya Harcourt’lar değil. Ama sadece kız kardeşim Ariel ona inanıyordu. Eskiden onunla, prenses olmayı çok istediği için her şeye inanabileceğini söyleyerek dalga geçerdik.”

“Çok eğlenceli bir çocukluk geçirmiş.”

“Ariel’i merak etme. Kendi başının çaresine bakabilir. Neyse, eskiden büyükbabamın hikâyelerini yazıyordum. Maalesef Bay Wilson’ın geometri derslerinin yazı yazmak için en doğru zaman olduğuna karar vermiştim. Açölçerin nasıl kullanıldığını hâlâ bilmiyorum. İşte. Dilek Taşı.”

“Dilek mi?”

Colin defteri ona uzattı, tabağını doldurdu ve masanın yanındaki sandalyeye oturdu.

Gemma da karşısına oturup yazılanları yüksek sesle okumaya başladı.

Büyükbaba Frazier’ın 7 numaralı hikâyesi

Dilek Taşı, klanını kurtaran bir Frazier’a verilmiş. İri ve kuvvetli bir adammış ve onları mağarada mahsur bırakan bir kayayı yerinden oynatmış. Bir cadı ona teşekkür etmek için Taş’ı vermiş. Demiş ki, taş yakınlardayken bir Frazier gönülünden bir dilek tutarsa dileği kabul olacak. Bu kural Frazier kadınları için de geçerliymiş.

“Sence Pulitzer Ödülü’nü kazanır mıyım?” diye sordu Colin.

“Futbolcu öğrencilerimin yarısı bile bu kadar güzel yazı yazamaz.” Kısa hikâyeyi tekrar okuyor ve bir tez konusu olabilir mi diye düşünüyordu. Aile efsaneleri. Böyle bir ihtimal olabilirdi.

“Beyninde bir hesap makinesi çalışmaya başlamış gibi görünüyorsun.”

Gemma masanın karşısından Colin’e baktı. “Bu işi istememin başka bir nedeni de var.”

Colin ev yapımı ekmeğine yağ sürerken, “Öyle mi?” diye sordu.

Gemma tezinde kullanmak üzere özgün bir konu bulmak zorunda olduğundan bahsetti.

“Burada eski ama hakkında hiçbir şey yazılmamış bir konu bulmak kolay olacaktır,” dedi Colin. “Jean, Edilean’ın bir grup Mars- lının kurduğu bir Amerika kasabası kadar tuhaf olduğunu söyler.”

“Şu ana kadar gördüklerimle, söylediğine katılıyorum. Burada hiç suç işleniyor mu?”

“Geçen sonbaharda FBI ve İstihbarat Teşkilatı’ndan gelen ajanlar ve Fort Lauderdale Polis Teşkilatı’ndan gelen dedektiflerle normalin üstünde şeyler yaşadık.”

“Ah, doğru,” dedi Gemma deftere bakarak. “Dedektifle tanışmak için sabırsızlanıyorum. Mike Shaw du, değil mi?”

“Newland. Sara’nın yeni soyadını unutabiliyorum bazen,” dedi Colin. “Biraz daha çay alır mısın?”

“Evet,” dedi Gemma. “Neler olduğunu anlatsana.”

“Anlatmam. Bu Mike ile Sara’nın hikâyesi. Onların evine yemeğe gittiğinde sana anlatırlar.” Ayağa kalktı. “Biraz ofise uğramam gerekiyor. Benimle gelmek...” Sustu. “Sanırım yanımda olmana alışmaya başladım.” Tabağını aldı ve lavaboya götürdü.

“Ben hallederim,” dedi Gemma. “Sen git ve insanları kurtar. Ah! İnternet var mı diye sormayı unuttum.”

“Modem koydurduk, kablosuz internetin var. Benden kurtulmak için can atıyor gibisin.”

Gemma, “Bu doğru değil...” dedi ama sustu. Gitmesini istemiyordu fakat bunu söyleyemezdi. “Evet, haklısın. Kütüphanedeki kitaplara dalmak için sabırsızlanıyorum. Yarın sabah depoyu karıştırabilirim. En sonra da garajı. Ne var?”

Colin şaşkınlıkla ona bakıyordu. “Son tarafında bir sürü dikiş varken kutuları nasıl kaldıracaksın?”

“Dikkatlice.”

“Ben gelip yardım ederim. Parayla ilgili belgeleri ve diğer sıkıcı şeyleri asıl belgelerden ayıklarız.”

Gemma karşı çıkacak gibi oldu ama kendini durdurdu. “Tamam,” dedi sonunda.

Bir süre birbirlerine baktılar ve sonra Colin, “Kalıp bunları temizlemene yardım etmemi istemediğine emin misin?” diye sordu.

“Eminim. Kendime çay demleyip senin Taş’la ilgili araştırma yapacağım. Sence o taş Kader Taşı’na benziyor mudur? Üzerine oturulabilecek kadar büyük müdür?”

“Bilmiyorum. Okuduğın şeylerde ne yazıyordu?”

“Kelimesi kelimesine hatırlamıyorum. Okurken iş yüzünden konsantre olamayacak kadar heyecanlı, ve endişeliydim. Çoğunlukla isimleri hatırlıyorum. Winnie, Tamsen, Ewan ve zavallı Julian.” Üzerinde kirli tabakların ve yemeklerin olduğu tezgâha ve masaya baktı, sonra Colin’e döndü.

Colin aklından geçenleri anlamışa benziyordu. “Sen git mektubu bul. Burayı ben toparlarım,” dedi.

“Ofise gidecektin?”

“Evrak işlerim vardı ama büyük ihtimalle Roy onları halletmiştir. Bu tarz işleri çok seviyor. Ona bir bilgisayar verirsen çok mutlu oluyor. Bir o bir de büyük bir silah.”

Gemma kahkaha attı. “Onu şimdiden sevdim.”

“Birkaç telefon görüşmesi yapacağım ve burayı toparlayacağım. Kütüphanede buluşuruz,” dedi Colin.

“Emin misin?”

“Kesinlikle,” dedi.

Gemma gülümsemek için odadan çıkana kadar bekledi... sonra yüzünü öyle bir gülümseme kapladı ki derisinin yırtılmasından korktu.

9

Gemma kitaplığa yaslandı ve Colin'e baktı. Güneşli bir öğleden sonraydı ve Gemma'nın buzdolabına yerleştirilenler arasından bulduklarıyla yaptığı sandviçleri yiyorlardı. Colin buzlu çay yapmıştı.

İkisinin etrafında, sanki bir adadalmış gibi mektuplar, günlükler, ajandalar, tapular ve hukuki belgelerden oluşan bir deniz vardı. O zamanlar önemli diye nitelendirilen bütün belgeler saklanmıştı.

"Bu çok saçma, farkmdasın değil mi?" dedi Gemma.

"Nesi saçma?" diye sordu Colin ve sandvicinden bir ısırık aldı.

"Bu düzensizlik. Belgeleri tarihlerine göre sıralamam gerekiyor."

"Ben senin yapmak istediğin şeyin... Ne demiştin? 'Aile efsanesini açığa çıkarmak' olduğunu sanıyordum." Gülümsedi. "Ya da dilek dileyebilmek için Taş'ı bulmak istiyorsundur."

Gemma kolunu kaldırıp güzel kütüphaneyi gösterdi. "Benim dileğim *bu*."

"Yani hayatının sonuna kadar birinin misafir evinde yaşayıp belgeleri düzene sokmakla mutlu olacaksın."

Gemma çayından büyük bir yudum aldı.

Colin bekledi ama Gemma hiçbir şey söylemedi. "Haydi, bana hayat planını anlat."

"Seninki ne?"

“Hayatımı gördün,” dedi Colin. “Ben seninkini bilmek istiyorum. Tezini bitirdikten sonra ne yapmayı düşünüyorsun?”

“Tabii ki iş bulmayı.”

“Nerede?”

“Beni neresi kabul ederse.”

Colin’in suratı asıldığında Gemma nedenini biliyordu. Sorularına bilerek cevap vermiyordu. “Tamam. Her kadının istediği sıradan şeyler istiyorum. Ev, aile ve güzel bir iş. Dünyayı kurtarmak. Lafi açılmışken, *senin* en büyük dileğin nedir? Sen bir Frazier’sm, belki şu Taş oraya çıkar –açık artırmada satılmadıysa– ve dileğin gerçekleşir.”

Colin Gemma’nın gözlerine bakmadı. “Ben sahip olduklarımı istiyorum. Hayatımdan memnunum.”

Gemma, Jean’in Frazier’ların sır saklamasıyla ilgili söylediklerini hatırladı ve Colin’in konudan uzak durmaya çalıştığını anladı. Ama buna hakkı da yok sayılmazdı. Gemma onun için bir yabancıydı ve ona her şeyini anlatmak zorunda değildi. Gemma ayağa kalkınca sol tarafı acıdı ve irkildi.

“İyi misin?”

“İyiyim ama bu gece erken yatmam gerekiyor.” Önceki gün yemek yedikten sonra birkaç saat çalışmışlardı. Colin, ünlü yazarın eşi olan Jocelyn’i aramış ve kadın soyağacı dosyalarını e-postayla göndermişti. Onlara dosyaları açacak programı nasıl indireceklerini söylemiş ve Colin kredi kartıyla programı satın almıştı. Otuz dakika sonra Gemma ile Colin, Colin’in “Edilean’ın kurucusu olan yedi aile” olarak adlandırdığı ailelerin soyağaçlarını incelemeye başlamışlardı.

Gemma ona kasabanın nasıl kurulduğunu bilip bilmediğini sormuştu.

“Gerçek hikâyeyi kimse bilmiyor,” dedi, “ama işin içinde bir vagon dolusu altın ve Edilean adında güzel bir kız olduğu söylenerek özetleniyor. Kız McTern veya Harcourt soyadını taşıyormuş ama hangisi olduğunu bilmiyoruz. Diğer ailelerin nereden geldiğini de bilmiyoruz.”

“Edilean’ım arkadaşları mıydı sence? İskoçya’dan beraber mi geldiler?”

“Frazier’ların İskoçya’dan geldiğine eminiz, McDowell, Mc-Tern’lerin de.”

Gemma isimleri yazdığı listeye baktı. “Peki ya Aldredge’lar ve Connor’lar? Bir de Welsch’ler? Onlarla nerede tanıştılar ve neden buraya yerleştiler?”

“Bunu kimse bilmiyor.”

“Aslında bence asıl soru, neden hepsi burada *kaldı*,” dedi Gemma düşünceli bir şekilde.

“Güzel küçük kasabamı küçümsüyor musun?”

“Hayır. Sadece şunu biliyorum, Amerikalılar sık sık yer değiştirirler. Aslında bu kasabayı gördüğüm kadarıyla çok sevdim.”

“Ve oldukça küçük bir bölümünü gördün.”

“Mangala gitmek için sabırsızlanıyorum.”

“Mangal mı?” diye sordu Colin. “Ah, doğru. Tristan’la buluşacaksınız. Seni şu konu hakkında uyarmalıyım...”

“Bütün kadınlar ona âşık mı oluyor?” diye sordu Gemma. “Nell çoktan söyledi.” Colin’in yüzünde görmek istediği kıskançlığı göremeyince hayal kırıklığına uğradı.

Sabah saatleri garajda Colin’in kutuları raflardan indirip içindekileri Gemma’ya göstermesiyle geçti. Kutunun içinde evin hesap defterleri dışında bir şey yoksa Colin o kutuyu küçük golf aracının arkasına yerleştiriyordu. Bagajı dolduğunda ev arazisinin içindeki başka bir depoya götürüyor ve kutuları oraya boşaltıyordu. Geri döndüğünde kaldıkları yerden devam ediyorlardı.

Bütün bunlar yaşanırken Colin, Gemma’nın bir tomar mektuptan daha ağır bir şey kaldırmaması konusunda oldukça sertti.

Öğle vakti olduğunda yemek yemek için eve dönmüşlerdi.

Gemma şimdi yerde oturan Colin’e bakıyordu. “Tüm gününü benimle geçirmek zorunda değilsin. Ailenin seninle zaman geçirmek isteyeceğinden eminim.”

“Aslında annem senin yanında kalmamı söyledi. Yaralandığın için endişeleniyor.”

“Çok kibar.” Gemma tabağını uzatması için elini Colin’e doğru açtı, sonra iki tabağı mutfığa götürdü. Tabakları bulaşık makinesine yerleştirirken birkaç derin nefes aldı. Bir tarafı Colin’in gitmesini ve tek başına çalışmayı istiyordu. Ama daha baskın taraf onun hiç gitmemesini istiyordu. Önceki gece ve bu sabah birbirlerine düşüncelerini söyleyip fikir alışverişinde bulunmuşlardı.

Yani aslında Gemma konuşmuş ve Colin dinlemişti. Kutuları, sandıkları ve çantaları karıştırıp her şeyi üstünkörü incelerlerken Gemma’nın tezi hakkında konuşmuşlardı. Colin onun ilgisini çeken şeyleri öğrenmek istemişti. Hangi çağa daha çok ilgi duyuyordu? Hangi tarihi gizemleri çözmek istiyordu? Yanlış olduğunu kanıtlamak isteyebileceği efsaneler nelerdi?

“Aslında tezin ilk kuralı danışmanından başka kimsenin, tezini okumamasıdır biliyorsun, değil mi?” dedi Gemma.

“On sekizinci yüzyılla ilgili bir şeyleri gün yüzüne çıkarırsan Luke onu kitabında kullanır ve bir milyon veya daha fazla okura ulaşmış olur,” dedi Colin.

“Böyle bir şey olursa bana bir tavsiye mektubu yazıp iyi bir iş bulmama yardımcı olur mu dersin?”

“Kesinlikle,” dedi Colin. “Luke’un William and Mary’den tanıdığı insanlar var.” Bir an Gemma’ya baktı; Gemma bu okulun ona uyup uymayacağını sorduğunun farkındaydı.

Sanki Edilean’a temelli yerleşme fikri ona uyuyor mu, diye soruyordu. Gemma yüzünün kızardığını hissetti ve arkasını dönmek zorunda kaldı. Kendini kontrol etmek zorundaydı!

Sonunda, “O okulun namı çok iyi ve orada çalışmaktan gurur duyarım,” dedi.

Colin hiçbir şey söylemedi ama gülümsemesiyle Gemma’nın kalbi yerinden hopladı.

Öğle yemeğinden sonra çalışmaya bir süre daha devam ettiler. Gemma yerde oturmaktan mutluydu ama Colin salona geçmek konusunda onu ikna etti. O koltuğa oturdu, Gemma tekli koltuğa yerleşti ve sessizce ellerindekileri okudular.

Saatler ilerledikçe Gemma konuya odaklanamadığını fark etti. Sürekli iri vücudu koltuğun üzerine serilmiş ve tek bacağına yere sarkıtmış Colin'e bakıyordu. Buzdolabında bir şişe soğuk şarap vardı ve şarabı açmayı önermeyi düşündü. Sonra yaşanacaklar... Bunu hayatın akışına bırakabilirdi.

Saat dört olduğunda Colin kalktı ve gerindi... Gemma kalp atışlarının hızlandığını hissetti.

"Spor salonuna gitmem gerekiyor," dedi Colin. "Çok bile oturdum. Seni de davet ederdim ama yaran varken biraz riskli olur."

Gemma koşu bandında yarım saat geçirmeye, kırk beş dakika eldivenlerle çalışmaya, sonra buz gibi bir duşa ihtiyacı olduğunu düşündü.

"Bak," dedi Colin. "Bu gece erken yatmanı istiyorum. İyileşmek için dinlenmen gerekiyor. Söz mü?"

"Tamam," diye yanıtladı Gemma.

"Bana ihtiyacın olursa cep telefonum sende var ve Mike'm numarasını da yazıp kütüphanedeki masanın üzerine bıraktım."

"Dedektif Mike mı?" dedi Gemma. "Fort Lauderdale'deki."

"Eve dönüyorlar ve bir sorun olduğunda ne yapılması gerektiğini bilir," dedi Colin. "Bu arada Mike karısının eski dükkânını bir spor salonuna dönüştürdü. Çok rahat bir yer ve sadece davetliler girebiliyor. İçeride çok kadın yok. Zaten Mike hepsini korkutup kaçırıyor."

"Nasıl korkutuyor?"

"Mike sana gösterir." Kapıya yöneldi sonra durdu. "Burada tek başına idare edebilir misin?"

"Kesinlikle."

"Pekâlâ," dedi Colin sonunda ve Gemma'ya doğru, sanki ona sarılacak veya yanağından öpecekmiş gibi bir hamle yaptı.

Gemma buna dayanamayacağını biliyordu. Bir adım geri çekildi ve anın büyüğü bozuldu.

Colin gittiğinde Gemma rahatladı mı yoksa yıkıldı mı anlayamadı. “O başkasına ait,” dedi kendine, sonra hemen işe döndü.

Colin tepesinde durup kendini yorup yormadığını denetlemediği için düzenini kurmaya başladı. Şimdilik anladığı kadarıyla Frazier belgelerinin tarihinde hamarat biri “temizlik” yapmıştı. Düzenli insanlar onu delirtiyordu. Birincil ve tek hedefleri her şeyin “düzenli” görünmesi oluyordu. “Yerleştir.” “Kaldır.” Faturaların mutfak aletlerinin arasına karışması, araştırma için gerekli olacak malzemelerin ayakkabıların arasına atılması önemli değildi. Her şeyin güzel görünmesi yeterdi.

Gemma her şeyi yerine yerleştirmekten yanaydı ve yerlerine koyacak vakti yoksa hepsini ortada bırakırdı.

Maalesef Frazier belgelerini düzenleyen her kimse, hepsini boyutuna göre yerleştirmişti. 1620 yılına ait küçük kâğıtlar 1934 yılından kalma kâğıtlarla aynı kutudaydı. Doğru sıralama yapılmamış olması Gemma’yı çıldırtmıştı.

Yaptığı ilk şey kütüphane ile depodaki bütün rafları boşaltmak oldu. Birkaç kez raflara yetişmek için fazla uzanıp dikişlerinin çekildiğini hissetmişti ancak bu sırada dirseğini kaburgalarına yakın tutması gerektiğini öğrenmişti.

İki odadaki raflar boşaldığında rafları zihninde on yıllık periyotlara böldü. Kutuları boşaltırken tarihli belgeleri uygun alanlara yerleştirdi. Hepsi ayrıştığında onları asitsiz ve yazıların silinmesine neden olmayacak malzemedan yapılmış saklama kutularına yerleştirebilecekti.

Midesi guruldayana kadar kutuları boşaltmayı ve belgeleri ayrıştırmayı bırakmadı. Hızlıca yediği yemekten sonra –içinden, yaptığı yemekler için Rachel’a teşekkür etti– işinin başına döndü. İçerisi karanlık olunca ışığı yaktı. Boş kutuları evden çıkarıp Colin’le yer açtıkları garaja taşıdı.

Gece birde yatağa girdi, saat altıda kalktı ve hemen çalışmaya başladı. Her şeyi inceleyip raflara yerleştirirken günler birleşmeye başladı. Garajda başka bir yerde depolanmak için hazır bekleyen birkaç kutu dolusu hesap defteri vardı ama evdeki her şeyi incelemişti.

Her şey düzenlendiğinde Gaylord kütüphane malzemelerinin internet sitesine girdi ve alınmasını istediği saklama kutularını işaretledi. Ana binaya gidip Bayan Frazier'ı rahatsız etmekle ona bir e-posta göndermek arasında gidip geldi. Kazanan e-posta oldu.

Bayan Frazier hemen cevap verdi ve harcadığı miktarı geri vereceğini bildirdi.

Gemma kredi kartı bilgilerini girdi ve siparişi vermek için GÖNDER butonuna bastı; sonra sandalyede arkasına yaslandı ve odaya baktı. Colin orada olsaydı buzdolabındaki şarabı açabilir ve bunu kutlayabilirlerdi. Ama yanında değildi. Aslında günlerdir onu ne görmüş ne de ondan haber almıştı.

Bir saat sonra Colin aradı. Telefon hattı parazitliydi ve Colin'in bulunduğu ortam da çok gürültülüydü. Gemma arkadan gelen erkek bağırıışlarını duyabiliyordu.

"Gemma?" dedi Colin, Gemma bağırdığının farkındaydı. "Seni arayamadığım için özür dilerim ama burada telefon çekmiyor."

"Neredesin?" Sesini duyurabilmek için üç kere bağırarak zorunda kaldı.

"Korucu kulübesinde," diye bağırdı. "Yangın var. Bütün aile burada. Sen iyi misin?"

Yangın mı, diye düşündü Gemma ve gözlerinin önüne orman yangını görüntüleri geldi. "Sen iyi misin? Yardıma ihtiyacın var mı?"

"Ben iyiyim. Hayır, sen olduğun yerde kal. Şimdi kapamam gerekiyor. Telefona ihtiyaçları var. İşim bittiğinde döneceğim. Tamam mı?"

"Tamam," dedi Gemma ve telefonun kapandığını duydu. Bir an olduğu yerde kaldı. Görevi yasaları korumak olan birine değer verdiğinde böyle oluyordu demek.

Televizyonu açtı. Yerel haberlerin yayınlandığı kanalı bulmak biraz zaman aldı ama yangını gördü; ağaçları yutan, önüne çıkan her şeyi yıkan yangını.

Bir saat boyunca haberleri izledi ve itfaiyecilere yemek dağıtan kadınları, Bayan Frazier'ı ve Rachel'i gördü. Colin'i göremedi.

İşe dönmesi gerekiyordu ama televizyonu sadece sesini kısarak açık bıraktı. Yangınla ilgili bir şey göstermeye başladıklarında sesini açıyordu.

Aklını araştırmasına vermek için çok büyük bir gayret harcadı.

Etrafındaki bilgi birikimine bakıp nereden başlaması gerektiğini anlamaya çalıştı. En mantıklı yol, eski belgelerden başlayıp günümüze kadar gelmekti. Ama Colin Dilek Taşı hikâyesinin ilgisini çektiğini söylemekte haklıydı. Farkında değildi ama çalışırken bir yandan da tezini düşünüyordu. "Bir Aile Efsanesinin Arkasındaki Gerçek" diye bir başlık geçirdi aklından. "Bir Ailedeki Efsane ve Gerçek" başka bir başlıktı. "Bir Efsanenin Didaktik Yönü." Elli tane başlık bulabilirdi; hepsi de Frazier'ların taşıyla alakalı olurdu.

Buzdolabını açıp Rachel'm yaptığı yemeklerin bittiğini görünce markete gitmek zorunda olduğunu anladı. Ayrıca kasabalıların yangın hakkında bildiklerini de öğrenmek istiyordu.

Saatine baktı, dördü biraz geçmişti. Kasabaya –henüz alışamadığı– arabayla giderse Colin'in ofisine uğrayabilir ve yardımcısından bildiklerini dinleyebilirdi. Arabanın anahtarı kapının arkasındaydı ve Volvo garaj yolundaydı. Koyu mavi döşemeli hoş bir arabaydı. Arabayı çalıştırmadan önce düğmelerine alışması birkaç dakikasını aldı.

Misafir evine her gidişinde ana evin önünden geçmişti ama bu sefer arka tarafa doğru giden dar bir yol olduğunu gördü ve orayı takip etti. Sol tarafta Frazier'ların evi vardı ama Gemma sağa dönüp Edilean'ın merkezine doğru uzanan McDowell Sokağı'na çıktı.

Arabayı küçük çimenli meydanın etrafındaki ağaçların altına park etti, arabadan indi ve kapıları kilitledi. Sonra durup etrafına

bakındı. Şimdi ne yapacağını, diye düşündü. Colin'in ofisinin nerede olduğunu bilmiyordu.

"Merhaba Gemma," dedi arkadan bir ses.

Gemma dönünce markette tanıştığı kadınlardan birini gördü. Bebek arabasında Colin'in ve kendisinin tuttuğu küçük kız oturuyordu. "Nasılsın Caitlyn?" diye sordu ve kız neşeyle gülümsedi. Gemma annesinin adını duyup duymadığını hatırlamaya çalıştı.

"Dr. Tris'le randevuya çıkacağınızı duydum."

"Sayılır," dedi Gemma dikkatlice. Tris'in davetinin romantik bir buluşmadan çok arkadaşça bir davet olduğunu hissetmişti ama bunu söylemedi.

"Kasabadaki bütün bekâr kadınlar onunla çıkmak için ellerinden geleni yapmışken, sen onu etkileyecek ne yaptın?"

Gemma bu soruya nasıl cevap vereceğinden emin olamadı. "Bilmiyorum. Belki yeğeni onu ikna etmiştir."

Kadın gülümsedi. "Buna inanırım. Nell'i çok sever." Caitlyn huzursuzlanmaya başladı. "Gitmem gerek ama bir öğlen birlikte yemek yiyelim."

"Kesinlikle," dedi Gemma ve kadın el salladı.

Gemma gülümseyerek karşıya geçip meydana doğru ilerledi. Büyük meşe ağacının altında durup etrafına bakındı.

Yolun karşısında dükkânlar vardı ve hepsinin ön cephesi belli bir tarihi dönemi yansıtıyordu. Tabelaları belli belirsizdi. Bir eczane, oyuncak, çocuk kıyafetleri, bahçe malzemeleri, bakım ürünleri satan küçük şirin butikler, "Kim" isimli bir kuyumcu ve haritalar, posterlerle dolu bir dükkân bulunuyordu.

Köşede, kapısında ve camında koyu yeşil harflerle Dr. TRIS-TAN ALDREDGE yazan bir yer vardı. Yanında, kapısında ŞERİF yazan ince ve uzun, tuğla bir bina göze çarpıyordu. Gemma yukarı bakınca ikinci kattaki küçük pencereleri fark etti. Colin'in karanlık ve kokuşmuş dairesini nasıl tarif ettiğini hatırlayıp gülümsedi.

Karşıya geçerek ofise doğru gitti. Kapıyı açtığında eski usul bir zil çaldı. İçeride Henry Fonda'nın başrolünde oynadığı siyah beyaz westernlerde görülebilecek türden, meşe ağacından yapılmış iki masa vardı.

Karşı duvarın önündeki cam kapaklı dolapta, biri hapisneden bir suçluyu kaçırmaya kalkarsa diye kullanılmaya hazır duran dolu tüfekler vardı.

"Sen Gemma'sın," dedi sağ taraftan gelen bir ses.

Gemma döndü ve uzun boylu, otuzlu yaşların başlarında, en-sesinin hemen üstünde topuz yapılmış siyah saçları olan bir kadın gördü. Kadının deri cepleri olan kalın kemeri ince belini çevreliyordu ve ceplerden birinde bir tabanca vardı.

Gemma kadının kim olduğunu anlamasına şaşırarak, "Ah," dedi. "Colin..." Sustu. "YouTube."

"Doğru. Sivil biri için büyük bir kahramanlık gösterisi."

"Tom'un fikriydi ve bütün işi Colin yaptı. Ben sadece çocuğu tuttum."

Genç kadın Gemma'yı tapadan tırnağa süzdü. "Hı hı. Beraber egzersiz yapmak istersen Mike'in spor salonu hemen köşede. Bu arada ben Rolanda. Roy."

"Seni tanıyorum. Colin bilgisayar konusunda çok başarılı olduğunu söylüyor."

"Bana öyle söylüyor ama bir şeyi anlayamadığım zaman nasıl yapılacağını bilmesi tuhafıma gidiyor. Aslında bana iltifat ederek on beş dakikadan uzun süre sandalyede oturmamı gerektirecek bir şeyi yaptırabileceğini sanıyor."

"İşe yarıyor mu peki?"

"Kesinlikle," dedi Roy gülümseyerek. "Aramızda sessiz bir anlaşma yaptık. Evrak işlerini bana bırakmasına izin veriyorum, o da bakıcı gelemediği zamanlarda oğlumu ofise getirmeme göz yumuyor."

Meraklanan Gemma, "Kocan..." dedi.

“Bekâr bir anneyim. O hem beni *hem* eski kız arkadaşını istedi. Ben olmaz dedim.”

“İşe bak.”

İki kadın gülümseyerek birbirlerine baktılar.

“Yangından haber var mı?” diye sordu Gemma.

“Kontrol altına alınmış. Aile bugün döner. Bay Frazier bir süre orada kalabilir gerçi. Bir araç bozulursa o tamir eder.”

“Öyle mi?” dedi Gemma ve yüzündeki ifadeden çok şey anlaşıldığını fark etti. Colin’i gerçekten özlemişti. “Sadece endişeleniyorum. Colin telefonların çekmediğini söyledi.”

Bu sefer şaşırma sırası Roy’daydı. “Yangının olduğu yerden seni mi aradı?”

“Sadece bir defa. Uzun süre ondan haber alamadım.”

Roy’un yüzündeki gülümseme büyüdü. “Dr. Tris’le buluşacağınızı duydum.”

“Sadece mangala gideceğiz,” dedi Gemma aklı Colin’deyken. “Yangının durumu neymiş?”

“Daha kötüler olmuştu.” Roy dikkatle Gemma’yı inceliyordu. “Colin tanıştığınızdan beri senden bahsediyor.”

“Gerçekten mi?”

“Evet.” Roy ilgiyle Gemma’ya bakıyordu. “Senden hoşlanıyor.”

Gemma yüzünün kızarıp onu ele vermemesini diledi. “Arkadaşız.”

“Kasabada öyle demiyorlar.”

Gemma bu açıklamaya ne cevap vereceğini bilemedi. “Ben artık gitmeliyim. Kendimi tanıtmak istemişim.”

“İstediğin zaman uğra. Ve bir sorun yaşarsan da bizi ara.”

“Tamam.” Kapı kolunu tutmuştu ama arkasını döndü. “Tara ve çiçek bahçesi konusunda bir gelişme var mı? Birinin girip içeride gezindiğini söylemişti.”

“Uyurgezerlik.”

“Ne?”

Roy gülümsedi. “Colin anladı ama hep böyle olur zaten. Gizem çözme konusunda başarılıdır. Emin olmak için kamera taktırdı. Görüntülerde Tara kocasının ayakkabılarını giyip uykulu halde dolanırken görülüyordu. Dr. Tris ona uyuması için bazı ilaçlar yazdı ve kocasına evde kalmasını sağlayacak bir iş bulmasını söyledi.” Sustu. “Normalde vakaları kimseye anlatmam ama bütün kasaba bunu konuşuyor. Zavallı Tara saklanmak istediğini söylüyor.”

“Onu suçlayamam.” Gemma tereddüt etti. “Sana bir şey sormak istiyorum ama nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum.”

Roy’un yüzündeki gülümseme yerini ciddiyete bıraktı. “Seni rahatsız eden biri varsa...”

“Hayır, öyle bir şey değil. Organik olandan daha ucuz market nerede?”

Roy gülümseyince gözleri parladı. “Oraya git. Kasadaki tutarı görünce şaşıracaksın. Colin bir şey demedi ama seni oraya götürmesinin sebebi, Ellie’ye senin de artık fahri Frazier olduğunu göstermekti. Sana aile indirimi yapacaktır.”

“Geçici süreliğine burada olmama rağmen mi?”

“Colin’le beraber olman bizim için yeterlidir.”

“Bence bu ayrıcalık Jean’in olmalı.”

Roy cevap vermek için bir süre düşündü. “Sence de hayatında gördüğün en güzel topuklu ayakkabıları o giymiyor mu? İki sene önce tuğla kaldırımlarımızda bir topuğunu kırdı ve o zamandan beri onu Edilean’da görmedim.”

Roy’un söylemek istediklerini anlayan Gemma gözlerini kırptırarak bakabildi. Colin ile Jean’in birlikteliklerini desteklemiyordu. Gemma gülümseyip Roy’la vedalaştı ve ofisten çıktı.

Misafir evine dönmek yerine meydanın çevresindeki dükkânlara bakmaya karar verdi. Her biri çok güzel ve bakımlıydı. Colin’in ofisinin bulunduğu blokun sonunda kapısı kilitli ve pencerelerinde perdeler bulunan geniş bir bina vardı. Cam kapıların üstündeki boya silinmişti ama eskiden EDILEAN MODASI yazdığım görebiliyordu.

Burası Colin'in bahsettiği spor salonu olmalıydı. Yarası ağrımasa kapıyı çalabilirdi ama çalmadı.

Binaların etrafında, hiçbir dükkâna girmeden bir tur attıktan sonra arabasına bindi ve Ellie'nin dükkânına gitmek üzere McTern Yolu'nu takip etti. Birkaç kişi ona selam vermek için el salladı ama kimse onu durdurmadi. Daha önceden olduğu gibi Ellie yemek tezgâhının arkasında oturuyordu.

"Tristan'la kızımın evine mangala gideceğinizi duydum," dedi Ellie.

Gemma konudan uzaklaşmak istedi. "Mike'm spor salonunda insanları korkuttuğu doğru mu?"

Ellie gülümsedi. "İnsanlar banklarda oturup çene çalmaktan başka bir şey yapmazsa çok korkutucu birine dönüşebilir. Tris'le gidiyor musunuz yani?"

"Evet," dedi Gemma.

Yanlarında sıra bekleyen kadınlar vardı ve hepsi, buluşmayı nasıl ayarladığını sorarcasına Gemma'ya baktılar.

Ellie'nin gözleri parıldadı. "Herkesi benim için öp, özellikle Tris ve Colin'i."

İkinci erkeğin adı geçince kadınların ağzı açık kaldı. Belli ki Tris ve Colin kasabanın gözbebekleriydi.

"Buyur," dedi Ellie, Gemma'ya paketini uzatırken. "Bir sürü dilimlenmiş hindi. Gidip hardal da al. Colin çok sever ki sen bunu çoktan öğrenmişsindir."

Gemma gülümseyerek arkasını döndü ama Ellie'nin konuşması onu geri döndürdü. "Ve Tris de turşu sever. Dört çeşit turşu alsan iyi edersin. Şimdi, sizin için ne yapabilirim hanımlar?"

Gemma gülmemek için kendini zor tuttu ve gidip hardal ile turşu aramaya başladı.

10

Ertesi sabah Colin onu bir kez daha aradı. Telefon bağlantısı ilk konuşmalarındakinden iyi değildi. “Annem ve diğerleri gitti,” dedi. “Yakında sana da uğrarlar.”

“Peki ya sen?” diye bağırdı Gemma. “Sen ne zaman döneceksin?”

“Bilmiyorum. Birkaç gün sonra. Ortalığı temizlemelerine yardım ediyorum. Beni özledin mi?”

“Evet,” dedi Gemma.

Çarpma sesi gibi bir ses duyuldu ve Colin bir dakikalığına telefonu bıraktı. “Şimdi kapamam gerekiyor ama kimsenin yaralanmadığını söylemek istedim. Döndüğümde görüşürüz.”

Gemma telefonu kapadı ama bir süre elinden bırakmadı. En meşgul olduğu anda bile onu aramasına çok sevinmişti.

Öğleden sonra araştırmalarının başına döndü. Çalışmaları derinleştikçe kendi kendine bir aile tarihi araştırması yaptığını hatırlatmak zorunda kalıyordu. Normaldeki kadar titiz olmasına gerek yoktu. Bu işi keyif için, aileyi –daha da kesin olmak gerekirse Bayan Frazier’ı– mutlu etmek için yapıyordu.

Aslında mantıklı bir yol izlemeye çalışıyordu. Ortaçağ tarihine dalmaktansa on dokuzuncu yüzyılda kalmak istiyordu. Bir bölümünü okuduğu mektubun arkasındakileri öğrenmek istiyordu. Julian kimdi? Adamın ölümünü önemsemeyen “o kadın” kimdi?

Jocelyn'in soyağacı tablosunu incelemişti ve e-postayla iletişim kurmuşlardı ama Julian isminde birini bulamadılar.

Fakat iki tane Tamsen vardı. Birinin soyadı Aldredge'di, diğeri de Frazier. Mektupta bahsi geçen savaş İç Savaş'sa yazan Tamsen Frazier olmalıydı çünkü Aldredge kadını savaştan önce ölmüştü. Ama isimler Gemma'ya aralarında bir bağ olabileceğini düşündürdü.

Jocelyn'e e posta göndererek Tamsen'lar hakkında ne bildiğini sordu ama Joce sadece tarihsel verilere ulaşabildiğini söyledi. Kadınların evlenip evlenmediğini veya çocuk sahibi olup olmadıklarını bilmiyordu. "Aldredge'lar genelde evlenmeden çocuk sahibi oluyor," yazdı Joce. "Hepimiz Tris'le bu yüzden alay ediyoruz. Ve Frazier'larla Aldredge'lar eskiden beri yakındı ve iki aile arasında kurulan evlilik bağları kasabanın kuruluş tarihine dayanıyor."

"Arkadaşlık bağları pek değişmişe benzemiyor," diye cevapladı Gemma.

"Bu kasabada hiçbir şey değişmez," yazdı Joce. "Kızıma Edilean adını verdim."

Gönderilen birkaç mektuptan sonra Joce ailesiyle mangala katılabileceğini de söyledi. "Kasabadaki herkes seninle tanışmak istiyor. Küçük çocuğu kurtarmak için yaptıkların Roy'un bile hoşuna gitti. En yakın arkadaşlarım Sara ve Tess de orada olacak. İkisi de hamile ve en çok yemeği kim yiyecek yarışması yapıyorlar. Şimdilik Tess önde."

Gemma gülümseyerek hepsiyle tanışmak için sabırsızlandığını yazdı ve işinin başına döndü. Bayan Frazier üzerinde altın rengine boyanmış bir taç olan kırmızı bir golf arabasıyla misafir evine geldi.

"Lanny'nin espri anlayışı," dedi ama durumdan rahatsız olmuşa benzemiyordu. Gemma'nın söylediği her kelimedden çok etkilendi, özellikle de Dilek Taşı'yla ilgili olanlardan. "Frazier kanma mı sahip olmak gerekiyormuş? Dileğin kabul olması için Frazier olarak mı doğmalısın?" diye sordu.

Kadının heyecanına şaşırان Gemma, "Bilmiyorum," dedi. Taş'm büyüğü güçlerini anlatan hikâyenin bir aile efsanesi olduğunu söyle-

yecekti ama vazgeçti. Bayan Frazier'ın gerçekleşmesini istediği bir dileği var gibiydi. Kadının sahip olduklarından başka neyi isteyebileceğini hayal edemiyordu.

“Çalışmaya devam et tatlım,” dedi Bayan Frazier ve Gemma'ya bir kredi kartı uzattı. “Rachel'ın ev alışverişini yaparken kullandığı kartın aynısı. İş için ne lazımsa al.”

Gemma, kadın kaçıp gitmeden, “Yangın ne oldu?” diye sordu.

“Kötü bir şey yok,” dedi Bayan Frazier. “Hasar büyük ama kimse zarar görmedi. Kontrol altına alındı zaten.”

“Colin temizliğe yardım ettiğini söyledi.”

Bayan Frazier hafifçe gülümsedi. “Oğlum seni aradı mı?”

“Sadece bir iki kez,” dedi Gemma ve hiç söylememiş olmayı diledi. Frazier'lar Jean'i seviyordu.

Bayan Frazier küçük arabaya binerken, “Çok hoş,” dedi. Oradan ayrılırken hâlâ gülümsüyordu.

Gemma, kadının gizemli gülümsemesinin anlamını çözmeyle çalışmakla hiç zaman harcamadı ve hemen işinin başına döndü.

Bay Frazier yanma uğrayıp maaş çekini verdi. Gemma ona araştırmalarını anlatmayı teklif ettiğinde Bay Frazier uyuyakalacakmış gibi baktı. Gemma, “Morgan,” dedi ve adam hemen canlandı.

“Henry Frederick Stanley Morgan tarafından 1909 yılında Malvern Link, Worcestershire'da kuruldu. Oğlu Peter birkaç sene önce ölmeden, ondan iki tane satın almıştım. Aero SuperSport siparişi de verdim.”

Gemma'nın gözleri fal taşı gibi açıldı. “Ama onların fiyatı...”

“Şişşt!” dedi Bay Frazier. “Alea'ya söylersen arabayı sana kullandırırım.”

“Colin'in Jeep'ini kullanmaktan ne kadar zevk aldığımı duyduğun, değil mi?”

“Onun arabasına bindiğini ve çılgık atmadığını duydum sadece.” İyi iş çıkardığını söylemek ister gibi bakıyordu. Tepesinde kırmızı-si-

yah çizgileri olan küçük kamyonetine binerken, “Ah, Lanny, Colin’in tepesine çıktığın kaydı izlemiş ve sana âşık olduğunu söyledi,” dedi.

“İsla çok üzülecek,” diye yanıtladı Gemma ve Bay Frazier kahkahalarla gaza bastı.

Shamus iki kere Gemma’nın yanına geldi. Sessiz bir delikanlıydı, pek konuşmuyordu ama Gemma çok şey gördüğünü düşünüyordu. İlk gelişinde Gemma ona ataları hakkında öğrendiklerini anlatmaya başlamıştı ama Shamus da babası gibi pek ilgi göstermedi.

Gemma’nın iri ve sportmen erkekler hakkında emin olduğu tek bir şey varsa o da her zaman aç olduklarıydı. Shamus’a koltukta oturmasını söyledi ve ona bir sandviç hazırladı. Shamus’m yanından hiç ayırmadığı resim çantası yine yanındaydı ve Gemma ekmeği et parçaları ve buzdolabında bulabildikleriyle tıka basa doldururken Shamus onun resmini çizmeye başladı. Patates cipsi yoktu, bunun yerine havuç dilimledi. Tabağı ve yarım bardak buzlu çayı sehpayaya koyup işe döndü.

Bir saat sonra Gemma halının üstünde, etrafı kitap ve kalemlerle çevrili halde oturduğu yerden başını kaldırıp baktığında Shamus’m çoktan sandalyeye geçmiş resim yapmakla meşgul olduğunu gördü. Gemma ona hiç aldırış etmeden çalışmaya devam etti. Bir saat kadar sonra Shamus veda eder gibi elini kaldırarak hiçbir şey söylemeden gitti.

Ertesi gün yine geldi. Kapıyı tıklatınca Gemma kapıyı açtı ama mektupları okuyordu ve yarıda kesmek istemedi. Shamus bunu anlayışla karşılamışa benziyordu; Gemma’ya yerine oturmasını söyleyen bir el hareketi yaptı. Mutfaka gitti ve dakikalar sonra tepsinin içinde bir sandviç ve çayla dönüp yanına oturdu. Sandviciyle sandalyeye oturduğunda Gemma ona gülümsedi. Daha sonra Gemma ona baktığında resim yaptığını gördü. Ne zaman gittiğini görmedi. O akşam kapının önünde iki büyük yer yastığı duruyordu ve Gemma bunları Shamus’m getirdiğinden emindi. Memnuniyetle birini kütüphanede yere, diğerini de kitaplığın önüne yerleştirdi.

Ailenin geri kalanına, Lanny ve Pere'ye gelirsek, onları hiç görmedi. Rachel boş tabakları almaya geldi ve "artan yemeklerden" bıraktı. Yemeklerin çoğu hiç dokunulmamış olduğundan Gemma, Rachel'm onları kendisi için yaptığını biliyordu.

"Dilek Taşı demek," dedi Rachel birden.

"Sen de mi duydun?"

"Bayan F'nin konuştuğu tek şey bu. Taşın kendisinde işe yaramayacağından o kadar korkuyor ki Bay F'ye üç kere, 'Torun istiyorum,' dedirtti. Artık Lanny'nin bir kızı hamile bıraktığım söylemesi an meselesi."

"Umarım o kız Isla olmaz," dedi Gemma ve güldüler.

Rachel kamufraj desenli ATV'sine binerken Gemma, "Colin'den günlerdir haber alamadım. Kötü bir şey olmamıştır, değil mi?" dedi.

"Biz de haber alamadık," dedi Rachel. "Ama Colin helikopter kullanabildiği için onu hiç boş bırakmıyorlar. Onu özledin mi?"

"Aslında..." Gemma susup başını salladı. "Sadece iyi olup olmadığını bilmek istiyorum."

"Colin ve Dr. Tris arasında nasıl seçim yapacaksın?"

"Tris sadece arkadaşım. Onu tanımıyorum bile. Colin de arkadaşım ve onu da pek tanımıyorum ama..." Rachel sırtmaya başladığında Gemma sustu.

"Arkadaşlık ne güzel şey, değil mi?" dedi Rachel ve hızla eve doğru yol aldı.

Kimse Colin'den uzak durması konusunda ona yardımcı olmuyordu!

Ertesi sabah Gemma saat dörtte uyandı ve bir daha uyuyamadı. Son birkaç yıldır her gününe bol enerji gerektiren idmanlarla başlıyordu ve hareketsizlik uykusunu kaçıırıyordu. Saat beşte uyumaya çalışmaktan vazgeçti, yataktan kalktı, giyindi ve kendine kahvaltı hazırlamak için mutfığa gitti. Dışarısı hâlâ karanlıktı; cam kapının tıklatıldığını duyup dışarıda maskeli bir adam görünce yerinden

zıpladı. Kapıdaki Colin olduğunu anlaması birkaç dakikasını aldı. Kapiya gitti, mandalını çevirdi ve kapıyı açtı.

“Kapiyı kilitlemene sevindim,” dedi Colin içeri girerken.

Berbat görünüyordu! Yüzündeki “maske” aslında kalın bir is tabakasıydı ve Gemma Colin’in cildini göremiyordu. “İçeri gel ve otur. Çok yorgun görünüyorsun.”

“Hayır. Eşyalarını kirletmek istemiyorum. Pere’yi bıraktım ve eve dönüyordum ki ışığın açık olduğunu görünce bir sorun mu var diye merak ettim. Bu koku ne?”

“Ah!” dedi Gemma ve hızla mutfığa gitti. “Hindi salamı.”

Colin’e döndüğünde ne kadar aç olduğunu gözlerinden anladı. “En son ne zaman yemek yedin?”

“Bilmiyorum. Dün galiba.” Elini kapiya koydu. “Eve gitmem gerekiyor ve...”

“Kırmızıbiber ve soğan doğradım, yumurta ve peynirim de var. Çok güzel omlet yaparım. Ellie’nin yedi tahıllı ekmeklerinden aldım. Birkaç gün oldu alalı ama üzerine yeterince yağ sürersem farkı anlamazsın.”

Colin’in teslim olduğunu görüyordu. Onu mutfığa yönlendirdiğinde Colin tezgâhın yanındaki taburelerden birini çekip oturdu. Gemma ona hemen bir bardak portakal suyu verdi ve Colin hepsini bir dikişte içti. Gemma dört yumurtayı çırparken Colin de yağ sürülmüş kızarmış ekmekle oyalandı. Biberleri ve soğanları çoktan doğramıştı ve kızgın yağda soteledi. Son olarak sotelenen biber ve soğanı peynirle beraber omletin arasına koydu ve tabağı Colin’in önüne bıraktı.

Colin yemeği bitirene kadar bir şey söylemedi.

“Daha iyi misin?” dedi Gemma, Colin ona baktığında.

“Çok daha iyiyim,” dedi ve esnedi. Ağzını kapamaya çalıştığında yüzündeki is tabakasını yaydı.

“Ne zamandır uyumuyorsun?”

“Sanırım üç gün oldu.” Ayağa kalkmak için doğruldu. “Gemma, eşine az rastlanır birisin. Her şey için teşekkür ederim. Temizlenmek için eve gitmem gerekiyor. Her tarafım kaşınıyor. Ve uyumam lazım.”

Colin bir adım atıp sendeleyince Gemma onun araba kullanacağını düşünüp endişelendi. Elini Colin’in sırtına koydu ve onu yatak odasına götürdü. “Banyo sağ tarafta. Acele etme.”

“Kıyafetler...” dedi Colin.

“Çok geniş bir kazağım var, içine Shamus’la beraber sığabilirsiniz. Ve onun takımı eşofmanım da var. Haydi bakalım! Temizlendiğinde uyuman için seni evine götürürüm.”

Colin sırtınca kapkara suratındaki bembeyaz dişleri göründü. “On dakika,” dedi.

Gemma onun odadan çıkışını izledi ve su sesini duyduğunda içinde alevlenen arzuyu dindiremedi. Colin çıplaktı, birkaç metre ötedeydi. Kendine birkaç yumurta çırpıtı, kahvaltı yaptı ve mutfağı topladı. Su sesinin kesildiğini duyduğunda kıyafetleri önceden çıkarıp hazırlaması gerektiğini fark etti. Colin kurulanırken sessizce yatak odasına girip kıyafetleri ayarlayabilirdi.

İçeri bakınca havluyu beline dolayan Colin’in, yatağında yüzü koyun yattığını gördü. Derin bir uykuya dalmıştı.

Dolabına doğru birkaç adım attı ama Colin’in, yatağının üstüne sere serpe yayılmış çıplak vücudu görmezden gelinebilecek gibi değildi.

Oda karanlıktı ama mutfaktan gelen hafif ışık kaslarını belirginleştiriyor ve cildini altın renginde gösteriyordu. Duştan yeni çıktığı için hâlâ ıslaktı ve Gemma sıcak tenini hissetmeyi öyle çok istiyordu ki.

Bir anlığına gözlerini kapayıp Colin’in kokusunu içine çekti. Sanki yoğun testosteron bütün odaya yayılıyordu. Koklayabiliyor, hissedebiliyor, tadını alabiliyordu; etrafını sarmıştı.

Gözlerini açtığında Colin’in ona baktığını gördü. Colin gözlerini aralamıştı; Gemma buğulu ve tutkulu bakışlarını hissetti.

Colin bir elini Gemma'nın tutması için yalvarırcasına ona doğru uzattı.

Gemma dayanamayıp parmak uçlarıyla Colin'in avcuna dokundu ve eli Colin'in büyük elinin içinde kayboldu.

Colin sırtüstü yatıp Gemma'yı kendine doğru çekti ve Gemma'nın diğer eli Colin'in göğsüyle buluştu.

"Seni ilk gördüğüm andan beri istiyorum," diye fısıldadı Colin.

"Ben de," dedi Gemma ve Colin onu kollarının arasına aldı. Öpücüğü tam da Gemma'nın beklediği gibiydi. Sık sık Colin'in dudaklarına bakıp onunla öpüşmenin nasıl olacağını merak etmişti. Colin dudaklarını boynuna kaydırdığında Gemma başını geriye attı. Üzerinde, çalışırken giydiği bol kıyafetler vardı ve Colin büyük ellerini gömleğinin içine sokunca kıyafetler üzerinden kolayca çıktı.

Elleriyle göğüslerini okşayınca, "Çok güzel," diye mırıldadı Colin.

Gemma saniyeler sonra çıplak kalmıştı ve kollarını Colin için iki yana açmıştı. Colin, Gemma'nın üzerine çıktığında, Gemma ağırlığıyla inledi... muhteşem, erkeksi ağırlığıyla. Bacaklarını Colin'in beline doladı ve Colin içine girerken ileriye doğru hareket etti.

Birkaç kez hızlı ve sertçe gidip geldikten sonra bitti.

"Teşekkürler bebeğim," dedi Colin ve üzerine yığıldı. Gemma yumuşak nefesini boynunda hissediyordu. Uyumuştı.

Gemma tatmin olmamış halde bir dakikalığına öylece yattı ama yine de Colin'in tenini hissetmek çok güzeldi.

Bir süre sonra kalkması gerektiğini düşündü ama Colin'i üzerinden atmak kolay değildi. Colin'i omzundan itti fakat bunun kaya parçasını yerinden oynatmaya çalışmaktan farkı yoktu.

"Colin," dedi yumuşak bir sesle ama karşılık alamadı. "Colin!" dedi daha yüksek sesle. Yine hareket etmedi.

Altından çıkabilmek için elinden gelenin en iyisini yaptı ve biraz kayabildiğinde yan tarafında keskin bir acı hissetti. "Çok güzel," diye mırıldandı. "Dikişlerim attı."

Çaresizce Colin'in kaburgalarına dirseğiyle vurdu. Colin homurdanarak yana çekildi ama sağ koluyla Gemma'yı oyuncak ayısını sarar gibi sarmaladı ve onu kendine çekti.

"Haydi ama Jean," dedi. "Bırak da uyuyayım." Kafasını öbür tarafa çevirdi.

Gemma hareket etmeyi kesti. "Adım Gemma," dedi yüksek sesle.

"Ah, Gemma," dedi Colin. "Zeki ve cesur."

Gemma bu kelimeleri bir saat önce duysaydı çok memnun olurdu. Ama şimdi ikisi de çıplaktı, hızlıca sevişmişlerdi ve daha da kötüsü Colin ona, "Jean," demişti.

Biraz daha uğraştıktan sonra kolundan kurtulup ayağa kalktı. Yatağın yanında durup Colin'e baktı ve arzularının ahlak anlayışını ezip geçmesine izin verdiği için kendinden nefret etti. Gemma tanıdıkları arasında tek gecelik ilişki yaşamayan tek kadındı. Bir arkadaş tek yolun bu olduğunu söylüyordu. "Karmaşa yok. Gir, işini hallet ve git," deyip duruyordu.

Ama Gemma o tarz insanlardan olamamıştı. Belki tarih dünyasıyla ilgilendiğindendi ama seksin fiziksellikten fazlası olduğunu düşünüyordu.

Bugün kendi kurallarını çiğnemişti. Eski, bilindik tutku hissinin benliğini unutturmasına izin vermişti.

Vücudundan aşağıya sıcak bir sıvı aktığını hissedince düşünmeye ara verdi. Karanlık odada pek bir şey göremiyordu ama dokunduğunda sargısının ıslandığını hissetti. Kahretsin! Yarasını kanatmıştı.

Tuvalete giderken bildiği tek şey misafir evinden bir an önce çıkması gerektiği idi. Ne giydiğine dikkat etmeden çabucak üzerine bir şeyler geçirdi, çantasını ve anahtarlarını kapıp dışarı çıktı. Arabaya bindiğinde nereye gideceğini bilmiyordu ama doktora gidip yarasını gösterme fikri mantıklı geldi.

Tris'in muayenehanesine geldiğinde saat hâlâ çok erkendi ve sokakta kimsecikler yoktu. Şimdi ne yapacağım, diye düşündü. Arabada oturup kasabanın uyanmasını mı bekleyecekti?

Birisi camına vurduğunda yerinden sıçradı. Tris'in güzel suratı ona doğru eğilmişti ve elinde kahve fincanı vardı. Camı açtı.

"İyi misin?" diye sordu Tris.

"Yaram kanıyor."

"İçeri gel de bakalım." Tris arabasının kapısını açtı ve Gemma kalkmak için bocaladığında koluna girdi. Dakikalar sonra Gemma sedyede, gömleğini sıyırmış oturuyordu ve Tris sargısını açmıştı.

"Sorun yok," dedi Tris. "Bu ıslaklık kandan değil ve yara iyi görünüyor. Üstteki gazlı bez ıslanmış. Sabah duş aldın mı ya da banyoya girdin mi?"

"Ben..." dedi Gemma ve gözyaşlarına hâkim olmaya çalıştı.

"Bir şey mi oldu?" diye sordu Tris. "Gemma?" Geriye doğru bir adım attı. "Colin'i arayacağım."

"Hayır!" dedi Gemma neredeyse bağırarak.

Tris durdu. "Tamam. Colin yok. Viski ister misin?"

Gemma hafifçe gülümsemeyi başardı. "Teşekkürler ama istemiyorum."

Gemma sedyeden inmek için hareketlendiğinde Tris ona yardım etti ve elini bırakmadı. Onu büyük koltuğa götürdü ve oturmasına yardım etti. Karşısına bir sandalye çekti. "Şimdi bana meşhur şerifimize bu kadar sinirlenmene yol açan olayı anlat bakalım."

"Ben..." Gemma tereddüt etti ama Tris'in güzel yüzündeki samimiyet ona güvenmesine neden oldu. Her şeyi anlatması sadece birkaç dakikasını aldı. Colin'le geçirdiği günlerden ve ondan ne kadar hoşlandığından bahsetti. "Daha kimse bilmezken bana satın aldığı evi gösterdi. Yangını söndürmeye gittiğinde beni aradı. Aramızda bir şeyler olduğunu düşünmeye başlamıştım ki bana Jean diye hitap etti. Ve herkes onlardan sanki evleneceklermiş gibi bahsediyor ama Colin ondan hiç söz etmiyor... eşya alma konusunda kendisine yardım edeceğini söylemesi dışında." Ellerini yüzüne götürdü. "Neler olduğunu anlamıyorum. Şimdi de *bu* çıktı."

Colin'le kısa sevişmelerini anlattı.

Gemma, Tris'in sırtıttığını görünce şaşırıldı. "Güzel!" dedi Tris.

"Güzel mi?" Öfkelenildiğini hissedebiliyordu. "Anlamıyorsun. Bayan Frazier işe başvuranlardan birini Lanny'yle yattığı için elledi. Yaptığımı duyarsa beni kovar ve işe daha yeni başladım ve..."

"Alea Frazier'ı çocukluğumdan beri tanırım ve tabii Lanny'yi de. Colin bana annesinin seni işe alma sebebinin, araştırmaya meraklı olman olduğunu söyledi. Ayrıca Lanny'nin birlikte olduğu kızlara göre karar alacak olsaydı ülkenin yarısını elemek zorunda kalırdı." Cebinden telefonunu çıkardı. "Rachel'ı arayıp Colin'i senin evden çıkarmasını sağlayacağım. Sonra gider kahvaltı yaparız."

"Ben kahvaltı yaptım."

"O halde kalorisi bol, şekerli bir şeyler yersin. Veya daha da iyisi çikolatalı bir şey."

Düşüncesi bile Gemma'nın kendini iyi hissetmesini sağladı. "Çok iyi bir kız arkadaşsın," dedi ve sonra kendine inanamadı. "Öyle demek istemedim..."

Tris elini kaldırdı. "Önemli değil. Eski kız arkadaşım onunla evlenmek istemediğim için benim 'gizli eşcinsel' olduğumu söylemişti."

"Kendi gururunu kurtarmış."

"Benimkine pek faydası olmadı," dedi ve telefonla konuşmaya başladı. "Rachel? Umarım seni uyandırmamışımdır ama Gemma ve ben yardımını istiyoruz." Konuşmasını bitirmek için bekleme salonuna geçti.

Yirmi dakika sonra Gemma, Ellie'nin marketindeki masalarda Tris'in karşısında oturuyordu. Market henüz açılmamıştı ve Tris onu arka kapıdan içeri almıştı. Etraflarında çalışanlar ürünleri yerleştirmek için koşturuyordu. Ellie onlarla ilgilenemeyecek kadar meşguldü ama Tris'in oraya erken gelmesine alışık gibiydi. Tris de nereden ne alması gerektiğini biliyordu.

Gemma'nın önündeki tabakta içi ve dışı çikolatalı bir pasta ile kupanın içinde de neredeyse saf çikolatadan yapılma yoğun bir içecek vardı. Dört büyük lokma ve iki yudumdan sonra kendini çok

daha iyi hissetmeye başladı. “Sen iyi bir doktorsun,” diye mırıldandı ağzı doluyken.

“Kadınlar ve çikolata ilişkisini okulun ilk yılında öğrendim. Bu bilgi şimdiye kadar beni hiç yüzüstü bırakmadı.”

Tris, Ellie’nin biraz önce onun için yaptığı yumurtalı bir dürüm yiyordu. Gemma, çalışan bütün kadınların Tris’in yanından geçerken kendilerini gösterme yarışında olduklarını fark etti. Gemma’yı birçok kez, onu özel kılan şeyin ne olduğunu sorgularcasına baştan aşağı süzdüler. “Bence kadınlar konusunda başarılı olmanı çikolata sağlamıyordur.”

Tris ağırbaşlılıkla tabağına baktı. “Peki Gemma, ne tür bir doğum kontrol yöntemi kullanıyorsun?”

Gemma ağzındakileri çiğnemeyi bıraktı, sonra tekrar başladı ve hepsini yuttu. “Ben, şey, hapım bitmişti.”

“Ve başka da almadın,” dedi Tris.

Gemma yeniden yemeye başladı. “Her şey bir sonuç alınamayacak kadar çabuk bitti.”

“Bir ergen gibi konuştun,” dedi Tris.

“Merak etme,” dedi Gemma. “Erkeklerle, aym doğru zamanını bilecek kadar fazla araştırma yaptım. Şimdi zamanı değil.”

“Pekâlâ,” dedi Tris ve bir süre sessiz kaldı. “Araştırmalarından bahsetsene.”

“Çoğunlukla Jace’un çıkardığı soyağacına eklemeler yapıyorum. O da şeyin arkadaşı...” Sustu. “Nerede olduğumu unutuyorum. Jocelyn’i tanıyorsundur.”

“İkizlerini ben doğurttum.”

“O halde onun hakkında benim bilmek istediğimden çok şey biliyorsun,” dedi Gemma ve Tris kahkaha attı. “İstediğim kadar verimli çalışmadım.”

“Frazier’lar seni deli mi ediyor?”

Colin'le aralarında geçenler hakkında daha fazla şey söylemesine gerek yoktu. Şimdiden çok şey anlatmıştı. "Aile sık sık beni ziyarete geliyor."

"Üzerlerinde kıyafetler olsa da olmasa da mı?" dedi Tris.

"Buna gülmek için henüz çok erken," dedi Gemma ama gülümsedi.

"Biraz daha çikolata ister misin?"

"Hayır, bu yeterli. İşe dönsem iyi olacak... Rachel Colin'i çıkarabiliyse tabii."

"Kesinlikle," dedi Tris ama başını önüne eğip hareket etmedi.

Gemma ona baktı. "Bana söylemek istediğin bir şey mi var? Veya sormak?"

"Dilek Taşı," dedi Tris. "O konuda başka bir şey öğrenebildin mi?"

"Hayır ama araştırmaya devam ediyorum. Sana Colin mi söyledi."

"Evet." Gemma'ya baktı. "Sana bir hikâye anlatmamı ister misin?"

"Beni kendi sorunlarımdan uzaklaştıracak bir şeyler duymayı çok isterim."

"Colin yangın için gitmeden önce sabah kahvaltı yaptık ve bana Dilek Taşı'ndan bahsetti. Çok güldük. O gece her şeyi kız kardeşime ve yeğenime anlattım. Onları eğlendirmek istemiştım ama Nell söylediklerime inandı ve heveslendi. Yarı Frazier olduğunu ve gönlünden geçen dileğin, babasının eve dönmesi ve Edilean'da yaşamaya devam etmeleri olduğunu söyledi. Beni ve Addy'yi ayağa kaldırıp bu dileği üç kere tekrarlattı. Dilek Taşı'nın bizi *duyduğundan* emin olmak istediğini söyledi."

Tris sustuğunda Gemma bekledi. Söyleyecekleri bitmemişe benziyordu.

"Dün gece Addy'yi biri aradı, kocasının Irak'ta vurulduğunu söyledi ve..."

"İnanamıyorum!"

"Yok, öyle değil. Durumu iyiymiş ve daha da iyi olacak. Miami'deki bir hastaneye gönderilmiş. Ailem Sarasota'da yaşıyor, hemen

oraya gittiler. Jake iyi olacak ama yarası ağırmış ve ordudan terhis edilecekti. Bir aya kadar eve dönmüş olacak.”

“Bu çok güzel,” dedi Gemma.

“Dahası var. Jake orduya katılmadan önce araba mekaniğinde üstüne yoktu ve Detroit’te iyi bir işi vardı. O servisin sahibi, Jake eve döndüğünde işinin hazır olduğunu söylemiş.” Tris, Gemma’ya baktı. “Nell’in dileğini söylediği günün sabahında Jake’in çalışacağı yerde bir patlama yaşandığını duyduk. Patlama gece vakti olduğu için kimse yaralanmamış ama şu an Jake’in dönebileceği bir işi yok.”

Gemma sandalyesinde arkasına yaslandı ve ona baktı. “Başka ne var?”

“Detroit’te patlamanın yaşandığı gün Bay Frazier’ın Edilean’ın dışında bulunan servisindeki mekanik ustası dört ay sonra karısının akrabalarına yakın olmak için Kaliforniya’ya taşınacağını söylemiş. Bay Frazier da beni arayıp Jake isterse işi ona vereceğini söyledi. Bütün bunlar birkaç gün önce yaşandı ve dün gece Jake’in yaralandığını söyleyen telefon konuşması yapıldı. Sanki Nell’in dileği bir haftadan kısa bir sürede gerçekleşti ve hepsi de o dileğini söyledikten sonra yaşandı.”

“Bunların tesadüf olduğunu biliyorsun, değil mi?” diye sordu Gemma.

“Öyle olduğuna eminim ama bugün...” Gemma’ya baktı.

“Benden mi bahsediyorsun?”

Tris başını salladı. “Evet. Rachel dedi ki...”

Gemma nefesini tuttu. “Bayan Frazier’ın torun dilediğini söyledi.”

“Evet.”

Gemma yutkundu. “Ama bunun Jean’den olması gerekmiyor mu?”

“Colin bana aralarındaki ilişkidten bahsetmiyor ama böyle devam ederlerse ne olacak?” Sinirlendiği sesinden belli oluyordu. “Jean Richmond’la burası arasında mekik mi dokuyacak?”

“Burada da bir hukuk ofisi gördüm. Belki o...”

“McDowell, Aldredge ve Welsch’in kısaltması olan MAW’a mı sızacak? Kuzenim oranın ortaklarından biri ve asla dışarıdan gelen birini aralarına almayacağından emin olabilirsin.”

“Ama Colin’in karısı olacak. Onlardan biri olacak,” dedi Gemma, söylerken kelimeler boğazında düğümlendi.

“İmkânı yok,” dedi Tris sertçe.

Gemma son çikolata parçasını da yemek için parmağıyla tabağını sıyırdı ve parmağını ağzına götürdü. “Jean’den ne zamandan beri hoşlanmıyorsun?”

“Partide bacağıma okşadığından beri.”

“Colin’e söyledin mi?”

“Denedim ama beni dinlemedi.”

Gemma Tris’e ne demesi gerektiğini düşündü. “Bak, bu Dilek Taşı konusunun bir aile efsanesi olduğundan eminim. Doğru olsaydı Frazier’ların dilekleri yüzyıllardır kabul olurdu ama böyle bir şey yok. Var mı?”

Tris sırıttı. “Hayır. Bayan Frazier’a kalsa kızı asla tıp okuluna gidemezdi. O, kızı Ariel’m Edilean’da kalıp evlenmesini ve şimdiye kadar altı çocuk doğurmuş olmasını istiyordu. Bay Frazier’ın istekleri olsaydı çocukları araba delisi olur, aile şirketini devralırdı.”

“Dileklerini gerçekleştiren bir şeyin olmaması ne güzel, değil mi?” dedi Gemma. “Herkesin dileği birbiriyle çakışırdı.”

“İnsanların birbirine öfkelenmesini ve kötü dileklerde bulunmalarını söylemeye bile gerek yok,” dedi Tris.

Gemma ona baktı. “Peki ya sen?” diye sordu. “Nell bir Frazier’sa, sen de öylesin demektir. Senin dilek hakkın olsaydı ne dilerdin?”

“Ben...” Sandalyesinde arkasına yaslandı ve başka bir şey söylemek için çaba sarf etmedi.

“Colin’le aramda geçen salaklığı sana anlattım, sen de sırlarını benimle paylaşabilirsin.”

“Evet ama ben doktorum. Ben insanların sırlarına alışığım.”

“Ben de tarihçiyim. İki yüz yıllık sırlara alışığım.”

Tris gülümsedi. “Pekâlâ. Ben *onu* arıyorum.”

“Kimi?”

“Herkesin uğruna kitaplar ve şarkılar yazdığı kadını. Kız kardeşim benim çok romantik olduğumu söylüyor ama ben onu gördüğümde tanıyacağımı biliyorum.” Nefes aldı. “Onun da beni yaptığım işten veya nasıl göründüğümünden çok sevmesini istiyorum.” Bir süre tabağına baktı, sonra Gemma’ya döndü. “Bu Dilek Taşı kız kardeşimin işine yaramış olabilir ama *bana* faydası olmuyor.”

“Bu gerçek olamaz tabii ama Taş’ın bunca yıldan sonra neden tekrar faaliyete geçtiğini merak ediyorum.”

“Senin yüzünden. Belki o belgelerin içinde bir şeyi açığa çıkardın. Belki Taş da orada ama sen görmedin.”

“Mümkün değil,” dedi Gemma. “Bütün kutuları boşalttım. İçlerinde sadece kâğıtlar ve birkaç parça yadigâr vardı.”

“Ne gibi?”

“Kurdeleler, saç tutamları, sıradan Viktorya dönemi eşyaları.” Tris ona baktı.

“Ben sihre inanmıyorum,” dedi Gemma. “Bir bilimci olarak senin de inanmaman gerekiyor.”

“Normalde inanmam ama Nell’in kendini acındırıp dilek dilemesinden sonra her şey değişti. Dün gece hiç uyumadım ve bu sabah Addy’yle Nell’i havaalanına bıraktım.” Eliyle yüzünü ovuşturdu. “Bu sabah erkenden muayenehaneye gidip hastalarım için reçete yazdım. Aklımda hep Jake’in eve dönüşü vardı, sonra sen Colin’le yaşadıklarını anlattın ve...” Tek kaşını kaldırdı. “Sanırım uyumam gerekiyor.”

“Katılıyorum,” dedi Gemma. İçeride dolaşan bir müşteri gördü ve marketin açıldığını anladı. “Sen de Colin gibiyse insanlar sana yaralarını göstermeden önce buradan gitsen iyi olacak.”

Ayağa kalktılar, çöplerini topladılar ve çöp kutusuna attılar.

Tris elini Gemma’nın omzuna koydu. “Teşekkürler, Gemma. Senin konuşmaya ihtiyacın vardı ama hep ben konuştum.”

“Ben keyif aldım. Okuldaki arkadaşlarımı özleyorum.” Tris’in kolunu okşadı. “Ve erkeklerle spor yapmayı kesinlikle çok özledim.”

“Ah, doğru. Bu sayede internette olay yaratan bir vücuda sahipsin.”

“Pek sayılmaz,” dedi Gemma gülerek.

“Mike’la mangalda tanışacaksınız. Tam bir spor delisidir ve beraber... insanlar spor salonunda ne yapıyorsa onu yapabilirsiniz.”

“Sanırım sen bu kaslara doğuştan sahipsin ve yirmi kiloluk ağırlıkların neye benzediğinden haberin yok.” Marketin arka tarafına yürüyorlardı.

Arka taraftaki kamyonet rampasına ulaştıklarında, “Arada sırada uğrayıp bir şeyler yapıyorum,” dedi Tris. “Colin’in seni neden çekici bulduğunu anlayabiliyorum.”

“Bu yüzden mi bana Jean dedi?”

Tris gülmedi. “Onu bir sonraki görüşünde ne yapmayı düşünüyorsun?”

“Önemli bir şey olmamış gibi davranacağım. Büyütülecek bir şey yok.”

“Bence bu, düşündüğünden daha zor olacak,” dedi Tris. “Bir belirti görürsen bana haber ver, olur mu?”

“Kapıda ağlıyor olacağım.” Tris’in arabasının yanma gelmişlerdi. “Bugün Dilek Taşı hakkında önemli araştırmalara başlayacağım.”

“O konuda da beni haberdar et,” dedi arabasına binerken.

“Her kelimededen haberdar edeceğim.” Çantasından BlackBerry’sini çıkardı. “Bana e-posta adresini verirsen ben de öğrendiğim her şeyi seninle paylaşırım.”

Tris gülerek e-posta adresini söyledi ve doğum kontrol hapı için ona bir reçete yazdı.

Sonraki hafta Gemma dikkatini işe vermekte güçlük çekti. Saatlerce okuma yapıp notlar aldı ve öğrendiklerini bildikleriyle bağdaştırmaya çalıştı. Ama bir saatin sonunda tavana bakıp Colin’i düşünmeye baş-

lıyordu. Beraber geçirdikleri her dakikayı, birbirlerine söyledikleri her kelimeyi ve özellikle de yatakta harcadıkları kısa ama öz zamanı düşünüp durdu. Ona Jean diye seslenmesi de mantıklı gelmeye başlamıştı. Rachel'a sorduğunda Colin'in Jean'le olan birlikteliğinin üniversiteden mezun olduğundan beri sürdüğünü öğrendi. Bu nedenle hata yapması normaldi, uzun süredir beraberlerdi ve ayrıca o sabah çok yorgundu.

İlk gün Colin'e açık açık aralarında geçenlerin "önemsiz" olduğunu ve bir daha yaşanmayacağını söylemeyi düşünüyordu. Konuşmasını eksiksiz bir diploma töreni konuşması hazırlar gibi hazırlamıştı.

Ama Colin ortada görünmemiştir ve Gemma onunla konuşamamıştı. Gemma'yı ne aramış ne de mesaj atmıştı. Kendini suçlu mu hissediyor, diye düşündü. Yaptıkları yüzünden nasıl özür dileyeceğini bilemediği için acı mı çekiyordu? Gemma savunmasını hazırlarken o da aynı özenle kendi konuşmasını mı hazırlıyordu?

Günler geçtikçe Gemma kafasında, Colin'in Jean'e yaptıklarını ve ona nasıl ihanet ettiğini anlattığı yeni bir senaryo geliştirdi. Birlikteliklerine devam edecekler miydi? Ayrılacaklar mıydı?

Gemma işinin elinden alınabileceğini bildiği için sürekli endişeleniyordu. Mükemmel bir işi ne uğruna kaybedecekti? Sevgilisi olan bir adamla işi pişirmek için mi? Buna değmezdi!

Öte yandan Colin, Jean'den ayrılırsa...

Tris onu mangala gitmek için almaya geldiğinde Gemma'nın duyguları öylesine birbirine girmişti ki Colin'i görünce ne yapacağını bilemiyordu. Orada olmamasını ve onunla uğraşmak zorunda kalmamayı umuyordu.

11

Tris, Gemma'yı saat on birde aldı. Gemma'nın sorduğu ilk şey Colin'in de orada olup olmayacağıydı. Gelmemesini umuyordu ama gelirse diye onunla neden yattığını açıklamak için yapacağı konuşma hazırды.

“Sanmıyorum,” dedi Tris, “fakat gelirse yanında Jean de olur.” Arabayı sürerken Gemma'ya baktı. “Erkekler olarak kız kavgasına hazır olmalı mıyız?”

“Rüyanda görürsün! Kayınbiraderin nasıl?”

“Daha iyi,” dedi Tris gülümseyerek. “Babam emekli doktordur. Jake'in yaralarının iyi durumda olduğunu söyledi. Yaraları iyileşiyor ve tahmini tamamen iyileşeceği yönünde.”

“Peki ya Nell?”

“Şu anda dünyadaki en mutlu çocuk o. Addy dün gece Nell'i Jake'in yanından zorla götürdüklerini söyledi. Bayan F'nin dileği ne durumda?” Gemma'nın karnına baktı.

“Paskalya tavşanına da inanıyorsun herhalde. Merlin'in Çiftliği internet sitesindeki kadar güzel mi?”

“Buna sen karar ver. Ama Sara'yla konuş. Ailenin tarihi hakkında çok şey bilir.”

“Bugün kaç kişiyle tanışacağım?”

“Bir düzine kadar insan ve belki bir de Bay Lang'le. Nevi şahsına münhasır biridir.”

“İlginç olacağa benziyor,” dedi Gemma. “FBI ajanları buradayken neler olduğunu öğrenmek istiyorum.”

“Her yerdeydiler. Bir de İstihbarat Teşkilatı’ndakiler. Mike’a sor. O sana her şeyi anlatır. Düşündüm de, hiçbir şey anlatmaz. Sır tutmayı çok sever. Sara’ya sor.”

Tris bir evin garaj yoluna doğru saptı ve önlerinde Gemma’nın çok eski olduğunu bildiği bir ev belirdi. Duvarların ve çatının bu şekilde yıpranması için yıllar geçmesi gerekiyordu. Normalde böyle evlere girmek için giriş ücreti ödüyordu. “Vay canına,” dedi gözlerini kocaman açarak.

Tris arabayı evin önüne park ederken, “Sara’yla çok yakın arkadaş olacaksınız,” dedi ve kornaya bastı.

Ön kapı açıldı ve içeriden çok hoş bir kadın çıktı. “Tris, bebeklerimi uyandırırırsan kendini ölmüş bil,” dedi kadın.

“Besinlerine biraz viski eklersen uyumaya hemen devam ederler,” dedi ve gidip bagajı açtı.

“Bunu La Leche League’e söyleyeceğim, bakalım o zaman böyle gülebilecek misin,” dedi kadın ve Gemma’ya döndü. “Ben Joce ve sanırım Julian’ı buldum.”

“Harika,” dedi Gemma. “Belgeleri yanında getirdin mi?”

“Sadece birkaç satır var ve hepsi aklımda.” Eve doğru yürümeye başladılar.

“Hey!” diye bağırdı Tris. “Taşınacak bir sürü şey var ve yardım istiyorum.”

Joce kapıyı açarken, “Kornadan ve viski şakasından sonra sana hiçbir kadın yardım etmeyecek. Belki Luke’u gönderirim,” dedi.

Sonraki bir saat Gemma için bulanıktı. Edilean’a geldiğinden beri isimlerini duyduğu insanlarla tanıştı ve isimlerle görünüşlerini aklında tutması kolay bir iş değildi.

Tess olağandışı güzelliğe sahip bir kadındı, doğurmak üzereydi ve Ramsey McDowell isimli yakışıklı bir avukatla evliydi.

Sara Newland'ın güzelliği Gemma'ya Raphael'in Madonna'larını hatırlatmıştı. Herkes kot pantolon giymişti ama Sara beyaz dantel bir bluz ve açık mavi keten bir etek giymişti. O da hamileydi.

Tris girişte ellerinde buz torbalarıyla durduğunda Gemma kulağına yaklaşıp sessizce, "Bu insanların bebek yapmak için sihir kullanmasına gerek kalmamış sanki," dedi.

"Onlar Frazier değil," dedi Tris.

Gemma başını kaldırdığında Tess'in ona baktığını gördü. Bu kadında bir iticilik vardı.

"Colin'in peşindesin diye düşünmüştüm," dedi Tess, konuşması meydan okur gibiydi.

Gemma omuzlarını geriye doğru attı. "Colin patronumun oğlu ve bana Edilean'ı gezdirdi. Hepsi bu."

"Tess!" dedi Sara. "Kibar ol. Gemma, evi dolaşmak ister misin?"

"Seve seve." Memnuniyetle Tess'e arkasını döndü. Duyulmayacak bir yere geçer geçmez, "Kasabada Colin'in peşinde olduğuma dair bir dedikodu dolaşmıyor, değil mi?" dedi Gemma.

"Bence öyle olmasını umuyorlar. O bizim arkadaşımız ve koruyucumuz ama hayli yalnızdır. Jean aramıza pek sık katılmaz ve birkaç sene önce ayrıldıklarında hepimiz çok sevinmiştik."

"Ama şimdi yeniden beraberler."

"Evet, belki. Şu an ne durumda olduklarımı bilmiyorum," dedi Sara. "Araları nasıl olursa olsun evli değiller ve nişan yüzüğü de takmadılar. Burası mutfak. Tadilatını bitirmedik."

Mutfak ister yeni ister eski olsun Gemma'nın ilgisini çekmiyordu. Kasabadaki dedikodular konusunda endişeleniyor ve bunun bir parçası olmak istemiyordu. "Ben kimsenin peşinde değilim," dedi. "Buraya iş için geldim, hepsi bu."

Sara merdivenleri işaret etti, yukarı çıktılar. "Kasabayı biraz karıştırdığın konusunda seni uyarmalıyım. İki bekârla, Colin ve Tris'le birlikte görüldün. Burası Mike ile benim yatak odamız."

Gemma antika olduğu belli dört direkli karyolaya ve odanın geri kalanına baktı. Oda, Mount Vernon'da gördüğü kırmızı-mavi basma kumaşla döşenmişti. "Martha Washington'ın tarzı mı?"

"Elimden geleni yaptım," dedi Sara gülümseyerek. "Pencereler ön bahçeye bakıyor."

Gemma dışarıya baktığında düzgünce yerleştirilmiş, hepsi de çalılarla çevrelenmiş üçgen ve kare şeklinde yaklaşık beş dönümlük bir alanla karşılaştı. Her şeklin ortasındaki süs ağacını çiçek yatakları çevreliyordu. İki kutuda kırmızı laleler, diğer kutunun içinde sarı laleler vardı. Gemma uzaklarda çiçekleri açmak üzere bir meyve bahçesi gördü. İltifat ederek, "Muhteşem. Ve... çok doğru," dedi. Usulüne uygun bir on sekizinci yüzyıl bahçesinin tasarımını hatasız bir şekilde yansıtıyordu.

"Teşekkürler," dedi Sara içtenlikle. "Şimdi anlayamazsın ama kış boyunca her yer kazılmıştı ve elliye yakın adam çalışıyordu. Yüzden fazla meyve ağacı ve altı yüz kadar çalı diktik. Çiçek soğanlarının ve mevsimlik çiçeklerin sayısını takip edemedim."

Kapı tarafından, "Bence hiç o konuya girme yoksa sana bütün bitkilerin Latince isimlerini söylemeye başlar," dedi derin ve boğuk bir ses.

Gemma döndü ve yüzü çok tanıdık gelen bir adam gördü. Ders verdiği sporcular gibi hareket ediyordu. Fiziksel olarak önüne çıkan her şeyin üstesinden gelebileceğini bildiği için kendine güveni vardı.

"Merhaba," dedi Gemma sırtarak. "Sen Mike olmalısın." Tokalaşmak için elini uzattı.

Mike elini tutmadı. Bunun yerine başına vurmak istercesine yumruğunu salladı.

"Mike!" dedi Sara.

Yıllar boyunca antrenman yaptığı için Gemma içgüdüsel olarak karşılık verdi. Yumruğundan eğilerek kaçtıktan sonra yan döndü ve yüzünü koruma pozisyonuna geçti.

Mike sol yumruğunu savurunca Gemma tekrar eğilip sağ eliyle Mike'ın kaburgalarına vurmak için uzandı. Ama Gemma'nın da umduğu gibi Mike kendini korudu.

Gülümseyerek elini uzattı. "Tanıştığımıza memnun oldum Gemma."

"Büyük bir şeref," dedi Gemma.

Sara arkalarından homurdandı. "Arkadaş olacağınızı görebiliyorum."

Mike cebinden bir anahtar çıkardı. Anahtarlığın ucunda pembe bir flamingo vardı. "Sara'nın fikri," dedi "ama anahtar spor salonuma ait. İstedğin zaman gelebilirsin."

"Teşekkürler," dedi Gemma. "Kaburgalarımı çizdim ve buraya geldiğimden beri antrenman yapamadım."

"Yaran nasıl?"

"Hâlâ kırmızı ama iyileşti," dedi.

"Boks yapabilir misin?"

"Tabii," dedi. Gerçek sporcuların söylenmediğini biliyordu. Söylenirse birinin mutlaka, "Söyleneceksen hiç başlamayalım," diyeceğini de.

"Colin'in omzuna çıkıp o çocuğu kurtarışını hepimiz izledik." Mike'm gözlerinin içi gülüyordu. "Geçen seneki şenlikte ben de aynı-sını yaptım ama tek fark o beni bileklerimden tutmuştu ve çemberin etrafında dans ettik."

"Eğitilmiş bir ayı gibi," dedi Gemma.

"Aynen öyle! Aşağı inelim de sana bir içki hazırlayayım. Takviye kullanıyor musun?"

"Balık yağı, Bio-E, Adren-All. Her zamankilerden."

"Micheal," dedi Sara, "sizi kıskanmaya başlamalı mıyım?"

Gemma Mike'tan uzaklaştı. "Özür dilerim, ben..."

"Evet, kesinlikle," dedi Mike karısına. "Ve beni geri kazanmanın tek yolu her sabah benimle spor salonuna gelmen olur."

Sara aralarından geçerek odadan çıktı. "O halde umarım çok güzel vakit geçirirsiniz. Oğlunu belirlediğimiz hafta sonlarında ziyarete gelebilirsin." Merdivenlerden indi.

"Kızmadı, değil mi?" diye sordu Gemma.

"Hiç kızmadı." Mike elini Gemma'nın omzuna koydu. Gemma omuz kaslarını kontrol ettiğini biliyordu.

"Yumuşak," dedi Gemma.

"Yumuşacık. Belki bu öğleden sonra..."

"Seve seve," dedi ve gülümseyerek merdivenlerden indiler.

Mutfakta Mike Gemma'ya bir bardak meyve suyu verdi. "Karbonhidrat ve şeker yok."

"Tadı da yok," dedi Tess.

"Küçük kız kardeşimle tanıştın mı?" diye sordu Mike.

Gemma sırayla ikisine de baktı. Biraz uzun sürdü ama benzerliklerini fark etti.

"Tris seni arıyor," dedi Tess. "Beraber misiniz? Colin'i şimdideneledin mi?"

Mike kız kardeşine baktı. "Onu rahat bıraksan iyi olur. Seni yerle bir edebilir."

"Ben Tris'e baksam iyi olacak," dedi Gemma ve elinde içeceğiyle odadan çıktı. Dışarıda fazla bahçe, daha fazla ağaç ve eskiden tarım alanı olan yere yakın birkaç eski binayla karşılaştı. Büyük ağacın gölgesinin altında paslanmaz çelikten büyük bir mangal duruyordu. Tris mangalın yanında durmuş, elinde maşa olan uzun boylu ve yakışıklı bir adamla konuşuyordu.

"Hey!" dedi Tris Gemma'yı görünce. "Luke'la tanışın."

"Adını hiç duymadığın yazar," dedi sağdan gelen bir ses. Sesin sahibinin Colin olduğunu anlaması için ona bakmasına gerek yoktu ama yine de döndü. Nefes alması gerektiği gibi Colin'in aralarında yaşananlara nasıl baktığını bilmesi de gerekiyordu.

Olanları hatırlamadığını anlaması için bir bakış yetmişti. Colin ona sanki kız kardeşiymiş gibi içten ve hatta korumacı bir tavırla

gölümsüyordu. Cinsellik dolu, kadın erkek ilişkisini andıracak bir bakıştan eser yoktu.

Geçen hafta boyunca hayalini kurduğu her şeyin üstüne Colin yaşananları *hatırlamıyordu* bile. Kırmızı alevlerin sıcaklığıyla vücudunu saran öfke hissine alışık değildi. Daha önce böyle bir şey hissetmemişti ama bunu belli etmek niyetinde değildi. Birkaç kez derin nefes aldı, sonra Luke'a baktı. Kafasını çevirip ona bakmaya dayanamadığı için Colin'i görüş açısından çıkarırken, "Ashında," dedi, "ilk kitabını okudum." Elini uzatıp Luke'a doğru yürüdü. "Çok sevdim. Araştırmaların mükemmel."

"Araştırmalarımı üniversiteden birkaç kişiye kontrol ettirdim. Mükemmeliyetçi tiplerdir. Ufacık bir hata bile yapsam söylüyorlar."

"Mike'la tanıştın mı?" diye sordu Tris.

"Tanışır tanışmaz başıma yumruk atmaya çalışarak selamladı beni."

Luke şaşkınlıkla bakıyordu ama Tris güldü. "Sen ne yaptın?"

"Eğildim tabii ki sonra ona solumla alttan bir yumruk savurdum." Hareketini tekrarladı.

Bu konuşmalar sırasında Colin orada değilmiş gibi öylece duruyordu.

Gemma mangala bakarken ona arkasını dönmüştü. "Ne pişiriyorsunuz?"

Luke Gemma'nın başının üstünden Colin'e bakıyordu ve Gemma'nın ona sırtını dönmesine şaşırmış gibiydi. "Daha başlamadık," dedi Luke "ama Mike, Ellie'nin marketindeki organik ürünlerden en organik olanları sipariş etti. Ellie'yle tanıştın mı?"

Gemma cevap vermeden Colin onlara yanaştı. "Ben tanıştırdım."

Gemma ona bakmaya dayanamıyordu. "Tris'le markette kahvaltı ettik. Hayatımdaki en güzel çikolata karışımını tattım."

Gemma'nın Colin'i sohbetin dışında bırakma çabası öyle belli oluyordu ki Luke şaşkınca bakmaktan vazgeçip eğlenmeye başladı.

“Peki Gemma,” dedi, “Tris, Frazier büyüünden bahsediyordu. Nedir bu?”

“Dilek Taşı,” dedi Colin bir adım daha yaklaşarak ama bu sefer Tris ve Gemma’nın arasına geçti. Colin’in iri yapısı düşünülünce bu, Luke’un bir adım geri çekilmesi demekti.

Luke kıkırdayarak evde ona ihtiyaç olabileceğini söyledi.

Gemma daha fazla dedikodu çıkmasını istemiyordu. “Ben de seninle geleceğim,” dedi ama Tris, Colin’e, “Herkesin konuştuğu şu Taş’la ilgili bir şeyler bulabildin mi?” diye sorunca durdu. Bu soru merakını uyandırmıştı.

Luke eve girdi ama Gemma mangalın başında kaldı. Hâlâ Colin’e sırtı dönüktü.

“Tris,” dedi Colin, “Gemma’yla bana izin...” Tris’in cep telefonu çalınca sustu.

“Özür dilerim ama iş ahlâkım bu telefonu açmam gerektiğini söylüyor.” Telefonu açtı ve dinledi. “Elimden geldiğince çabuk geleceğim.” Colin’e baktı. “Bay Gibson kalp krizi geçirmiş. Hastaneye gitmem gerekiyor.”

“Ben seni götürürüm,” dedi Colin.

“Hayır, sağ ol!” dedi Tris çabucak. “Şimdi gözetim altındaymış, ışık hızından daha yavaş gitsem de olur.” Gemma’ya baktı. “Çok özür dilerim ama gitmek zorundayım.”

“Anlıyorum. Beni merak etme.” Tris konuşmaya devam edecek gibi olduğunda Gemma kolunu tuttu. “Git haydi! Yardımların için teşekkür ederim.”

“Rica ederim.” Gemma’yı yanağından öpmek için uzandı ama Colin’e baktıktan sonra birden hızlıca dudağından öptü. “Çikolatanın tadını hâlâ alabiliyorum,” dedi ve evin ön tarafına, arabasına doğru koşmaya başladı.

Gemma bir an kalakaldı. Colin’in çok yakınında durduğunun farkındaydı ama ona bakmadı. Aklına söyleyecek bir sürü şey geldi

ama hiçbirini söylemedi. Bunun yerine arkasını dönüp eve doğru yürümeye başladı.

Colin kendisinden yüz kilo kadar ağır vücuduyla önüne geçti ama Gemma yine de yüzüne bakmadı. "Gemma, seni sinirlendirecek ne yaptıysam özür dilerim."

"Sinirli değilim. Mutfaktakilere yardım etsem iyi olacak." Yanından geçmeye çalıştı ama Colin yine önünü kapadı.

"Bütün bunlar, yatağında uyuyakaldığım için değil mi? Rachel beni uyandırması için Lanny'yi gönderdi. Öylesine derin uyuyor-muşum ki beni uyandırmak için top atması gerektiğini düşünmüş."

Gemma söylediklerini başım kaldırmadan dinledi. "Peki. An-lıyorum. Yorgundun."

"Ve bana çok güzel bir kahvaltı hazırladın. Ev yemeği yemek çok iyi geldi."

Gemma cevap vermedi ve yanından geçmeye çalıştı. "Artık içeri girmem gerekiyor."

"Tabii," dedi Colin. "Seni meşgul etmek istemedim."

Gemma eve girdiğinde Tess ve Sara'nın camdan onları izlediğini fark etti.

Tess, sana söylemiştim, der gibi gülümsüyordu ama Sara, Gemma'nın yanına gelip koluna girdi. "Colin'e ne yapıyorsun bilmi-yorum ama çok hoşuma gidiyor. Hayatının baştan aşağıya sarsılması gerekiyor."

Gemma kişisel sorunlarını yeni tanıştığı biriyle tartışmak istemiyordu. Tris'in söylediklerine rağmen Bayan Frazier'm olanları öğrenip onu iştten kovmasından korkuyordu.

"Özür dilerim ama Frazier'ların oğullarından herhangi birine bir şey yapmak gibi bir niyetim yok. Joce buralarda mı?"

"Kesinlikle," dedi Sara, Gemma'nın kolundan çıkarak. "Yukarıda bebeklerinin yanında."

"Onu rahatsız etmeyeyim."

"Yardımlarını isteyeceğinden eminim."

Gemma yukarı çıktı. Jode dört direkli karyolada bir kucağında yaklaşık sekiz aylık bebeği ve bir elinde biberonla yatıyordu. Diğer bebek ise yanı başındaydı.

“Alabilir miyim?” diye sordu yataktaki bebeğe bakarak.

“Çok hoşuna gider,” dedi Jode. “O David, bu da Edilean.”

Gemma nazikçe erkek bebeği kaldırdı ve bebek Gemma’nın saçını aralayıp kolyesini ağzına sokmaya çalıştı.

Jode yatakta yanma oturması için işaret edince Gemma yatağa oturup bebeği kucağına oturttu. “Aşağısı çok mu üstüne geldi?”

“Ah evet,” dedi Gemma ve David’i gıdıklayıp güldürdü. “Tess denen şu kadın...”

“Ona alışmak biraz zaman ister ama Mike seni severse o da sevecektir.”

“Mike spor salonunun anahtarını verdi.”

“Vay be! Anahtarlardan birini alabilmek için ne yaptın?”

“Biraz boks.”

“Bu yeter zaten,” dedi Jode gülümseyerek. “Julian hakkında öğrendiklerimi bilmek istiyor musun?”

“Kesinlikle.”

“Shamus ve Prudence Frazier’ın torunuymuş, onlar da...”

“Yedi kurucudan biri.”

“Araştırma yapmışsın. Evet, bu kasabayı kuran grubun içinde lermiş. En büyük oğulları Ewan İngiltere’ye geri dönmüş, Rypton Kontu unvanını ve Lancaster evini geri almış.”

“Bir yerlerde soyadı değişikliği olmamış mıydı?”

“Julian’ı bulmakta bu yüzden zorlandım. Nedense Frazier’dan vazgeçmişler ve yeniden Lancaster soyadını kullanmaya başlamışlar. Öte yandan benim atalarım da İskoçya’da McTern olarak bilinirken Amerika’da Harcourt’u kullanmaya başlamışlar. Nedenini bilmiyorum.”

“İnsanlar birçok nedenden ötürü soyadlarını değiştirebilirler. Başka ne var?”

“Ewan Frazier, Julia McBride isimli bir kadınla evlenmiş ve Julian adında bir bebekleri olmuş. Ama kadın doğum sırasında ölmüş ve Ewan bir sonraki sene Rose Jones adında bir kadınla evlenmiş. Tarihlerle bakıldığında kadının evlendikleri zaman hamile olduğu anlaşılıyor. O da Clive isimli bebeği doğurmuş.”

“Winnie kim peki?”

“Bilmiyorum ama araştırmaya devam ediyorum.” Edilean biberondakileri bitirince Joce gazını çıkarmak için onu omzuna yatırdı. “Sen ve Colin arasında neler oluyor peki? Luke onunla konuşmadığını söyledi.”

Gemma yalan söylemek istemiyordu ama doğruyu söylemek de istemiyordu. “Dedikodumuz yapılmaya başlamıştı ve ben de yuva yıkan biri olarak etiketlenmek istemiyorum.”

“Kimin yuvasını yıkıyormuşsun?”

“Colin’in Jean ve kendisi için kurmayı düşündüğü yuvayı.”

“Luke’un eski evi,” dedi Jean. “Orayı satmayı hiç istemedi ama Colin peşinden ayrılmadı. Colin bir şeyi istediği zaman sonuna kadar peşinden gider ve hiç pes etmez.”

“Üniversitedeki danışmanım aynı şeyi Bayan Frazier için söylemişti.”

“Colin daha da kötüdür,” dedi Joce. “Çabucak tuvalete gidip gelsem bebeklere göz kulak olabilir misin?”

“Tabii. İstersen aşağı inip bir şeyler içebilir ve arkadaşlarıyla konuşabilirsin. Ben bebeklere bakarım. Bir saat boyunca göbeklerini mıncıklayıp onları güldürebilirim.”

Joce yataktan kalkarken güldü. “Bunu yapmayı nereden öğrendin?”

“Kız kardeşimin iki kızı var ve ben yanlarındayken kız kardeşim ve kocası ikinci halayına gidiyor. Sanırım şimdiye kadar altıncı balayına çıktılar.”

“Artık benim en iyi arkadaşımsın.”

“Bunu bugün söyleyen üçüncü kişisin.”

“Öyle mi?” diye sordu Joce. “Diğerleri kimdi?”

“Tarih için Sara, spor için Mike ve şimdi bebek bakıcılığı için sen.”

“Tess’i pas geçiyorsun,” dedi Joce gülümsemeden ama sonra ifadesi yumuşadı. “Tess’i tanıdığında onu seveceksin. Zor bir hayatı olmuş ve aramıza yeni katılanlara biraz kötü davranabiliyor.”

“Sanırım ben her zaman ‘aranıza yeni katılan’ kişi olacağım çünkü geçici bir işim var.”

“Dalga mı geçiyorsun? Luke, Colin ile Tris’in senin için Mike’ın berbat boks yarışlarından birini yapmaya hazır olduklarını söyledi.”

“Öyle bir şey yok,” dedi Gemma ama gururu okşanmıştı. “Tris ve ben arkadaşız. Ona şehvetli duygular beslemediğim için benden hoşlanıyor.”

“Şehvet beslemek mi? İlginç bir kelime seçimi. Bu şehvetli duyguları Colin’e mi saklıyorsun?”

“İşime saklıyorum... ve işime devam etmek istiyorum. Patronumun oğluyla takılmak planlarım arasında yok.”

“Kendini bilmene çok sevindim. Edilean’a ilk geldiğimde felaket bir haldeydim. Hayatımdaki en önemli insanı yakın zaman önce kaybetmiştim ve o da bana, sahip olduğunu bile bilmediğim bir ev bırakmıştı.”

Gemma yataktaki iki bebeğe baktı. “Yolunu bulmuş gibi görünüyorsun.”

“Evet ama yardım aldım.” Kapının önünde durdu. “Gemma bir sorun yaşarsan, ister kişisel ister işle ilgili, bana veya Sara’ya danışabilirsin. İster inan ister inanma ama Tess de iyi bir dinleyicidir.”

“Teşekkürler,” dedi Gemma. Bebeklerle yalnız kaldığında onları güldürmeye çalıştı ve başarılı da oldu.

“Aranıza katılabilir miyim?” diye sordu Colin kapının önünden.

Gemma ona bakmadan önce derin bir nefes aldı ve sonunda baktığında ikisinin çıplak olduğu anı hatırladı. Ama Colin’in hiçbir şey hatırlamadığı ortadaydı. Joce’un iki erkeğin de onunla ilgilen-

diğini söylemesi boştu. Biriyle yatmıştı ve yattığı kişi yaşananları unutmuştu. Bebeklere baktı.

Colin yatakta yanına oturdu. Küçük Edilean birden kollarını ona doğru açtı ve Colin onu kaldırdı. Gemma, Ellie'nin Colin için çocukların kavalcısı olduğunu söylediğini hatırladı.

"Beni daha ne kadar görmezden geleceksin?" diye sordu Colin.

"Birlikte o kadar çok göründük ki insanlar hakkımızda dedikodu yapmaya başladı. Bundan hiç hoşlanmadım ve bence buna bir son vermeliyiz."

"Edilean'daki insanlar her şey hakkında dedikodu yapar. Tris'le baş başa kahvaltı yapmanız, birbirinize yaslanmanız ve kulaktan kulağa konuşmanız bizim hakkımızda konuşulan her şeyi unutturdu."

"Tris olur ama sen olmazsın."

"Neden?.. Ah. Jean yüzünden mi?"

"Kesinlikle," deyip David'le oynamaya başladı. "Sen artık evli sayılırsın."

"Hayır, sayılmam."

Konuşma Gemma'nın istediği gibi ilerlemeyecekti. Ev ortamı ve hatta bebekler onu sakinleştiriyordu ama o sakinleşmek istemiyordu. Kaşlarını çatı. "Jean'in seni anlamadığını ve konuyu konuşmak üzere yemeğe çıkmamız gerektiğini söyleyeceğin nokta bu mu?"

Colin birkaç kez gözlerini kırptı. "Beni böyle mi görüyorsun?"

"Seni böyle veya başka bir şekilde görmüyorum," dedi. "Ama gün doğmadan önce evime gelmekten ve sonra çıplak halde dolaşmaktan vazgeçmeni istiyorum. Yedekte duracak birini istiyorsan başkasını bul."

Colin bu kelimeler karşısında şaşırılmıştı. "Ben..." Yataktan kalktı, bebek hâlâ kucağındaydı. "Beni affedin, Bayan Ranford. Küstahlık ettim. Ben..."

"Her şey yolunda mı?" diye sordu Luke kapının önünden.

Colin bebeği babasına teslim etti. "Her şey yolunda. Çok güzel. Daha iyi olamazdı. Aşağıda bira var mı?"

“Litrelerce,” dedi Luke, bir Gemma’ya bir Colin’e bakıyordu.

“Başlangıç için yeterli.” Luke’un yanından geçip merdivenlerden aşağı indi.

“Neydi bu böyle?”

Gemma o kadar sinirlenmişti ki çenesi acıyordu ama bunu belli etmek istemedi. “Kendimi iyi hissetmiyorum. Biri beni evime bırakabilir mi? Yani Frazier’larm evine?”

“Gemma,” dedi Luke usulca, “Colin’le aranızda ne var bilmiyorum ama bence gitmemelisin. Kal ve bir iki tane margarita içip rahatla. Ayrıca erkekler, kadınların yalnız başına evde oturup kendileri için ağladığını bilmeye bayılırlar.”

Gemma nefretle Luke’a baktı. “Doğru mu bu?”

“Ben böyle bir şey deneyimlemedim ama bir şarkıda duyduğuma göre doğrudur.”

Gemma gülümsemeden edemedi.

“Böylesi daha iyi,” dedi Luke. “Çocukları aşağı götürmeme yardım eder misin? Herkes onları görmek istiyor ve onlar da ilgi odağı olmayı çok seviyor.”

“Aslında çok isterim. Mike...”

“Seni dövmek istiyor,” dedi Luke.

“Deneyebilir. Ben çok hızlıyım, o ise yaşılanıyor. Kaç yaşında, kırk mı?”

Luke sırtıttı. “Lütfen bunu Mike’a söylediğine şahit olayım. Bunu duyarsam bir sonraki kitabımı sana ithaf ederim. Ve ona vurursan...” Sustu çünkü böyle bir görüntüye eşdeğer güzellikte bir şey düşünemedi.

“Tek yapmam gereken Mike’ın suratına baktığımda Colin Frazier’i hayal etmek.”

Luke’un gözleri kocaman açıldı. “Colin’i herkes sever,” dedi usulca.

“Şimdi sevmeyen biriyle tanıştın işte,” dedi Gemma sert bir ifadeyle.

Luke bir an durdu ama kendini toparladı. “Davie’yi al da gidelim.” Kapının önünde bekledi. “Tess’in seni korkutacağından çekiniyordum ama artık hiç endişe etmiyorum.”

Gemma bebeği kucakladı.

“Hazır mısın?”

“Silahımı kuşandım ve hazırım.”

Luke merdivenden inerken gülümseyerek onu takip etti.

12

Herkes Sara ile Mike'in yemek masasının etrafında toplanmıştı. Gemma masanın güzelliğiyle büyülenmişti. Sarı ve yeşillerle bezenmiş masadaki her şey Brunschwig & Fils, Scully & Scully ve ABC Carpet markalarını sergileyen şık bir dekor dergisinden fırlamış gibiydi.

Gemma uzun masanın bir tarafındaki sandalyeye otururken, "Çok güzel olmuş," dedi. Mike'in yanına oturduğunu düşünüyordu ama yan sandalyesini Colin kapdı.

"Bu şekilde bana bakman gerekmeyecek," dedi Colin sadece Gemma'nın duyabileceği kadar alçak sesle.

"Teşekkür ederim," dedi Sara, Gemma'nın iltifatına karşılık. Sara masanın bir ucunda, Mike da diğer ucunda oturuyordu. Ramsey, Tess, Luke ve Joce diğer sandalyelere oturdular ve yemek dolu kâseleri dolaştırmaya başladılar. Hepsi arkadaştı ve birbirlerini çok iyi tanıyorlardı, bu yüzden Gemma sadece yemeğini yiyip onları dinledi. Yemekler için Mike'a, evin dekorasyonu için de Sara'ya iltifat ettiler.

Gemma, Colin'in yanında oturduğunu gayet iyi biliyordu ve kâseyi ona uzatırken göz göze gelmekten kaçındı.

Ramsey hukuk firmasındaki bir kavgayla alakalı bir hikâye anlatırken Colin, "Senden nasıl özür dilerim ve adımı temize çıkarırım?" diye sordu.

“Ona dava açarsa ve Don da ondan şikâyetçi olursa bir kez daha davalık olacağını söyledim. Bu durumda da kazanan tek kişi ben olurum,” dedi Ramsey.

“Ve bu fikirden korkup mahkemeye başvurmadan işi tatlıya bağladılar,” dedi Tess ve herkes güldü.

Gemma, kahkahaların arasından sesinin duyulmayacağı bir şekilde, “Özür dilenecek bir şey yok,” dedi. “Bir daha randevulaşmamamızın daha iyi olacağını düşünüyorum.”

“Biz randevulaşmıyoruz. Biz...” Herkes susunca o da sustu. “Pardon, ne demiştiniz?”

Sara, “Hepimiz Dilek Taşı’nı merak ediyoruz. Başka bir şey öğrenebildin mi?” diye sordu Gemma’ya.

“Hayır, yeni bir şey yok.” Onlara Tamsen’in mektubundan bahsetti. “Mektupta hikâyeyi yazdığını ve ‘güvenli’ bir yere koyduğunu söylüyor ama bunun neresi olabileceğine dair bir fikrim yok.”

“Avukatıyla olamaz mı?” diye sordu Ramsey ve herkes homurdandı. “Hayır, dalga geçmiyorum. Edilean’da her zaman bir hukuk firması vardı, belki onlara bırakmıştır. Eski belgelerle dolu bir depo var. Bana kalırsa orada ne olduğunu kimse bilmiyordur.”

“Oraya nasıl...” dedi Gemma ama Tess sözünü kesti.

“Sen gidemezsin. Ofisteki kızlardan birini yollarım ve neler bulduğuna beraber bakarız.” Colin’e baktı. “Gerçekleşen bir dileğin oldu mu?”

“Şu anda bir şey dileyebilirim,” dedi. Öyle acınası bir şekilde konuşmuştu ki herkes kahkahalara boğuldu.

“Pekâlâ, Gemma söyle bakalım,” dedi Ramsey, “Colin ne yaptı da bu kadar sinirlendin?”

Gemma’nın yüzü kıpkırmızı oldu. “Ben, şey... Ben...”

“Kızı rahat bırakın,” dedi Luke. “Buraya yeni geldi ve hayatını herkese anlatmaya alışık değil.”

“Bu benim *asla* alışamayacağım bir şey,” dedi Mike içtenlikle ve herkes güldü.

“Konusu açılmışken,” dedi Gemma yüksek sesle, “tabloları bulan kişiden olayın tüm iç yüzünü öğrenmek ve gizli odayı görmek istiyorum.” Düşündüğü gibi herkes aynı anda konuşmaya başladı ve saniyeler sonra hiçbir anlam ifade etmeyen uzun ve karmaşık bir hikâye anlatmaya başladılar. Cinayetten hüküm giymiş Mitzi adında, bir kadından bahsediyorlardı.

“İyi kurtardın,” dedi Colin, Gemma’ya doğru eğilerek. “Sana ne yaptığımı anlatmak için bana beş dakikanı ayırabilir misin? Evinde çıplak bir halde kalmak aklımın ucundan bile geçmemiştir.”

Herkes bir anda sustu ve son cümleyi duydular.

Colin ayağa kalkarken açıklama yapmaya bile çalışmadı. “Bira isteyen var mı?” Odadan bira almak için çıktı ama iki bebeği de kucağına almış bir şekilde geri döndü. “Canları sıkılmıştı.”

“Colin bence sen baba olmaya hazırsın,” dedi Sara. “Annelerine karar verdin mi?”

Colin başını salladı. “Bugün kadınlarla aram iyi değil. Siz erkekler, kadınların size neden sinirlendiğini anlayabiliyor musunuz?”

“Anlayamıyorum,” dedi Mike.

“Hiçbir fikrim yok,” dedi Ramsey.

“Ben sadece özür diliyorum ve suçu üstleniyorum,” dedi Luke.

“Zavallılıklar,” dedi Joce. “Haydi, siz değeri bilinmeyenler olarak dışarı çıkıp keyfinize bakın da biz kadınlar ortalığı toparlama işini halledelim, olur mu?”

“Bana uyar,” dedi Ramsey ve bebeklerden birini Colin’den aldı. İki dakika sonra dört erkek ve iki bebek dışarı çıkmıştı.

Gemma ne olacağını biliyordu: Sorgu. Kadınların sorularıyla üzerine hücum etmesini beklerken nefesini tuttu. Sevecen, melek Colin’in birini kızdıracak ne yapmış olabileceğini öğrenmek istiyorlardı.

Ama Gemma’nın şansına üç kadın da hiç konuşmadı. Tess bile sessizdi. Hızlıca masayı toparlamaya başladılar ve bu süreçte bile birbirlerini uzun süredir tanıdıklarını belli ettiler. Gemma mutfağa

iki kâse götürdü ve Sara da ona streç film rulosunu uzattı. Gemma kapların üstünü kapadı ve Joce hepsini buzdolabına koydu.

Gemma kirli tabakları bulaşık makinesine yerleştirirken, “Senin dileğin ne?” diye sordu Sara.

“Dilek Taşı’ndan mı demek istiyorsun?” Aslında Tris’in hikâyesini duyduktan sonra bunu söylemekten neredeyse korkuyordu ama sonra bir Frazier olmadığını hatırladı. “İyi bir üniversitede güzel bir pozisyon dilerdim. Hayatım boyunca bunun için çalıştım.”

“Sara gerçek aşk dilemediğin için hayal kırıklığına uğradı. O tam bir romantiktir,” dedi Tess.

“Mike seni kıkboksla mı tavladı?” diye sordu Gemma.

Üç kadın, Sara ve Mike’in ilişkisiyle ilgili bir sır açığa çıkmış gibi birbirlerine baktılar.

“Özür dilerim. Patavatsızlık etmek istememiştim.”

“Onlara bakma sen,” dedi Sara. “Benimle alay ediyorlar. Erkeklerin yanma gidelim mi artık?”

“Tabii,” dedi Tess. “Bira kokusu bile neşemi yerine getiriyor.” Büyük karnını okşuyordu. “Gemma, Tris ve Colin dışında bir erkek arkadaşın var mı?”

“Senin, kocan dışında bir sevgilin var mı?” diye karşılık verdi Gemma.

Herkes güldü.

Kapıya doğru yürürlerken Joce, “Benimle tanıştığında da böyleydi,” diye fısıldadı. “Bu hali çok sürmez.”

“Aslında hoşuma gitmeye başladı,” dedi Gemma.

Colin onu kapının dışında bekliyordu ve yalnız kaldıklarında, “Ne yaptığımı söylersen sorunu çözebiliriz belki,” dedi.

Gemma gözlerinden her şeyi anlamasından korktuğu için göze gelmek istemedi. “Sana işimi tehlikeye sokacak hiçbir şey yapmak istemediğimi söyledim. Birbirimizden uzak durmamız en iyisi.”

“Jean yüzünden,” dedi Colin. “Hakkımızdaki gerçeği öğrenmek istiyorsan neden bana sormadın?”

“Cevap verir miydin ki?” diye sordu Gemma.

Colin ne cevap vereceğini düşünür gibi tereddüt etti. “Evet, verirdim.” Bir süre ne söyleyeceğini bilemeden Gemma’ya baktı.

Gemma ağacın gölgesinde oturan gruba doğru yürüdü ve Mike’ın yanındaki sandalyeye oturdu. Bir saat kadar büyük sandalyelerin üstünde oturup sohbet ettiler. Gemma rahatlayıp aralarında geçenleri Colin’e anlatacağından korktuğu için içki içmedi. Bebekler battaniyesinin üstündeydi ve herkes sırayla onlarla oynadı.

Gemma senelerdir tanıdıkları ve hatta beraber büyüdükleri insanlardan bahsetmelerini dinledi. Konuşmaları hoşuna gitmişti. Luke kitabının konusu için Mike’tan yardım istedi. Sara yakınlardaki eski bir ev hakkında Joce’a bir şeyler anlatıyordu ve Tess ile Rams –ona böyle sesleniyorlardı– Colin’e, Tris’in bahsettiği Bay Lang isimli adamdan bahsediyorlardı.

Birbirlerini çok iyi tanıyorlar, diye düşündü Gemma. Birbirlerini o kadar iyi tanıyorlardı ki rahatça bir konudan diğerine geçebiliyorlardı. İşte bu, diye düşündü. Ben de böyle bir şey istiyorum, böyle bir şeye ait olmak istiyorum. Herkesi tanıdığım ve herkesin birbirini önemseydiği böyle bir samimiyetin parçası olmak istiyorum.

Gemma’ya göre günün tek kötü yanı Colin’di. O ne zaman konuşsa Gemma uzaklara bakıyordu.

“Gemma,” dedi Sara, “seni dışlamış gibi olduk.”

“Hayır, benim hoşuma gidiyor. Tek başıma o kadar çok zaman geçiriyorum ki başka insanların konuşmalarını duymak iyi geldi.”

Mike ayağa kalktı. “Gemma, bir saniye içeri gelebilir misin?”

Gemma’nın içinden evin yanından geçip yola kadar koşmak ve hiç durmamak geçti. Colin’i görmezden gelmesi yüzünden “bir konuşmaya” mı maruz kalacaktı? Mike’ın peşinden eve girdi ve kapıyı arkasından kapadı. “Bak, Colin konusunda özür dilerim ama...”

“Seni buraya onun için çağırdığımı mı sanıyorsun?” diye sordu Mike ve eski, ahşap bir sandığın kapağını açtı. “Colin kendi sorunlarıyla

başına çıkabilir. Ayrıca bu yaptıklarını da hak etmiştir.” Bir çift boks eldiveni çıkardı. “Bildiğin bir şeyler yapmak hoşuna gider dedim.”

“Evet,” dedi ama sonra üzerindeki kot pantolona ve çiçekli gömleğe baktı. Üzerinde onlar varken hareket etmesi zor olacaktı.

“Bunu da düşündüm ve sana bir hoş geldin hediyesi aldık.” Mike ona kâğıt bir paket uzattı. “Sara bedenini tahmin etti.”

Paketin içinde şort ile tişörtten oluşan yeni bir antrenman takımı ve hatta spor sutyeniyle, paketin dibinde boks ringinde giyilecek türden spor ayakkabılar vardı.

“Bunları kabul edemem,” dedi Gemma. “Bu çok fazla.”

“Hiç önemli değil. Beni alt edebileceğini duydum.”

Gemma sırttı. “Luke’un çenesi düşükmüş.”

“Haydi git, giyin.”

Mutfaktan çıkıp hızla tuvalete gitti ve dar spor kıyafetlerini giydi. Kısa kıyafetlerle çalışmaya alışık değildi ama kendine bugün fazla hormon salgılayan ve dürtülerini kontrol edemeyen bir grup erkeğin arasında olmadığını hatırlattı.

Hazırlandığında Mike’ı aramak için evin içinde dolanmaya başladı ve onun dışarıda olduğunu gördü. Ellerinde yumruk yastıkları vardı ve Luke çıplak elleriyle isteksizce yastıkları yumrukluyordu.

Gemma kapıya yöneldiği sırada güneş ışığından yansıyan bir parıltı gördü. Bu bir bileklikti ve Jean’in kolundaydı. Gelmiş ve Colin’in yanına oturmuştu. Gemma’nın hatırladığından daha güzel görünüyordu, tabii böyle bir şey mümkünse. Tess kadar güzel değildi ama Jean yaşça daha büyüktü. Bu düşünceyle irkildi. Daha önce farkına varmamıştı ama Jean, Colin’den altı yedi yaş büyüktü. Yüzüne bir şeyler yaptırdıysa bu yaş aralığı artabilirdi.

Jean, Rams’in söylediği bir şeye gülüyordu ve uzanıp Colin’in bacağına hafifçe vurdu. “Keşke Tris olsaydı diye düşünüyordur,” diye mırıldandı Gemma ve sonra suçluluk hissi tüm vücudunu kapladı. Jean bu olaydaki masum taraftı. Gemma kapıyı açıp dışarı çıktı.

Dar kıyafetlerinin yarattığı görüntüyle herkes susunca mutlu oldu. Yıllar boyunca döktüğü tere sırf şu an için bile değerd! Gözlerini Mike'tan ayırmadan onun yanına gitti.

Mike yastıkları indirince Luke vurmayı kesti ve dönüp Gemma'yı baştan aşağı süzdü. "Boks vücudu bu şekle sokuyorsa derslere benim adım da yaz." İç çekti. "Yani..." Karısına döndü. "Demek istediğim..."

"Ne demek istediğini hepimiz biliyoruz," dedi Joce ve yanındaki sandalyeye oturdu. "Haydi bakalım Gemma, Mike'ı nasıl alt edeceksin görelim."

"Ben ağabeyime beş koyuyorum," dedi Tess.

"Ben Gemma'ya elli koyuyorum," dedi Luke.

Mike, Gemma'nın büyük eldivenleri giymesine yardımcı olurken gülümsedi. Birden antrenör ve öğrenci olmuşlardı ve aralarındaki bu güven bağı birbirlerine bir şeyler öğretme arzusuyla pekişti. Antrenör, boksörün aldığı ağır darbe yüzünden söylenmesine sempatiyle yaklaşmazdı ama boksör yere yığılırsa yanma koşan ilk kişi antrenörü olurdu.

"Bana yumruklarını göster," dedi Mike yumuşak bir sesle. "Formunu görmek istiyorum. Tekme atıyor musun?"

"Evet."

"Güzel. Yan yastığı da getirdim." Gemma'nın kulağına eğildi. "Colin'e neyi kaçırdığını göster... ve neyi hatırlamadığını."

Gemma irkilerek ona baktı.

"Ben dedektifim. Anlarım."

"Herkes biliyor mu?"

Mike eldivenleri bileğine göre ayarlıyordu. "Sanmıyorum. Kimse bana bir şey söylemedi. Hazır mısın?"

Gemma başını sallayınca Mike yastıkları kaldırdı ve ellerine geçirdi.

"İki sol yumruk, bir sağ kros, sol kroşe, eğil, sağ, sol, eğil, tekrar. Anladın mı?"

Gemma bir kez daha başını salladı ve yavaşça Mike'in eldivenlerini yumrukladı. Doğru yöntemi bulmuştu. İnsanlar kadınların alt bedeninin, erkeklerin üst bedeni kadar kuvvetli olabileceğini bilmiyordu. Normal bir kadın fit bir erkeği kol gücüyle yenemeyebilirdi ama işin sırrı yumruk atarken vücudun alt tarafından kuvvet almaktı. Gemma'nın bunu öğrenmesi için aylarca tekrar yapması gerekmişti. İpteki bir kukla gibi kolu ileriye doğru çıktığında kalçası ve bacağı da onu takip ediyordu. Yumruğu doğru atarsa bunu birçok kadının kas yoğunluğunun çok olduğu bacak bölgesinde hissedebiliyordu.

Gemma yavaş turu bitirirken, "Aferin," dedi Mike. Gemma bu iltifatı tekniği için söylediğini biliyordu.

Bir dövüşçünün bileklerine güç verebilmek için ayak parmaklarını döndürmesine gönderme yaparak, "Böceği ez," dedi.

Mike bir adım gerçi çekildi. "Benden hızlı olduğunu duydum," dedi yüksek sesle.

Gemma bunun doğru olmadığını görmüştü ama düşündüğü gibi davranmaya gayret gösterecekti. "Tabii ki öyleyim yaşlı adam," dedi onun kadar yüksek sesle.

Mike ona göz kırptı ve ellerini yeniden kaldırdı. "Luke. Zaman tut. Üç dakika."

Gemma üç dakika boyunca hiç durmadan yumruk atmanın zor olduğunu biliyordu. Haftalardır idman yapmamıştı ama başarmaya kararlıydı.

Mike yastıkları kaldırdı ve Luke bağırdı: "Başla!" Ardından üç dakikalık şimşek hızındaki vuruşlar başladı. Gemma gözlerini Mike'm yüzünden ayırmadı, yastıklar ise görüş açıсындаydı. Mike Gemma'nın tekniğinin rastgele yumruk savurmasına izin verecek kadar iyi olduğuna karar verdi. Kafasına doğru hareket yaptığında eğilmesi gerektiğini söylemeye ihtiyaç duymamıştı. Bazen sol elini, bazen sağ elini kaldırıyordu. Bazen de yüzüne doğru hamle yapıyordu. Gemma'nın olduğu yerde eğilip sol aparkatıyla kalkması

gerekiyordu. Kötü bir tekniğin işareti olan şekilde öne eğilirse Mike eldivenle çenesine dokunup onu düzeltiyordu.

Luke sürenin dolduğunu söylediğinde Gemma'nın yüzünden terler akıyordu. Eldiveniyle yüzünü sildi ama pek fayda etmedi.

Mike ağaca yashı duran büyük deri yastığı aldı ve "Colin?" dedi.

Gemma ilk kez diğerlerine baktı. Hepsi oturmuş, çeşitli yüz ifadeleriyle olanları izliyordu. Sara Gemma'nın yaralanacağından korkuyor gibi bakıyordu; Joce kaşlarını çatmıştı; Tess onaylarcasma gülümsüyordu. Jean'e gelince, yüzünde hiçbir ifade yoktu.

Erkeklerin hepsi sırtıyordu... Colin hariç. Yanlarına gidip büyük yastığı Mike'in vücuduna sardı.

"Yarası var," dedi Colin. "Bunun onun için iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

"Bence bu tam da ihtiyacı olan şey," dedi Mike.

Colin Gemma'ya baktı. "Bunu yapmak istemiyorsan..."

"Yapamayacağımı mı düşünüyorsun?" dedi agresif bir tavırla. "Oysa sen bile benim 'akıllı ve cesur' olduğumu söylemiştin."

Colin bir an şaşkınlıkla bakakaldı ve sonra her şeyi hatırladığı, yüzünden okundu. "Kahretsin!" dedi usulca. "Rüya değildi. O sendin."

"Başlamak istiyor musun?" diye sordu Mike.

"Gemma," dedi Colin. "Çok özür dilerim. Ben böyle bir şey yapmak..."

Mike aralarına girdi. Ellerinde yastıklar vardı ve tekmelerine karşı vücudunu da yastıklarla korumaya almıştı. "Üç dakika," dedi Luke'a. Mike ellerini kaldırırken Gemma ona birkaç yumruk attı ve Mike sola döndüğünde Gemma sağ ayağıyla bir tekme savurdu. Darbenin çıkardığı ses ağaçların arasında yankılandı ve herkes nefesini tuttu.

Colin geriye doğru bir adım attı, ağaca yaklaştı ama tam Mike'm arkasında kalıyordu ve Gemma onu görebiliyordu.

Rams, "Haydi Gemma, ona gününü göster," diye bağırdığında Gemma daha sık ve daha kuvvetli tekme atmaya başladı. Rams,

Mike'ı kastetmişti ama Gemma Colin'e vurduğunu hayal ediyordu. Onu nasıl *unuturdu*? Sanki hayatta değilmiş gibi. Ama o bir Frazier'dı ve zengindi, kendisi ise...

Delirmiş gibi yumruk atıyordu, gittikçe kuvvetlenen yumruklar. Luke sürenin bittiğini söylediğinde onu duymadı ve tekme atmaya, yumruk savurmaya devam etti.

Mike kollarını ona dolayıp ellerini tuttuğunda durdu.

"Yeter," dedi kulağına eğilip antrenörlerin kullandığı özel bir tonlamayla. Bu yarı diktatör yarı korucu melek tonlamasıydı.

Gemma kimsenin onu görememesi için başını Mike'm terli boynuna gömdü. "Kendimi küçük düşürdüm, değil mi?"

"Kesinlikle hayır. Kız kardeşim bile sana hayranlıkla bakıyor ve Sara seni evlat edinmek istiyor."

Gemma Luke'tan uzaklaşırken, "Öyle mi?" diye sordu.

Seyirciler beğeniyle alkışlayarak yaklaştılar.

"Çok iyiydin," dedi Joce.

Tess, "Mike bana bunu yapmayı öğretmeye çalışmıştı ama beceremedim," dedi.

"Haftaya spor salonunda görüşürüz öyleyse," dedi Luke Gemma'ya, sonra Rams'e dirsek attı. "Sen de gelirsen Gemma seninle de biraz dövüşebilir."

Rams içtenlikle, "Teşekkürler kalsın," dedi ve herkes güldü.

Övgüler Gemma'nın hoşuna gitmişti ama arkalara doğru baktığında Jean'in yerinden kalkmadan onları izlediğini gördü. Ayağa kalktığında ise ne söyleyeceğini veya ne yapacağını bilmiyor gibiydi. Colin ise hâlâ ağacın yanında duruyordu.

Sara, Mike'm spor çantasından temiz bir havlu çıkardı ve Gemma'ya verdi. "Kim karpuz ister?" diye sordu. "Luke, bana yardımcı olur musun?"

Bir dakika içinde herkes gitti ve Gemma'yla Colin yalnız kaldı. Gemma'nın eldivenleri hâlâ elindeydi ve onları tek başına çıkaramazdı. Mike'a baktı ama Mike da Sara'yla konuşuyordu.

Colin Gemma'nın elini tuttu ve bağcıkları açmaya başladı. "Özür dilerim," dedi yumuşak bir sesle. "Gerçekten ama gerçekten çok özür dilerim. Bana dava açmak istersen, bunu anlayışla karşılarım."

"Dava mı? Neden?" Siniri neredeyse geçmişti; kan ter içinde kalmıştı.

"Tecavüz," dedi ciddiyetle. "Seni kendime doğru çektiysem benden kurtulamamışsındır. Uyuyor ve rüya görüyor olsam bile bu bahane değil. Hukuken bu tecavüz."

Gemma başını salladı. "Beni zorlamadın. Tam tersine bunu yapan kişi bendim..."

"Öyle mi?" diye sordu Colin kaşlarını kaldırarak. "Öyleyse... O halde neden kızgınsın?"

"Çünkü *unuttun!*"

Colin gülecek gibi baktı ama cesaret edemedi. "Kısmen. Sen hep rüyalarım giriyordun. Belki biz..."

"Colin," dedi Jean yanma gelip koluna girerek. "Bence artık Gemma'yı rahat bırak da kurulansın." Gemma'ya baktı. "Çok etkiyiciydin ve şortla çok güzel görünüyorsun. Öyle değil mi Colin?"

"Evet, öyle." Sanki Gemma'yı şortsuz görmeye çalışıyor gibi baktı. "Jean," dedi. "Gemma'yla konuşmam gerekiyor. Özel."

"Tabii," dedi Jean geri çekilerek. "Sonra senin evinde buluşalım mı?"

"Olur," dedi Colin. Jean arabasına giderken Colin gözlerini Gemma'dan ayırmadı. Yalnız kaldıklarında, "Seninle konuşmak istiyorum," dedi.

"Duş alıp üzerimi değiştirmem gerekiyor, belki sonra..."

"Benden kaçmak için bir yol bulursun," dedi Colin. "Peki ya bana birkaç yumruk atmanı istesem?"

Gemma gülümsemedi. "Nereden kayıt oluyoruz?"

"Arka tarafta küçük bir kameriye var. Orada konuşabiliriz. Lütfen." Colin, Gemma'nın başının üstünden arkaya doğru baktı. Gemma Mike'a kısa sürede döneceklerini söylediğini biliyordu.

İç çekerek başını salladı.

Colin onu koyu mavi-yeşile boyanmış, küçük ve şirin bir kafesli yapıya doğru götürdü. Etraflarında uzun çalılar vardı. Sağ taraftaki büyük ağacın geniş dalları gökyüzünü kaplıyordu.

“Çok güzel,” dedi Gemma. “Sanki kötülüğün hiç uğrayamayacağı büyümlü bir orman gibi.”

“Pek sayılmaz,” dedi Colin kötücül bir sesle.

“Yani burada kötü bir şey mi oldu?”

Colin cevap vermedi ama ağacın altındaki yosunumsu çimlerin üstüne oturdu. Gemma da biraz ileriye oturdu. “Ben normalde...” dedi Colin. “Yani ben hiç...”

“Bak,” dedi Gemma, “bir önemi yoktu. Büyütülecek bir şey yok. Günümüz kadınları sürekli erkeklerle birlikte oluyorlar. Sen ilk tek gecelik ilişkinsin ve bu da beni üzdü. Hepsi bu. Konu böylece kapansın, olur mu?” Kalkmak için hareketlendi ama Colin kolundan yakaladı.

“İlişkimizin bitmesini istemiyorum,” dedi Colin.

“Jean,” dedi Gemma sadece.

“Hakkımda hoşnut olmadığın tek konu Jean mi?”

“Bu hileli bir soru mu?”

“Yani, bunun dışında benden hoşlanıyor musun? İyi taraflarımı görmedin. Acil durum telefonu aldığımda arabayı ne kadar hızlı kullandığıma şahit oldun. Bana yardım ettikten sonra vücuduna dikiş atıldı. Ve yatakta yaşananlardan sonra bunu bir kez daha yaşamak isteyeceğini hiç sanmıyorum.”

“Haklısın,” dedi Gemma. “Birinin sana ihtiyacı olduğunda acele etmemeni, sakın kalmanı tercih ederim. Ayrıca olayı seyredenlerden birinin küçük bir kesik almasındansa çocuğun ağaçta kalmasına izin vermeliydin.”

Colin sırtıyordu.

“Ve yatakta geçirdiğimiz iki buçuk dakikaya gelince...” dedi Gemma.

“Of! Canımı yakıyorsun.”

“Pekâlâ, üç dakika.”

Colin elini kalbinin üstüne koyarak inledi. “Beni yaraladın. Tekrar denemek istiyorum,” dedi. “Yani daha çok çaba sarf etmek diyelim.”

Gemma imasını duymazlıktan geldi. “Bir yabancı olarak ortaya çıkmamdan sonra sen bu durumda en masum kişi olan Jean’i terk etsen ve biz bir ilişkiye başlasak ne olur? İnsanların gözündeki konumum yerlerde olur. Hatta sürtük olduğumu düşünürler ve bu hiç hoşuma gitmez. Annenin, hayatta sahip olduğum en güzel işten beni kovmasından bahsetmiyorum bile.”

“Annem seni araştırma yapmayı sevdiğin için işe aldı. Bunun özel hayatınla hiçbir alakası yok.”

“Bir yabancı uğruna annenin uzun süredir tanıdığı ve sevdiği birini hayatından çıkarırsan annenin gerçekten neler hissettiğini öğrenebiliriz.” Gemma derin bir nefes aldı. “Ve sonrasında ayrılırsak? Birbirimizi çok iyi tanımadığımız için bu da mümkün. Evinde çalışmaya nasıl devam edebilirim?”

“Seni sinirlendirmemem gerektiğini iyi biliyorum. Yumrukların...” Gemma’nın bakışlarıyla sustu. “Tamam, ne demek istediğini anlıyorum. Sana doğruyu söyleyeceğim. Jean ve ben birlikte değiliz. Öyle gözüksüğünü biliyorum ama değiliz. Ama senin de söylediğin gibi ailem onu seviyor. Benim korumam altındaki kadınlarla birlikte olmayı istemediğim için Jean’le birlikte olduğumu düşünmeleri işime geliyor. Ayrıca...” Sırıttı. “Vakit geçirmek istediğim biri olmamıştı. Sence arkadaşlıktan öte bir şekilde görüşmeye başlayabilir miyiz?”

Gemma, Colin’in söylediklerini sindirmek için biraz bekledi. “Evet!” diye bağırarak istedi ama bağırmadı. Bu konuda aklını kullanmalıydı. “Sanırım... Önünde sonunda öyle olacak. Ama dünyanın –yani Edilean’ın ve ailenin– bizi bir çift olarak görmesine izin vermeden önce biraz birbirimizi tanımalıyız.” Ayağa kalktı ve Colin’e baktı. “Jean’le ilişkin gerçekten böyleyse –kimsenin bundan haberi yok gibi– önce insanlara ondan ayrıldığını söylemen daha iyi

olur sanki. Özellikle de ailene söylemelisin. Kızarlarsa..." Cümlesini nasıl bitireceğini bilemedi.

"Biliyorum," dedi Colin. "Herkes onu seviyor ve onlara, annemin evlilik ve çocuk konusundaki dileğini gerçekleştiremeyeceğimizi söylemeye korkuyorum. Ama söylenmesi gerekiyor. Sonra birbirimizi tanımaya başlarız. Arkadaş oluruz ve ben de ellerimi o muhteşem vücudundan uzak tutarım. Duymak istediklerin bunlar mıydı?"

"Eh, bu da bir başlangıç sayılır."

Gemma, Colin'in sözleri karşısında umutlanmıştı. Ama sonradan terk edilecek Teselli Eden Kız konumuna düşmek istememesine rağmen bir şansları olduğunu düşünmek çok güzeldi. Bu düşünce ve hayalle kalbi hızla atmaya başladı. Colin otururken onun ayakta olması Colin'in kucağına oturması için doğru bir açı yaratıyordu. Colin'in kollarını ona dolamasının ve ellerinin vücuduna dokunmasının ne demek olduğunu biliyordu.

"Bana böyle bakmayı kesmen gerekiyor," dedi Colin usulca, "yoksa konuşamayacağım."

Gemma oturdu ve manzaraya baktı.

"Biz Frazier'lar, kendimizi Edilean'm geri kalanından biraz uzak tutarız," dedi Colin. "Biz..."

"Neden?"

"Bilmiyorum ama hep böyleydi. Büyük babam Frazier'larm başkalarından farklı olduğunu ve hep öyle olacağını söylerdi."

"Bu şu an sen ve benim için ne anlam ifade ediyor? Yani sen ve ben var demiyorum tabii ama..." Ne dediğini bilmiyordu.

"Edilean'daki insanların beni tam anlamıyla tanımalarını hiç istemedim. Onlara biraz uzak durmam, benden rahatça yardım istemelerini sağlıyor bence."

"Bunu anlıyorum," dedi Gemma. "Bu yüzden mi Jean'le hâlâ birlikte olduğunuzu düşünmelerine izin veriyorsun?"

"Jean..." Omzunu silkti.

"Seni geri istiyor," dedi Gemma.

“Yeniden denemek istedi ama yapamadık. Geçen sonbaharda bir sürü düğün ve bebek olduğunu söylemişim sana...”

“Ve sen de bir ev aldın,” dedi, sonra durumu anlayınca alçak sesle konuşmaya başladı. “Ve Jean’ın orada yaşamayacağını bildiğin için evi ona göstermedin.”

“Aynen öyle,” dedi Colin. “Gemma.” Gemma dönüp ona bakana kadar bekledi. “O geceyi *hatırlıyorum*. Özellikle de kendimi gösteremediğimi *hatırlıyorum*. Daha iyisini yapabilirim.”

Gemma bakışlarını kaçırdı.

“Peki, benimle çıkacak mısın?”

Yeniden Colin’e döndü. “Çıkmak mı?”

“Akşam yemek yer sonra da film izleriz.”

“Veya at bineriz. Kupanı gördüm. Nasıl bir ata biniyorsun? Clydesdale’e mi?”

Colin gülmedi ama gözlerinin içi parladı. “Budweiser beni ve erkek kardeşlerimi atlarını eğitmek için kullanıyor. Bizi çekebilirlerse bira dolu arabaları da çekebiliyorlar.” Gemma’nın eline uzandı ama Gemma geri çekildi.

“Jean bunu nasıl karşılayacak?”

“Bunun olacağını biliyor zaten. Uzun zamandır birlikte olmadık. Bu yüzden...” Sustu. “Bir konuyu açıklığa kavuşturmak istiyorum.”

“Nedir o konu?”

“Beni sen ayartmadın.”

Gemma’nın yüzü kıpkırmızı oldu. “Yaşananların aksini *asla* iddia edemem. Sen uyuyordun ve ben üstüne atladım. Şansın yoktu. Belki sen *bana* dava açmalısın.”

Gemma Colin’in ona uzattığı büyük elini tuttu ama yüzüne bakmadı.

“Gemma,” dedi Colin usulca, “gördüğüm ilk andan beri senden hoşlanıyorum.” Soluklandı. “Seninle zaman geçirmek istiyorum, bolca zaman geçirmek ve aramızda bir şeyler olabilir mi görmek istiyorum. Kolay olmayacak ama sen istemedikçe sana dokunmayacağım.”

Gemma başını önüne eğdiği ve Colin yüzündeki ifadeyi göremediği için çok mutluydu. Ona dokunmamak kolay olmayacaktı. Elini çekti. “Jean işini halletmen gerekiyor. İnsanların sizi ayırdığımı söylemesini istemiyorum. Ve bir ejderhaya dönüşecekse, seninle birlikte olamam.”

Colin kahkaha attı. “Rachel’la konuşmuşsun. Jean ne zaman mutfağını dağıtsa ona Ejderha Kadın der. Jean’le birbirimizi uzun süredir tanıyoruz ve aramızda kalsın ama sanırım onun hayatında başka biri var.”

Gemma Colin’e ters ters baktı. “Sen de bu yüzden mi peşime düştün? Onu geri kazanmak için mi? Onu kıskandırmak için mi?”

“Jean’in başkasıyla birlikte olmasını kıskanmamam bir şey ifade etmiyor mu?” Gemma’ya gülümsedi. “Bir şeylere başlayıp anlaşıp anlaşılamayacağımızı görmek istiyor musun?”

“Düşüneceğim,” dedi, sonra gözlerinin içinden okunan mutluluğu görmemesi için kafasını çevirdi. “Bir şartla.”

“Neymiş o?”

“Kendini bana bu kadar kapatmaktan vazgeçeceksin! Seni tanımak, *gerçekten* kim olduğunu bilmek istiyorum. Frazier’ların kendi içlerinde yaşadıklarını duymaktan sıkıldım. Evlenmek üzere olduğunu düşünüyordum ve kimse bunun aksini düşünmüyor.”

Colin başını salladı. “Mantıklı bir istek. Her şey için özür dilerim. Uzun zamandır ilgilendiğim tek kadınsın ve yanlış yaptım.”

Duydukları Gemma’nın hoşuna gitti ama tedbiri elden bırakmadı. Ayağa kalktı. “Artık geri dönsek iyi olacak.”

Colin yerinden kıpırdamadı. “İdmanını izlemek beni yordu. Kalkmama yardım et.” Elini uzattı.

Gemma gülümseyerek onu tutup çekti ama Colin Gemma’yı kendine doğru çekti ve Gemma dizlerinin üzerine oturup Colin’le aynı seviyeye geldi.

Nefes bile alamadan Colin dudaklarını onun dudaklarına kenetledi. Yumuşak ve içten bir öpücüktü ama Gemma'nın onunla tanıştığı günden beri hissettiği tutkuyu da yansıtıyordu. Colin'in güçlü kolları Gemma'nın vücuduna sarıldı ve onu kendine doğru çekti. Gemma Colin'in kendi göğsüne bastıran güçlü göğüs kaslarını hissedebiliyordu.

Dudaklarının arasındaki dudaklarını açtı ve Colin'in dilini hissettiğinde inledi. Vücudu yumuşayıp esnerken güçsüzleşiyordu. İtaatkâr... Bana istediğini yap, diye düşünüyordu.

Colin birden onu kol mesafesinde uzaklaştırdı. "Yeterince gerçek mi?" diye sordu boğuk bir sesle. "Seni kitaplığın üst rafındaki bir kitaba uzanırken gördüğümünden beri istediğimi söylememi de ister misin?"

"Öyle mi?"

Gemma'yı yanağından öptü. "Zekânı seviyorum." Diğer yanağından öptü. "Vücudunu seviyorum." Burnunu öptü. "Gemma Ranford, şimdiye kadar hakkında sevmediğim hiçbir şey olmadı. Bana biraz zaman verirsen, sana 'hoşlanmaktan' daha fazlasını hissedebileceğimi düşünüyorum."

"Ben de," diye fısıldadı.

Colin onu yeniden itti. "Bu kadar mı? Başka bir şey söylemeyecek misin?"

"Hayatımda daha fazla konuşmaya yer vermek isteseydim seni istemezdim, değil mi?" dedi Gemma olabildiğince kibirli bir tavırla.

Colin kahkaha attı. "Şimdi gerçeği öğrendim işte. Seni cezbeden şey aklım değil, öyle değil mi?"

Gemma onun güçlü kollarını tuttu, ellerini pazılarından göğüs kaslarına kadar gezdirdi. "Akıllı birini isteseydim Kirk'ün peşine düşerdim."

Colin ayağa kalkarken kıkırdadı. "Haydi..."

“Katılıyorum. Sen Jean’le konuşana kadar bunu gizli tutalım. Ondan gerçekten hoşlanıyorum ve üzülmesini istemiyorum.”

“Jean güçlüdür ama ben onun icabına bakarım. Aslında sana, ‘Sara tatlıları servis etmiş mi diye bakalım,’ diyecektim. Çok güzel meyveli bir şeyler yapıyor.”

Gemma inledi. “Ben kalp işleriyle ilgili bir şeyler söylüyorum ve senin tek derdin miden.”

“Senin mideni de seviyorum,” dedi Colin. “İşler o noktaya geldiğinde eldivenleri benim için de takar mısın?”

“Tabii. Kapışabiliriz.”

“Ben üzerinde *sadece* eldivenler olur diye düşünmüştüm. Başka hiçbir şey olmadan.”

“Colin!” Birinin seslendiğini duydular. “Buralarda mısın?”

“Ramsey. Sanırım tatlılar hazır. Ayrı ayrı mı gitmek istersin, beraber mi?”

“Önce sen git,” dedi Gemma. “Ben de birkaç dakika içinde gelirim.” Colin’den uzaklaştı. “Kimseye hiçbir şey söyleme.”

“İstedğin buysa öyle yaparım,” dedi oradan ayrılırken ve Gemma Ramsey’yle konuşmaya başladıklarını duydu.

Hayatında olup bitenleri düşünmek için kendine biraz zaman ayırmak istemişti. Tris’in yeğeninin dileğinden ve dileğinin gerçekleştiğinden bahsetmesini unutamıyordu. Gemma’ya göre onun da dilekleri gerçekleşmeye başlamıştı. Çok istediği işi kapmıştı ve eski evraklara gömüldüğü her andan keyif alıyordu. Ve ilk gördüğü andan beri onu çok etkileyen adam ona çıkma teklif etmişti.

Tek problem eski kız arkadaşıydı. Gemma, Jean’in aralarındaki ilişkinin bitip bitmediği konusunda gerçekten ne hissettiğini bilmek istiyordu.

Peki ya ailesi, diye düşündü Gemma. Sevgili Jean’in artık ailenin bir parçası olmamasına nasıl tepki vereceklerdi?

Jude Deveraux

Gemma ellerini yüzüne kapadı. Bu işin iyiye gideceğini göremiyordu. Aklı varsa Colin'e kendisinden uzak durmasını söylemeliydi.

Ama bunu yapmayacağını biliyordu. Fedakâr olmak iyiydi ama bir erkekte istediği her şeye sahip bir adamı reddetmek gerçekten aptallık olurdu.

Eve doğru yürümeye başladı.

13

“Gemma,” dedi Sara ona çilekli tatlıyla dolu tabağı uzatırken, “Dilek Taşı’na iyi bir işe sahip olma konusunda direktmeye devam ediyormusun?”

Gemma’nın akli Colin ve kendisiyle ilgili konularla o kadar meşguldü ki Sara’nın ne söylediğini anlamadı. “Duş alıp üzerimi değiştirmem gerekiyor.”

“Bizim için yapacaksan yapma,” dedi Rams.

“Evet, şortu çıkarma,” dedi Luke.

Gemma Mike’a bakınca Mike omzunu silkti. Gemma tabağı alırken, “Neden olmasın?” dedi ve ağacın gölgesine oturdu. Colin ondan olabildiğince uzakta, sandalyede oturuyordu. Gemma ona bakmadı.

İlk konuşan Joce oldu. “Dilek Taşı’ndan bahsediyorduk ve onun gücünü hangi yönde kullanabileceğimizi düşünüyorduk. Luke ölümsüzlük istiyor.”

“Tanrım!” dedi Gemma. “*Büyük* şeyler dilemeyi gerçekten iyi biliyorsun.”

“Karım detaylardan bahsetmeyi unuttu,” dedi Luke. “Bütün yazarlar ölümsüzlük ister. Bu yüzden başka birinin düşüncelerimizi okuması konusunda bu kadar kibirliyiz. Ama torunlarımın kitaplarımı okumayı seveceğini düşünmek hoşuma gidiyor.”

“Seveceklerdir,” dedi Joce gülümseyerek.

“Eşlerin düşüncelerinin bu konuda geçerliliği yok,” dedi Rams.
“Peki ya sen Sara? Sen ne dilerdin?”

“Sahip olmadığım hiçbir şey yok. İstedğim eve, adama ve buna sahibim.” Karnını ovdu.

“Hah!” dedi Mike.

Herkes ona baktı.

“Ben üçüncü seçimiydim,” dedi ve herkes güldü.

“Nasıl bir espri kaçırıyorum?” dedi Gemma.

“Bir öğleden sonra evime gelip bebekleri beslememe ve altlarını değiştirmeme yardım edersen bütün hikâyeyi anlatırım,” dedi Joce.
“Ama Mike’ın onun üçüncü seçeneği olmadığını söyleyebilirim.”

“Benimle sıradan bir şekilde tanışsaydı, ilgilenmezdi,” dedi Mike.

Tess ona sert bir bakış attı. “Arada bir yanıma gelseydin seni Sara’yla tanıştırabilirdim.”

“Ben de eğer...”

“Mahkeme salonunda sessizlik!” dedi Rams yüksek sesle. “Daha sonra tartışabilirsiniz. Şimdi konuya dönelim. Sevgili kuzenim Sara, istediğin bir şey mutlaka olmalı.”

“Bütün sevdiklerimin sağlıklı ve güvende olması.”

“Bööö! Yuuh!” dedi Tess. “Sen Edilean’daki herkesi seviyorsun. Bu dileğin gerçekleşirse hastalığın ve kazanın olmadığı bir kasabada yaşarız.”

“Bana uyar,” dedi Sara.

“İstedğin bir şey var,” dedi Mike karısına dönüp. “Daha bir gün önce söyledin.”

Sara bir an şaşırdı ama sonra gülümsedi. “O bir şakaydı ve sakın uluorta söyleyeyim deme!”

“Şimdi bize söylemek zorundasınız,” dedi Luke.

“Ben söylemem.” Mike teslim olmuş gibi ellerini kaldırdı. “Onunla yaşamak zorundayım. İtiraf etmek isterse, bu kendi seçimi olur.”

Herkes Sara’ya döndü.

“Pekâlâ!” dedi bıkkınlıkla. “Dedim ki...” İç çekti. “Önemli bir şey değildi. Joke’un ikizlerini kıskanıyorum. Tess, bana bu konuda destek ol. Biri kız, biri erkek, iki bebek taşımak hoşuna gitmez miydi?”

“Kesinlikle gitmezdi!” dedi Tess. “Biriyle ancak başa çıkabilirim. Tanıdığım tek anne büyükannemizdi. Kimse ondan daha beter olamaz. Beni korkutan...” Sustu ve soğuk çayını yudumladı.

Mike uzanıp Tess’in elini tuttu. Gözleriyle onun yanında olduğunu belirtti.

“Özür dilerim Tess,” dedi Sara. “Seni üzmemi istememiştim.”

“Doğum yapmadan önce bebeklerimi sevip sevmeyeceğim konusunda endişeleniyordum,” dedi Joke.

“Şimdi onları on dakika bile yalnız bırakmıyor,” dedi Luke.

“Bu konu beni aşılıyor,” dedi Colin. “Sara bu çilekli şeyden kaldı mı?”

“Tabii, gidip getireyim.”

“Hayır, sen otur,” dedi Colin ve küçük masaya doğru ilerledi. “Senin dileğin ne Mike?”

“Çok basit,” dedi Mike. “Gerçekten kötü birini yakalamak istiyorum.”

“İkimiz de,” dedi Colin otururken.

“Kabalık ediyorsam kusura bakmayın ama,” dedi Joke Mike’a bakarak “bunu geçen sonbaharda yapmadın mı zaten?”

“Onu karım yaptı,” dedi Mike gururla Sara’ya bakıp gülümserken. “Ve yardım aldık. Ben kariyerimi havai fişeklerle noktalamak istiyorum.”

Sara, Gemma’ya baktı. “Kocam yakında Fort Lauderdale Polis Teşkilatı’ndan emekli olacak. Masa başında bir işe geçmek için söz verdi ve bu yüzden kafese kapatılmış bir canavar gibi.”

“Ben canavar mıyım?” diye sordu Mike Sara’ya bakarak.

“Bunu sonra tartışsınız,” dedi Rams. “Kimin dilek hakkı kaldı? Colin?”

“Senin dileğin neydi Rams?” diye sordu Colin.

“Tess bana evet dediğinde benim dileğim gerçekleşmiş oldu.”

“Ne hoş,” dedi Gemma.

“Bu bahane,” dedi Luke. “Ne oldu? İçindeki avukat gerçeği açığa çıkarmana izin vermiyor mu? Omurga da isteyebilirdin.”

“Sen de...” dedi Rams.

“Başlamayın yine!” dedi Joce. “Ben henüz *kendi* dileğimi söylemedim.”

Herkes Joce’a döndü. “Ben dileğimi gerçekten ihtiyacım olacağı güne saklıyorum.”

“Sanırım ben de öyle yapacağım,” dedi Rams.

“Gerçek Aşk!” dedi Sara. “İçimizden biri Gerçek Aşk diliyor olmalı.”

Herkes bir Gemma’ya bir de Colin’e baktı. Aralarındaki bekârlar onlardı.

“Colin bir Frazier,” dedi Gemma, “bu yüzden bunu ciddiye almalı.”

“Bu dilek işine inanıyorsun, değil mi?” diye sordu Joce şaşkınlıkla.

Gemma Tris’in ona güvenerek anlattıklarından bahsedemezdi. “Önce biraz daha araştırma yapmak istiyorum, sonra...”

“Ben Sara’ya katılıyorum,” dedi Colin ayağa kalkarak. “Neden Gerçek Aşk istemeyelim ki? Yeni bir ev aldım, içini doldurmam gerekmez mi?” Limonata dolu bardağını kaldırdı ve herkes ona eşlik etti. “Dilerim ki seneye bugünü tekrarlarız ve Gerçek Aşkım da yanımda olur.”

“Hamile olarak,” diye ekledi Sara.

“Doğru,” dedi Colin. “Ve Sara’nım iki bebeği olur –Mike çalışmalara başlasan iyi edersin– ve Tess dünyadaki en iyi anne olur, Mike en kötü adamı yakalamış olur. Kimi unuttum?”

“Luke!” dedi Gemma. “Yazar.”

“Ve Joce’la beni,” dedi Rams.

Colin bardağını havada tutmaya devam etti. "Luke'un kitapları sonsuza kadar hatırlanır ve Rams ile Joce uğruna dilek dileyecek bir şey bulur." Bardağı ağzına doğru götürdü.

"Peki ya Gemma?" diye sordu Mike.

"Dünya üzerinde unutacağım son kişi Gemma'dır," dedi Colin ona bakarken. "Hayatında arzuladığın her şeye sahip olmanı diliyorum."

Herkes Gemma'ya döndü ve Gemma'nın yüzü kızardı.

"Kabul olmuş dileklere," dedi Rams ve hepsi içeceklerini içtiler.

Nell, Miami'de babasının hastanedeki yatağının yanında oturuyordu ve oyuncak ayısını kaldırdı. "Gördün mü baba? Sana söylemiştim."

"Bana ne demiştin hayatım?"

"Landy'nin kolyesinin parladığını."

"Parlıyor gerçekten." Adam oyuncak ayıyı aldı ve kolyesine bir süre baktı. Kolye altından bir kafesin içinde duran küçük, parlak bir taştan ibaretti ve çok güzeldi. Değerli bir şeye benziyordu. "Bunu nereden buldun?"

Nell'in annesi Addy yatağın öbür tarafından, "Kilisenin yardım satışından aldığım mücevher kutusunun içindeydi," dedi.

"Oraya nasıl gelmiş acaba?" diye sordu adam.

"Bilmiyorum," dedi Addy. "Neden soruyorsun?"

"Bir nedeni yok," dedi. "Çöp gibi durmuyor, belki de birileri bunu arıyordur."

Nell oyuncak ayısını babasından aldı. Dedikleri hoşuna gitmemişti. Babanın söylediği kuralların çiğnenmeyeceğini neredeyse unutuyordu.

"Sanmıyorum," dedi Addy. "Kolye birinin balık tutarken kullandığı iki düz kurşun parçasının arasındaydı. Nell'le onu açmak için senin tezgâhını ve iki tornavidam kullanmak zorunda kaldık."

Adam güldü. "Annesine bak, kızını al."

Nell oyuncak ayısına ve kolyesine sıkıca sarıldı. “Ben onu seviyorum.”

“Pekâlâ,” dedi adam, “sende kalsın.” Karısına baktı. “Ama sonra...” Cümlenin devamını getirmedi. Karısı ne demek istediğini anladı. Edilean’a döndüklerinde kolyenin nereden geldiğini araştıracaktı.

Colin, Merlin'in iftliği'nden ve arkadaşlarının yanından gönülsüzce ayrıldı. Gemma'yı eve bırakmak istemişti ama Gemma teklifini geri çevirdi. Gemma'nın ne demek istediğini biliyordu; Gemma'yla baş başa kalabilmesi için Jean'le arasındakileri halletmesi gerekiyordu.

Onun haklı olduğunu biliyordu ama bu durum Jean'le yüzleşme korkusunu dindirmemişti. Arabasını şerif ofisinin arka tarafına park etti ve arabadan inmek için hamle yaptı ama olduğu yerde oturmaya devam edip evinin penceresine bakmaya başladı. Gemma hayatıyla ilgili gerçekleri bilmek istediğini söylemişti ama Colin bunları anlatmak istemiyordu. Yıllar boyunca yanlış bir yolda ilerlemiş ve olmadığı biri gibi davranmaya çalışmıştı. Hayatı boyunca, takıntısı haline gelen insanlara yardım etme isteği kimi zaman neredeyse kendini unutmalarına neden olmuştu.

Ailesine, beraber büyüdüğü insanlara, memleketine ve bir zamanlar tüm kalbiyle sevdiği kadına karşı sorumlulukları onu ezip geçmiş gibiydi. Bir gelecek paylaşacağını düşündüğü kadına bunları söylemek istemezdi.

Nefret ettiği dairenin penceresine bakarken olacakları hayal etti. Jean olayları büyötmeyi çok severdi –mahkemede başarılı olmasının sebebi de buydu– ve Colin, Jean'in bu bölümde üzerine düşen rolü nasıl oynayacağını bilmiyordu. Colin'in sonunda onu sakinleştirmeye

çalışmasına neden olacak gözyaşları mı olacaktı? Yoksa Colin'in ona ihanet ettiğini ifade eden öfkeli bir tavır ve bağrışmalar mı olacaktı?

Colin gençken Jean'in bu sahnelerine ihtiyaç duyardı. Jean'le gırtlak patlatırcasına yapılan –Jean'in de elinden geleni yaptığı– bir kavga hayatının gidişatına duyduğu öfkeyi biraz olsun yatıştırmaya yardımcı oluyordu.

Kavga ettikleri –ve sonrasında barışmak için seviştikleri– bir geceden sonra babasının araba şirketinde çalışmaya yaklaşık altı hafta daha katlanabilmişti. Üzerindeki baskı onu patlatma noktasına geldiğinde, kavga başlatmak için Jean'in damarına nasıl basacağını çok iyi biliyordu.

Ama hepsi geçmişte kaldı, diye düşündü ve arabasının koltuğunda arkasına yaslandı. Jean D.C.'deki işi kabul ettiğinde Colin için her şey bitmişti.

Gözlerini kapayarak Jean'le geçirdikleri ilk günleri hatırlamaya çalıştı.

Colin Virginia Üniversitesi'nde son sınıftayken babası araba firmasında çalışması için ona yalvarıyordu.

"İstedğin her şeyi veririm," demişti. "Sözleşmeyi hazırlamak için bir avukatım hazırda bekliyor. Yüzde elli veya yüzde seksen, ne istersen alacaksın. Emekli olup her şeyi sana ve kardeşlerine devretmemi istersen bunu da yaparım."

Colin'in istediği tek şey Edilean Şerifi olmaktı. Kasabanın bir şerifinin olmamasının onun için hiçbir önemi yoktu.

Babası bir defasında aklını başına getirmeye, en büyük oğlunu da kendi gibi düşünmeye zorlarken, "Maaşlı bir iş bulmalısın, iyi para kazanabileceğin bir iş. Bu gurur meselesidir," demişti.

Son cümleyi söylemesinin sebebi oğlunun paraya ihtiyacının olmamasıydı. Colin on altı yaşındayken babası firmanın sattığı arabaların listesini tutan yazılımdan şikâyet ediyordu. Peregrine Frazier konuyu detaylı bir şekilde araştırmış ve bu programın tek bir firmanın yüz kadar aracında kullanılması için tasarlandığını

söylemişti. “Ben daha fazla araç tanımlayınca sistem bozuldu herhalde,” demişti alay edercesine.

O zamanlar Colin lise son sınıftaydı ve okulda bilgisayar dersi vardı. Ertesi sabah bilgisayar öğretmenine durumu anlatmış ve birlikte bir program yazmışlardı.

Colin mezun olduğu gün bu programı babasına sunmuştu.

“Benim *sana* hediye vermem gerekiyordu oğlum,” demişti babası dört CD’ye şaşkınlıkla bakarak. “Müzik CD’si mi bunlar?”

“Bilgisayara tak, görürsün,” demişti Colin.

Bay Frazier yazılımın neler yapabildiğini görünce tescilletmiş, yazılım mühendisi birkaç çocuğa tonla para verip hatalarını düzelttirmiş ve sonra pazara sunmuştu. Kazanılan her kuruş Colin ve öğretmeni arasında bölüştürüldü. Gelen para ömürleri boyunca bir daha çalışmalarına gerek duymadan yaşamalarına yeterdi.

Colin üniversiteden mezun olduğunda araba satmak istemiyordu ama babasının yalvarmasından da nefret ediyordu. Daha da kötüsü, ona hayır demeye dayanamıyordu. Ayrıca atalarının o zamana kadar tekerlekli şeylerle ilgili işlerle uğraşmasının ağırlığı da vardı. Bu işi yapmamak Frazier soyunu yüzüstü bırakmaktı. Colin bu yüzden denemeyi kabul etmişti. Richmond’daki mağazaya gidip satışta elinden gelenin en iyisini yapmıştı.

Ama yaptığı işten nefret ediyordu. Satış yapmaktan hoşlanmıyordu ve bu işte çok ama çok kötüydü. Satışları o kadar düşüktü ki diğer çalışanlar onunla alay ediyordu.

Her şeyi değiştiren kişi Jean’di.

Colin üniversiteden mezun olalı sadece birkaç hafta olmuştu, yirmi bir yaşındaydı ve babasının yanında çalışıyordu. Jean araba almak için mağazaya gelmişti ve o kadar güzeldi ki Colin gözlerini ondan alamamıştı. Satışı da kardeşi yapmıştı.

Colin onu bir daha göremeyeceğini düşünürken Jean arayıp onu bir yerlere davet etmişti. O buluşma yatakta sonlanmış ve iki ay sonra Jean’in evinde beraber yaşamaya başlamışlardı.

Colin'in babası gibi Jean de ona araba işinde kalması konusunda akıl veriyordu ve birliktelikleri dört sene boyunca devam etti. Colin Jean'in mum ışıklı yemekler ve gece gezmeleriyle dolu hayatına dahil oldu. Jean'in davaları onu çok etkiliyordu ve bazen tüm gece uyumadan davalar üzerinde çalışıyorlardı. Colin çok sevdiği yasaların dünyasında gerçekten çalışmaya ilk kez bu kadar yaklaşmıştı. Jean'in dünyası bir anda onun dünyası oluvermişti ama bunun bir sakıncası yoktu. Jean'e kendini bu denli adanması kendi işindeki mutsuzluğunu görmezden gelmesine neden oluyordu. Ayrıca çok genç ve deneyimsizdi, Jean hakkındaki her şey başını döndürüyordu.

Üniversitedeyken kendini kriminolojiyle yakından uzaktan bir ilgisi olan derslere ve spora adanmış için başka bir şey yapmaya vakti kalmamıştı. Kız arkadaşları olmuştu ama hiçbirine ilgisi uzun sürmemişti. O farklı bir kadın, ne giyeceğinden çok hayatla ilgilenen bir kadın istiyordu.

Ondan altı yaş büyük Jean'in avukat olması ve çok yer gezip görmüş olması Colin'in bu isteğini karşılamıştı. Onunla geçirdiği yıllar çok güzeldi.

Colin bunun farkına varmamıştı ama bir gün sık sık dışarıya çıkmayacaklarını, hafta sonu Napa'ya uçmayacaklarını ve gürültülü patırtılı kavgalarına bir son vereceklerini tahmin ediyordu. İlişkilerinin ciddileşeceğini ve o gün Edilean'a taşınacaklarını düşünüyordu. Şehir manzaralı bir teras yerine büyük bahçeli gerçek bir evde yaşayacaklardı. Çocukları olacak ve onlarla kilise ayinlerine katılacaklardı.

Her şey Jean'in bir gece eve gelip heyecanla, başkent Washington'daki bir iş teklifinden bahsetmesiyle değişmişti.

"Tabii ki henüz kabul etmedim," demişti Jean.

Colin gülümsemişti. Böylesine büyük bir karar vermeden önce ona danışmak istediği açıktı. Ama Jean bunu söylememişti. Ashında tek bir soru bile sormamıştı.

"Briggs'ten de o kadar maaş alabilecek miyim öğrenmeliyim. Onları birbirine kırdıracağım. Benim için bir açık artırma yapmala-

rını sağlayacağım ve en yüksek maaşı veren kazanacak. Of! Annemi arayıp olanları anlatmalıyım. Heyecandan aklını kaçıracak.” Jean koltuktan kalkarken bacaklarını sallamış ve elinde şarap kadehiyle annesini aramaya gitmişti.

Colin sessizce orada oturmuştu; sanki tüm hayatı bir anda cam kadar berraklaşmıştı. Nefret ettiği bir işte çalışıyordu, istemediği bir yerde yaşıyordu... hepsi başkalarını memnun etmek içindi.

Jean'ın ona danışmadan işi kabul etmeyi düşündüğünü biliyordu çünkü Colin'in de onunla geleceğinden emindi. Dolayısıyla ona sormasına gerek yoktu.

Neden soracaktı ki, diye düşündü Colin. Her yere gidebilirdi. Babasının başkentte bir galeri almasını sağlayacak bir şeyden çok hoşlanacağını biliyordu. Colin İtalya'ya gitmek isterse babası büyük ihtimalle orada bir mağaza satın alırdı.

Jean odaya döndüğünde Colin'in hiçbir şey söylemediğinin farkında değildi ve eskisinden daha sevinçliydi. Eve Çin yemeği söylediler ve Jean yemek boyunca konuşmaya devam etti. Ancak yemek bittiğinde kendine geldi.

“Çok sessizsin. Bu mükemmel haber karşısında söyleyecek bir şeyin yok mu?”

“Ben Edilean'a geri dönüyorum.”

“Bu çok iyi bir fikir. Ailen böyle bir terfi aldığım için çok sevinecek. Üç sene içinde ortaklık alırım.”

Jean hemen *kendi* planları ve *kendi* hayatı hakkında konuşmaya başlamıştı.

Colin yemek masasını toparlarken Jean telefonuna sarılmış ve iyi haberi vermek üzere arkadaşlarını aramaya başlamıştı. Colin işini bitirdiğinde yatak odasına gidip dolaptan bavulunu çıkarmıştı.

Jean bir saatten uzun süre yatak odasına girmemişti ve Colin o zamana kadar bavulunu hazırlamıştı.

“Telefonunu kullanabilir miyim?” diye sormuştu Jean. “Benimkinin pili bitti ve prize takılıyken konuşamayacak kadar heyecanlıyım. Ne yapıyorsun sen?”

“Sana söyledim. Eve gidiyorum.”

“Tamam. Hafta sonu görüşürüz. Telefonuna ihtiyacın olacak, değil mi?”

“Evet, olacak,” demişti Colin iki bavulunu almış ve kapıdan çıkıp gitmişti.

Jean işi kabul ettiğini, iki haftaya kadar başkente taşınacağını müjdeleyen mükemmel haberle kasabaya geldiğinde Colin çoktan kasabada bir ofis tutmuştu. Babasıyla da yüzleşmişti.

Babasının, Richmond’a dönmesi gerektiğini belirten her fikrini nazikçe dinlemişti.

“Sana *ihtiyacımız* var!” diye yalvarmıştı babası.

Colin ne kendini kaybedecek seviyeye gelmiş ne de pes etmişti. Sonunda kararını vermişti ve bu karardan dönmeyecekti. Babasına, “Senin bana ihtiyacın yok ama Edilean’daki insanların var,” demişti.

Jean Edilean’a geldiğinde sinirliydi. Colin’in tuttuğu ofise gelmiş ve hemen ona saldırmaya başlamıştı. “Ne halt ettiğini sanıyorsun sen?” diye bağırıyordu. “İki hafta boyunca yalnızdım ve taşınmamız için bütün ayarlamaları tek başıma yaptım. Kahretsin! Nasıl bu kadar bencil olabiliyorsun?”

Jean etrafına bakınmıştı. Bina elli sene önce yapıldığından beri çok el değiştirmişti. En son sandviç ve içecek satan bir yere ev sahipliği yapmıştı. Colin içerideki her şeyi bir huzurevine bağışlamış ve açık artırmadan birkaç eski masa, sandalye ve dolap almıştı. Odaları henüz boyamamıştı.

“Burası da ne böyle?” diye sormuştu Jean. “Çok iğrenç bir yer. Ve çok pis.”

“Gidip kova ve süpürge alsam beraber temizler miyiz?”

“Şu an senin tuhaf esprî anlayışına ayıracak zamanım yok. Bavulunu hazırladın mı?”

İki hafta boyunca birbirlerini görmemiş, hatta telefonda bile konuşmamışlardı ve Jean, Colin'in yeni işi için taşınmak üzere hazırlık yaptığını düşünmüşe benziyordu.

Colin kıpırdamayınca Jean masanın karşısındaki eski ahşap sandalyeye oturdu. "Bu sefer ne oldu?" diye sordu, onun yaptığı şeylere katlanmaya çalışan biri gibi konuşarak.

Artık nefret ettiği bir işi olmayan Colin, onun hakkında ve genel olarak hayat hakkında hislerinin bu denli değişmesini tuhaf buluyordu. Sadece iki haftada babasına çalıştığı yıllarda yapamadığı, daha çok ruhunu doyuran işlere imza atmıştı.

Daha önce Jean'in duymadığı kadar sakin bir ses tonuyla, "Burası benim ofisim," dedi.

"Anlamıyorum. Başkente doğru yola çıkmak üzereyken nasıl kendine ait bir ofis açarsın? Buraya hafta sonlarında mı gelmeyi düşünüyorsun?"

Jean'in, Colin'in ondan ayrıldığını anlaması için üç saat boyunca konuştular ve karşılıklı gözyaşı döktüler.

Sonunda Jean öfkesine tutundu. Birçok kişiyi terk etmişti ama bugüne kadar Jean'e hayır diyen olmamıştı. Ama ne gözyaşları ne de öfkesi Colin'i fikrinden döndürememişti. Jean yeni işi reddedip eski işine devam edeceğini söylediğinde bile Colin pes etmemişti.

İkisi de Jean'in Edilean'a taşınabileceğini düşünmüyordu.

Colin'in düşündüğünden daha büyük bir düşmanlıkla ayrıldılar ve Colin'in onu unutması biraz zamanını aldı. Onu çok özlüyordu ve bazen olanları anlatmak için onu aramaya kalkışacak noktaya geliyordu.

Kendini işe vermek için elinden geleni yapmıştı. Bölge şerifi Tom Wilderson'a gidip onunla konuşmuştu. Edilean'da bir şerif olmadığı için adamın elinden gelen tek şey Colin'i yardımcısı olarak göstermek ve Edilean'da bir ofise yerleştirmekti.

"Ama vilayet bunu karşılayamaz..." demişti Tom.

“Her şeyi ben öderim,” diye araya girmişti Colin. “Bütün giderleri karşılarım.”

Tom’un şaşkınlığı geçince Colin’in teklifini kabul etmişti çünkü bu genç adamı seviyordu. Ama Colin’in ailesinin zengin olduğunu biliyor ve bu yüzden birkaç ay içinde istifa edeceğini düşünüyordu. Kim havuz kenarında oturmak varken kasaba işleriyle uğraşmak isterdi ki?

Colin istifa etmedi ve yıllar içinde Tom, Colin’in zekâsının ve sakin tavırlarının eşsizliğinin farkına vardı. Colin ilk yılında gerçekleşen bir olayın üstesinden başarıyla geldi. Edilean’ın etrafındaki yabancı alanda balık tutan iki kardeş kavgaya tutuştuklarında biri diğerini vurmuştu. Hayatta kalan kardeş olayın şoku ve üzüntüsüyle yakınlarda piknik yapan bir aileyi vurmakla tehdit etmişti. Colin adamla konuşup onu vazgeçirmişti.

Colin’in kariyeri ne kadar iyiye gitse de kişisel hayatı geriliyordu.

Ayrıldıklarından bu yana dört sene geçmiş ve Jean’le birbirlerini hiç görmemişlerdi. Birkaç kadınla çıkmış –hepsi de Edilean’ın dışındandı– ama bu ilişkilerin hiçbirini yürümemişti. Kadınlardan biri Edilean’ın yardımcı şerifi olmasından hoşlanmamıştı. Colin bu durumun, kadının saygınlık takıntısıyla alakası olduğunu ve aslında doktor veya avukat birini istediğini anlamıştı. Onu asıl korkutan ise dört kez görüşmelerine rağmen kadının evleneceklerini düşünmesi olmuştu.

Diğer kadın ise annesinin neredeyse işe alacağı Isla kadar korkunç biriydi. Frazier’ların evini gördüğünde büyülenmişti. Oraya duyduğu açlık başını döndürüyordu. Colin ertesi gün ondan ayrılmıştı.

Yıllar süren başarısız ilişkilerin üstüne Jean hayatına geri döndü.

Bir sene önce Colin vilayet mahkemesinde eski evrakları karıştırırken başını kaldırdığında karşısında Jean’i gördü. Onun ne kadar güzel olduğunu ve nasıl görüldüğünü unutmuştu. Colin onunla yaşadığı için dış görünüşüne ne kadar zaman ayırdığını biliyordu ama onu yeniden gördüğü anda hepsini unutmuştu.

Dakikalar sonra beraber öğle yemeği yiyorlardı ve Jean ona Richmond'daki eski hukuk firmasına geri döndüğünü söylemişti. "Büyük balık olmaya karar verdim," dedi. "Başkentte benim gibi çok insan var."

Bir saat sonra otel odasındaydılar.

Colin'in ilk izlenimi Jean'in değiştiği yönündeydi. Daha sakin ve en tepeye giden yolda insanları yenme duygusundan yoksun gibiydi.

"Hayattaki en önemli şeyi artık anladım," demişti Jean şarabından bir yudum alırken. "Ve sen! Sonunda büyümüşsün."

Jean iltifat ederken küçük görme konusunda yetenekliydi.

"Geçtiğimiz yıllarda çok şey yaşadım," demişti Colin.

"Umarım senden ayrıldığımda acı çekmene sebep olmamışımdır."

Colin söylediğini düzeltmemişi. Jean'in egosu açısından böyle düşünmesi gerekiyorsa, böyle düşünmeliydi.

Colin nasıl olduğunu hâlâ bilmiyordu ama birkaç hafta içinde yeniden görüşmeye başlamışlardı. Jean, kendinden ödün vermeye ve birlikte bir hayat kurmaya hazır olduğunu belli etmek için elinden geleni yapıyordu. "Seni çok özledim," demişti. "Kimseyi bu kadar özleyebileceğimi düşünmezdim."

Birkaç kez daha yattılar ama hiçbir şey eskisi gibi değildi. Colin artık eskiden olduğu gibi mutsuz bir adam değildi. Ve artık Jean'den, işinden veya güzelliğinden eskisi kadar etkilenmiyordu.

Jean, Colin'in büyüdüğünü söylerken haklıydı.

Colin ondan tamamen ayrılması gerektiğini biliyordu ama bunu yapamamıştı. Jean bir şeylerin peşinde olmadığı zaman komik ve eğlenceliydi. Müşterileri ona tiyatro ve konser biletleri veriyor, bunlar da Colin'in çok hoşuna gidiyordu. Ve ailesi Jean'e bayılıyordu. Jean, Lanny'yle cinsellik konularında şakalaşıyor, Bayan Frazier'la alışverişe çıkıyordu. İki kadın misafir evini yeniden dekore etmişti. Shamus için sanat kitapları alıyor, Bay Frazier için otomobil tarihi üzerine yazılmış baskısı tükenmiş kitapları buluyordu.

Colin, ailesini bütün bunlardan mahrum bırakmak istememişti ve gereğinden uzun bir süre yalnız kalmıştı. Ayrıca hayatında kimse yoktu.

Kendi iyiliği için Jean'le sevişmemeye başladı. Jean istekliydi ama Colin onu sevmediğinin farkındaydı ve bu yüzden ilişkileri hakkında yanlış bir fikre kapılmasını da istemiyordu.

Üç ay önce Tom, Jean'i Richmond'da bir erkekle gördüğünü ve onu erkek kardeşi olarak tanıttığını söylemişti. "Elliot adında yakışıklı bir genç adam."

"Ondan on yaş kadar küçük mü?" diye sormuştu Colin.

"Evet, onunla tanıştın o halde?"

Colin, "O bendim," demek istemiş ama dememişti. Jean'in kardeşi olmadığını ve yaşayan tek akrabasının da annesi olduğunu biliyordu. "Tek kardeş olan anne ve babamın tek çocuğuyum," derdi hep.

Colin, Jean'in kardeşi olarak tanıştırdığı bu genç adamı kıskansaydı ona karşı bir şeyler hissettiği anlamına geleceğini biliyordu. İşin aslı, buna memnun olmuştu ve artık ilişkiyi bitirme zamanının geldiğini anlamıştı. Annesinin dökeceği gözyaşlarını düşününce korkuyordu. Annesi Jean'in gelini olacağından emindi ama Colin bunu yapamazdı. Bir yanı Jean'i yanında tuttuğu sürece hayatını paylaşacağı kişiyi aramaktan vazgeçeceğinden emindi.

Gemma'yla tanıştığında dualarının kabul olduğunu düşünmüştü. Batıl inançlı bir adam olsaydı Dilek Taşı'nın işe yaradığını söylerdi.

Gemma'yı etrafında kalem ve kâğıtlarla yere uzanmış gördüğünde gülümsemişti. Gemma'yla vakit geçirdiğinde çok mutlu olmuştu. Gemma sessiz biriydi, Jean'in sürekli değişen ruh haline ve heyecana aç tavırlarına sahip değildi. Jean'in yemek yapma sebebi bile göstermişti. Colin, Jean'in eskiden bir çift yumurta çırpışlığının bile olmadığını biliyordu. "Çok sıkıcı!" derdi Jean. "Restoranı ara."

Ama Gemma ona omlet yapmıştı ve kendi evinde duş almasını söyleyecek kadar değer vermişti ona. Ve onunla markete gitmiş, Lan-

ny'nin beygir gücünü artırdığı arabasını kullanmış ve küçük çocuğu kurtarmasına yardım etmişti. Colin o gün Gemma'nın gözlerindeki korkuyu görmüştü ama bu, Gemma'nın omzuna tırmanmasına ve çocuğu kurtarmasına engel olmamıştı. Colin bundan kimseye bahsetmemişti ama YouTube'daki videoyu en az elli kere izlemişti.

Gemma'nın evinde duş aldığı gün olanlara gelince, yaşadıkları o anları ilk başta hatırlamadığı doğrudu. Ama o gece rahat uyuyamamış ve rüyasında Gemma'yı görmüştü. Lanny onu Gemma'nın evinde uyandırdığında Colin ona karşı gelmeye çalışmıştı.

"Rüyada ne halt görüyorsan ben de aynısını görmek istiyorum," demişti Lanny.

Hâlâ yarı uykuda olan Colin neredeyse kardeşine vuracaktı. Colin o mahmurlukla Lanny'nin Gemma'yla yataktaki birlikteliklerine dahil olmak istediğini düşünmüştü.

Sonrasında Colin onu bir kez daha gördüğünde mutluluğu tüm benliğinde hissetmesi onu hayrete düşürmüştü. Gemma ona dünya üzerindeki en değersiz şey gibi baktığında ise yıkılmış ve afallamıştı. Ne olmuştu da Gemma ondan nefret etmişti?

Colin nedenini öğrenmeye çalışmış ama Gemma konuşmak bile istememişti. Colin neler olduğunu anlayamadan Jean, davetsiz bir şekilde mangala geldiğinde ona gitmesini ve bir daha hiç gelmemesini söylemek istemişti.

Mike, Colin'den büyük yastıkla ilgili yardım istediğinde Jean'den uzaklaştığı için sevinmişti. Ama Gemma'nın "akıllı ve cesur" göndermesinden sonra bu mutluluktan eser kalmamıştı.

Colin bir anda her şeyin farkına varmış ve yaptıklarını hatırlamıştı. Dehşete düşmüştü. Tutkulu rüyalarından birinde Gemma'yı yatağına çektiğini düşünmüş ve... Neler yaptığını düşünmek istemiyordu. Fiziksel olarak Gemma'nın ondan kaçmasına imkân yoktu.

Gemma olanları söylerse çok istediği işini kaybedebileceğini düşünmüş olabilirdi.

Colin ağacın yanında hareket edemedi durmuş ve Gemma'nın çalgınca yumruk ve tekme savuruşunu izlemişti. İçindeki kırgınlığın sebebi Colin'di ve bu düşünce Colin'i mahvetmişti. Gemma'yı durdurmak için Mike'ın ona sarılması gerekmişti.

Colin Mike'a işaret yaparak Gemma'yla baş başa kalmak istediğini söylemişti. Gemma onu görmek veya konuşmak istemiyordu ama Colin, kimsenin bir kadına saldırdıktan sonra bu konudan sıyrılamayacağını söylemek zorundaydı. Bu, Colin'in kariyerinin ve hayatının biteceği anlamına gelse bile doğru olanı yapacaktı.

Gemma "zorla" yapmadığını söylediğinde Colin onu kucaklayıp öpmek için kendini zor tutmuştu. *Gemma* onun peşine düşmüştü.

Gemma bunu söyler söylemez kafasında görüntüler oluşmaya başlamıştı.

Jean yanma geldiğinde ona bakmaya bile dayanamamıştı. Jean'in koluna girme sebebinin aidiyetini göstermek olduğunu biliyordu. Colin bir senelik dostluklarından öyle pişmandı ki!

Jean'den kurtulmuş ve özel konuşabilmeleri için Gemma'yı başka bir yere götürmüştü. Gemma'mn ondan kaçma sebebinin sadece Jean olduğunu anlaması uzun sürmemişti. O anda Jean'le aralarındaki ilişkinin gerçek yüzünü Gemma'ya anlatmak istemiş ama sadece birazından bahsedebilmişti. Önce Jean'le aralarındaki konuyu netleştirmeliydi. Sonra bütün olup biteni Gemma'ya anlatabilirdi.

15

Colin istemeyerek arabasından indi ve dairesine giden merdivenlerden çıktı. Jean'ın onu beklediğini biliyordu çünkü gümüş renkli Mercedes'i hâlâ otoparktaydı.

Evinin kapısını açtığı anda gördüğü ilk şey yerdeki bavulu oldu. Jean yatak odasından küçük bir diş macunuyla çıktı.

"İşte geldin," dedi neşeyle. "Seni bekliyordum ama o kadar geç kaldın ki eve akşam karanlığında gideceğimi düşünmeye başlamıştım. Bavullarından birini ödünç almamda bir sakınca yoktur umarım."

"Jean, ben..." Sözlerine nereden başlayacağını bilemediği için sustu. Jean duvarın önündeki eski dolabın çekmecelerini karıştırıyordu.

"Colin, hayatım, kendini bunun için mi yıpratıyorsun? Tabii yıpratırsın. En iyisini yapmak konusundaki arzun yüzünden. Peki, Edilean'daki arkadaşlarınla yaptığınız küçük buluşmanın devamı nasıl geçti? Beni gönderdikten sonra?"

"İyi," dedi Colin. Jean'ın, Colin'in evine aylardır gelmemiş olmasına rağmen unuttuğu şeyleri aradığı belliydi. "Oturup biraz konuşabilir miyiz?"

"Hayır," dedi Jean. "Bence her şey söylendi. Keşke..." Ellerini kaldırdı. "Hayır, bunu yapmayacağıma dair kendime söz verdim. Her şey ortada."

“Jean, lütfen otur ve bu konuyu konuşalım.”

Jean, Colin’e baktı. “Konuşacak bir şey yok. Sen başkasını seçtin. Ve son. Her şey bu kadardı arkadaşlar!”

“Sanki birlikteymişiz ve senden ayrılmışım gibi davranıyorsun.”

“Yine.”

“Efendim?”

“Benden *yine* ayrıldın. İkinci kez. İlki başkentte iş bulduğum zamandı. O kadar kıskandın ki çekip gittin.”

“Böyle olduğunu mu düşünüyorsun?”

“Yaptığın şeyin bu olduğunu biliyorum. İşinden nefret ediyordun, bense işime âşıktım. Sonra daha iyi bir iş kaptım ve sen de kıskanıp beni terk ettin. Ve babanı yarı yolda bıraktın.”

Colin bu suçlamalara cevap veremeyerek nefesini tuttu.

“Ve şimdi de genç bir üniversite öğrencisiyle tanıştın ve beni terk ediyorsun. Yine. Herhalde, hayatındaki kadınları görmezden gelmene katlanacağını sanıyorsun.”

Colin kendini tutuyordu ve içinde öfkeden bir yanardağ alevleniyordu. “Seni hiçbir zaman görmezden gelmedim. Ben *senin* hayatını yaşadım,” dedi usulca.

“Hayır, yaşamadın.” Jean odanın içinde dolaşırken durdu ve Colin’e baktı. “Benim hayatımda *saklandın*. Galerici olamayacak kadar iyi olduğunu düşünüyordun ama bu süreçte acı çektin ve ben dahil herkesi perişan ettin. Senin için o kadar üzülüyordum ki seni hayatıma alıp benim gibi yaşamana izin verdim.”

“Olanları böyle mi görüyorsun?” diye sordu Colin yumuşak bir ifadeyle. “Kendin için yaptığın bir şey yok muydu? Aramızda hiçbir şey geçmedi mi?”

“Tabii geçti,” dedi Jean. “Bir süreliğine. Pişmanlık duyduğum şey...” Colin’e baktı. “Pişmanlık duyduğum şey, sana en iyi yıllarımı vermemdir. Seninle uğraşmak zorunda olmasaydım, bugün diğer kadınlar gibi olabilirdim. Birkaç çocuk doğurmuş ve Georgetown’da

yaşıyor olabilirdim.” Sesini yükseltiyordu. “Başkentteki işimden neden ayrıldım, biliyor musun?”

“Lütfen söyle bana,” dedi Colin soğuk bir sesle.

“Senin için. Her şeyi senin için geride bıraktığımı hiç fark etmedin. Seni özledim ve seninle olmak istedim. Hayatında kimse olmadığını biliyordum, bu yüzden geri döndüm.”

Colin’in bakışları sertleşti. “Adliyedeki söylentilere göre kovulmuşsun. Ortaklardan biriyle yattığını ve karısının, gönderilmezsen adamı boşamakla tehdit ettiğini duydum.”

Jean’in suratı bir an öfkeden kıpkırmızı kesildi ama sonra gülümsedi. “Rozetini üstüne vazife olmayan işlere burnunu sokmak için kullanıyorsun sanırım.”

“Jean,” dedi Colin, “neden bu şekilde ayrılmak zorundayız? Geri döndüğünde bunun yürümeyeceğini düşündüğümü söylemiştim.”

“Ve ben de yürüyeceğini.” İçki dolabına gitti ve kendine bir bardak içki koydu.

“Araba kullanacaksın,” dedi Colin.

“Merak etme. Bu sadece tonik.” Büyük bir yudum içti. “Peki, şimdi ne olacak? Olabildiğince çabuk benden kurtulup erkeğe benzeyen kız arkadaşına mı gideceksin?” Kirpiklerinin altından Colin’e baktı. “Bundan hoşlandığını bana söylemeliydin. Kostüm giyebilirdim. Kırbaç ve zincir de hoşuna gidiyor mu?”

“Jean, bence artık gitmelisin. Daha da iyisi, ben gideyim. Sen burada kal ve uyu. Bu kadar sinirliken araba kullanmanı istemiyorum.”

“Sen nereye gideceksin? Anneciğinin yanma mı? Yoksa boksör arkadaşına mı?”

Kapının kolunu tuttu. Bunları duymaya artık tahammül edemiyordu. Jean konuşmaya devam ederse Colin de buna dahil olacak ve pişman olacağı sözler sarf edecekti.

“Ah doğru ya. Sen kendine bir ev almıştın. Seni beraber bir ev alabilmek için aylarca –yıllarca– ikna etmeye çalıştım ama buna

yanaşmadın. Şimdi o... o çift cinsiyetli şeyle tanıştın ve onun için bir ev aldın değil mi?”

Birden Jean'ın bütün öfkesi geçti ve koltuğa yığılıp ağlamaya başladı.

Colin onu öfkesiyle ve suçlamalarıyla baş başa bırakabileceğini biliyordu ama ağlarken çekip gidemezdi. Gönülsüzce kapıyı kapadı ve gidip yanma oturdu. Jean'ın hıçkırıklarından omuzları titriyordu, Colin'e yaslandı ve Colin ona sarıldı.

“Özür dilerim Jean,” dedi. “Seni üzdüğüm için özür dilerim. Senden ayrılmamın sebebi, işini kıskanmam değildi.”

“Nedendi o halde?” diye sordu Jean. “Anlaşabildiğimizi düşünüyordum. Bence her şeye sahiptik.”

Doğruyu söyleyecek olsaydı, *birlikte* hiçbir şeylerinin olmadığını söylemek zorunda kalırdı... her şey Jean'e veya babasına aitti. Kendi hayalini kovalamak için yola devam etmişti ve belki de bunu Jean'den öğrenmişti. Jean asla nefret ettiği bir işte çalışmazdı.

“Dinle,” dedi yumuşak ve içten bir sesle, “neden bu gece burada kalmıyorsun?”

“Sen kendi evine mi gideceksin? *Onun* için aldığın eve mi?”

Colin kolunu Jean'ın omzundan çekti. “Ben Edilean'daki evi Gemma'yla tanışmadan önce aldım. Jean ben burada yaşamak istiyorum. *Bu* kasabada. Sen burası için hep ne derdin? ‘Ensest’ di-yordun değil mi? Mezarda bile olsan Edilean'da kalmak istemediğini söylüyordun. Aramızdaki ilişkinin hiçbir zaman yürümeyeceğini bilmen gerekirdi.”

“Neden bunu bana yıllar önce söylemedin? Şu anda otuz altı yaşındayım ve...”

Colin ayağa kalktı. “Böyle olacağını bilseydim söylerdim. Ve lütfen şu anda başka birini bulamayacak kadar yaşlandığına inandırmaya çalışma beni. Duyduğuma göre çoktan birini bulmuşsun. Yoksa o gerçekten senin erkek kardeşin mi?”

“Elliot iş yerinden biri. Ona akıl hocalığı yapıyorum.”

“Hatırladığım kadarıyla genç erkeklere *çok güzel* akıl hocalığı yapıyorsun.” Bir an birbirlerine bakıp gülümsediler ve Colin artık gitme vaktinin geldiğini anladı. “Jean, ben artık gidiyorum. Seni arayacağımı söyleyebilirdim ama bence aramamalıyım. Bu denli sinirlenmenden bunların olacağını bildiğin anlaşılıyor. Benim hatam bu kadar ertelemek oldu. Ben...” Kapının önündeydi. “Adliyede karşılaşacağımızdan eminim.” Evden çıktı; bir yanı hayatından giden yıllar için üzülürken, diğer yanı önünde onu bekleyen geleceğin gizemiyle seviniyordu.

Evde kalan Jean anında ağlamayı kesti ve sinirli tavırlarına bir son verdi.

“Adi herif!” dedi yüksek sesle ve içki dolabına gidip kendine viski koydu. Colin içki konusunda ağzının tadını bilirdi... ve en iyilerini alacak kadar parası vardı.

Jean küçük ve çirkin mutfakta pişirebilecek bir şeyler aradı. Hiçbir şey yoktu. Colin’in sıkıcı arkadaşlarının evindeki iğrenç hamburgerlerden yememişti. Hem onlardan nefret ediyordu zaten. Ayrıca o kızın şortlu ve daracık atletli haliyle Mike Newland isimli iriyarı adamı patakladığı görüntü bütün iştahını kaçırmıştı.

Colin onu önemsiz biriymişçesine başından savınca oldukça sinirlenmiş ama bunu belli etmemişti. Durgun Edilean’da yüzü acıyana kadar gülümsemeyi iyi biliyordu.

Bardağının yarısı boşalınca amcasını aradı. “Yemek yedin mi?” diye sordu olabildiğince normal bir şekilde ama hafifçe hıçkırdığını da duymasını sağladı.

“Hayır Jean, sen iyi misin?”

“Zor bir gün geçirdim.”

“Buraya gel de konuşalım.”

Jean gülümseyerek telefonu kapadı.

16

Gemma esneyerek iki yumurta çırpıp ve ekmek kızartma makinesine iki dilim ekmek yerleştirdi. Önceki gece Ramsey ile Tess onu eve bırakmıştı. Onlarla gitmek istememişti ama Joce onu ileriye doğru itmişti. Edilean'da tanıştığı neredeyse herkesle hemen kaynaşmıştı ama Tess'le aralarında bir husumet vardı.

Tess, Rams yola çıkar çıkmaz konuşmaya başlamıştı. "Pekâlâ," demişti, "sanırım üzerine çok geldim ve kötü bir ilk izlenim bıraktım."

"Onu çok korkuttun," demişti Rams.

"Pek öyle sayılmaz..." diyebilmişti Gemma.

"Mike senden hoşlandı," demişti Tess.

"Bu da cinayet işlersen Tess'in seni savunacağı anlamına geliyor," demişti Rams.

"İzin verir misin?" demişti Tess kocasına. "Özür dilemeye çalışıyorum." Gemma'ya bakmış ama ne diyeceğini bilememişti.

Gemma ortak paydada buluşmaya çalıştı. "Önemli değil. Belki bebeğin doğduktan sonra beraber spor yapabiliriz."

"Mike'a kalsaydı Sara ile ben şu anda spor salonunda olurduk," demişti Tess.

"Bu güzel bir fikir," demişti Gemma. "Hafif bacak hareketleri yapabilir, biraz da kol kaslarını çalıştırabilirsin."

Tess başını sallamıştı. "Sen ve Mike!"

Gemma, Rams, Frazier'ların evine giden yola sapıp onu misafir evine kadar götürdüğü için memnun olmuştu. Onlara teşekkür etmiş, el sallamış ve kapının kilidini açmıştı. Kendisi güvenle içeriye girince Rams ile Tess de oradan ayrılmıştı.

Uzun günün sonunda sessiz bir ortama geldiğine memnundu. Kanvas kitap çantasını aldı, içine telefonunu ve 1775 yılma ait mektuplarla dolu kutuyu koydu ve okumak için dışarı çıktı.

Hâlâ Winnie'yi arıyor ve Dilek Taşı hakkında daha fazla şey öğrenmeye çalışıyordu. Tezini Taş üzerine *yazamayacağına* karar vermişti. Edilean'daki insanların dileklerinin kabul olacağını düşünüp heyecanlanmasını, herkesin ne dileyeceğine karar vermeye çalıştığını görünce Taş'ın tehlikeli olduğunu düşünmeye başlamıştı. Nell'im dileğinin kabul olduğu hikâyesi duyulursa ne olacaktı? İnsanlara bunun bir tesadüf olduğu ne kadar anlatılırsa anlatılsın, çıkacak hengâmeye engel olamazlardı. Bir sürü insan küçük Edilean'a akın ederdi... veya Frazier'ların mülklerine.

Dünyanın geri kalanının, dilekleri kabul eden bir taştan haberdar olmasıyla yaşanacakları düşünmek Gemma'nın hiç hoşuna gitmedi.

Taş'ı tezinde kullanmama kararını vermek kolay olmadı. Anormal bir nesne hakkında yazılmış ve gerçeklerle desteklenmiş bir yazı iyi not almasını sağlayabilirdi... ve muhteşem bir iş bulmasına yardımcı olabilirdi.

Ama buna değmez, diye düşündü. İyi bir not, hatta güzel bir iş bu riski almaya değmezdi. Ayrıca işi kendi meziyetleriyle bulmak isterdi, bir isyan çıkardığı için değil.

Saat on gibi yatağa girdi. Gece yarısı telefonunun titremesiyle uyandı. Colin mesaj atmıştı ve yeni evi için eşya alma konusunda yardımcı olup olmayacağını soruyordu. Gemma ne demek istediğini anlamıştı ama cevap yazmadan edemedi.

Dükkânlar kapandı. Yat, uyu.

Colin cevap verdi.

Çok komik. Yarın sabah dokuzda Taze Market'te buluşmaya ne dersin?

Orada görüşürüz, diye yazdı Gemma ve telefonunu kapadı.

Sabah kahvaltı yaptıktan sonra bir süre ne giyeceğine karar vermeye çalıştı. Bunu ilk buluşmaları olarak mı görmeliydi? Her şeyin çok pahalı olduğu göz alıcı mobilya mağazalarından birine mi gideceklerdi yoksa ısıtıcı veya soğutucu bulunmayan şu depo gibi mağazalardan birine mi?

Eli sahip olduğu tek ipek bluz a gidince Bayan Frazier'ın ve Jean'in havalı bir yere gidebileceğini düşündü. Colin depo tipi mağazaların adamıydı. Kot pantolonunu ve pembe pamuklu gömleğini giydi.

Markete vardığında –bulabilmek için telefonundaki harita uygulamasını kullanmıştı– Colin'i göremedi. Colin büyük, siyah pikabından indiğinde Gemma gülümsedi. "Sanırım Frazier'lar arabalarını sık sık değiştiriyor."

"Efendim?" diye sordu Colin. "Ah, evet, tabii. Gitmeye hazır mısın? İçecekleri arabaya koydum."

Colin sürücü tarafına gitti ve Gemma tek başına binmek zorunda kaldı. Araca binebilmek için adımını yükseğe atması gerekmişti. İçeride bir spor çantası vardı ve Colin'in saçları ıslaktı. Sabah spor yapmışa benziyordu. Gemma davet edilmek isterdi ama Colin'in yüzündeki boş ifadeye bakılırsa yalnız kalmak istemişti. Canını sıkkan bir şeyler olduğu belliydi.

Colin büyük pikabın motorunu çalıştırdı ve yola çıktı. "Mağaza bir saatlik mesafede. Umarım senin için bir sakıncası yoktur."

Gemma olmadığını söyledi ve sonra ikisi de konuşmadı. On dakika sonra Gemma artık dayanamaz hale geldi. "Erkeğe sorunun ne olduğunu söylemesi için yalvaran kadınları seven tiplerden misin?"

Colin ona baktı. "Bu ne demek?"

"Hani erkek, sehpadaki dergileri uçuracak kadar kuvvetli iç çeker, kadın ne olduğunu sorar ve o da hiçbir şey söylemez ya; böy-

lece başlar. En sonunda patronunun yaptığı bir şeye sinirlendiğini söyletmek kadının saatlerini alır.”

“Ben öyle biri değilim,” dedi Colin. “En azından normalde değilim. Ama bir adam bu kadar sorunluysa kadın neden olanları anlatması için onunla bu kadar uğraşır, söylesene.”

Gemma ellerini kaldırdı. “Hayatta kalmak için! Kadın ona olanları anlattırana kadar erkek peşini bırakmaz da ondan! Canını sıkın her ne ise anlattırmadan bir şeyler okumasına, televizyon izlemesine, telefonla konuşmasına, hiçbir şey yapmasına izin vermez.”

Colin tek kaşını kaldırdı. “Eski erkek arkadaşından mı bahsediyorsun?”

“İki eski erkek arkadaşım.”

“Pekâlâ, ben üçüncü olmayacağım. Jean’le dün akşam konuştuk ve söyledikleri hâlâ canımı sıkıyor.”

Gemma devam etmesi için bekledi ama Colin hiçbir şey söylemedi. “Gönlünün alınmasını bekleyen erkeklerdensin işte.”

“Nereden başlayacağımı bulmaya çalışıyorum.”

“Ben de bu noktada sorun yaşıyorum,” dedi Gemma. “Dilek Taşı hakkında bir şeyler öğrenmek istiyorum ama sanırım bunun için en başa, Birleşik Devletler’e gelen ilk Frazier’a bakmam gerekiyor.”

“Kurnazca en baştan anlatmamı mı söylüyorsun?”

“Hiç de kurnazca değildi.”

Colin, Gemma’nın umduğu gibi gülümsemedi. “En basit gerçek şu ki, Jean’le ilişkim diğer ilişkiler gibi değildi. Ve tek endişem bunları sana anlatırsam hakkımdaki düşüncelerinin değişmesi.”

“İnsanların hayatları boyunca yaşadıklarının bir özeti olduğunu düşünüyorum. Gördüğüm kadarıyla hayatını başkalarına yardım etmeye adanmışsın. Jean’le yaşadıkların seni bu duruma getirmeye yardımcı olduysa, çok da kötü olamaz.”

Colin bir an Gemma’ya bakmak için gözlerini yoldan ayırdı. “Bu felsefeden hoşlandım,” dedi ve içinden, Senden de hoşlandım, diye geçirdi. “Pekâlâ, başlıyorum.”

Arabayı kullanırken konuşmaya başladı ve bu hikâyeyi başka kimseye anlatmadığını söyleme ihtiyacı duymadı. Gemma'nın izlenimlerine göre, gerek kasabalılar gerekse arkadaşlarından gördüğü kadarıyla herkes Colin Frazier'ın hayatında hiçbir sorun olmadığını düşünüyordu. Oldukça rahat büyütülmüş, hiç para sorunu yaşamamıştı. Okul hayatı boyunca sporda başarılı olmuş, iyi notlar almıştı ve şu anda sevdiği işi yapıyordu. Ne sorunu olabilirdi ki?

Ama Gemma onu dinledikçe satır aralarındaki hikâyeyi duydu. Colin babasının yanında çalışması için onu "ikna ettiğinden" neşeyle bahsetmeye çalıştı ama Gemma, Bay Frazier'ı tanıyordu ve onun hakkındaki ilk izlenimi despot biri olduğu yönündeydi. Colin'in anlattıklarına bakılırsa Peregrine Frazier en büyük oğlunun sevmediği bir işi kabul etmesi için ona zorbalık yapmış, onu kızdırmış ve aşağılamıştı.

Colin işte ne kadar başarısız olduğunu anlattı. "Başarısız" örneği olarak da üç çocuklu bekâr bir annenin 225.000 kilometrelik bir külüstürle gelişinden bahsetti. Colin kadına yeni arabasını şirketin ödediğinden daha düşük bir fiyata vermiş ve babası da açığı Colin'in maaşından kesmişti. "Babam birine ders vermeyi ve adil davranmayı sever. Diğer çalışanlarına da bunu yapacağı için kendi oğluna da böyle davrandı."

"Tabii," dedi Gemma ama söylediklerine katılmıyordu. Colin orada babasına iyilik yapmak için bulunuyordu, bunun karşılığını alması gerekmez miydi?

Colin sözlerine Jean'le tanışmasını anlatarak devam etti; güzelliği ve genel tavırları karşısında büyülediği için tek kelime edemediğini söyledi. "Beni aramasaydı onu bir daha göremezdim."

Colin'in bugünkü ruh haline bakılırsa Gemma bunun iyi mi yoksa kötü mü olacağı konusunda kararsızdı.

Jean'le aynı evde yaşamak için Richmond'a taşındığını söylerken hüznünlü bir ses tonuyla konuşuyordu. Ama davalarıyla ilgili ona yardım ettiğinden bahsederken canlandı. "Yasaları, işleyişini,

nelerin yapılıp nelerin yapılamayacağı hakkında çok şey öğrendim, hatta davalar için birkaç araştırma da yaptım.”

Gemma, “Seni bedavadan avukat yardımcısı ve özel dedektif olarak kullanmış,” demek istedi ama diyemedi. “Roy senin esraren-giz olayları çözme konusunda yetenekli olduğunu söyledi. Jean’in işlerinden çözebildiğin bir vaka oldu mu?” diye sordu.

“Birkaç tane. Arada sırada. Çok fazla olmadı. Bir keresinde Jean’in, karısı öldürüldüğünde başka eyalette olan bir adamı savunuyordu ama adamın kredi kartı harcamaları suç mahalline çok yakında olduğunu gösteriyordu. Kamyon şoförü kılığına girip adamın kartının kullanıldığı yere gidip sorular sordum. Kartını kullananın sevgilisi olduğunu öğrendim. Kimse faturayı nasıl imzaladığına dikkat etmesin diye bir şeyler devirmiş. Adam karısına döneceğini söylediği için intikam amacıyla işlenmiş bir cinayetti.”

“Gerçekten şerif olmadan da böyle davranıyormuşsun yani.”

Colin ilk kez gülümsedi. “Senelerdir düşünmediğim şeyleri hatırlatıyorsun bana.”

“Jean’le ne zaman ayrıldınız peki? Yani ilk kez.”

“Hayatımdaki kötülük iyiliğe ağır bastığı zaman. Babamla sürekli kavga ediyorduk çünkü altı aydır arabaları neredeyse kazançsız satıyordum.”

“Onların parasını sana ödetti mi?”

“Ah evet,” dedi Colin, “ama umurumda değildi.”

“Çünkü Jean’in maaşı ikinize de yetiyordu, değil mi?” Gemma somurttuğunun farkında değildi.

“Hayır. Maaşı ona kalıyordu. Kıyafetleri dışında her şeyi ben ödüyordum. Onu da ödeseydim, batardım.” Gemma’yı güldürmek istediği çok açıktı ama Gemma gülmedi.

“Kafam karıştı,” dedi Gemma. “Baban maaşını kesiyordu ama sen Jean’e de destek oluyordun, öyle mi? Ah, bir dakika. Atalarının açtığı bir fonun vardır kesin.”

Colin ona ülkedeki birçok galericinin kullandığı uygulamadan bahsetti.

Gemma bir dakika durup duyduklarını hazmetmeye çalıştı. “Yani evi ve eşyaları kendi parandan karşılayabiliyorsun diye tahmin ediyorum.” Colin bu yeni bilginin onun üzerindeki etkisini görmeye çalışıyordu ama Gemma’nın yüzünde hiçbir ifade yoktu. “Jean’le aranızda ne oldu?”

Sözlerine daha önceki ayrılmalarını, nasıl arkasını dönüp gittiğini anlatarak devam etti. “Korkaklık yapmıştım,” dedi. “Yanında kalıp onunla konuşsaydım dün gece bana söylediği şeyi düşünmesini de engellemiş olurdu.”

Colin sonunda Jean’in onu çok üzen sözlerini anlatmaya başladı.

Gemma Colin’in ağzından çıkan her kelimeyi dinledi ve Jean’in her şeyi çarpıtıp kendini Colin’in kurbanı gibi gösterme yöntemine çok şaşırdı. Kendi kendini sakinleştirmeye çalıştı. Jean’in onu kaybetmekten hoşlanmamasının nedeninin açıkça görüldüğünü söylemek istedi. Kirasını ödeyecek, davaları çözmesine yardımcı olacak ve geceleri onu eğlendirecek başka bir adamı nereden bulacaktı?

Gemma bu durumda yapılacak en akıllıca şeyin fikirlerini kendine saklaması olacağını düşündü.

“Bir an benim fazla iyi biri olduğumu söylerken,” dedi Colin, “bir dakika sonra kötülüğün beden bulmuş hali olduğumu söylüyordu.”

“Olan bitenin, işini sevmediğinin farkındaysa ve söylediği gibi onun hayatında saklanıyorsan neden seni geri kazanmaya çalışıyordu ki? Sende *hoşlandığı* şey ne?”

“Smokin giydiğimde yakışıklı oluyorum,” dedi Colin.

Gemma Colin’in espri yapma girişimine gülmedi. “Başka?”

Colin ona anlamlı bir bakış attı. “Benim o işte çok iyi olduğumu söylerdi her zaman. Uzun süre dayanabilirim.”

“Vay be,” dedi Gemma gözlerini kocaman açarak. “Dört hatta beş dakika dayanabiliyor musun?”

Colin kahkahalara boğuldu. "Gemma beni erkeklikten çıkarcaksın."

Gemma gülümsedi. "En azından seni güldürdüm."

Colin onun elini tuttu ve öptü. "Teşekkürler," dedi. "Jean'in üzüldüğünü ve sinirlendiğini biliyorum, ama..."

"Söyledikleri seni hâlâ derinden vurabiliyor," dedi Gemma. "Kendisiyle çelişmesinin aslında yalan söylediğinin göstergesi olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Öyle mi dersin?"

"Kesinlikle." Gemma duraksadı. "Ailenle nasıl başa çıkacaksın? Jean'i çok seviyorlar. Baban artık Jean'in kendisi için yemek yapmayacağını öğrendiğinde çok üzülecektir."

"Galeri işinden ayrıldığımda babamı acıya karşı kuvvetlendirmiştim."

"Kendini suçlu hissediyorsun, değil mi?" diye sordu Gemma.

"Sen hissetmiyor musun? Birini hayal kırıklığına uğrattığın için hiç kendini suçlamadın mı?"

Gemma bir şey söylemedi.

"Haydi," dedi Colin. "Ben burada sana içimi açıyorum, senin de bunu yapman gerekir."

"Babam öldüğünde annem kahrolmuştu. Onu öyle içten, öyle çok seviyordu ve her konuda ona öyle çok güveniyordu ki. Babamın evdeki görevlerini benim devralmamı istedi."

"Arabanın tamirini yapmak gibi şeyleri mi?"

"Sayılır. Faturaları ödememi, sigorta parasını yatırdığımdan emin olmamı istedi. Mutfaktaki gider tıkanıldığında tesisatçıyı benim aramamı istedi. Bunlara vakit ayıramayacak kadar çok ödevim olduğunu söylediğimde ise sinirledi. İyi bir evlat olmadığımı söyledi."

"Kaç yaşmdaydım?"

"On iki."

"Bunlar için çok küçük bir yaş," dedi Colin. "Sana yardım etmesi gerekirdi."

“Gereklilikler her zaman gerçekleşmiyor. Aslında benim hayatımda hiçbir zaman gerçekleşmedi. Annemin istekleriyle başa çıkamadım ve kendimi kitaplara adadım. Sürekli okudum, ders çalıştım ve araştırma yaptım. Bunun yanı sıra babamı o kadar çok özlüyordum ki bu, içimde büyüyen bir hastalık haline dönüşüyordu. Doğru düzgün düşünmekte güçlük çekiyordum.”

“Annen ne yaptı peki?”

“Kendini, annemin umutlarını ve hayallerini yaşatan küçük kız kardeşime adadı. Birlikte evi çekip çevirmenin bir yolunu buldular.” Gemma Colin’e baktı. “Görüyorsun ya. Suçluluk duygusunu çok iyi bilirim.”

“Ne düşünüyorum biliyor musun?” dedi Colin. “Kendini suçlu hissetmesi gereken biri varsa o da annendir, sen değilsin. Sen ve kız kardeşin onun önceliği olmalıydınız, yetişkinlerin dünyasındaki sorumluluklarını çocuklarına, ikinize de yüklemeye hiç hakkı yokmuş.”

“Teşekkürler,” dedi Gemma. “Bence Jean’in senin hakkında söylediği her kelime yalan. Seni geri kazanmayı öyle çok istemiş ki onu terk edemeyeceğini hissetmen için elinden geleni yapmış.”

“Evet,” dedi Colin gülümseyerek. Bir süre sessiz kaldı. “Pekâlâ, sence nasıl mobilyalar almalıyız?”

Gemma Colin’i tepeden tırnağa süzdü, cüssesini inceledi. Kasları sabah yaptığı idmandan dolayı hâlâ şişkindi.

Colin Gemma’nın nasıl baktığını anladı ve gözkapaklarını baştan çıkarıcı bir edayla kıstı.

“Sağlam,” dedi Gemma.

“Ben mi?” dedi Colin. “Fena değilimdir. Bir keresinde...”

“Hayır. Gerçekten *sağlam* mobilyalar almamız gerektiğini söylemek istedim.”

Colin yine güldü. “Egomu şımartmama izin vermeyeceksin, değil mi? Önce beni seks konusunda yere seriyorsun, şimdi de üzerine oturduğumda mobilyaları kırabileceğimi söylüyorsun.”

“Sanırım iki konuda da bana yanıldığımı kanıtlaman gerekiyor,” dedi Gemma yumuşak bir sesle.

“Seve seve yaparım,” dedi. “Gerçekten severek, içten isteyerek yaparım.”

Gemma yüzündeki ışıltı gözükmesin diye pikabın camından dışarıya baktı.

“Teşekkürler,” dedi Colin.

Gemma ona baktı.

“Bunu içten söylüyorum, Gemma. Beni dinlediğin için teşekkür ederim. Dün gece hiç uyumadım ve sabah beş gibi Mike’ın spor salonuna gittim.”

“Tek başına mı?”

“Evet. Bu kötüye işaret, değil mi?”

“Çok kötü. Büyük bir ağırlık elinden kaysaydı seni öldürebilirdi.”

Hâlâ Gemma’nın elini tutuyordu. “Sanırım bir dahaki sefere benimle gelmen gerekecek.”

“Yarın altı buçukta orada olurum.”

“Seni bekleyeceğim,” dedi Colin ve otoparka saptı.

Gemma’nın tahmin ettiği gibi mobilya mağazası sonsuza kadar uzanıyormuş gibi gözüken kocaman bir binaydı. Ne giyeceği konusunda düştüğü ikilemi söylemeden edemedi.

“Doğru tahmin etmişsin,” dedi Colin araçtan inerken, sonra arka koltuktan kalm bir rulo halindeki mavi proje kâğıtlarını çıkardı.

Gemma indi ve Colin’in yanında durdu. “Ne kadar eşya almak istiyorsun?”

Colin içinde mimarların kullandığı ölçekler, kalemler ve birkaç üçgen bulunan bir çanta uzattı. “Bunların nasıl kullanıldığını biliyor musun?”

“Kısmen. Bütün evin eşyalarını bugün almayı düşünmüyorsun, değil mi?”

“Düşünüyorum,” dedi Colin. “Eski dairemde bir gece daha geçirmek istemiyorum ve bu işi bir an önce halletmek istiyorum.”

Ayrıca artık Edilean'daki herkes bir ev aldığını biliyor, neden sır gibi saklamaya devam edeyim ki? En sevdiğin renk ne?”

“Kitap kapağı hangi renkteyse en sevdiğim renk de o.” Kamyonette bekleyebileceğini söylemek istiyordu. Daha önce mobilya mağazasına gitmesinin tek sebebi evlenecek arkadaşlarına eşlik etmesiydi. “Colin,” dedi tereddütle, “ben gerçekten bu konu hakkında bilgi sahibi...”

Colin cam kapıyı açtı ve Gemma dönüşlerce alanı kaplayan mobilyaları gördü. Tavanda vantilatörler dönüyordu. Sağ tarafta antika dükkânları sıralanmıştı ve sol tarafta avizeciler vardı.

“Haydi bakalım Ranford, cesaretini topla,” dedi Colin.

“Nereden başlanacağını bilmiyorum.”

“Bir koltuk istiyorum,” dedi Colin ciddiyetle. “Üzerinde uyuklayabileceğim türden bir şey.”

“Bence salonun o kadar büyük değil,” dedi Gemma gülümsemeden.

Colin elini kalbine koydu. “Yine yaralandım. Haydi kımılta yoksa eldivenlerini saklarım ve bir daha boks yapamazsın.”

Gemma yumruklarını kaldırdı. “O halde seni çıplak ellerimle alt ederim.”

“Yardımcı olabilir miyim?” diye sordu arkalarından bir kadın.

Gemma utanarak yumruklarını indirdi.

“Bugün bütün evi döşemek istiyoruz,” dedi Colin. “Ücretsiz teslimatınız var, değil mi?”

“Tabii,” dedi kadın gülümseyerek. “Nereden başlamak istersiniz?”

“Koltuklardan,” dedi Colin ve Gemma aynı anda.

Kadın yürümeye başlayınca onu takip ettiler. “Deri mi kumaş mı? Kolları yuvarlak mı olsun düz mü? Arkası yüksek mi olsun alçak mı?”

“Kumaş, yuvarlak, yüksek,” dedi Gemma.

Colin de aynı anda, “Deri, düz, alçak,” dedi.

“Ah yeni evli çiftler,” dedi kadın. “Pekâlâ, böyle gelin, tartışmaları tatlıya bağlama konusunda çok tecrübeliyim.”

Ne Colin ne de Gemma kadının yeni evli oldukları konusundaki fikrini düzeltti.

Colin kâğıt torbadan iki sandviç çıkarırken, “Aç mısın?” diye sordu. Sandviçleri mobilya mağazasından dönerlerken almışlardı. Colin restorandayken Luke’a mesaj attığından döndüklerinde Luke ve Rams’i onları beklerken buldular. Üç erkek, Colin ve Gemma’nın pikabın bagajında getirdikleri büyük boy yatağı ve karyolasını eve taşıdılar.

“Onları biz de taşıyabilirdik,” dedi Gemma Colin’e.

“Teşekkürler ama olmaz,” dedi Colin.

Gemma erkekleri içleri çarşaf ve havlu dolu poşetlerle takip etti. Erkekler yatağı kurmakla uğraşırken Gemma da torbadakilerin etiketlerini çıkarıp çamaşır makinesine koydu.

Luke ve Rams yatak kurulur kurulmaz gittiler. Colin’le Gemma yalnız kalmıştı ve mutfak tezgâhının önünde duruyorlardı.

“Kurt gibi açım,” dedi Gemma. Sandvicini ve bir su şişesini alıp yerdeki güzel kilimin üzerine oturmak için salona gitti.

Colin geldiğinde elinde bir şişe soğuk şampanya ve iki kadeh vardı. “Bunu Rams bıraktı ve Tess’in gönderdiğini söyledi. Seni şampanya gönderecek kadar sevmesi için ona ne yaptın?”

“Rams’e göre Mike beni sevdiği içinmiş.”

“Bu Tess’e yeter. Ağabeyine çok değer verir.” Colin sandvicini ısırdı. Lokmasını çiğnerken su şişesini kaldırdı. “Bunun gibi daha nice günlere,” dedi.

“Doğrusunu istersen spor salonunda dört saat geçirmeyi tercih ederim,” dedi Gemma.

“Ben de,” dedi Colin ve birbirlerine bakıp gülümsediler.

Gün içinde yaşadıklarını hatırladılar. Mobilyaların evde nasıl duracağını hayal etmeye çalışırken –ki bu işte ikisi de eşit derecede başarısızdı– kahkahalara boğulmuşlardı. Satış görevlisi olan ve otuz

yıldır bu işi yapan Bayan Ellis onlara benzeyen çiftlere alıştı, bu yüzden her odayı nasıl ölçeceklerini ve nasıl yerleştireceklerini gösterdi.

Ne yapmaları gerektiğini anlamaları bir saat kadar sürmüştü ama alıştılar ve birbirlerine karşı daha rahat hareket etmeye başladılar. Uyum sağlamada başarılıydılar ama Gemma'nın da dediği gibi, orası Colin'in eviydi. Bayan Ellis Gemma'nın da orada yaşayacağını söylediğinde onu düzeltmediler. Bunun yerine bir süre başka tarafa baktılar ve hiçbir şey söylenmemiş gibi davranmaya devam ettiler.

Duraksadıkları tek an üçüncü odaya geçtikleri andı. İkinci oda kolay olmuştu çünkü orayı iki kişilik yatağı olan bir misafir odası yapmışlardı.

"Bebek odasına ne dersiniz?" diye sormuştu Bayan Ellis.

Gemma ile Colin öyle durup hiçbir şey söylemeden birbirlerine bakmıştı.

"Ara sıra bebek de oluyor," demişti kadın gülerek. Yine de hiçbir şey söylememeleri üzerine, "Pekâlâ, üçüncü odayı şimdilik boş bırakalım," demişti

Gün boyunca Gemma, Colin'in varlığından ve sürekli beraber bir geleceklerinin olduğundan bahsettiğinin farkındaydı. Komodin bakmaya başladıklarında Bayan Ellis kimin yatağın hangi tarafında uyuduğunu sordu. Kim yatakta kitap okumayı seviyordu? Geceleri televizyon izliyorlar mıydı?

Gemma ve Colin uzun zamandır birlikteymiş, hatta kısa zaman önce evlenmiş gibi hareket etmeye devam etmişti.

Ama satış temsilcisinin, birliktelikleriyle ilgili söylediği her cümlede Gemma ile Colin birbirlerine bakmıştı. İlk bakışmalarında utangaç davranmışlar ama zaman geçtikçe birbirlerinin gözlerine uzun uzun bakar olmuşlardı. Bayan Ellis çocuk odasından bahsettiğinde Colin Gemma'nın elini tutmuş ve birkaç saniye bırakmamıştı.

Bir defasında yemek masasının üzerine serilmiş mavi proje kâğıtlarını incelerlerken Bayan Ellis arkasını dönmüş ve Colin Gemma'yı öpmüştü. Sanki okuldalarmış ve öğretmenin arkasından

iş çeviriyorlarmış gibi kaçamak bir öpücüktü ve Gemma'yı güldürmüştü. Ondan sonra birkaç kez el ele tutuşmuşlar ve Colin iki kere kolunu Gemma'nın omzuna atmıştı.

Onlara bakan biri, birlikte olmadıklarını düşünmezdi.

Eve dönüş yolunda yeniden arkadaş gibi davranmaya başlamışlar ve aldıkları eşyalardan ve beğenip beğenmedikleri şeylerden bahsetmişlerdi.

Gemma şimdi bütün dokunuşları ve bakışları aklından geçiriyordu ve Colin'in gözlerinden anladığı kadarıyla o da aynı şeyi düşünüyordu.

Bir saniye sonra birbirlerine sarılmış ve öpüşmeye başlamışlardı.

"Bütün gün seni istedim," dedi Colin.

"Ben de."

Gemma, ona yakın olmanın, masanın üzerine serilmiş proje kâğıtlarının üzerine eğilmelerinin, nefesini yanağında hissetmenin zaman zaman gözlerini kapamasına neden olduğunu söylemedi.

"Demiştik ki..." dedi Colin ve geri çekilmeye başladı.

Colin boynunu öperken, "Söylenenler kimin umurunda?" dedi Gemma. Colin'in vücudunu, cüssesini seviyordu. Colin gömleğini başından geçirip çıkardığında ve Gemma bal rengi vücuduyla karşı karşıya kaldığında nefesi kesildi.

"Burada prezervatif yok," dedi Colin mutsuzlukla.

"Tris bana ilaç yazdı," diye cevap verdi Gemma.

Colin Gemma'yı uzun uzun öptü. "Bu sefer daha güzel olmasını istiyorum," diye fısıldadı ve Gemma'yı kaldırıp yatak odasına taşıdıktan sonra dikkatlice yatağın üzerine bıraktı.

Akşamın erken saatleriydi ve pencereden sızan ışık odayı altın renginde aydınlatıyordu.

"Seni görmek istiyorum," diye fısıldadı Colin ve yavaşça Gemma'nın kıyafetlerini çıkarmaya başladı. Gömleğini çıkardığında omuzlarını, kollarını öptü ve bütün parmaklarını dudaklarıyla tek

tek buluşturdu. Gemma gözleri kapalı yattı ve onunla sevişen bu enfes adamın varlığının keyfini sürdü.

Colin güçlü ellerini Gemma'nın sırtına koyup dudaklarını Gemma'nın dudaklarına kenetleyip ağzının içinde dilini ararken onu havaya kaldırdı. Gemma'nın sutyeninin kopçası açıldı ve Colin'in büyük elleri göğüslerini okşamaya başladığında Gemma şevkle inledi.

Colin daha sonra yavaş yavaş Gemma'nın kot pantolonunu çıkardı ve aşağı inerken bacaklarını öptü. Elleriyle iç çamaşırının üzerini okşamaya başladığında Gemma onu tuttu, onu *şimdi* istiyordu!

"Daha değil hayatım," diye fısıldadı Colin ve kendi pantolonunun düğmelerini açıp üzerinden çıkardı.

Colin'in teni çok güzel hissettiriyordu. Vücudu oldukça sert ve kaslıydı. Karın kaslarının çevresinde hiç yağ tabakası yoktu. Gemma parmaklarını onun karnında dolaştırdı, aşağı, daha aşağı indirdi.

Eli tam merkeze ulaştığında inleme sırası Colin'deydi. Gemma onu yatağa itti ve çıplak vücudunu inceleyerek ellerini üzerinde dolaştırdı. Vücudu, profesyonel futbolcuların vücudunun nasıl görünmesi gerektiğinin canlı örneği idi.

Gemma iç çamaşırını çıkardı ve Colin'in üzerine çıktı. Colin kucağına oturması için ona yardım etti. İçine girdiğinde Gemma bayılacağını sandı. Onu öyle uzun zamandır arzuluyordu ki.

Colin'in güçlü elleri belini kavrayıp ona rehberlik yaptı. Sırtım, bacaklarını ve kalçasını okşadı. "Çok güzel," diye fısıldadı. "Gerçekten çok güzelsin."

Gemma'yı döndürüp sırtüstü yatırdı ve uzun süren, keyifli dakikalar boyunca yumuşak hareketlerle içine girip çıktı.

Gemma önceki tecrübesine dayanarak Colin'in bir an önce zevki tatmak uğruna kısa sürede işini bitirmesini bekliyordu. Ama Colin pes etmedi. Bunun yerine geri çekilip Gemma'yı öpücüklere boğdu. Elleri Gemma'nın bacaklarının arasına kayd ve Gemma'ya daha önce hiç yaşamadığı bir zevki tattırdı. Gemma'nın vücudunda varlı-

ğından bihaber olduğu noktaları biliyordu. Parmakları nereye baskı uygulayacağını, nereyi okşayacağını, nereye dokunacağını biliyordu.

Gemma ilk defa bu denli yoğun bir hisle dolduğunda yeniden içine girdi. Gemma, Colin'in yumuşak hareketleriyle sırtına tutundu; bacakları Colin'in beline dolanmıştı ve onu kendine doğru çekiyordu.

Doruk noktasına ulaşırken Colin bir kez daha geri çekildi.

"İyi misin?" diye sordu Colin yanma yataken.

"Ölebilirim," diyebildi Gemma.

"Güzel," dedi Colin, Gemma'yı yüz üstü yatırıp kollarını beline doladı ve onu kaldırdı. Gemma'nın arkasına geçip yeniden içine girdi; Gemma kendini desteklemek için ellerini duvara dayadı.

Colin'in hareketleri sertleştiğinde Gemma inledi. "Evet! Evet!"

"Canını acıtmak istemiyorum," dedi Colin yumuşak bir ses tonuyla.

"Dayanamayacak kadar güçsüz olduğumu mu sanıyorsun?" dedi Gemma omzunun üstünden bakarak.

"Öyle mi?" dedi Colin. "Ne zaman durmam gerektiğini sen söyle."

Colin öyle güçlü yüklendi ki Gemma neredeyse duvardan destek alamayacak duruma geldi. Bunu çok sevmişti!

Doruk noktasına ulaşmak üzere olduğunu hissedince arkasını döndü ve kollarını Colin'e açtı.

"Hazır mısınız?" diye sordu Colin gülümseyerek.

"Evet," dedi Gemma. Colin bir kez daha içine girdi ve bu defa hem kendisi hem de Gemma'nın doruk noktasına ulaşmasına izin verdi.

Gemma'nın vücudu ürpermeye başladı, bunlar öyle güçlü ürpertilerdi ki vücudu neredeyse kasılıyordu.

Dakikalar sonra Colin yanma uzanmak için Gemma'nın üzerinden kan ter içinde kalktı. "İyi misin?" diye sordu.

"Hayatımda hiç bu kadar iyi hissetmemiştim," diyebildi Gemma.

Colin, Gemma'nın elini tuttu ve avcunu öptü. "Henüz pek emin değilim ama sanırım ben de iyiyim."

Gemma ona bakmak için yan döndü. Colin'in koyu renk saçları karışmıştı ve vücudunda parlayan ter damlaları vardı. Gemma bundan daha iyi görünemeyeceğini düşündü. "Yorucuydu ama güzel bir gün geçirdim."

"Koltuk konusunda tartışmamıza rağmen mi?"

"Belki de o yüzden." Elini Colin'in karnında dolaştırıyordu. "Deri konusunda haklı olduğumu göreceksin. Bu eve uymazdı."

"Sandalyem hariç."

"Kolları bira tutacağı için katlanabilen bir sandalye bulduğuna inanamıyorum."

"Veya bir çay fincanı," dedi Colin. "Sehpa olarak seçtiğin masanın çalışma masası olarak da kullanılabileceğini bilmediğimi mi sanıyorsun?"

"Bir masa almıştın zaten," dedi Gemma kendini korumak için.

"Çünkü *ben* sandalyede otururum. Sen ise arkandaki küçük çıkıntıyı yerdeki kilime yerleştirirsin."

"Eski alışkanlık," dedi Gemma ve Colin kolunu kaldırıncı göğsüne yattı. "Aslında aldığın her şeyi çok sevdim."

"*Aldığımız*," dedi Colin. "Yenilerle eskileri harmanlamak aklımın ucundan bile geçmezdi."

"Sanırım Sara'nın evi hâlâ aklımdan çıkmadı."

"Sara hiçbir şeyin yeni olmaması gerektiğine inanıyor. Bence hepsi buraya yakışacak ve senin ölçü konusundaki ustalığın sayesinde de sığacaklar."

"Yerleştirme konusunda Bayan Ellis yardım etti."

"Her yeri doldurma konusunda çok başarılıydı, değil mi?" Gemma'ya baktı. "Mutfak dolaplarını doldurmaya ne zaman başlayacağız?"

"Bana bakma," dedi Gemma. "Ben yemek yapmayı bilmiyorum."

"Çok güzel omlet yaptığına şahit oldum ve rulo köfte konusunda da atıp tuttun."

"Sadece bir kere söyledim onu! Ve sadece sorunu cevapladım. Şehvetle bahsettiğin etli güveci kim yapmıştı? Jean mi?"

“Şimdiden kıskanıyor musun? Jean’in etli güveç gibi dünyevi bir şeyle alakası olmaz. Sadece Paris’te satılan bir tava kullanılması gerekmediği takdirde. Onun hakkında çok konuşacak mıyız?”

“Sen istemezsen hayır,” dedi Gemma ciddiyetle.

Colin bir kez daha Gemma’nın avcunu öptü. “Teşekkür ederim ama sanırım ben limitimi doldurdum. Seni bilmem ama ben açım.”

“Bana mı açsın yoksa yemek mi istiyorsun?”

“Yemek!” dedi Colin yataktan çıkıp pantolonunu giyerek.

Gemma odadan çıkışını, sırt kaslarının derisinin altında hareket edişini izledi ve “Sanırım balayı bitti,” dedi yüksek sesle.

Colin kapıdan kafasını uzattı. “Karnımı doyurursan daha yeni başladığımızı gösteririm sana.”

Gemma, Colin’in yerdeki tişörtünü kaldırdı ve yanından geçip salona giderken üzerine geçirdi.

Colin yemeğinden henüz iki lokma yiyebilmişti ki telefonu titredi. Cebinden telefonunu çıkardı. Gelen mesaja bakarken, “Roy’dan,” dedi. “Gitmem gerekiyor. Edilean’da bir soygun olmuş.”

Gemma hemen ayağa kalktı. “Buna ihtiyacın var mı?” diye sordu üzerindeki tişörtü göstererek.

“Evet,” dedi Colin çoraplarını ve ayakkabılarını giyerken. Kafasını kaldırdığında Gemma tişörtü çıkarmış, karşısında çıplak duruyordu. Onu dışarıda bol kıyafetlerle gördüğünde güzel bir vücudu olduğunu düşünmüş ve yatakta ona dokunmaktan çok hoşlanmıştı. Ama şimdi onu çıplak görüyordu; Gemma, Vargas’ın çıplak kadın portrelerindeki kadınlara benziyordu.

Colin fal taşı gibi açtığı gözleriyle bir süre durup Gemma’ya baktı ve duvara çarpana kadar geri geri gitti. “Ooooof,” diyebilirdi sadece.

Gemma biraz utanmıştı ama aldığı tepkiden çok memnundu. “Gitmem gerekiyor,” dedi.

“Gidemem,” dedi Colin. “Bacaklarım tutmuyor. Beynim çalışmıyor.”

“Ben...” Gemma ona yaklaştı.

“Dur!” dedi. “Hareket eder ve herhangi bir yerini oynatırsan burada düşüp ölürüm.”

Gemma sırtıtmamaya çalışıyordu ama kendini tutamadı. “Pekâlâ, hiç hareket etmeden duracağım ama senin gitmen ve Edilean’ı kurtarman gerekiyor. Sence biri pencerenin önünden turta çalmış olabilir mi?”

“Bilmiyorum,” dedi Colin, yanma gidip eğilerek ve Gemma’nın dudaklarına sıcak bir öpücük kondurdu. Geri çekilirken ellerini Gemma’nın vücudunda dolaştırdı. “Roy’un beni çağırmak için iyi bir nedeni olsa iyi olur,” dedi ağlamaklı bir sesle. Dışarı çıktı.

Soygun Edilean'daki yeni evlerden birinde gerçekleşmişti. Colin'e göre, eskiden tarım arazisi olan seksen dönümlük alana gereğinden fazla ev sıkıştırılmıştı. Kasabalılar beş sene önce inşaat başladığında buna engel olmaya çalışmış ama başarılı olamamışlardı. Şehirliler, tanıtımlarında "Virginia'da zamanın dokunmadığı eski ve küçük Edilean kasabası" olarak bahsedilen yerde yaşama fikrinden çok etkilenmiş ve evler henüz bitmeden kapışmışlardı. O zamandan beri birçok insan oradan taşınmıştı. Daha büyük şehirlere yakınlığına rağmen Edilean onlar için fazla kırsal kalmıştı.

Colin "yeni gelenler"i kasabalılardan daha iyi tanıyordu ve bu aileyle daha yakındı. Genç bir kız ve üç yaşındaki bir oğlan annesi olan kadın ev hanımıydı. Adam Portsmouth'da çalışıyordu ve askeriyeyle ilgili bir görevi vardı. Colin'e göre düzgün bir aileye benziyorlardı.

Colin eve girer girmez Roy dağınık saçlarını ve uykulu gözlerini gördü ve "Sana ne oldu?" diye sordu. Yatak odasının kapısının önüne sarı şeridi çoktan germişti ve evin içinde birçok fotoğraf çekmişti.

Colin susmasını söyleyen bir bakış attı.

"Ah, peki," dedi Roy, "Jean." Yataktan yeni çıkmış görüntüsüne bakıp sırıtıyordu.

"Ayrıldık," dedi Colin sessizce ve başka bir şey söylemeyeceğini belli etti. "Neler olmuş anlat."

Roy çalman pırlanta yüzükle ilgili bütün detayları anlattı. Sahibi yüzüğü yatak başlığındaki gizli bir bölmede tutuyordu. Maalesef yüzüğe dair hiçbir fotoğraf yoktu. “Yatak odasının dağınıklığına bakacak olursak hırsızın yüzüğü bulmakta güçlük çektiğini anlayabiliriz. Bana kalırsa buralı çocukların işi,” diye ekledi Roy. “Belki iddia üzerine yaptılar. Yüzüğü şansa bulmuşlardır.”

Colin kapının önündeki şeridin altından geçti ve etrafa bakınmaya başladı. Odanın dağıtıldığı doğrudur, yastıklar yere atılmış, kilim toplanmış ve sandalye ters çevrilmişti. Ama doğru görünmeyen bir şey vardı. Öncelikle, odanın eski haline gelmesi sadece birkaç dakika alırdı. Sanki hırsız eşyaların yerini daha sonra değiştirmişti.

Yatağa baktı. Köşesi oyulmuştu ve küçük bir delikten içerisi gözüküyordu. Oraya pek bir şey saklanamazdı ama yüzük rahatlıkla sığardı. Aklma mobilyadaki Bayan Ellis geldi. Sadece mobilyalar konusunda bilgili biri orada bir şeyler saklanabileceğini bilirdi... veya aynı eşyaya sahip başka biri.

Roy’a, yakın çevrede kimlerin bu yatağın aynısından aldığını araştırmasını söyledi ve Roy söyleneni not etti.

Roy odadan çıktığında Colin etrafına bakarak odanın içinde dolandı. Şifoniyerin üstünde her zaman olduğu gibi parfüm şişeleri ve birkaç aile fotoğrafı vardı. Dolapta hiçbir şeyin ellenmediğini fark etti; tuvalette de her şey yerli yerinde gibiydi.

Roy geri döndüğünde yatağın kadının ailesine ait olduğunu ve babasının elinden çıktığını söyledi. “Başka bir eşi yok.”

Bu haber Colin’i şaşırttı. Yatağın içinde gizli bir bölme olduğundan yalnızca sahibini tanıyan biri haberdar olurdu. Bu işi, ailenin bir yakını yapmışa benziyordu.

Colin kadını mutfakta oturmuş, titreyen ellerle bir bardak kahve içerken buldu. Kadın soygun gündüz vakti gerçekleştiği için kendini kötü hissettiğini söyledi.

“Bahçede güllerle uğraşıyordum ve çocuklar dışarıda oyun oynuyordu. Akşam yemeğini hazırlamak için içeri girdim ve yemeği

yedikten sonra odamın dağıtıldığını fark ettim,” dedi. “Ben veya çocuklardan biri içeri girip hırsız rahatsız etseydik neler olurdu düşünmek bile istemiyorum.” Kahvesinden bir yudum aldı; elleri titriyordu. “Keşke çenemi hiç açmasaydım!”

Kadın teyzesinin birkaç ay önce öldüğünü ve ona bir pırlanta yüzük bıraktığını anlatırken Colin onu dinledi. Armstrong’ların marketindeki oyun buluşmasına küçük oğlunu götürdüğünde yüzüğü de göstermişti. “Herkes görmüş olabilir. Ülkenin yarısı o markete gidiyor.”

“Ayrı ayrı sigortalatılması gereken pırlantaları olan bir yüzükten mi bahsediyoruz?”

“Hayır, öyle denemez,” dedi kadın. “Yüzüğün ortasında bir taş ve onu çevreleyen birkaç küçük taş daha vardı. Sanırım ortadaki yarım karat kadardı, belki biraz daha büyük.”

“Değerini biliyor musunuz?”

“Hiçbir fikrim yok,” dedi ve bir süre bardağına baktıktan sonra kafasını kaldırdı. “En fazla iki veya üç bin dolardır ama sanki daha fazla edermiş gibi bahsetmiş olabilirim.”

Kadın o kadar suçlu bakıyordu ki Colin ona gülümsedi. “Hepimiz hava atarız, bu suç değil. Yatak hakkında bir şeyler sormak istiyorum. İçinde yüzük olduğunu kim biliyordu?”

“Kimse bilmiyordu!” dedi kadın üstüne basa basa. “Babam o gizli bölmeyi ben küçükken bana göstermişti. Annem çok cimriydi ve bir keresinde istediğim bir şeyi reddettiğinde babam kendi paralarını nerede sakladığını göstermişti. Bu bizim sırrımızdı. Evlendiğimde ailem bize yeni eşyalar alacaktı ama ben babamın yaptığı yatağı istedim. Babam neden istediğimi biliyordu.”

“Yataktan kocanıza bahsettiniz mi?”

“Hayır, bahsetmedim. Ve çocuklarıma veya en yakın arkadaşıma da hiç söz etmedim. Benim küçük kişisel kasamdı.”

“Babanızın bu yataktan bahsetmiş olabileceği kardeşiniz falan var mı?”

“Wisconsin’de yaşayan bir erkek kardeşim var. Babamla hiç anlaşılamazlardı, bu yüzden babamın ona söylediğini sanmıyorum. Sizce yüzüğü çalmak için buraya gelmiş olabilir mi?”

Colin kadının ciddi mi olduğunu yoksa şaka mı yaptığını anlayamadı. Not defterini kapadı ve kadına baktı. “Evde kurcalanmış başka bir yer var mı?”

“Görebildiğim kadarıyla hayır. Roy bütün odaları gezdi. Benim düzenli bir kadın olduğumu söyledi.”

Colin onu desteklercesine hafifçe gülümsedi ve o gecelik yatak odasını kullanmamasını rica etti. Bir şey çıkacağından umutlu değildi ama parmak izi bulmak için bakmak istiyordu.

Colin ve Roy evden ayrıldı.

“Ne düşünüyorsun?” diye sordu Roy çıkar çıkmaz. “Çocukların yaptığı bir şey mi?”

“Hayır, sanmıyorum.” Pencerelelere bakıyor ve somurtuyordu. Ne düşündüğünü söylemek istemedi ama içgüdüleri bunun sıradan bir soygun olmadığını söylüyordu.

Evin içinde kadının on yaşındaki kızı, annesinin onun için çekmeceye bıraktığı yapraklara bakıyordu. Genelde çiçek bırakırdı, özellikle de gül ama bu kez farklıydı. Yapraklar ince ve uzundu, açık renkliydi ve çok güzeldi; annesi yaprakları pembe bir kurdeleyle tutturmuştu. Kız söğüt yaprağı olduklarını bilmiyordu. Gülümseyerek küçük buketi yastığının altına koydu. Belki rüyasında evlerini kimin soyduğunu ve annesinin güzel yüzüğünü kimin çaldığını görebilirdi.

Colin soygun mahallinden ayrıldığında kafası o kadar doluydu ki doğru düzgün düşünemiyordu. Aklından geçen tek şey eve, Gemma'nın yanına dönmek ve gördüklerini ona anlatmak, kafasının ne kadar karıştığından bahsetmektir.

Edilean'da daha önce de soygun olmuştu ama hepsi neler olduğu rahatlıkla anlaşılabilen olaylardı. Hırsız cam kapının bir kısmını kırar ve içeri girerdi. Genellikle televizyonu, ses sistemini alır, mücevher kutusunu boşaltır ve başka bir kapıdan çıkar giderdi.

Ama bu soygunda durum farklıydı. Birinin kapıyı veya pencereyi kırarak içeri girmemesini garip bulmuyordu. Edilean'da yaşayanların çoğu kapısını kilitlemezdi; özellikle de gündüz vakti, ev sahibi evdeyken kapıları açık olurdu.

Colin'in kafasını karıştıran şey hırsızın yatağın içinde gizlenmiş yüzüğü rahatlıkla bulmasıydı. Kadının mücevher kutusunun kapağı da açılmıştı ama Roy'a söylediğine göre içinden bir şey alınmamıştı. Colin'e göre bu, hırsızın kutudaki mücevherlerin değerli olmadığını bildiği anlamına geliyordu.

Ve neden eşyalar ters çevrilmişti, diye düşündü Colin. Hırsız, polislerin sandalyenin altını karıştırdığına inanacağını mı düşünüyordu?

Colin ihtimal dahilinde olmadığım düşünse bile bunun profesyonel biri tarafından yapıldığını söyleyebilirdi. Hiç mantıklı değildi. Profesyonel bir hırsız neden birkaç bin dolar değerindeki bir yüzüğün peşine düşmeye tenezzül ederdi ki?

Colin garaja girdiğinde kamyonetinin hâlâ içeride olduğunu gördü. Gemma büyük ihtimalle evdeydi; bunu düşününce gülümsemi. Evin yan tarafındaki kapıyı açtı –ve aklımdan kapıyı kilitlemesi gerektiğini söylemeyi geçirdi– ve Gemma’ya seslendi. Karşılık almayınca dudağını büktü. Gitmişti. Eve yürüyerek mi gitmişti yoksa birisi mi bırakmıştı?

Gemma’yı cep telefonundan aradı ama sesli mesaj cevap verdi. Boş evde dolandı. Gemma yatak takımını yeni yıkananlarla değiştirmişti, Colin yatağa uzandı. Saat ilerlemişti ve duş alıp yatması gerektiğini biliyordu ama istemiyordu. Ayrıca Gemma’yı teninden silip atmak da istemiyordu.

Yatakta öylece yattı, tavana bakarak onu düşündü, özellikle de kendisine hissettirdiklerini. Ona Jean’i anlatması, ona karşı dürüst olması ve Gemma’nın onu yargılamaması çok iyi gelmişti. Gemma hakkında hoşuna giden birçok şey vardı; sakinliği, vücudunun... Sırıttı. Vücudunun güzelliği.

Yatakta birlikte geçirdikleri anlara dalıp gitti. Gemma’nın güçlü olması hoşuna gitmişti ve...

Cep telefonunun titremesiyle kendine geldi. Arayan babasıydı.

“Bugün suçla savaştığını duydum,” dedi Peregrine Frazier. “Nedir olay? Çocuklar mı yapmış?”

Colin babasıyla bir vaka hakkında konuşmayacaktı. Babasının Edilean’da işlenen her suç konusundaki yorumu, Colin’in işi Williamsburg polisine devretmesi ve araba satışına geri dönmesiyle sonuçlanıyordu.

“Baba,” dedi Colin ciddiyetle. “Seninle konuşmam gerekiyor.”

“Öyle mi? Ne oldu?”

“Annem orada mı? Seni duyar mı?”

“Hayır, yalnızım,” dedi babası odanın karşısındaki karısına bakarak. Karısı yakınındaki pufa oturup kulağını telefona dayadı.

“Sence annem Jean’den ayrıldığımı duysa ne kadar üzülür?”

“Aslında,” dedi Peregrine sakince ve karısına odanın içinde dans ederek dolaşmaması için el hareketi yaptı. “Annen Jean’i çok seviyor. Aslında hepimiz onu çok seviyoruz ama...”

“Ama ne?”

“Ne annen ne de ben onun Edilean’da yaşayacağını düşünüyoruz.”

Alea Frazier kocasına sadece dudaklarını hareket ettirerek, “Gemma! Gemma!” diyordu.

“Bak oğlum, bu durum beni çok üzmez. Herkes ayrılabilir. Hatırlıyorum da bir keresinde üniversitedeyken...”

Alea kocasına tehdit eder gibi baktı.

Grinny boğazım temizledi. “Bugün Henry Shaw’la golf oynadık ve bana dün Sara ve Mike’m evinde olduğunu söyledi.”

“Bu bir sır değildi.”

“Ayrıca Gemma’yı seninle konuşmamasına neden olacak kadar kızdırdığını da söyledi.”

Alea bu haberi yeni duyduğu için dehşet içinde kocasına baktı. Telefona doğru bir hamle yaptı ama kocası telefonu uzaklaştırdı.

Grinny koltuğundan kalktı ve karısına arkasını döndü. “Söylemeye çalıştığım şey şu Colin, bir çalışana, sana karşı öfkelenebileceği bir davranışta bulunmak hoş değil. Bence sen...”

“Durumu toparladık,” dedi Colin.

“Toparladınız mı? Bu ne demek?”

“Baba, bence *o kadar* da yaşlı değilsin. Gemma ve ben durumu toparladık,” dedi vurgulayarak.

Grinny karısına döndü ve başparmağını kaldırarak her şeyin yolunda olduğunu gösteren bir el hareketi yaptı. “Bunu duyduğuma sevindim. Henry, Gemma’nın boks gösterisi yaptığını söyledi. Doğru mu?”

“Ah, evet,” dedi Colin, babasına ne kadar güzel göründüğünü anlatmak istercesine.

“Onu kaçırdığıma üzıldüm,” dedi Grinny ve Alea suratını astı. Kocasına sol elindeki yüzüğü gösterdi. Grinny ona inanamıyormuş gibi bir bakış attı ve arkasını döndü. “Yani Gemma’yla aranız düzeldi mi?”

“Arkadaşız,” dedi Colin “ve benden sadece bu kadarını öğrenebilirsin. Onu son bir saat içinde gördün mü?”

“Hayır,” dedi Grinny. “Senin yanında değil mi?”

“Şu anda değil. Misafir evine geri döndüğünü düşünüyorum ama telefonuna cevap vermiyor.”

Grinny uzun bir konuşmaya başlamadan önce yaptığı gibi derin bir nefes aldı. “Oğlum, şunu sen de biliyorsun, Gemma güzel bir genç kadın ve bu kasabada henüz yeni. Ne demek istediğimi anlarsın. Dr. Tris’le çok sık görülmüş. Senin yerinde olsam ona hissettiklerimi er yada geç söyledim. Tereddüt ederken şansını kaybetmeni istemiyorum.”

“Yani elimi çabuk tutup onun benim olduğunu göstermem gerektiğini mi söylüyorsun?” dedi Colin.

“Aynen onu söylüyorum.”

“Annem de orada, değil mi? Ve çocuklarından birinin evlenmesi için yardım etmen konusunda başının etini yiyip duruyor.”

“Haklısın oğlum. Çok doğru bir konuya parmak bastın.”

“Annem kiminle evleneceğimi umursamıyor, yeter ki evleneyim, değil mi?” dedi Colin.

“Sanırım önemli olan sonuç.”

Colin inledi. “Yine torunlardan konuşmayalım. Ariel bir an önce gelse de annem *onunla* ilgilense keşke.”

“Sen en büyük çocuksun, sorumluluk bu yüzden senin omuzlarında.” Grinny karısına bakıyordu ve karısı söylediklerini onaylarcasına başını sallıyordu.

“Elimden geleni yapıyorum, baba. Gemma sağ salim dönmüş mü diye kontrol eder misin?”

“Tabii,” dedi Grinny. Duraksadı. “Sence Jean... Şey...”

“Gelip size yemek yapar mı?” diye sordu Colin. “Büyük ihtimalle yapar ama kokteyllerin içine antifriz ekleyebilir.”

“Çok kötü,” dedi Grinny. “Çok ama çok kötü. Sence Gemma...”

“Hayır, o yemek yapamıyor. İyi geceler baba.”

“İyi geceler oğlum.”

Colin yataktan kalkıp mutfığa giderken babasıyla yaptığı konuşmayı ve annesinin de onları dinlediğini düşünerek başını sallıyordu. Buzdolabının boş olduğunu biliyordu ama yine de açıp baktı.

Tess’in gönderdiği açılmamış şampanya duruyordu ama şaşırtıcı bir şekilde Gemma yiyecek alışverişi yapmıştı. Bir de not bırakmıştı. Notu buzdolabının içine bırakması Colin’i güldürdü. Gemma onu neredeyse çok iyi tanımaya başlamıştı.

*Markette çok eğlendim. Olanları sonra anlatırım. İyi uykular
Gemma*

Colin buzdolabındaki yiyecekleri çıkardı ve birkaç dakika sonra tezgâhın önünde oturmuş tavuk, haşlanmış brokoli ve fırınlanmış büyük bir patatesi yiyor, en sevdiği birayı şişesinden içiyordu.

Telefonu titrediğinde mesajın Gemma’dan geldiğini umarak telefonuna baktı. Ama mesaj Sara’dandı.

Gemma’nın bugün Bay Lang’le yaptıklarını duydun mu?

Colin hemen Sara’yı aradı. Sara telefonu ilk çalışında açtı. “Bana her şeyi anlat,” dedi Colin.

“İsterdim ama Mike anlatamayacağımı söylüyor. Gemma isterse sana anlatırmış. Sizi yeniden bir araya getirebileceğini düşünüyor musun?”

“Beni aptal yerine koyma! Luke ve Rams’in sana bugün Gemma’yla mobilya alışverişi yaptığımızı söylediğinden eminim. Yeniden beraberiz. Lang, Gemma’ya o şakalarından birini yapmadı, değil mi?”

“Sakin ol,” dedi Sara. “Bay Lang, Gemma’yı o kadar çok sevmiş ki bugün Mike’ın ona sakinleşmesi için ilaç vereceğini düşündüm.”

“Sevmiş mi? Neler oldu?”

“Ben orada değildim ama... Ah! Yakalandım. Kocan bir dedektifse arkasından iş çevirmek imkânsızdır. Bir dakika.” Colin, Mike’m arkadan kısık sesle konuştuğunu duyabiliyordu. “Kocam seni yarın sabah altı buçukta spor salonunda bekleyecekmiş. Gemma’nın sana o zaman her şeyi anlatacağını söylüyor. Başka bir şey söylememek için kapıyorum. Yarın yola çıkıyoruz, bu yüzden beni ara ve şu soygun işini anlat. İyi geceler.”

Colin Gemma’yı bir kez daha aradı ama yine sesli mesaj çıktı. Bay Lang için bir kenara atıldığını duyduğunu belirten bir mesaj bıraktı. Otuz dakika sonra duştan çıkmıştı ama Gemma’dan hâlâ haber yoktu.

Sonunda babası, Gemma’nın iyi olduğunu, uyuduğunu ve uyan-dırılmaktan hoşlanmadığını söyleyen bir mesaj attı. Colin yatağa girdi ve gülümseyerek uykuya daldı.

19

Colin soygun mahalline gitmek için evden çıktıktan sonra Gemma duş alıp yatak çarşafalarını değiştirmişti. Orada kalıp Colin'i beklemek veya eve gitmek konusunda kararsız kaldı.

Evin içinde dolandı, ahşap işçiliğini inceledi ve aldıkları mobilyaları düşündü. Elinde olmadan, o mobilyalara alışıp alışamayacağını merak etti. Burası kadar çok sevdiği bir evde yaşayacak mıydı hiç?

Colin'in ona Jean hakkında anlattıklarını düşündü ve bu konuda Colin'e anlayış göstermesi gerektiğini biliyordu. Jean'in yaptıkları çok kırıcıydı. Gemma, Jean için de üzülmesi gerektiğini bilmesine rağmen öyle hissedemiyordu. Tersine, olan biten her şeye seviniyor, Colin'in Jean'den ayrılması onu mutlu ediyordu ve şimdi de... Neydi? Gemma'ya mı aitti?

Bu çok saçma bir düşünceydi. Kimse kimseye ait olamazdı. Daha önce kimsenin ona ait olduğunu hissetmemişti. Hayır, Gemma her zaman bağımsızdı, kendi kaderini kendisi yönetirdi, kafasının içinde taşıdıkları dışında birkaç ufak tefek şeyin tek sahibiydi.

Mutfak taburesine oturdu. İşin aslı şuydu: Babası öldüğünden beri kimseye "ait" olmamıştı.

Birden "en büyük dileğinin" bir yere ait olmak olduğunu hatırladı. Edilean'da olan da bu değil miydi zaten? Geldiği günden beri

kasaba onu ele geçiriyordu. Sadece insanlarla tanışmıyordu. Sanki kasabanın en gizli yerlerine giden anahtar ona bahşedilmiş gibiydi.

Edilean'da geçirdiği kısa zaman içinde kasabanın iki tarafı olduğunu görmüştü. Kendisinin de böyle dendiğine şahit olduğu “yeni gelenler” vardı, bir de yedi kurucu ailenin torunları olan Frazier’lar, McDowell’lar ve Connor’lar vardı.

Gemma’nın içine girdiği bu eski gruptu. Bu sadece Frazier’larla yaşamasından kaynaklanıyor olamazdı. Başka bir nedeni olmalıydı. Aileden ayrı yaşamak isterse ne olacaktı? Ya da Ellie’nin dükkânında gördüğü genç kadınların arasına katılırsa?

Aslında bu konuda yapabileceği bir şey yoktu. Neredeyse birinin... Aklından geçenleri kendine bile itiraf etmek istemiyordu.

Sanki kalbinin derinliklerinden gelen, bir yere ait olma isteği duyulmuştu. Ama kim tarafından? Dilek Taşı mı?

Buzdolabına giderken bunu düşünüp güldü. Buzdolabının içinde şampanyadan başka bir şey olmadığını görünce dolabın kapısını kapadı ve duvardaki anahtarları aldı. En azından Colin’e biraz erzak alabilirdi. Otoparktaki büyük kamyonete baktı ve Frazier’ların onu elden geçirmemiş, yerinde duramayan bir canavara dönüştürmemiş olmalarını diledi.

Arabayı geri geri çıkarırken motorunun normal güçte olmasına sevindi. Arayı kullanırken bir yandan da kendi kendine dileğinin kabul olduğu düşüncesinin saçma olduğunu söyledi.

Ama sonra Colin’in günlüğüne yazdığı şeyi hatırladı.

Bu kural Frazier kadınları için de geçerliymiş.

Ya Taş, Frazier *olacak* kadınların dileklerini de kabul ediyorsa, diye düşündü. Ama bunu nasıl bilebilirdi? Hem bir taş parçası dilekleri gerçekleştirebiliyorsa –ki bunu yapamazdı– hem de bunu insanların içini okuyarak yapabiliyorsa –çok saçma bir fikirdi!– o halde insanın geleceğini de bilirdi.

Gemma kafasında bu düşüncelerle markete girdi ve sepetini doldurmaya başladı. Colin'in neler yemeyi sevdiğini pek bilmiyordu. Jean'in dana eti tüyosu dışında... ama bunu da tahmin edebilirdi. Piliç çevirme standından, Ellie'nin şişman tavuklarından birini aldı ve sepetine koydu.

Dükkânın arka tarafına vardığında sepeti neredeyse dolmuştu ve tek eksiği öğle yemeği için alacağı etti. Büyük cam tezgâhın arkasında kimse yoktu. Çalışanların yerine tam karşısında sırtını iki koridora vermiş, Gemma'nın gördüğü en tuhaf adam vardı. Bir altmış boylarında, büyük ve yuvarlak kafalı, boyunsuz ve ufak tefek biriydi. Adam dönüp Gemma'ya baktığında Gemma bağırmmamak için kendini zor tuttu. Adam, kocaman gözleri ve ufacık ağzı yüzünden cüce ve Gollum arası bir görüntüye sahipti. Derisi pembe renkliydi, oldukça gergindi, neredeyse hiç kırışmamıştı. Kırk yaşlarında veya yüz on yaşında olabilirdi, Gemma doğrusunu tahmin edemiyordu.

Hemen onun kim olduğunu anladı; meşhur Bay Lang. Ve neden olduğunu anlamadığı bir şekilde adamdan hoşlanmıştı. Ondan gerçekten *hoşlanmıştı*. Onunla bir yerlerde oturup konuşmak, onu yakından tanımak istedi.

Ama şu anda çok sıkıntılı olduğunu anlamak için onu tanımasına gerek yoktu. Olabildiğince hızla hareket ediyor, bir yandan diğer yana gidiyor, bir reyondan öbürüne bakıyordu.

Gemma tanışmayla zaman kaybetmedi. "Ne oldu?" diye sordu adama doğur yürürken. Sanki onu korumak istiyormuş gibiydi.

"Beni görecekler," dedi adam neredeyse hiç kullanılmadığı anlaşılan derin ve boğuk bir ses tonuyla.

Gemma kimin göreceğini sormadı. Soldaki reyona baktı ve kiliseden çıkmış gibi giyinmiş üç kadın gördü. Bir kavanoz reçel hakkında ciddi bir tartışmaya dalmışlardı. Diğer reyonda da aynı şekilde giyinmiş iki kadın bir çorba konservesinin üzerindeki etiketi okuyordu. Bay Lang'in bir reyondan diğerine görünmeden geçme şansı yoktu.

Gemma küçük adama döndü. Adam şimdi bir o ayağını, bir bu ayağını kaldırıyor ve kaçma arzusu her saniye artıyordu.

Gemma düşünmeye başladı. Kendi vücuduyla adamı perdeleyip onu dükkândan çıkarmanın bir yolu var mıydı? Kış aylarında olsalardı montunu adama sarabilirdi ama üzerinde hiçbir şey yoktu, adamı gizlemek için kullanılabilecek bir şey de görmemişti.

Koruma içgüdüğü güçlendi. Onu koruması *gerekliyordu!* Bir kılıcı olsaydı adamın önüne geçip onu savunurdu.

Gemma arkasını döndüğünde genç bir çalışanın çok büyük bir boş tuvalet kâğıdı kolisi taşıdığını gördü.

Hiç düşünmeden adama doğru koştu ve büyük koliyi ondan aldı. Bay Lang aklını okumuş olacaktı ki cam dolabın önüne doğru yürüdü. Gemma kutuyu adamın başının üstüne kaldırdı ve adam kutu aşığı inerken memnuniyetle eğildi.

Saniyeler sonra beş kadın reyonun sonuna ulaştı ve cam dolabın önündeki büyük koliye baktılar.

“Ellie böyle dağınık değildir,” dedi kadınlardan biri.

“Bence servis genel olarak son yıllarda kötüye gitti,” dedi diğer kadın.

“Sence Ellie maddi sorunlar mı yaşıyor?”

“Lütfen ama!” dedi uzun boylu kadın. “Çalışanlardan biri koliyi burada bırakmıştır. Ellie’nin suçu değil ki. Haydi, biz kaldıralım.”

Gemma kutunun etrafından dolanıp kadınların önüne geçti. “Sanırım yere dökülen bir şeyi kapatıyor. Ayakkabılarınıza bulaşmasın,” dedi hemen.

“Umarım zehirli bir şey değildir,” dedi bir kadın.

Gemma Ellie’nin şanını lekelediğinden korkuyordu. “Sanırım bir akça ağaç şurubunun şişesi düşüp kırıldı.”

“Hausinger’ın oğlu yapmıştır kesin,” dedi pembe elbiseli kadın. “Onu biraz önce annesiyle gördüm. Hiç terbiye almadı.”

“Bizimle kim ilgilenecek?” diye sordu kadınlardan biri. “Dilimlenmiş salam alacağım.” Dolabın üstündeki zile bastı.

Gemma kadınlar ile tezgâhın arasına girdi. Şimdi tek yapması gereken çalışanların kutuyu kaldırmasını engellemekti.

Ellie arkadan çıkınca Gemma oyunu devam ettirmesini nasıl söyleyeceğini bilemedi. Kadınların hepsi cam dolabın önündeki büyük koli nedeniyle sinirlenmiş bir halde aynı anda konuşmaya başladı. Gemma gürültüden faydalanıp kadınların arkasına geçti ve Ellie'ye ellerini sallayıp başıyla işaretler yaptı. Kutuyu gösterdi ve "Hayır!" dedi.

Kadınlardan biri Gemma'ya döndüğünde Gemma kollarını indirdi.

Ellie her şeyi anlamıştı. "Hanımlar, size bugün nasıl yardımcı olabilirim? Mercan balığı daha yeni geldi." Kadınların, reyondan geçişin engellendiği hakkındaki yapıcı ve hatta içten gibi söylenen ama öyle olmayan şikâyetlerini dinlemek zorunda kaldı. Ellie siparişlerini vermeleri için onları teşvik ederken kadınlardan biri Gemma'ya kim olduğunu merak edercesine baktı ve onun daha önce geldiğini söyledi.

Gemma elini kutunun üstüne koydu, kutuya dayandı ve henüz karar veremediğini söyledi.

Ellie kadınların siparişlerini aldı ve hepsini bir çırpıda hazırladı. Kadınlardan biri fiyatlardan şikâyet edince Ellie o gün yüzde elli indirim olduğunu söylemeyi unuttuğunu belirtti.

Kadınlar ayrılır ayrılmaz Ellie tezgâhın önüne koştu. Çalışanlardan birine kadınları takip etmesini ve geri dönmediklerinden emin olmasını söyledi ve Gemma'ya baktı. "Ne yakaladın? Lütfen fare olduğunu söyleme."

İki kadın büyük koliyi kaldırırken Gemma yaramaz bir ifadeyle sırtıtmadan edemedi. Bay Lang bağdaş kurmuş, oldukça sakın bir tavırla yerde oturuyordu.

Ellie, "Geri dönüşümün böylesi," deyince Gemma güldü.

Bay Lang daha genç bir insanın çevikliğiyle kalktı ve bir süre Gemma'ya baktı. Gidecek gibi oldu ama sonra arkasını döndü ve "Teşekkür ederim," deyip reyonda gözden kayboldu.

“Bu kelimeleri ondan daha önce duymadığıma eminim,” dedi Ellie ve çalışanına koliyi kaldırması için başını salladı.

“Neler olduğunu anlatır mısın?” diye sordu Gemma.

“Lang kadınların onu görmesinden korktu, değil mi?”

“Sanki kadınların elinde tüfek varmış da kendisi de avmış gibi davranıyordu.”

Ellie güldü. “Bu gerçek olsaydı tüfekli ben olurum. Bana sattığı ürünleri yüksek fiyattan verdiği için peşine düşerdim. Neyse, Lang Edilean’daki insanları 1930’lu yıllardan beri tanıyor ve insanların akrabaları hakkında sorduğu sorulara cevap vermekten yoruldu.”

“O bir soy araştırmacısı mı?”

“Hah! Lang hayatı boyunca her şeye burnunu sokan biri olmuştur. İnsanları dinlemeyi ve gözetlemeyi sever.”

“Bu iyi bir şey değil,” dedi Gemma.

“Lang iyi olmaya çalışmaz.”

“Kadınlar kimdi peki?”

“Edilean Kadınlar Cemiyeti’nin üyeleri ve Lang’in bir sonraki toplantılarında konuşma yapmasını istiyorlar.”

“Ama bu bir onur değil mi? Yoksa Bay Lang topluluk önünde konuşmaktan mı korkuyor?”

“Görülmekten korkuyor. Tanınmayan kişi olarak kalmak hoşuna gidiyor. Görünmez olabilseydi kesinlikle olurdu. Tanınmak, insanları gözetlemesini güçleştiriyor. Eskiden kasabada ondan korkulurdu ve bu da onun hoşuna giderdi ama şimdi neredeyse ünlü gibi.” Ellie gülümsedi. “Geçtiğimiz sonbahar kızım birkaç suçluyu yakaladığında istemeden Lang’in saygınlığını da artırdı. Onun ıstırabına şahit olmak öyle keyifliydi ki!”

“Amma kötü kalplisin,” dedi Gemma ama Ellie’nin neşeli ses tonu yüzünden gülmeden edemedi.

Ellie elini salladı. “O adamın uzun bir geçmişi var. Neyse, ne almak istersin?”

“Colin’in hangi eti sevdiğini biliyor musun?”

“Kesinlikle biliyorum,” dedi Ellie ve gülümseyerek tezgâhın arkasına geçti. Eti kesip paketlediğinde yüzünde kocaman bir gülümseme vardı. “Yani hem Colin’in hem de yaşlı Lang’in gönlünü fethettin ha?” Gözleri parlıyordu. “Edilean’a hoş geldin, Gemma,” dedi. “Seni gördüğüm an buraya ait olduğunu anlamıştım zaten.”

“Teşekkürler,” dedi Gemma. Ellie, Gemma’nın biraz önce düştüğünü şeyi söylemişti.

Arabayla Colin’in evine döndü ve aldıklarını yerleştirdi. Zihni markette olanlarla doluydu. Bay Lang hayatını insanları gözetleyerek geçirdiyse Gemma’ya Julian, Winnie ve Tamsen gizemini çözmede yardımcı olabilirdi.

Her şeyi yerleştirmişti ve hâlâ Colin’den haber alamamıştı. Colin ona ne zaman döneceğini söylemediği için evden ayrılmaya ve Frazier’ların evine yürüyerek dönmeye karar verdi. Yaklaşık yedi kilometrelik yolu vardı ve hava kararıyordu ama düşünmek için zamana ihtiyacı vardı.

Artık evi gördüğü yere döndüğünde yüksek sesle, “Tamsen’in senin hakkında yazdıklarını bulmak istiyorum... Yani Taş’m,” dedi. Böyle bir şeyi yüksek sesle söylediği için kendini aptal gibi hissetti ama kendine hâkim olamamıştı. Belki de Dilek Taşı’nı denemek istiyordu.

Yirmi dakika sonra genç Shamus uykusunda döndü ve komodinin üzerinde duran en sevdiği çizim setini yere düşürdü. İnce ahşap kutuyu annesinin İngiltere’den getirdikleri arasında bulmuştu. İçindeki eski belgeleri misafir evinde bırakmıştı. Tam çizim defterinin sığabileceği boyutlarda, güzel bir kutuydu ve Rachel kalemleri için ona kumaş bir kılıf yapmıştı. Kutunun önünde oyulmuş bir ağaç vardı. Lanny Edilean meydanındaki meşe ağacına benzediğini söylemişti. Ama babaları o kutunun mazesinin çok eskiye dayandığını ve o ağacın çoktan öldüğünü söylemişti.

Dilek Taşı

Shamus kutuyu o kadar çok sevmiştir ki annesi kutuyu alabileceğini söylediği günden beri onu gözünün önünden hiç ayırmamıştır.

Sabah, kutunun köşesinin düşüşten dolayı hasar aldığını görmek hoşuna gitmeyecekti. Kutudan bir parça kopmuştu ve içindeki belgeler görünüyordu.

20

Ertesi sabah saat altı buçukta Gemma, Mike'm spor salonunun önündeydi. Gün daha ağarmamıştı ve etrafta kimse yoktu; sessizlik Gemma'nın çok hoşuna gidiyordu. Colin'in randevuyu hatırlayıp hatırlamayacağını merak ediyordu ki kapıyı Colin açtı. Üzerinde kaslarını belli eden siyah bir atlet vardı ve çok güzel görünüyordu. Gemma adeta elektrik akımına kapılmış gibi hissetti ve Colin'in elinden tutup arabaya dönmeyi düşündü.

Colin aklından geçenleri okudu. "Ben de," diye fısıldadı ve geri çekilince Gemma Mike'ı gördü.

Mike bir Gemma'ya, bir Colin'e baktı. "Buraya spor yapmaya mı geldiniz yoksa yalnız kalmak mı istiyorsunuz?"

"Spor yapmaya geldik, koş," dedi Gemma yüksek sesle.

"Numaran onda var," dedi Colin Mike'a.

Mike gülümsemedi. Hayatında ciddi olduğu tek bir konu varsa, o da spor yapmaktı.

Birkaç saniye Gemma ne yapacağını bilemedi. Seneler önce spor salonuna erkek arkadaşıyla beraber gitmenin kötü bir fikir olduğunu öğrenmişti. Adamın yaptığı ilk şey kendisinin Gemma'dan daha çok bilgi sahibi olduğunu kanıtlamak olmuştu ve Gemma'ya neyi, nasıl yapması gerektiğini anlatmaya başlamıştı. Tarih departmanından tanıdığı ve önceki gece buluştukları çocuklardan biri Gemma'ya bir

kiloluk ağırlıklardan verip nasıl kol çalışacağını göstermişti. “Bunlar ağır gelirse daha hafiflerini getiririm.”

Gemma hiçbir şey söylemeden on kiloluk ağırlıkları alıp çalışmaya başlamıştı. Adam spor salonunu hemen terk etmiş ve sonrasında Gemma’yı derslerde görmezlikten gelmişti.

Mike sorununu anladı. “Spor hocasıyla çalışmaya alışkınsın, değil mi?” diye sordu.

“Evet,” dedi Gemma. “Biz grup halinde çalışırdık ve o çocukları çok özledim.”

Colin olup biteni anlayınca geri çekildi. Kendini daha çok sevdirmek için alfa rolü oynayıp güç gösterisinde bulunmayacaktı.

Gemma Mike’la gitti ve önce kardiyoyla başladılar, sonra ağırlık çalıştılar ve sonunda boks yaptılar. Bütün bunlar olurken Colin de tek başına spor yaptı ama Gemma onu izliyordu.

Colin olağanüstü güçlüydü! Normal boyutlardaki üç erkeğin birlikte kaldıracabileceği ağırlıklarla tek başına çalışıyordu. Birçok erkeğin omzunun çıkmasına neden olacak halterleri kaldırılıyordu.

Mike, Gemma’nın bakışlarını görünce sessizce, “Bugün hafif ağırlıklarla çalışıyor. Erkek kardeşleriyle gelince yarışmaya başlıyorlar... Bu adamlardan daha güçsüz profesyoneller gördüm,” dedi.

“Bunu izlemeyi çok isterdim,” dedi Gemma ağırlığın altından çekilirken.

Mike, Colin’e Gemma’yla boks yapmasını söyledi.

“Mike,” dedi Colin, “tek yapabildiğimin ağırlık kaldırıp indirmek olduğunu biliyorsun.”

“Haydi ama Frazier,” dedi Mike, “ondan korkuyor musun?”

“Ölümüne korkuyorum,” dedi Colin Gemma’ya bakarak.

Mike büyük deri yastıkları Colin’in ellerine taktı ve Gemma ellerini eldivenlere sokarken ona yardımcı oldu. “Şimdi siz karşı karşıyayken, ben de kendi idmanımı yapacağım.”

Gemma ve Colin bir an birbirlerine baktılar ve Colin yastığı kaldırdı. “Hünerlerini görelim o halde,” dedi.

Gemma tereddüt etti. Colin'in daha önce boks yapmadığı doğruysa yumruklardan nasıl kaçacağını bilmiyor demektir. Ayrıca ona zarar vermek istemiyordu. Colin güçlüydü ama herkesin derisi çürürdü. İlk vuruşları hafifti ama her boksörün sevdiği deriden çıkan çarpışma seslerinin duyulacağı kadar sertti.

Colin geri çekilerek hayretle Gemma'ya baktı. "Bu kadar mı? Tekmelere ne oldu? Nasıl tekme atıldığını mı unuttun?" Sesini alçalttı. "Seni kısa bir birliktelikten sonra unutan adama böyle mi davranacaksın?" Göz kırptı.

Gemma daha sert vurması için kendisini sinirlendirmeye çalıştığının farkındaydı... ve işe yaramıştı. "Yan yastığı tak," dedi ciddiyetle.

"Çok zor." Alaycı bir gülümseme takındı. "Canımı ne kadar yakabilirsin ki?"

Gemma hiç düşünmeden olduğu yerde dönüp Colin'in midesine tekme attı. Dikkatini dağıtmak için düz tekme atar gibi yaptı ama elinin tersiyle Colin'in çenesine yumruk atarak bileğinin arkasına saklandı. Daha önce bunları birinin üzerinde denememişti, sadece kum torbasıyla çalışmıştı ama boks ringinde izlediklerine göre *karşı taraf* her zaman yere yığılırdı.

Colin geriye doğru sendeledi, öne eğildi ve ellerini dizlerine koyup nefes almaya çalıştı.

Her şeyi izleyen Mike gülmeye başladı. "Onu bir daha kızdırmasan iyi edersin."

"Görebiliyorum," dedi Colin çenesini sıvazlayarak.

"Ben..." dedi Gemma.

"Özür dilersen bütün kalemlerine el koyarım," dedi Colin.

Gemma gülümsemedi. "Bunu daha önce kimseye yapmamıştım ve..." Colin öne doğru gelirken Gemma geriye çekildi. *Onun* yumruklarından sağ çıkma ihtimali yoktu.

Colin yanma geldiğinde tehditkâr bir bakışla Gemma'ya baktı, sonra bir çırpıda onu başının üstüne kaldırdı. Colin olduğu yerde dönerken Gemma saniyeler için de gülmekten katılmıştı.

Tam o anda Luke ile Ramsey içeri girdi.

Rams, Gemma'nın Colin'in başının üstünde olduğunu görünce kapıya döndü. "Ben gidiyorum."

Luke kuzenini kolundan yakaladı. "Gemma'yla dövüşmek istediğini sanıyordum."

Colin Gemma'yı yere indirdi. "Haydi çocuklar, gelin de idmana başlayın."

Gemma ve Colin spor salonunda iki saat daha geçirdiler ve Gemma kendini çok iyi hissediyordu.

"İyi misin?" diye sordu Colin arabanın yanma geldiklerinde.

"Asıl sen iyi misin?" Uzanıp Colin'in şimdiden morarmaya başlayan çenesine dokundu. "Öpünce geçer mi?" diye sordu yumuşak bir sesle ve Colin'e bakarak. Gündüz vakti olmasaydı ve kasabanın ortasında durmasalardı, Colin'i arabanın arka koltuğuna oturtup istediklerini yapardı. Gözündeki ifade Colin'in ileriye adım atmasına neden oldu ama Gemma elini Colin'in göğsüne koydu. "Bence eve gitmeliyiz."

Colin geri çekildi. "Haklısın. Duş alıp üzerimizi değiştirmeliyiz. Onda kilisede buluşalım mı?"

"Kilisede mi?" diye sordu Gemma.

Colin gülümsüyordu. "Evet kilise. Benimle geliyorsun değil mi?"

"Kimseye bir şey söylemeyeceğimizi sanıyordum."

"Gerek yok. Dün gece anneme ve babama Jean'le ayrıldığımızı söyledim. Bizim de artık bir çift olduğumuzu da."

Gemma bir an gökyüzüne baktı. "Benden nefret edecekler."

"Aksine," dedi Colin. "Bence mutlu bile oldular."

"Sevdikleri kadından ayrılmana ve neredeyse hiç tanımadıkları birine kaçmana mı mutlu oldular?" Colin bir şey söylemeyince birbirlerine öylece baktılar ve Gemma, "Ne oldu?" diye sordu.

"Annem."

"Ne olmuş annene?"

Colin daldığı derin düşüncelerinden sıyrıldı. “Annemin tam bir doğal afet olduğunu düşünüyordum. Ve bir şey istediğinde onun peşine düştüğünü.”

“Ve şu anda istediği şey...” Gemma geriye doğru bir adım attı ve ellerini kaldırdı. “Rachel, annenin torun istediğini söylemişti.” Gözlerini kocaman açtı. “*Benden* mi istiyor? Ben hâlâ öğle yemeğinde ne yersin bilmiyorum. Böyle şeylere hazır değilim. Bizim...”

Colin kızın dudaklarından öptü. “Biliyorum. Konuşmaya, birbirimizi tanımaya ve bunun gibi şeylere ihtiyacımız var. Kilisenin nerede olduğunu biliyor musun? Hayır, dur. Ben seni alırım, beraber gideriz.”

“O kadar uğraşmaya gerek yok,” dedi Gemma. “Ben...”

“Katılıyorum. Çok uğraştırır,” dedi Colin hemen. “Benimle yaşasaydın ikimiz için de çok kolay olurdu.” Onu bir kez daha öptükten sonra arkasını döndü.

“Böyle bir şeyi düşünmek için bile çok erken!” diye bağırdı Gemma arkasından.

Colin arkasını döndü, sokağın ortasında kollarım açmış, geri geri yürüyordu. “Daha ne istiyorsun Gemma? Bütün kasabanın âşık olduğu başka bir adam gördün mü hiç?”

“Evet, sorun da bu,” diye bağırdı Gemma. “Bütün Edilean’la aynı eve taşınacağım.”

“Benim için orası cennet gibi olur,” dedi Colin arabasına binerken.

“Ve muhtemelen benim için de,” dedi Gemma alçak sesle ve arabasının kapısını açtı. Misafir evine dönerken yüzündeki gülümseme hiç kaybolmadı.

“Ailenin evinde yemeğe davetli olduğumuzu neden bana da söylemedin?” dedi Gemma Colin’e. Colin’in arabasındaydılar ve Frazier’ların evine doğru gidiyorlardı.

“Bilmiyordum,” dedi Colin. “Ama kız kardeşim ile erkek arkadaşı dün gece Kaliforniya’dan gelmişler. Geleceklerinden haberimiz yoktu.

Onları görmek ve seni de onlarla tanıştırmak istiyorum. Frank'i seveceğini düşünüyorum. Mike'la çok yakın arkadaşlar. İkisi de polis, emekliliklerine çok az kaldı ve senin yaptığın tekme ve yumruk işini çok seviyorlar. Kiliseyi beğendin mi?"

"Güzeldi," dedi Gemma ve aklından Colin'in biraz önce söylediklerini ve sabah yaşadıklarını geçirdi. "İnsanlar şey gibilerdi..."

"Ne gibi?" diye sordu Colin.

"Bu konuda yanlış olduğumdan eminim ama neredeyse Jean olmadığım için rahatlamış gibilerdi."

Colin güldü. "Edilean halkı duygularını gizleme konusunda çok başarılı değildir."

"Yani uzun boylu, göz alıcı güzellikteki bir avukatla beraber olmanı istemediklerine katılıyor musun?"

Colin inledi. "Bu konuya girmeyeceğim! Bence sen böyle çok güzelsin. Jean'e gelince, onunla samimi olmak zordur ve İskoç Şenlikleri'ne katılacak biri değildir. Hazır konusu açılmışken, Sara'ya elbisenin siparişini vermen gerekiyor. Hangi ortaçağ karakteri olmak istiyorsun?"

"Uzun boylu, göz alıcı güzellikte olanı. Sence Sara bunu yapabilir mi?"

Colin otoparka girdi, motoru kapadı ve Gemma'ya baktı. "Canını sıkkan ne?"

"Annenle yüzleşmekten korkuyorum. Bütün aile burada mı?"

Colin etraflarındaki yarım düzine kadar arabaya baktı. "Evet. Herkes Ariel ve Frank'i görmek istiyor. Pere bile geldi ve sen onunla da tanışmamıştın." Gemma'nın elini avuçlarına aldı. "Gemma, başka yere gitmek istiyorsan, gidebiliriz. Ama ben herkesin, Jean'le ayrıldığı için mutlu olduğunu düşünmeye başlıyorum."

"Arkadaşların öyle olabilir ama Jean'in ailenle ne kadar samimi olduğunu gözlerimle gördüm ve..."

Colin, Gemma'nın elini öptü. "Sana en az o kadar samimi davranmayan bir kişi bile olursa gideriz, anlaştık mı? Yeni evime gider,

çıplak vücutlarımızın üstünden soğuk tavuk eti yer ve ev terliğinden şampanya içeriz. Sana da uyar mı?”

“Bu fikri sevdim. Şimdi gitsek nasıl olur?”

“Ben de onu düşünüyorum,” dedi Colin ve uzanıp Gemma’yı kendine doğru çekti.

Fakat camından gelen sert sesle arkasına döndü. Arabanın dışında güzel yüzlü ve Frazier vücutlu bir adam duruyordu.

Colin camı açtı.

“Herkes burada ve çok açız ama annen siz gelmeden yemeğe geçmemize izin vermiyor. Meşhur Gemma bu mu?”

“Gemma, kardeşim Peregrine’le tanış, kısaca Pere.”

Pere, Gemma’nın elini sıkmak için elini camdan içeri sokup Colin’in önünden ona doğru uzattı. “Seni YouTube’da gördüm ve iyi boks yaptığını duydum. Ben de güreşçiyim. Güreş öğrenmek istersen sana seve seve ders veririm. *Birçok* ders.”

“Ben kırmadan kolunu çek,” dedi Colin sevecen bir tonlamayla.

Pere sırtarak söyleneni yaptı ve kapıyı açtı. “Haydi gelin, benim Richmond’a dönmem gerekiyor, Lanny’nin de yeni bir kız arkadaşı var.”

“Lanny’nin her zaman yeni bir kız arkadaşı var,” dedi Colin arabadan inerken, sonra Gemma’nın kapısını açmak için öbür tarafa yürüdü. Eve kadar el ele yürüdüler.

Pere evin önünde durup Gemma’ya baktı. “Umarım içeride olacaklara hazırlıklıdır. Kimse nedenini bilmiyor ama annem jet motoruyla çalışıyormuş gibi hareket ediyor.”

Gemma bir adım geri çekildi.

Colin onu ileriye itti. “Ben buradayım. Bir sorun olduğunda hemen bana haber ver.”

Pere’nin yüzündeki sırıtış oldukça genişlemişti. “Gemma, *senin* annen nasıl biri? Sence bizim yaşlı Colin hakkında ne düşünür?”

“Annem babamın hatırasına çok bağlıdır ve bütün erkekleri onunla karşılaştırır. Colin’in çok iri olduğunu, işinin çok tehlikeli

olduğunu düşünecektir. Büyük ihtimalle de ona silahların kontrol altında tutulmasıyla ilgili bir nutuk çekecektir.”

“Doğru mu bunlar?” diye sordu Colin endişeyle.

“Her kelimesi doğru.”

“O buluşmaya şahit olmak isterdim,” dedi Pere ve gülümseyerek kapıyı açtı.

Gemma’nın ilk izlenimi evin içinde neşeli bir kaos ortamının olduğuydu. Bayan Frazier ailesine emirler veriyordu ve geri kalan herkes aynı anda konuşuyor, gülüyor ve tartışıyor gibiydi. Oldukça gürültülü bir gruptu.

Bir köşede uzun boylu, kısl saçlı, genç ve güzel bir kadın, kendisi kadar uzun boylu ve burnu defalarca kırılmışa benzeyen bir adamın yanında duruyordu. Bu Frank olmalıydı. Kıyafetlerinin altında vücudunun Mike’inki gibi kaslı olduğunu görebiliyordu. Adama bakıp sporcuların yaptığı gibi hafifçe gülümsedikten sonra Bayan Frazier onu kolundan tutup yanına çekti ve herkesle tanıştırmaya başladı.

Genç ve güzel kadın, Colin’in doktor kız kardeşi Ariel ve adam da Frank Thiessen’di.

“Mike bana senden bahsetti,” dedi Frank ve Gemma’yla tokalaştı. “Birlikte idman yapabiliriz.”

“Seve seve,” dedi Gemma. Mike ve Frank gibi sporcuların onu yanlarına çağırımları büyük bir onurdu. Gemma kalıp Frank’le konuşmak istedi ama Bayan Frazier onu çekti.

Tanıştığı ikinci kişi Lanny’nin yeni kız arkadaşı olan ve Gemma’dan daha fena haldeki Carol’dı. Pere’nin uzun boylu kız arkadaşının adı Eloisa’ydı ve Gemma’ya tanıdık geliyordu. Rachel, Pere’nin kalbinin “birine ait” olduğunu söylemişti ama nedense bu sıkılmış görünen kadın o kişiymiş gibi görünmüyordu.

Rachel elinde ordövr tepsisiyle yanından geçerken, “Manken,” dedi.

“Yardım edilecek bir şey var mı?” diye fısıldadı Gemma. “Lütfen?”

“Tabii,” dedi Rachel mutfığa doğru giderken ve Gemma da peşine takıldı. “Frazier Diyarı’na hoş geldin,” dedi kapıyı kapar kapamaz. “Fırından ekmekleri çıkarabilir misin?”

Gemma fırın eldivenini alıp fırını açtı ve sıcacık ruloların olduğu tepsiyi çıkardı. Jean’le mutfakta geçirdikleri anı hatırladı. “Jean burada olmadığı ve mükemmel yemeklerinden yapamadığı için çok üzülüyor olmalılar. Yani senin pişirdiklerin güzel değil demek istemedim...”

“Ne demek istediğini biliyorum. Kırmızı tencereyi karıştırır mısın? Jean sana sıkıntı yarattı mı?”

“Hayır,” dedi Gemma. “Ondan hiç haber almadım. Ailede konuşulan bir şey duydun mu?”

“Hayır ve bu çok ilginç. Söyleyecek çok şeyleri olur diye düşünüyordum. Ve Jean’in olay çıkaracağından da emindim. Olayları büyütmeyi çok sever.”

“Peki ya kasabada?” diye sordu Gemma. “İnsanlar bu ayrılık hakkında ne konuşuyor?”

“Kulağıma hiç dedikodu gelmedi. Herkes Colin’in Luke’un evini almasından ve seninle vakit geçirmesinden bahsediyor.”

Gemma homurdandı. “Her şey çok hızlı oluyor!” Kendisinden bahsetmeyi kesip konuyu değiştirmek istedi. “Pere’nin kalbi bu manken kıza mı ait?”

Rachel çelik tası elinden düşürdü ve tas seramik zemine düşüncü büyük bir gürültü koptu.

Rachel’in yüzü kıpkırmızı kesilmişti ve Gemma ona bakakaldı. Pere’nin kalbini isteyen kişi Rachel’di. “Sen...” dedi Gemma.

“Tek kelime edersen yemeğine zehir koyarım,” dedi Rachel. “Hiçbir şey söylememeliydim.”

“Birinci sınıf öğrencisi gibi konuşmak istemiyorum ama Pere bu durumdan haberdar mı? Ondan hoşlandığından?”

“Pere’nin benim varlığımdan bile haberi yok. Ne tür kadınlardan hoşlandığı ortada.”

“Anlayabiliyorum,” dedi Gemma. “Ama ben de Jean’le tanıştığımında Colin’in öyle kadınlardan hoşlandığını düşünmüştüm. Oysa şimdi...” Omzunu silkti.

Rachel elinde tasla bir an kalakaldı. “Frazier ailesi eskiden beri varlıklı. Amerika’da daha üst sınıf bir soy yok. Onlar çalışanlara bakmazlar.”

“Edilean’daki herkesin yaptığı gibi, onun için bir dilek dileyebilirsin,” dedi Gemma havayı yumuşatmaya çalışarak.

“Dilemedim mi sanıyorsun? Hikâyeyi duyduğum günden beri başka bir şey düşünmüyorum.”

“Bütün kasaba Taş’tan haberdar mı yani?” diye sordu Gemma dehşet içinde.

“Hayır. Sadece yedi aile. Yabancılar bunu duysa evin önünde nöbet tutarlar. Ben konuyu biliyorum çünkü Bayan Frazier’ın torunu olmamasıyla ilgili yakınmalarına kulak misafiri oldum.”

“Bana bakma. İlaç konusunda fanatik bir tavır sergilemeye başladım.” Tabii ilk sefer dışında ama bunu söylemeyecekti.

“El çırpıcısıyla patatesleri ezebilir misin?” diye sordu Rachel.

“Tabii. Nerede olduğunu söyle yeter.” Dakikalar sonra Gemma bir önlük takmış, büyük bir tastaki haşlanmış patatesleri eziyordu.

Rachel mutfaktan çıktığında Bay Frazier girdi. Tezgâhın önündeki sandalyelerden birini çekip Gemma’nın karşısına oturdu ve Rachel’in zeytin ve peynir dolu tabaklarından birini önüne aldı.

“Sana bir şey sormak istiyorum,” dedi Gemma karıştırıcıyı kapayarak.

“Nedir?” Adamın, ne soracağından korkar gibi bir ses tonu vardı.

“Sence aks kırıldığında gerçekten tamirci gönderiyorlar mı yoksa bu, Rolls-Royce kullananlarının uydurduğu bir şey mi?”

Bay Frazier kahkaha attı. “Ben de hep bunu merak etmişimdir. Sen ne düşünüyorsun?”

“Babam hikâyenin gerçek olduğunu söylemişti. Kaç tane Rolls’un var?”

“Bir Rolls, bir Bentley,” dedi Bay Frazier.

Mutfak kapısı açıldı ve Pere içeri girdi. “Seni burada bulacağımı biliyordum,” dedi babasına. Gemma’ya baktı. “Yemek *yapabiliyor-sun* yani.”

“Karıştırıcının düğmesine basıp Rachel’in haşladığı patatesleri ezabiliyorum.”

“Benden daha iyisin,” dedi Pere. “Peki ya sen baba?”

“Çok daha iyi. Ben patates püresinin kutudan çıktığım sanı-yordum.”

“Aslında şanzıman kutusundan çıkıyorlar.”

“Hayır, o krank mili,” dedi Pere.

“Silindirler tarafından ateşleniyor,” dedi Bay Frazier.

Kapı açıldı ve genç Shamus elinde çizim çantasıyla içeri girdi.

“İçerisi senin için çok mu gürültülü?” diye sordu Gemma.

Shamus ağabeyinin ve babasının yanma otururken ağzından çıkan tek şey, “Ariel,” oldu.

Gemma büyük bir kaşığı püre haline gelmiş patateslere daldırıp çıkardı. Kocaman bir lolipopa benzemişti. Kaşığı Shamus’a uzattı.

“Hey!” dedi Pere ve Bay Frazier aynı anda.

Gemma çekmeceyi açıp iki kaşık daha çıkardı. Kendi şekerlerini yapmaları için kaşıkları onlara uzattı. Shamus’ın ahşap kutusunun kenarındaki gri bandı fark etti. “Ne oldu?”

“Kırıldı,” dedi Shamus kaşığı yalarken.

“Kelimelerin efendisi oğlum,” dedi kendi kaşığını yalayan Bay Frazier.

“Vay canına!” dedi Lanny kapının önünden, babasının ve iki erkek kardeşinin tezgâhın önünde oturmuş, patates püresi şekerlerini yaladıklarını görünce.

Gemma bir kaşık daha çıkardı ve doldurup Lanny son tabureye otururken ona uzattı.

“Neden bahsediyordunuz bakalım?” diye sordu Lanny.

“Bilmiyorum,” dedi Pere.

“Shamus’a sor,” dedi Bay Frazier. “Konuşmayı o yönlendiriyor.” Kapı bir kez daha açıldı ve bu sefer duvara çarptı.

“Eyvah,” dedi Bay Frazier ve hızla kaşığına temizledi. “Bu sesi tanıyorum.”

Gelen Bayan Frazier’dı ve dimdik duruyordu. “Dışarı! Hepiniz! Sen de Gemma. Mutfakta saklanmak yok artık.”

Gemma önlüğünü çıkardı ve dışarı çıkan erkeklerin peşinden koştu. Ama Bayan Frazier Gemma’yı kolundan yakalayıp yanağın-
dan öptü. “Hoş geldin Gemma,” dedi yumuşak bir ses tonuyla. “Ve teşekkür ederim.”

“Önemli değil. Sadece patates verdim.”

“Hayır, Colin için teşekkür ederim. En büyük oğlumun uzun zamandır böyle gülümsediğini görmemiştim. Hatta üniversiteden mezun olduğundan beri diyebiliriz.”

“Jean konusunda çok üzgünüm. Onu çok sevdiğinizi biliyorum.”

“Jean şampanya gibidir. Ne kadar güzel olursa olsun şarapla ömrünü geçiremezsin.” Bayan Frazier gülümsedi. “Ama İrlandalılar patatesle *yaşanabileceğini* kanıtladılar. Şimdi içeri!”

“Hemen hanımefendi,” dedi Gemma ve gülümsedi. Patates ve şarap örneğini anlamamış olsa da endişeleri büyük ölçüde azalmıştı.

On bir kişi de, üzerinde yemek dolu kocaman kâseler ve tabakların bulunduğu masadaki yerlerine geçtiğinde, Gemma tüm ilginin onun üzerinde olduğunu fark etti. Shamus ve Colin hariç bütün Frazier’lar onu araştırmaları, büyüdüğü yer, gelecekteki planlarıyla ilgili soru yağmuruna tuttu.

Herkese cevap vermeye çalıştı ama çok fazla soru geliyordu. Gemma kendisi hakkında konuşmak istemiyordu. Kendini anlatırsa Colin hakkında soru sorulmasından korkuyordu ve bunun için çok erkendi.

Birkaç dakikalık sorgudan sonra Gemma, onları İskoçya’dan Amerika’ya 1760’larda gelen ilk Shamus Frazier’ın hikâyesiyle susturdu.

“Karısı, Kontes,” dedi Gemma, “bir mektubunda ona güzel Edilean Harcourt’un kocasının, onun için yaptığı bir at arabasından bahsetmiş.” Artık dikkatlerini çekmişti ve herkes sessizce yemeğini yiyip onu dinliyordu. “Siyah koltuklu sarı bir arabaymış ve Bayan Harcourt arabaya yabanarısı adını koymuş.”

Bay Frazier birden nefesini tutunca Gemma dahil herkes ona baktı.

İlgiyi üstüne çekmesine neden olan durum hakkında bir açıklama yapmadı. “Devam et,” dedi. “Mektupta başka ne yazıyor?”

“Prudence –Shamus’ın aristokrat karısı– arabanın son çocuğunun da evlenip evden ayrılmasından sonra Edilean’ı mutlu etmek için yapıldığından bahsediyor.”

Beş yetişkin çocuğuna da bakarak, “Bunu anlayabiliyorum,” dedi Bayan Frazier. “Devam et, Gemma.”

“Bayan Frazier –ilk Frazier– Shamus’m koltuğun altına bir plaka yerleştirdiğini ve kimsenin bunu fark edip etmediğini merak ettiğini yazmış.”

Shamus ve Lanny aynı anda ayağa kalkınca Gemma şaşırdı.

“Shamus,” dedi Bay Frazier ve genç adam birkaç rulo kâğıt alıp salondan çıktı.

Gemma masanın karşısındaki Colin’e neler olduğunu soran bir ifadeyle baktı.

Colin gülümsedi. “Babamın arkadaki depoda bir sürü at ve yük arabası var. İçlerinde en güzeli siyah koltuklu sarı bir araba. Küçük kardeşim plakayı bulmaya gitti.”

“On sekizinci yüzyıldan kalma arabaları depoladığınızı bana söylemek aklına gelmedi mi? Onları inceleyerek bir şeyler öğrenebildim,” dedi Gemma hiç düşünmeden ama sonra nerede olduğunu hatırladı. “Özür dilerim. Ben böyle...”

Bütün Frazier’lar gülmeye başladı ve Lanny, Colin’e şakayla vurdu. “Ağabeyimiz sır tutmayı çok sever.”

“Her şeyi herkese anlatmaktan iyidir,” dedi Colin ve herkes konuşmaya başladı.

Frank, Gemma’nın yanında oturuyordu ama Gemma onunla tek kelime konuşamamıştı.

Frank’in yanında oturan Ariel öne eğildi. “Gemma ilgiyi senin üzerinden çekmemi ister misin?”

“Bunu yapar mısın gerçekten?” Ariel pantolonunun cebine elini sokup bir pırlanta yüzük çıkardı. Masa örtüsünün altından yüzüğü sol elinin yüzük parmağına geçirdi. “Bu yeterli olur,” dedi Gemma alçak sesle. Kendini tutamayıp tebrik etmek için Frank’in yanağından öptüğünde herkes aniden dönüp onlara baktı.

“Colin bir rakibin var gibi görünüyor,” dedi Pere.

Colin, Gemma’ya baktı ama bu kez soru soran taraf oydu.

Ariel, sol elini havaya kaldırıp masanın diğer ucundaki annesine doğru uzatarak sessizliği bozdu. “Anne havucu uzatır mısın lütfen?”

Annesi dışında kimse dikkatini Ariel’a vermedi. Bayan Frazier küçük bir çığlık attı, kızının elini tuttu ve Ariel’ı karalahana kâsesinin içine düşmesine neden olacak kadar sertçe çekti.

“Ne yapıyorsun, Alea?” diye sordu Bay Frazier.

O anda Bayan Frazier kızını sandalyesinden kaldırmış sarılıyor, yüzünü öpüyor ve ağlıyordu.

Herkes oturmuş hayretle Ariel’a ve annelerine bakıyordu. Ariel sol elini kaldırıp yüzüğünü göstererek durumu açıklığa kavuşturdu.

Çok sevinen Bay Frazier Frank’e baktı. “Bizden biri olmayı kaldırabilecek misin?”

“Hayatta kalırım,” dedi Frank. “Şu anda sırası değil biliyorum ama McTern Yolu’ndaki eski binanızı satın almak konusunda sizinle konuşmak istiyorum. Mike’la birlikte oraya bir spor salonu açmanın iyi olabileceğini düşünüyoruz.”

“Sizindir,” dedi Bay Frazier. “Ve ödeme konusunu konuşmaya-lım bile.”

“Ben bunu yapamam...” dedi Frank.

Ariel annesinden kurtulup, "Evet yapabilirsin," dedi yüksek sesle. "Kim yüzüğümü görmek ister?"

Bütün kadınlar bağırды; Pere'nin manken kız arkadaşı bile kendine gelmişe benziyordu.

"Baba," dedi Ariel. "Bu kasabanın gördüğü en büyük, en pahalı düğünü istiyorum. Ve Sara Shaw'un da baş nedimem olmasını istiyorum."

"Ona benden önce anlattıysan..." dedi Bayan Frazier ama Ariel sözünü kesti.

Kolunu annesinin omzuna koydu. "İlk öğrenen sensin."

"Evlenmek *zorunda* kalmadınız, değil mi?" diye sordu Bayan Frazier. Öyle umutlu konuşmuştu ki masadaki herkes gülmeye başladı.

"Hayır anne, hamile değilim," dedi Ariel. "Önce uzmanlık eğitimimi bitirmem gerektiğini söylemiştim. Edilean'a dönüp işe başladıktan sonra Frank'le çocuk sahibi olma konusunu düşünmeye başlayacağız."

Bayan Frazier Frank'e baktı ve Frank teslim olmuş bir şekilde ellerini kaldırdı. "Ben senin tarafmdayım. Mike'ın beni çocuk konusunda geçmesini istediğimi mi sanıyorsun?"

Ariel ağabeyine baktı. "Colin, yardım eder misin?"

Colin masanın karşısındaki Gemma'ya baktı. "Özür dilerim ama ben de annemin tarafındayım. Hayat kurma düşüncesini seviyorum."

Masadaki diğer kız arkadaşlar merakla Gemma'ya bakınca Gemma tabağına baktı.

Rachel mutfak tarafındaki kapıyı büyük bir gürültüyle açarak Gemma'yı kurtardı. "Mutfakta altı turta var ve masayı toplamakta bana kim yardım ederse bir dilim almaya hak kazanacak." Salondan çıktı.

Ariel ve annesi hariç herkes masadakileri toplamaya başladı.

Elleri kolları tabak dolu olan Colin, Gemma'nın arkasına geçti. "Seni utandırdıysam özür dilerim."

“Arabaları gösterirsen affederim.”

“Seve seve.” Gemma’nın kulağına doğru eğildi. “Turtalardan birini çalıp arabaları görmeye gitmeye ne dersin?” Daha da alçak sesle konuştu. “Daha önce on sekizinci yüzyıldan kalma bir yabanarısının içinde sevişmiş miydin?”

“Sen seviştin mi?” diye çıkıştı Gemma.

“Hayır,” dedi Colin. “Ama detaylı bir şekilde hayal ettim.”

Mutfağa girerlerken, “Fantezileri gerçeğe dönüştürmeyi severim,” diye fısıldadı Gemma.

Rachel, Gemma’ya alçak sesle, “En sevdiği turta fırında. Ariel’in haberinden sonra kimse gittiğinizi anlamaz,” dedi.

“Sen benim yeni en yakın arkadaşısın,” dedi Gemma ve fırına yöneldi.

Fırını açarken Colin’in neli turtayı sevdiğini merak etti. “Böğürtlenli,” dedi turtayı görür görmez.

Colin omzunun üzerinden seslendi. “Hazır mısınız?”

Rachel’m da dediği gibi herkes Ariel ve Frank’in etrafım sarmıştı ve Colin ile Gemma’nın arka kapıdan çıktığını kimse fark etmedi. Gemma, Colin’i çimenlerin üstünde sıralanmış golf arabalarından en yakındakine kadar takip etti. “Sen seç,” dedi Colin.

Gemma düz yeşil olanı seçti.

“Korkak,” dedi Colin ve üzerinde oynama yapılmış olanlara doğru başını salladı.

Arabaların durduğu depoya kadar gidemediler. Kaşık almak için Gemma’nın evinde durdular ve birbirlerine baktıkları anda yatak odasına yöneldiler. Bir yandan koşarken bir yandan da kıyafetlerini çıkardılar.

Spor salonunda geçirdikleri sabahın erken saatlerinden beri birbirlerini arzuluyorlardı. Parmak uçlarıyla vücutlarına dokunarak, fısıldaşarak, saatlerce birbirleriyle oynadılar.

Gemma çırılçıplak yatağa devrildi, Colin de üstündeydi. İçine girerken dudakları Gemma'nın dudaklarını arıyordu.

Gemma, Colin'in iri vücuduna, ellerinin altındaki tenine hayranlıkla baktı. Güçlü yapısını seviyordu, kendi bacaklarının arasındaki bacaklarının ona verdiği hissi de.

Bir saat sonra terli ve yorgun bir halde birbirlerinden ayrıldılar.

"Sadece bil diye söylüyorum," diyebildi Gemma, "en sevdiğim tatlı buydu."

"Ama Rachel'ın böğürtlenli turtasından yemedin," dedi Colin ve kalkıp mutfığa gitti.

Gemma başının altına bir yastık koydu ve Colin'in çıplak halde odaya girip çıkışını keyifle izledi. Elinde turta ve büyük bir kaşıkla geri döndü ve Gemma'nın yanına oturdu.

Turtadan bir parça ısırdı, çiğnedi ve yuttu. "Muhteşem." Eğilip Gemma'yı sertçe öptü. Gemma ona kollarını açınca geri çekildi.

"Hayır, hayır, henüz değil. Karşılaştırma yapıyorum." Turtadan bir parça daha aldı. "Güzel. Evet, çok güzel. İki tarafın da artılarını görebiliyorum. Seçim yapmakta zorlanıyorum."

"Öyle mi?" dedi Gemma ve Colin'in elindeki kaşığı aldı. Lokmayı alacakmış gibi kaşığı ağzına götürdü ama ağzını açmadı. Bunun yerine ılık, yoğun ve tatlı turtayı çıplak göğsünün üzerinde bıraktı. "Of," dedi. "Bunu nasıl temizleyeceğim?"

Colin turta tabağını komodinin üzerine koydu ve Gemma'ya döndü. "Bu parçanın çöpe gitmesi çok yazık olur."

"Değil mi?" dedi Gemma.

Bir saniye sonra kolları, bacakları, dudakları ve boyunlarıyla yeniden birbirlerine dolanmışlardı.

Yarım saat sonra Colin yana çekildi. "Sen kazandın," dedi zar zor.

"Seni duyamadım."

Dilek Taşı

“Senin tadın daha güzel. Bütün turtalardan daha güzel.” Gemma’yı kendine doğru çekti ve oyuncakmış gibi ona sarıldı. “Bence...” diye mırıldandı ama sonra bir şey söylemedi.

Gemma başını kaldırdı ve Colin’in uyuduğunu gördü. Şekerleme yapabilen biri değildi, bu yüzden sessizce yataktan kalktı ve düş almaya gitti. Hayatında hiç bu kadar mutlu olmamıştı.

21

Hafta sonuna doğru Gemma nefret ettiği o kadınlardan birine dö-nüşüğünü hissetti. Seneler boyunca yakın arkadaşlarının *benden bize dönüşmesine şahit olmuşt*u. Ve bunu kaç kere yaşarsa yaşasın, her seferinde bu geçişi –özellikle de ani bir şekilde yaşanmasım– şaşkınlıkla karşılamıştı. O ve arkadaşları insanlarla buluşur ve sonrasında bir araya gelip buluşmanın ne kadar güzel ya da kötü geçtiğini konuşmayı çok severlerdi.

Ama bir gün içlerinden biri *biz* demeye başlıyordu. Oldukça masumane bir tavırla tabii. Gemma, arkadaşını cumartesi bir yerlere davet ediyor, arkadaşı da, “Hafta sonu planımızı sormam lazım,” diye yanıtlıyordu.

Gemma bunu ilk kez yaşadığında durumun farkına varmamıştı. Ve *bizin* kısa sürede “bizim” dersimiz, “bizim” kitabımız, “bizim” vaktimiz noktasına doğru ilerlemesine de hazırlıksız yakalanmıştı.

Ama Gemma başlangıç noktasını bile anlamadan arkadaş grubtan uzaklaşmış ve onu yalnız başına göremez hale gelmişlerdi. Sadece kızlarla geçireceği vakti yoktu artık. Arkadaşları *bize dönüşmüş*tü ve bu da sürekli yanlarında sıkılan ve başka bir yerde olmak isteyen bir erkeği taşımak anlamına geliyordu.

İlk defa arkadaşlarından biri yüzüğünü gösterdiğinde Gemma saf bir tavırla, “Arkadaşlığımızın hiç bozulmayacağına söz ver,” demişti.

Üçüncü kez bir arkadaşının yüzüğü parıldayınca Gemma, “Haydi ona çekiçle vurup gerçek olup olmadığını anlayalım,” demek istemişti.

Ama sonunda anlamıştı. O ve Colin geçen hafta boyunca mümkün olan her anı beraber geçirmişlerdi.

Mobilyalar geldiğinde Colin’le nereye yerleştirileceklerini söylemişlerdi. Mavi kilimin “onların” odasına mı yoksa misafir odasına mı gideceği konusunda tartışırken çok eğlenmişlerdi. Colin “onların” yatağının yanında “kendi” tarafında kalan komodinin çok küçük olduğunu söylemiş ve onu misafir odasındakiyle değiştirmişlerdi.

Mobilyaları içeri taşıyan adamlardan biri, Colin’in büyük deri koltuğunu taşımakta zorlanınca Gemma yüksek sesle iç geçirmiş ve “Keşke Lanny ile Pere de burada olsaydı da taşımaya yardım etselerdi,” demişti.

Colin, Gemma’nın yanından geçerken onu belinden kavramış, dışarı taşımış, koltuğun üzerine oturtmuş ve o şekilde koltuğu içeriye taşımıştı.

Mobilyaları taşıyan adam Gemma’nın fal taşı gibi açılmış gözlerine bakıp Colin’e, “Bu gece neler olacak tahmin edebiliyorum,” demişti.

Ve tabii ki haklıydı.

O gece Tess’in gönderdiği şampanyayı açmışlar ve *kendi* evlerine, *kendi* mobilyalarına içmişlerdi.

Ertesi sabah Colin, Gemma’yı misafir evine götürmüştü ve bir an arabanın koltuğunda hareketsizce oturmuştu. “Burayı çok seviyorsun, değil mi?”

“Ailenin evinden mi bahsediyorsun yoksa misafir evinden mi?”

“İkisinden de,” dedi Colin.

“Misafir evinin kütüphanesini seviyorum. Bugüne kadar çalıştığım en güzel yer burası.”

Colin başka bir şey söylemedi, Gemma’ya eve kadar eşlik etti, vedalaşmak için onu öptü ve işe gitti.

Gemma gününü eski Frazier belgelerini okuyarak ve not alarak geçirdi. Amerika’ya gelen ilk Frazier hakkındaki hikâyenin parçalarını birleştirmeye başlamıştı. Bu adamın peşine takılmıştı ve Kont’un kızını

nasıl kendine âşık etmeyi başardığını merak ediyordu. Muhtemelen Shamus çok yakışıklıydı... Hayır, diye düşündü. O bir Frazier'dı ve büyük ihtimalle kızı etkileyen, güçlü olmasıydı.

Gemma, sarı arabanın altında sıkışan güzel Kontes'i ve olağanüstü kuvvetiyle arabayı kaldırıp kızı kurtaran adamın tutkulu hikâyesini düşünüp eğlendi. Tabii ki kadın ona âşık olmuştu.

"Bilimsel değil," dedi yüksek sesle. "Ve kesinlikle tezde kullanılacak türden bir bilgi değil."

Saat dört gibi sürekli saatine bakıp Colin'in ne zaman geleceğini merak etmeye başladı.

Saat beşte Colin ona mesaj attı.

Ellie bana akşam yemeği için pişirilecek bir şey verdi. Buraya gelip oynamak ister misin? Hatta yatıya kalmak?

Gemma bir çantaya temiz kıyafetler koydu, diğerine de bilgisayarını ve notlarını. Mesaj geldikten on beş dakika sonra Colin'in evindeydi; "onların" evinde.

Aylardır birbirlerini görmemiş gibi, öncelikleri bu açlığı dindirmekmiş gibi seviştiler; Gemma daha önce bunun mümkün olabileceğini hiç düşünmemişti.

Birlikte duş aldıktan sonra Colin'in marketten aldıklarına baktılar. Birlikte yemek yapmayı başardılar ama pişirirken yarısını da yediler. Sonunda *onların* yemek odasındaki *onların* masasına oturdular ve *onların* bahçesine baktılar.

Rachel'm böğürtlenli turtasından kalanları yiyip bitirdiklerinde Colin masanın karşısından Gemma'ya baktı ve "Tam olman gereken yerde olduğunu ve yapman gereken şeyi yaptığını düşündün mü hiç?" diye sordu.

"Evet," dedi Gemma kalbi hızla çarparken. Olması gereken zamanda ve olması gerektiği yerde bulunduğunu söylemesine gerek yoktu.

Yemek bittikten sonra biraz konuştular. Hâlâ birbirleri hakkında az şey biliyorlardı ve ikisinin de daha önce kimseye anlatmadığı şeyler vardı.

Colin nasıl şerif olduğunu anlattı. Bu işi alması için özel bir oy-lama yapılmalıydı ve Colin buna dahil olmak istememişti. “Kendimi kasabaya afişler yapıştırıp insanları beni şerif olarak seçmeleri için ikna etmeye çalışırken hayal edemiyordum,” dedi.

“Seçim sürecini kim yönetti?”

Colin bir an başını eğip birasına baktı. “Annem bir kadın tuttu, şeyden...” Ellerini salladı.

“New York’tan mı?”

“Tabii ki.”

Birlikte bu durumla dalga geçip güldüler.

Akşam on gibi yatağa girdiler ve sabah altı buçukta spor salo-nuna gittiler. Salona gittiklerinde içeride başka kimse yoktu. Mike ve Sara, Fort Lauderdale’e geri dönmüştü ve Luke mesaj atıp bütün gece Joce’la beraber bebeklerin başında durduklarını söylemişti. Gelen giden olmadı. İdmanlarını bitirdikten sonra Colin ön kapıyı kilitledi ve ağırlık banklarının üstünde seviştiler, sonra birlikte duş aldılar.

Beraber geçen bir haftanın sonunda bir rutin oluşturmuşlardı; ikisi de günlerini, saygın işleriyle uğraşırken birbirlerinden uzakta geçiriyorlardı. Akşam olduğunda Colin, Ev diye tek kelimelik bir mesaj atınca Gemma misafir evinden çıkıp *onların* evine gidiyordu.

İlkine çok benzeyen ikinci bir soygun vakası huzurlarını kaçırdı. Soygun yine gün içinde, ev sahibi evdeyken gerçekleşmişti. Bu sefer küçük bir kasa açılmış ve içinden antika bir broş çalınmıştı.

O gece Gemma’nın karşısında, alıştığından farklı bir Colin vardı. Colin kaşlarını çatıp tek kelime etmeyince Gemma onu konuşturması gerektiğini anladı.

Bu kolay olmadı. Birkaç başarısız denemeden sonra, “Sanırım sen yalvarılması gereken erkeklerdensin,” dedi Gemma.

Colin hafifçe gülümsedi, ayağa kalktı ve arabasının yanma gitti. İçinde Roy’un yeni olay mahallinde çektiği fotoğrafların olduğu kalın bir dosyayla geri döndü.

“İkisinde de,” dedi Colin, “hırsız eve ön kapıdan girmiş, ne komşular ne de evdekiler onu görmüş. Ve ikisinde de saklanmış bir şey çalınmış.”

Gemma fotoğraflara baktı. İki evin çevresinin de ağaçlarla kaplı olması, görünmeden içeri girilmesini kolaylaştırmış olmalıydı. Ama sonra ne olmuştu? Yatağın içindeki gizli bölme nasıl bulunmuştu? Kim kasayı açmayı biliyordu?

Colin belgeleri Gemma’nın seçtiği büyük sehpayaya yaydı. Gemma yere koyduğu yastığa otururken Colin koltuğa geçti. Birlikte saatlerce ifadeleri okuyup fotoğrafları incelediler.

Gemma küçük kasada broşun ve birkaç belgenin yanı sıra 25.000 dolar olduğunu okuyunca şaşırdı. “Hırsız parayı almamış mı?” diye sordu.

“Dokunmamış bile.” Colin dosyanın en altından bir kâğıt çıkardı. “Çalman şeyin sigortadaki fotoğrafı bu.”

Küçük oymaları ve kirli camgöbeği renkli taşları olan çok büyük, çok çirkin bir broştu.

“Bunu pahalıya satabileceklerini sanmıyorum,” dedi Gemma. “Bugünün modasına uymadığı kesin. Tabii meşhur birine ait değilse.”

“Hayır, değilmiş. İki bin iki yüz dolar değer biçilmiş.”

“Bu çok saçma,” dedi Gemma. “Neden biri orada duran büyük miktardaki para yerine daha ucuza satabileceği bir şey için riske girsin ki?”

“Cevap bulabilirsen bana haber ver,” dedi Colin ayağa kalkarken. Esnedi. “Seni bilmem ama ben çok yorgunum.”

Gemma gülümseyerek yatak odasına gitti. Seviştiler. Sonra Colin uyuyakaldı ve meraklı Gemma soygun fotoğraflarına bakmak için salona gitti.

Colin’in kurbanlara sorduğu soruları ve cevaplarını defalarca okudu. İki aile arasında bir bağ görünmüyordu. Birbirlerini tanımıyorlardı ve aynı yerlere gitmemişlerdi.

Ama kâğıdın arkasına, *İki ailede de on yaşında bir kız çocuğu var, yazmıştı. Altına da, Okul mu? Kilise mi? Kulüpler mi? Okuldaki rakip takımlar mı? Kızlar gövde gösterisi için mi çaldılar?* diye yazılmıştı.

Gemma cüzdanını çıkarıp fermuarlı kısımda sakladığı küçük büyüteci alıp Roy'un kızların odalarında çektiği fotoğrafları incelemeye başladı. Saat üç olduğunda iki söğüt ağacının küçük dallarından oluşan pembe kurdeleli buketi yuvarlak içine aldı.

Colin'i uyandırıp bunu ona da göstermek istiyordu ama küçük buketleri görmüş olabileceğini düşündü. Yanına yatıp sırtını Colin'in geniş sırtına yasladı ve hemen uyuyakaldı.

Bir boğa homurdanmasına benzer bir sesle uyandı ve gözlerini bile açmadan Colin onu çekiştirmeye başladı. Colin omzundan tutup onu kaldırdı ve dudaklarına sert bir öpücük kondurdu.

"Ben fark etmemiştim, Roy da," dedi giyinmeye başlarken. "Gemma, çok iyisin, mükemmelsin. Ofise gitmem gerekiyor ve kızlar okula gitmeden onlarla konuşmalıyım. Bu iki buketi hırsız bıraktıysa bütün dosyaları inceleyip örtüşen bir olay var mı diye bakacağım. Mike'ta federallerin telefonları var, Frank'te de. Onların dosyalarına da ulaşabilirim."

Gemma, Colin'i mutlu ettiği için çok memnundu.

Colin giyindikten sonra Gemma'yı bir kez daha öptü. "İşim ne kadar sürer bilmiyorum. Araştırma için başka yere gitmem gerekirse..." Gemma'nın bu durumu onaylayıp onaylamadığını sorar gibi bakıyordu.

"Git! İşini yap. Bana eski arabaları göstermesi için başkasından yardım isterim."

"Babama git. Eski at arabalarından bahsetmekten hiç yorulmadı." Gemma'yı bir kez daha öptü ve gitti.

22

Colin saat onda Gemma'yı arayıp dosyayı takip etmek için D.C.'ye gideceğini söyledi. Soygunların FBI'ın yıllardır peşinde olduğu biri tarafından işlenmiş olabileceğini söyledi.

“Seni özleyeceğim,” dedi.

“Ben de.” Gemma gülümseyerek telefonu kapadı.

Gemma, Colin'in sözünü dinleyip arabaları göstermesi için Bay Frazier'dan yardımını isteyince bütün günü birlikte geçirdiler. Gemma'ya daha önce de söylendiği gibi Bay Frazier “tekerlekleri olan her şey” konusunda bilgeliğini konuştururken, Gemma çocuklarından hiçbirinin Frazier tutkusunu paylaşmamasından dolayı hayal kırıklığı yaşadığını anladı. Gelecek nesillere bunu aktarabilecek biri yoksa ailenin yüzyıllardır bu kadar özenle sakladığı şeylere ne olacaktı?

Küçük sarı arabaya gelince, Shamus koltuğu kaldırmış ve plakanın fotoğrafını çoktan çekmişti. Üzerinde şöyle yazıyordu:

EDILEAN TALBOT MCTERN HARCOURT'A
SHAMUS FRAZIER'DAN
HEDİYE

1802

“Benim Shamus’ım kadar az kelimeyle konuşan bir adam,” dedi Bay Frazier.

“Ve ikisi de sanatçı,” dedi Gemma.

“Ve benim Shamus’ım bütün derslerinden en yüksek notu alıyor.” Bay Frazier, Gemma’yı diğer depoya götürürken gururla konuşuyordu.

Akşam olduğunda Gemma, Colin’e sarılmaya ve gün içinde gördüklerini, duyduklarını ve bunlar hakkındaki düşüncelerini anlatmaya hazırdı. Ama Colin gelmedi. Saat sekiz civarında hâlâ D.C.’de olduğunu söyleyen bir mesaj gönderdi. *Elimden geldiğince çabuk döneceğim*, diye ekledi.

Saat gece bir olduğunda Gemma çalan telefonun sesine uyandı. Colin erkek kardeşi Pere’nin kaza yaptığını söyledi.

“Ağır mı yaralandı?” diye sordu Gemma yatakta aylmış bir şekilde oturarak.

“Çok kötü değil,” dedi Colin. “Tris yanında ve bana haber vereceklerine söz verdiler. Geri dönecektim ama babam dönmememi söyledi.”

“Hastaneye gideyim mi?”

“Hayır,” dedi Colin. “Kalabalıktır orası. Gemma, gerçeği öğrenebilir misin? Durumu ciddiye bana söylemiyor olabilirler.”

“Öğrenirim,” diye söz verdi Gemma. “Tris’i arayıp soracağım.”

“Teşekkürler,” dedi Colin. “Şimdi uyumaya devam et.”

“Sen burada olup bütün yatağı kapmadığın için çok yalnız hissediyorum.”

“Sen yanımda olmadığın için ben de kendimi kimsesiz hissediyorum,” dedi Colin ve telefonu kapadılar.

Gemma uyumaya çalıştı ama Pere’yi merak ediyordu. Ertesi sabah erkenden kalktı. Spor salonuna gitmesinin hiçbir anlamı olmadığını biliyordu. Tek başına spor yapabilen insanlar vardı ama Gemma onlardan değildi. Tek başına salona girdikten on dakika sonra okuduğu veya okuması gereken bir şeyi düşünüyor ve salondan

çıkıyordu. Ne yaptığının bile farkında olmuyordu. Kendini bir anda elinde anahtarlarıyla arabasında buluyor ve birkaç dakika içinde işinin başına geçmiş oluyordu.

Biraz daha uyumaya çalıştı ve en sonunda kendine geldiğinde hâlâ çok erkendi ve Tris'in henüz Ellie'nin dükkânı açılmadan, içeride yumurtalı dürümünü yemekle meşgul olup olmadığını düşündü. On beş dakika sonra yükleme kapısının önüneydi. Adamlardan biri ona el salladı ve Gemma içeri girdi. Düşündüğü gibi Tris, masanın başında oturmuş kahvesini içiyordu ve önünde boş bir tabak duruyordu. Kahvaltısını henüz bitirmişti.

"Gemma!" dedi Tris. "Ne güzel sürpriz." Gemma'nın suratının neden asık olduğunu tahmin ediyordu. "Pere iyi. Sadece bacağı kırılmış. Yoldan geçen bir hayvana çarpmamak için direksiyonu kırmış ve ağaca çarpmış. Ve evet, büyük ihtimalle çok hızlı gidiyormuş."

Gemma derin bir nefes verdi ve sandalyeye oturdu. "Colin, Pere'nin ağır yaralandığından ve kimsenin ona bir şey söylemediğinden korkuyordu." Telefonunu çıkardı, Tris'den izin istedi ve hızlıca Colin'e Pere'nin iyi olduğunu söyleyen bir mesaj gönderdi. İş bittiğinde Ellie yiyecek bir şey isteyip istemediğini sordu.

"Kolay hazırlanacak herhangi bir şey olabilir," dedi Gemma. Aklına gelen bir düşünceyle Tris'e baktı. "Pere'nin bacağı alçada mı?"

"Kasığından bileğine kadar. Yarasının iyileşmesi biraz zaman alacak."

Ellie önüne yumurtalı sandviç ve büyük bir kupada çay koyunca Gemma masaya baktı ve defalarca ona teşekkür etti.

Tris dikkatle onu izliyordu. "Aklından bir şeyler geçiyor."

"Pek sayılmaz," diyerek yalan söyledi Gemma. "Pere'nin yeni kız arkadaşıyla tanıştın mı?"

"Ona yeni diyemeyiz. Bir seneyi aşkındır beraberler," dedi Tris. "Kiminle konuştun sen?"

“Kimseyle,” dedi Gemma bir kez daha yalan söyleyerek ama Rachel’in sırrını onunla paylaşamazdı. “Sadece bana aile kurabilecek biri gibi gelmedi. Sence? Sen onun hakkında ne düşünüyorsun?”

“Eloisa yanımdayken aklımdan tek bir şey bile geçmiyor. Ona baktığımda tek gördüğüm şey görünüşü.”

“Ben de bunu söylüyorum.” Sandvicinden bir ısırık aldı ve Tris ne demek istediğini anlamaya çalışırken ağzındakini çiğnedi. “Frazier’ların evinin içini biliyor musun?”

“Çocukken orada çok zaman geçirdim. Neden?”

“Mutfağın yanındaki küçük odayı düşündüm de. Hemen yanında duşu olan bir banyo vardı sanırım ve odanın içinde de büyük bir koltuk vardı, değil mi?”

“Eski verandadan bahsediyorsun. Bayan Frazier annemin yaptığı şeyi yaptı. Colin doğduktan sonra mutfaktayken çocuklarına da göz kulak olabilmek için verandayı kapattırdı. Alea yemek yaptığından değil tabii, sadece mutfaktakilerin başında durmayı seviyor. Bay Frazier oraya cezaevi der çünkü Bayan Frazier kapının önüne çit koyup çocukları içeri kilitliyordu.”

Gemma sabırsızca Tris’in sözlerini bitirmesini bekledi. “Pere’nin iyileşme sürecinde oraya yerleştirilmesini tavsiye etmeni rica ediyorum.”

“Neden? Richmond’daki evinde kalabilir. Orada bir şey olmaz.”

“Pere’nin sürekli gözetim altında kalması gerektiğini ve evde daha rahat edebileceğini düşünmüyor musun?”

“Bunu söylemeni Alea mı istedi?”

“Hayır. Ben sadece Pere’yi düşünüyorum, hepsi bu.”

Tris ne olduğunu anlayamıyordu. “Çok kibarsın ama bu durumda bütün iş Rachel’a kalacak ve onun zaten yapacak çok işi var. Ama Edilean’da kalmasının iyi olacağı konusunda haklı olabilirsin. Üst katta kalabilir ve ona bakabilecek bir hemşire de tanıyorum. O...”

“Hayır!” dedi Gemma ve yine alçak sesle konuşmaya başladı. “Yani diyorum ki birinin bütün gün merdivenlerden inip çıkmak

zorunda kalması haksızlık olur. Ama biri temizliğe yardım ederse Rachel da Pere'nin bakımına vakit ayırabilir."

Sonunda Tris ne demek istediğini anlamaya başlamıştı. "Ah, tabii. Anlıyorum. Bence bu iyi bir fikir. Pere'nin morale ihtiyacı var, değil mi?"

"Ve bunu bir hemşire yapamaz."

"Şaka mı yapıyorsun? Bu iş için uygun gördüğüm hemşire satranç oynayabiliyor, hokkabazlık yapıyor ve çok güzel bir kız. Ayrıca..."

"Doğru. Hemşireler hastalarını eğlendirmezler. Belki Pere'nin tanıdığı ve kendini yanında rahat hissettiği biri olması daha iyi olur."

"Bayan Frazier'ı ikna edebilir misin? Onu yukarı yerleştirip hokkabaz hemşireyi işe almak isteyebilir."

"Alea Frazier'a bu durumun, iyileşmesinden başka sonuçlar da doğurabileceğinin sinyallerini verirsem, oğlunu o odaya ayaklarından çiviler. Rachel'ın sır saklamada çok başarılı olduğunu söylemeliyim. Bu durum ne zamandır varmış?" Gemma cevap vermeden Tris alçak sesle, "Eyvah. Dükkân açıldı ve bizim foyamız da açığa çıktı. Dr. Burgess geliyor. Ona yanımıza oturmasını söylemeliyim. Kahretsin, seninle konuşmam da gerekiyor. Dilek Taşı'nı bulmuş olabilirim," dedi.

"Sen ne dedin?!" dedi Gemma bağırarak. Biri sandalyesinin arkasına tutunduğunda neredeyse düşüyordu. Tris hemen ayağa kalktı ve bir eliyle Gemma'yı tutup diğer eliyle yaşlı adamı destekledi. Gemma'nın sandalyesi düzelince Tris yaşlı adamı yanlarına oturttu.

"Dr. Burgess," dedi Tris, "size bakmama izin vermenizi istiyorum."

Adam Tris yerine Gemma'ya bakarak, "Hayatım boyunca beni inceleyen o kadar çok doktor oldu ki," dedi boğuk bir sesle. "İğne görmeye bile tahammülüm yok."

Tris onları tanıştıtırırken Gemma kibar davranmaya çalıştı ama çok rahatsız olmuştu. Tris neden daha önemli bir konu varken Pere hakkında konuşmaya devam etmesine izin vermişti? Anlatacaklarını duymak için sabırsızlanıyordu.

Dr. Burgess ne kadar aç olduğu ve Ellie'nin hamur işlerinden ve kahvesinden istediği konusunda konuşup durdu. Tezgâha gitmek için ayağa kalktığında Tris ona oturmasını ve yemeği kendisinin alacağını söyledi.

“Sen ne kadar kibar bir çocuksun,” dedi Dr. Burgess, Tris’in ardından.

Adam Gemma’yla yalnız kalır kalmaz sandalyesini ona yaklaştırdı, Gemma bütün dikkatini adama vermek zorunda kaldı. Tuhaf Bay Lang’i görür görmez onu sevmiş olmasına rağmen kendisine bu kadar yaklaşan bu adamdan hoşlanmamıştı.

“Seninle konuşmak istiyordum,” dedi. Adamın gülümsemesi Gemma’ya daha genç bir erkeğe yakışacak bir ifade gibi gelmişti. Gemma, yaşlı adamın bu ifadesini biraz korkutucu bulmuştu. “Daha önce duydun mu bilmiyorum ama ben de tarihçiyim. Araştırmalarını dinlemek isterim. Neler bulduğunu öğrenmek istiyorum. Kasabada dolaşan dedikodulardan anladığım kadarıyla sonuçlar çok etkileyici. Ve ayrıca,” dedi kurnaz bir ifadeyle, “yakın zamanda şerifle nişanınızı kutlayacağımızı duydum.”

“Yanlıı duymuşsunuz,” dedi. “Nişanlanmadık. Colin Frazier’la sadece sevgiliyiz.”

Adam benekli elini havaya kaldırdı. “Ama onunla yaşıyorsun, değil mi?”

Gemma adamın yanından uzaklaşıp çantasını aldı.

“Ah hayatım, sana rahatsızlık verdim,” dedi. “Özür dilerim. Bugünün âşık çiftlerinin beraber yaşamalarının normal karşılandığını düşünüyordum. Belki de yanlışmışım.”

Tris adama kahvesini ve hamur işlerinden oluşan tabağı uzattı. “Gemma gitmiyorsun, değil mi?”

“Gemma –sana böyle seslenebilir miyim– araştırmalarından bahsedecekti.”

“İşinde çok başarılıdır,” dedi Tris masaya otururken ikisine de bakarak.

Gemma, Tris'in yanında kalıp Dilek Taşı'yla ilgili söyleyeceklerini dinlemek istiyordu ama bu yaşlı adamdan uzaklaşmayı daha çok istiyordu. Aç olduğu konusunda söylediklerinin aksine yaşlı adam hiçbir şeye dokunmamıştı. Gemma, adamın eski pamuklu gömleğinin altındaki büyük göbeğine baktı. Düğmeleri aşınmıştı ve boyun çevresinde yakalarının rengi açılmıştı. Adamın açlığı kremalı pastayla geçecek gibi değildi.

Gemma adamın onu neden rahatsız ettiğini birden anladı. Adam hasta bir tarihçiydi ve kıyafetlerinin kötülüğüne bakılırsa başarılı bir kariyere sahip değildi. Bir akademisyendi ve bu da yazılarını yayımlatmak istediği anlamına geliyordu. Dilek Taşı hakkındaki dedikoduları duyduğuna ve bu konu hakkında Gemma'mn düşüncelerini öğrenip onlara eklemeler yapıp yazısını yayımlatmak istediğine hiç şüphe yoktu. Gemma, Dilek Taşı hikâyeleriyle dolu gazete makalelerini, dergi, televizyon haberleri ve internet sitelerindeki başlıkları hayal etti. Hikâyenin yayımlanmasından dakikalar sonra Edilean dolup taşacaktı...

Gemma huzur dolu küçük kasabanın açgözlülük ve iştahla nasıl bir yere dönüşeceğini düşünmek istemiyordu. Aklından geçen bütün kötü düşünceler nedeniyle yayımlanabilecek hiçbir yerde Taş'tan bahsetmemeye karar vermişti. Bayan Frazier'la konuşup ailenin özel kullanımını için yazdığı hikâyede bile Dilek Taşı'ndan bahsedilmemesi gerektiğini açıklamayı bile düşünmüştü. Eski bir efsane hakkında bir şeyler yazmak başka bir şeydi ama şu anda yaşanan her şey Taş'a dayanıyor gibiydi.

Aklından geçenleri unutmak için başını sallaması gerekti.

"İyi misin?" diye sordu Dr. Burgess elini bir kez daha Gemma'mn koluna koyarak.

Gemma artık adamın yakınında olmak istemiyordu. Ayağa kalktı ve Tris'e baktı. "Pere hakkında konuşmak istiyorum. Muayenehanene gelebilir miyim?"

“Bugün çok doluyum. Ariel gelip beni kurtardığında çok mutlu olacağım. Akşam yemek yemeye ne dersin?”

“Güzel,” dedi Gemma. “Altıda muayenehanende olurum.”

“Mükemmel.” Tris ona gülümsedi. “Pere’yi merak etme. Ben her şeyi ayarlayacağım.”

“Sizinle tanıştığıma memnun oldum, Dr. Burgess,” dedi Gemma hızla ve Tris’i yanağından öpüp gitti.

Arabasına biner binmez Tris’e mesaj atıp Burgess’e Taş’la ilgili hiçbir şey söylememesini tembihledi.

Ona güvenmiyorum.

Tris cevap attı:

İpucu için teşekkür ederim

Bir saat sonra Gemma misafir evine dönmüştü ama kütüphanenin güzelliği bile işine konsantre olmasına yetmiyordu. Tris’in söylediklerini ve Dilek Taş’ını bulmuş olabileceğini düşünüp duruyordu.

Saat yarımda Joce mesaj attı.

Sara’dan haberin var mı?

Gemma cevap yazıp hiçbir şeyden haberinin olmadığını söyledi.

Joce cevap attı:

Beni ara veya eve gel, sana öğle yemeği yapıp her şeyi anlatırım.

Gemma’nın bu molaya ihtiyacı vardı. Arabasına neredeyse koşarak gitti ve beş dakika sonra Joce’un güzel evinin önündeydi. Kapı aralıktı, iterek açtı. Evi gezmeyi çok istiyordu ama seslere bakılırsa iki bebek de ağlıyordu.

Joce yorgun ve dağılmış görünüyordu. “Her tarafları pis,” dedi.

Gemma karşılık vermedi. Bebeklerden birini kucaklayıp soydu ve ılık suyla dolu leğene soktu. Bebeğin sesi mucizevi bir şekilde kesildi.

Joce hayranlıkla Gemma’ya baktı.

“Bunu kız kardeşim öğretti.”

Sonraki saatlerde Gemma ve Joce bir takım gibi çalışarak bebekleri yıkadı, besledi, yeniden yıkadı ve giydirdi. Joce hiç durmadan

Gemma'ya teşekkür etti. Bebekler uyumaya hazır olduğunda üç saat geçmişti bile.

Gemma, "Sen de yatıp dinlenmek ister misin?" diye sordu Joce'a. "Ben bebeklere göz kulak olur ve evi toparlarım."

"Buna izin veremem," dedi Joce. "Zaten çok iş yaptın."

Gemma, Joce'u merdivenlerden yukarı itmek zorunda kaldı ve Joce her adımında Gemma'ya teşekkür etti.

Herkes uyuduğunda Gemma evi tek başına dolaştı ve çamaşırları yıkadı, mutfağı temizledi ve salonu topladı. Kimse uyanmayınca buzdolabını açıp rulo köfte yapmak için malzemeleri çıkardı. Yemeği yaparken Colin'in onunla dalga geçmesini hatırlayıp gülümsedi. Colin'e henüz yemek yapmamıştı.

Saat beşi geçtikten sonra Joce kucığında iki gülümseyen bebekle aştığı indi. Gemma birini kucığına aldı.

"Sana ne kadar teşekkür etsem az," dedi Joce fırının camından içine bakarken. "Bazen o kadar yoruluyorum ki düşünemiyorum bile. Senin gibi arkadaşlarım olmasaydı nasıl başa çıkardım bilmiyorum. Sara bu işle nasıl başa çıkacak bilmiyorum. Edilean'm dışında pek arkadaşı yok."

"Sara'nın doğum yaptığını mı söylüyorsun?"

"Ah Tanrım! Bu haberi duymak için buraya geldin ve ben sana söylemeyi unuttum. Dün gece acilen sezaryen yapılmış ve ikizleri dünyaya gelmiş."

Gemma bebeği kucığında hoplatmayı bırakıp Joce'a baktı. "İkiz mi? Kaç çocuğunun olacağını önceden öğrenmek için ultrason çektirmemiş miydi? Yoksa kimseye söylemedi mi?"

"O da bilmiyordu. İkinci bebek diğer bebeğin arkasına öyle bir saklanmış ki ultrasonda bile gözükmemiş."

Gemma doğru düzgün düşünemiyordu. "Mangal partisinde Sara'nın dileği..."

"Biliyorum. Dileği ikiz bebek sahibi olmaktı."

Gemma mutfak masasının önündeki sandalyeye oturdu ve bebek de ona sıkıca sarıldı. “Kız mı erkek mi?”

“İkisi de erkek. Mike şimdiden onlar için dövüş sporları malzemeleri sipariş ettiğini söylüyor.”

“O nasıl?”

“Heyecanlı. Sersemlemiş. Aklını kaybetmiş.”

“Keşke...” dedi Gemma ve yutkundu. “Yani, umarım geri dönüp burada yaşarlar.”

“Ben de öyle umuyorum ama Mike’ın emekliliğine birkaç sene var. Frank de burada yaşayacağı için dönmeyi çok istiyor.” Joce, Gemma’ya baktı. “Bunun Dilek Taşı’yla ilgisi olduğunu düşünmüyorsun, değil mi?”

“Hayır, tabii ki düşünmüyorum,” dedi Gemma ama pek de ikna edici değildi. Duvardaki saate baktı. Beşi kırk beş geçiyordu. “Gitmem gerekiyor. Saat altıda Tris’le buluşacağım.”

“Buluşacak mısın? Ama Colin...”

“Öyle bir buluşma değil,” dedi Gemma. “Bilgi toplamak için yapılacak bir buluşma.” Bebeği mama sandalyesine oturttu ve öptü.

Gemma kapıya koşarken, “Öğrendiklerini bana da anlat,” dedi Joce arkasından. “Ve sana bugün ne kadar teşekkür etsem az kalır. Kendimi yenilenmiş hissediyorum.”

Tris muayenehanesinde Gemma’yı sıcak bir tavırla karşıladı ve ellerini omzuna koyup onu yanağından öptü. Üzerinde beyaz doktor önlüğü vardı ve çok profesyonel görünüyordu.

İçeride dört kadın vardı ve hepsi merakla bakıyordu... Tristan’ı korumak için her an kavga etmeye hazırlardı.

Tris onu arka taraftaki odaya götürdü ve kapıyı kapadı.

“Harem mi kurdun?”

“Öyle de denebilir,” dedi beyaz önlüğünü çıkarırken. “En azından onlar öyle sanıyor. Ayrıca Colin’den vazgeçtiğini düşünüyorlar.”

“Veya *seninle* çıkacağım için kızmış olabilirler mi?”

Tris güldü. “Yemek için evime gelmek ister misin? Dolabım ağzına kadar yemek dolu.”

“Seve seve,” dedi Gemma.

Muayenehaneden çıkarlarken Tris’in, yanında çalışan kadınlara, ihtiyaç halinde onu evde bulabileceklerini söylediğini duyunca memnun oldu. “Gemma’yla,” diye eklemişti.

Dışarı çıktıklarında, “Bütün kasabaya yayılacak,” dedi Gemma. Ama bu nedense canını sıkmamıştı. “Seni arabamla takip edeyim mi?”

“Tabii,” dedi Tris anahtarını çıkarırken.

Gemma, Tris’i takip ederken nerede oturduğunu merak etmeden geçemedi. Daha önce hiç görmediği bir yola girmişlerdi ve yol Edilean’ın çevresindeki ormanlık alana gidiyor gibiydi. Asfalt yoldan çıkıp köy yoluna saptıklarında hâlâ görünürde ev yoktu ve Gemma çadırdı yaşayıp yaşamadığını merak etti. Bir kez daha başka bir yola saptılar ve çitlere yaklaştıklarında Tris aralarından geçti.

Gemma’nın solunda sık bir orman vardı ve mavi gölde ördekler yüzüyordu. Ev hemen önlerindeydi. Büyük bir ev değildi ama güzeldi. Daha da iyisi, tam önündeki göl ile huzur verici bir manzarası vardı.

Gemma, Tris’in arabasının arkasında durdu ve arabadan indi. Etraf çok sessizdi, sadece ağaçların arasından esen rüzgârın ve kuşların sesi duyuluyordu. “Burası muhteşem,” dedi Gemma. “Ne zamandır burada yaşıyorsun?”

“Doğduğumdan beri ve babam da burada büyümüş. Aldredge Evi deniyor buraya ve bir bölümü oldukça eski. Edilean standartlarında eski sayılmaz belki ama 1840’larda yapılmış.”

“O halde kolonyal mimari özelliklerini taşıması gerekmiyor mu?”

“Bence öyleymiş ama Aldredge’lar zamanla evi değiştirmiş.”

Gemma eve bakmak için göle doğru yürüdü. İki katlı, ön tarafı pencereyle kaplı bir evdi ve üst tarafta şömine bacası vardı. Gemma karlı günlerde şöminenin önünde oturduğunu hayal etti. Solda tamamen camdan yapılmış gibi duran alçak bir oda vardı. “Orası sera mı?”

“Evet,” dedi Tris. “Evi yapan atam usta bir bahçıvanmış.”

“Peki ya sen?”

“Bitki bakımı hakkında bir şeyler bilirim. Haydi içeri girelim de kalanını göstereyim. Nelerin yeni, nelerin eski olduğunu bana söylersin.”

“Ah! Bir meydan okuma,” dedi ve Tris’in peşinden yan kapıdan içeri girdi. İleride meşe ağacından merdivenleri ve mozaik zeminli geniş bir antreye girdiler.

“Eski,” dedi ve sağdaki kapıyı işaret edip açmasında sakınca olup olmadığını sordu. Kapının arkasında kitaplık ve büyük bir televizyonla oldukça rahat görünen büyük bir oda vardı. Gemma bir bakışta odanın antreden daha yeni olduğunu anladı ve bunu Tris’e söyledi.

Antrenin karşısında sağ geniş ama solu giderek daralan uzun bir oda vardı ve odanın ucunda koyu kiraz ağacı mutfak dolapları görünüyordu. “Burası eski ama önceden tek oda olduğunu sanmıyorum. Şimdiye kadar nasıl gidiyor?”

“Mükemmel,” dedi Tris. “Annem bu taraftaki duvarı yıktırdı. Addy doğduktan sonra babama mutfığa tıklıp kalmak istemediğini ve masada yemek görmek istiyorsa çocuklarına göz kulak olabilmesi için olanak yaratması gerektiğini söyledi. İki gün sonra duvarlar yıkıldı.”

“Sanırım anneni çok sevdim.”

“Ben de,” dedi Tris. “İçki ister misin?”

“Hayır. Araba kullanacağım ama varsa misket limonlu tonik alabilirim.”

“Hemen geliyor.”

“Bir sakıncası olur mu?..” Seraya açılan kapıyı işaret etti ve Tris el hareketiyle içeri girebileceğini söyledi. İçerisi Viktorya dönemi bahçelerine benzeyen güzel bir odaydı. Ve Tris’in kendinden emin ses tonundan, bitkilerden anladığını fark etmişti. Bitkiler –çoğunlukla orkideler– tavandan sarkan ve etrafa dizilmiş saksıların içindeydi; bu yemyeşil görüntü Gemma’nın hasır sandalyelerden birine oturup bir şeyler okuma arzusunu kuvvetlendirmişti. Tris’in büyük bitkileri

bir yere hapsetmek yerine el boyaması yer karolarını çevreleyecek şekilde büyümelerine izin vermesine bayılmıştı.

Tris soğuk içkisini ona uzattı. “Elden geçmeyen tek oda burası. Babam, evi yapan büyük, büyük, büyük, vs. büyükannemin en sevdiği odanın burası olduğunu ve zamanının çoğunu burada geçirdiğini söylemişti.” Bir orkidenin üzerindeki kuru yaprağı koparmak için eğildi. “Kocasız olmadan çocuk sahibi olan kadınlardan biri de oymuş.”

“Normal şartlar altında bu pek ilgi çekici olmazdı ama uzun zaman geçmesine rağmen unutulmadığına göre altında bir hikâye yatıyor olmalı. Onun hakkında daha çok şey duymak isterim. Adı neydi?”

“Louisa. Hakkında çok şey bilmiyorum ama Joce, büyükbabamı aradığını ve ailemiz hakkında onunla konuştuğunu söyledi. Söylediklerine göre Louisa Aldredge’in çocuğunun doğum belgesinde ailesi olarak Louisa’nın erkek kardeşi ve eşi görünüyormuş.”

“O zamanlar yapılması gereken şeyi yapmışlardır diye düşünüyorum,” dedi Gemma. “Yani... 1830’lar ve 40’lar arasında Louisa Aldredge evlilik dışı bir bebek doğurdu, onu vermek zorunda kaldı ve ormanın içinde bir ev yapıp bitkileriyle beraber yapayalnız bir hayat sürdü.”

“Sen de Sara gibi duygusalsın,” dedi Tris sırtarak. “Ama şunu söylemeliyim ki babam bu odaları yeniden yaptırırken evin yapıldığı zamandan kalma cerrahi aletler buldu. Ve o zamanlardan kalma oyuncak kamyonlar da vardı. Tahminime göre Louisa’nın evini kasa-banın dışına yapma nedeni, hastalarının kadın doktora gittiklerinin görünmemesini sağlamaktı. Ve bence burada oğluyla yaşıyordu.”

“Bu kadını tanıyor gibi konuşuyorsun.”

Tris omzunu silkti. “Aldredge’lar, ister kadın ister erkek, tıpa meraklıdır. Bu yüzden bunu anlamak çok zor değildi. Şimdi, daha önemli konulara geçelim.”

“Dilek Taşı’na mı?” dedi Gemma hemen.

“Peki ya sen?”

“Bitki bakımı hakkında bir şeyler bilirim. Haydi içeri girelim de kalanımı göstereyim. Nelerin yeni, nelerin eski olduğunu bana söylersin.”

“Ah! Bir meydan okuma,” dedi ve Tris’in peşinden yan kapıdan içeri girdi. İleride meşe ağacından merdivenleri ve mozaik zeminli geniş bir antreye girdiler.

“Eski,” dedi ve sağdaki kapıyı işaret edip açmasında sakınca olup olmadığını sordu. Kapının arkasında kitaplık ve büyük bir televizyonla oldukça rahat görünen büyük bir oda vardı. Gemma bir bakışta odanın antreden daha yeni olduğunu anladı ve bunu Tris’e söyledi.

Antrenin karşısında sağı geniş ama solu giderek daralan uzun bir oda vardı ve odanın ucunda koyu kiraz ağacı mutfak dolapları görünüyordu. “Burası eski ama önceden tek oda olduğunu sanmıyorum. Şimdiye kadar nasıl gidiyor?”

“Mükemmel,” dedi Tris. “Annem bu taraftaki duvarı yıktırdı. Addy doğduktan sonra babama mutfığa tıklıp kalmak istemediğini ve masada yemek görmek istiyorsa çocuklarına göz kulak olabilmesi için olanak yaratması gerektiğini söyledi. İki gün sonra duvarlar yıkıldı.”

“Sanırım anneni çok sevdim.”

“Ben de,” dedi Tris. “İçki ister misin?”

“Hayır. Araba kullanacağım ama varsa misket limonlu tonik alabilirim.”

“Hemen geliyor.”

“Bir sakıncası olur mu?..” Seraya açılan kapıyı işaret etti ve Tris el hareketiyle içeri girebileceğini söyledi. İçerisi Viktorya dönemi bahçelerine benzeyen güzel bir odaydı. Ve Tris’in kendinden emin ses tonundan, bitkilerden anladığını fark etmişti. Bitkiler –çoğunlukla orkideler– tavandan sarkan ve etrafa dizilmiş saksıların içindeydi; bu yemyeşil görüntü Gemma’nın hasır sandalyelerden birine oturup bir şeyler okuma arzusunu kuvvetlendirmişti. Tris’in büyük bitkileri

bir yere hapsetmek yerine el boyaması yer karolarını çevreleyecek şekilde büyümelerine izin vermesine bayılmıştı.

Tris soğuk içkisini ona uzattı. “Elden geçmeyen tek oda burası. Babam, evi yapan büyük, büyük, büyük, vs. büyükannemin en sevdiği odanın burası olduğunu ve zamanının çoğunu burada geçirdiğini söylemişti.” Bir orkidenin üzerindeki kuru yaprağı koparmak için eğildi. “Kocasız olmadan çocuk sahibi olan kadınlardan biri de oymuş.”

“Normal şartlar altında bu pek ilgi çekici olmazdı ama uzun zaman geçmesine rağmen unutulmadığına göre altında bir hikâye yatıyor olmalı. Onun hakkında daha çok şey duymak isterim. Adı neydi?”

“Louisa. Hakkında çok şey bilmiyorum ama Joce, büyükbabamı aradığını ve ailemiz hakkında onunla konuştuğunu söyledi. Söylediklerine göre Louisa Aldredge’nin çocuğunun doğum belgesinde ailesi olarak Louisa’nın erkek kardeşi ve eşi görünüyormuş.”

“O zamanlar yapılması gereken şeyi yapmışlardır diye düşünüyorum,” dedi Gemma. “Yani... 1830’lar ve 40’lar arasında Louisa Aldredge evlilik dışı bir bebek doğurdu, onu vermek zorunda kaldı ve ormanın içinde bir ev yapıp bitkileriyle beraber yapayalnız bir hayat sürdü.”

“Sen de Sara gibi duygusalsın,” dedi Tris sırıtarak. “Ama şunu söylemeliyim ki babam bu odaları yeniden yaptırırken evin yapıldığı zamandan kalma cerrahi aletler buldu. Ve o zamanlardan kalma oyuncak kamyonlar da vardı. Tahminime göre Louisa’nın evini kasa-banın dışına yapma nedeni, hastalarının kadın doktora gittiklerinin görünmemesini sağlamaktı. Ve bence burada oğluyla yaşıyordu.”

“Bu kadını tanıyor gibi konuşuyorsun.”

Tris omzunu silkti. “Aldredge’lar, ister kadın ister erkek, tıpa meraklıdır. Bu yüzden bunu anlamak çok zor değildi. Şimdi, daha önemli konulara geçelim.”

“Dilek Taşı’na mı?” dedi Gemma hemen.

“Yemek konusunu düşünüyordum. Haftada iki gün temizlikçi geliyor ve evde pişirdiklerinden bana da getiriyor. Yeni şeyler yapmayı çok sever, beni neyin beklediğini tahmin bile edemem.”

“Dur bir düşüneyim,” dedi Gemma. “Kadın genç, güzel ve bekâr.”

“Onunla tanıştın mı?” diye sordu Tris kaşlarını kaldırarak. Sonra ikisi de kahkahalar atarak güldü.

Tris’in, kadınların üzerine atladığını bilmezlikten gelen tavrı Gemma’yı çok eğlendiriyordu. Tris’in, yetişkin kadınların sokağın ortasında kalakalmalarına, ona baktıklarını bilmiyormuş gibi utangaç bir gülümsemeyle karşılık verdiğine şahit olmuştu.

Tris buzdolabını açtı ve streç filmle kaplanmış kâseleri çıkarıp Gemma’ya uzatmaya başladı. Birkaç sebze salatası, soğuk dana ve tavuk eti ve küçük peynir küpleri vardı.

Streçleri açıp kâseleri masaya yerleştirip sohbete koyuldular. İkisi de yemekleri ısıtmayı düşünmedi. Gemma, Tris’e Dilek Taşı hakkında bildiklerini sormak istiyordu ama kendiliğinden anlatmaya başlamasını tercih ediyordu.

“Dr. Burgess’le aranda ne oldu da ona güvenmiyorsun?” diye sordu Tris sandalyesine oturur oturmaz.

“Özellikle anlatabileceğim hiçbir şey olmadı ama bence makale yazıp yayımlatabilmek için araştırmam hakkında bir şeyler öğrenmeye çalışıyor.”

“Sence bir editör Frazier’ların aile tarihinden kitabını bastırarak kadar etkilenir mi?”

“Adamın neyin peşinde olduğunu sen de çok iyi biliyorsun,” dedi Gemma.

“Ah, evet.” Tris sırtarak tabağına baktı. “Bence haklısın. Kasabada Taş’la ilgili bilgi toplayabilmek için herkesi sorguya çekiyor. Bu sabah Ellie, kendisinden bir şeyler öğrenmeye çalışırsa sıksa bacaklarını dilimleme makinesinden geçireceğini söyledi.”

Gemma güldü. “Gerçekten de sıksa bacakları var, değil mi?”

“Ellie, adamın kasabadaki herkesin çok gizemli olduğundan şikâyetçi olduğunu söyledi.”

“Yedi aileden bahsediyor olmalı.”

Bu sefer gülme sırası Tris'teydi. “Şimdi de böyle mi olduk? Bizim hakkımızda bir film çekmemişler miydi?”

“*Muhteşem Yedi*’den bahsediyorsun ama onun sizinle hiçbir alakası yoktu.”

“Belki sen bir şeyler yazdıktan sonra olur,” dedi Tris. “Bu sabah sen gittikten sonra Dr. Burgess, Colin’in üzerinde çalıştığı soygun olaylarını sordu. Ama ben de dürüstçe konu hakkında hiçbir şey bilmediğimi söyledim.”

“Umarım soygunlar kasabanın tek konuştuğu şey olur ve Taş’ı unuturlar.”

“Birkaç eve girildiğini duydum ama çocukların işidir,” dedi Tris. Gemma bardağına baktı. “Senin bildiğinden fazlasını bilmiyorum.”

“Sara’dan haberin var mı?”

“Evet. Ne güzel, değil mi?” Gemma bir süre sessiz kaldı. “Bu kadar gevezelik yeter. Dilek Taş’ını bulduğunu düşündüğünü söyledin. Onu görmek istiyorum –tabii mümkünse– ve hikâyenin her kelimesini dinlemek istiyorum.”

“Onu Nell buldu,” dedi Tris ve odanın bir tarafına doğru yürüyüp arkasında duvardaki küçük kasayı saklayan tabloyu indirdi. Hızla parolayı girdi ve gümüş bir pudra kutusuna benzeyen bir şey çıkarıp Gemma’ya uzattı.

Kutu şaşırtıcı derecede ağırdı. Gemma kutuyu incelediğinde oldukça güzel olduğunu düşündü ama üst tarafında sanki biri içini açmaya çalışmış gibi bir iz olduğunu fark etti. Tarih bilgisine dayanarak kutunun Viktorya döneminin son zamanlarından veya Edward döneminden kalma olduğunu düşünüyordu. Göz alıcı değildi hatta oldukça sadeydi.

“Kız kardeşim ve Nell içini açmak için birkaç tornavida ve keski kullandılar.”

“Meraklarını anlıyorum,” dedi Gemma kapağını kaldırırken. Kutunun içinde bir levha vardı. Tris’e baktı.

“Üst levhayı da kaldır, haydi,” dedi Tris.

Gemma başparmağını levhanın altına sokmayı başardı ve onu yukarı çekmeye başladı. Levha yukarı doğru katlandı. Levhanın altında küçük, güzel bir kolye vardı. Küçük bir taşı çevreleyen altın bir kafes. Gemma kolyeyi ışığa doğru tuttu. “Bu işlenmemiş bir pırlanta mı?”

“Evet. Kuzenim Kim’e gösterdim ve bunun pırlanta olduğunu söyledi ama şekil vermeye değmezmiş.”

Gemma kolyeyi yukarıda tutup bakmaya devam etti. Çok güzel ama çok basitti... hayal ettiğinden çok daha küçüktü. Ve onu daha önce de görmüştü. “Bu Landy’deydi.”

“Ne harika bir hafızan var,” dedi Tris. “Araştırma konusunda neden bu kadar başarılı olduğunu anlıyorum.”

“Bunu Nell’den nasıl aldın? Yoksa...”

“Çaldığımı mı düşünüyorsun? O kadar zeki değilim. Ona karşılığında iki Helen Kish ve bir Heidi Plusczok sözü verdim.”

“Onlar nedir peki?”

“Oyuncak bebek tasarımcıları. O kızın müzakere avukatı olacağından eminim. Ve iyi ki eBay var yoksa onları bulamazdım bile.”

Gemma kolyeye bakıyordu. “Nerede? Ne zaman? Nasıl?”

“Uzun süre bunu düşündüğümü söylemek isterdim ama sadece bir önseziydi. Ve senin bulduğun mektupta bahsedilenin böyle bir şey olduğundan hâlâ emin değilim. Neyse, yaralandığın gün Nell, Landy’nin kolyesinin parladığını söyledi.”

“Bunu söylediğini hatırlıyorum ama o zaman dikkat etmemiştim,” dedi Gemma.

“Ben de. Nell kendi dünyasında yaşıyor. Ama sanırım beynimde yer etmiş. Sonra Bay Gibson kalp krizi geçirdiği için mangal partisinden ayrıldığını hatırlıyor musun?”

“Tabii,” dedi Gemma. O gün Colin’e öyle sinirliydi ki üzerinden bir ömür geçmiş gibi hissediyordu.

“Bu arada panik atak geçirmiş ve şimdi iyi. Çağrıldığım için biraz sinirlenmiştim ve partiye dönmeyi düşünüyordum. Kocasının nasıl olduğunu sormak için Miami’de hastanede olan kız kardeşimi aradım. O da iyiydi ama Nell benimle konuşmak istedi. Telefonu aldı, koridora çıktı ve babasının Landy’nin kolyesini elinden aldığına ve benim onu kurtarmam gerektiğine dair tutarsız bir hikâye anlatmaya başladı.”

“Neden kızının kolyesini elinden almış?” diye sordu Gemma.

“Kardeşimin eşi kolyenin kiliseye yardım satışlarından birinden alındığını düşünmüş. Değerli bir şey olabileceğini ve birilerinin onu arıyor olabileceğini sanmış.”

“İyi bir adammış.”

“Öyledir,” dedi Tris. “Ama işin aslı, Nell kolyeyi nereden aldığına dair annesine yalan söylemiş.”

“Of,” dedi Gemma. “Ve konu derinleşiyor.”

“Evet. Benim küçük şeytan yeğenim kolyeyi benden çalmış.”

“Dur, şimdi kafam karıştı. Gümüş bir kutuda saklanmış bir kolyen olsaydı bunun farkına varmaz mıydın?”

“Görmüş olsaydım, evet. Nell telefonda bana, kolyeyi adamın arkasında bulduğunu söyledi.”

Gemma gülümsedi. “Bunun ne demek olduğunu bildiğini düşünüyorum.”

“Ah evet. Bu ev yapıldığından beri burada yaşayan her çocuk ‘adam’a hayrandır.” Tris şömineye doğru yürürken Gemma’ya kendisini takip etmesi için el işareti yaptı. Büyük şömine rafının en arkasında, sonradan yerleştirilmiş iki santimetrelilik bir ahşap yüzey vardı. Tahta parçasının üzerine yakışıklı bir adam resmi kazınmıştı. On dokuzuncu yüzyılın başlarına ait sert yakalı bir gömlek giymişti ve saçları boynuna doğru dalgalanarak düşüyordu. Elmacık kemikleri çıkıktı ve çenesi belirgindi. Neredeyse Tristan’a benziyordu.

“Atalarından biri sanırım,” dedi Gemma.

“Öyle olduğunu sanıyorum. Babama benzediğini düşünürdüm ama annem bütün Tristan’lara benzediğini söylüyor. İsmimin ailedeki geçmişi çok uzun. Her neyse, kimse bunun kim olduğunu bilmiyor ama çocuklar olarak her zaman bunu merak etmişizdir. En sevdiğimiz yağmurlu gün aktivitelerinden biri de bu adam hakkında hikâyeler uydurmaktı. Colin onun gizli bir kanun bekçisi olduğunu söylerdi.”

“Onun söyleyebileceği bir şey bu,” dedi Gemma gülümseyerek. “Sanırım bu, Louisa’nın oğlunun babası.”

“Ben de öyle düşünüyorum fakat yetişkinlerin çocuklara anlatılabileceği türden bir şey değil. Bu her kimse, neden bir şöminenin ucunda ölümsüzleştirildiği konusunda fikri olan yok. Annem o parçayı çıkarıp çerçeveletmek istemişti. Yanmasından korkuyordu ama babam izin vermedi.” Gemma’ya baktı. “Çıkarmaması iyi olmuş.” Uzanıp karenin sol alt köşesine dokundu, sonra sağından ve ortasından itti. Küçük kare parça açıldı ve rafın altında kalan bölme gözükte.

“Bunun nasıl açılacağını Nell mi keşfetti?”

“Tamamen kendi başına hem de,” dedi Tris.

“Onu tanıdığıma çok memnunum.” Gemma bölmenin içine bakmak için öne eğildi. “Sanki kolyenin kutusu için yapılmış gibi duruyor.”

“Ben de öyle düşünüyorum.” Tris kapağı kapadı ve geri çekilip Gemma’ya denemesi için işaret etti.

Gemma ikinci denemede kapağı açabildi. “Kızın bunu tek başına çözebilmesi gerçekten çok etkileyici.”

“Ve kimseye de söylemedi!” dedi Tris. “Çünkü söylerse kutunun elinden alınacağını biliyordu.”

“Sonra da kutuyu açtırmak için annesine yalan söyledi,” dedi Gemma hayranlıkla. “Ve içindekini oyuncak ayısının boynunda göstere göstere taşıması da çok zekiceymiş. Herhangi birinin yaptığını fark etmesi için yetişkinlere meydan okumuş sanki.”

“İşte o benim biricik yeğenim,” dedi Tris. Yeniden yemek salonuna dönüp masayı toplamaya başladılar. “Neyse, Nell telefonda babasının kolyeyi elinden alacağını anlatırken kendinden geçmek üzereydi. Tabii bütün bu sorunların nedeni söylediği yalandı ama bu küçük detayı vermek pek işine gelmedi.”

“Yaptığı şeyi ailesine değil de *sana* söylemesi çok ilginç.”

Tris hafifçe güldü. “Neden benimle kalmayı çok seviyor sanıyorsun? Onu cinayetten bile kurtarırım. Nell’in Bay Lang’ın kamyonetine binmesine izin verdiğimi öğrendiğinde Addy’nin söylediklerini duymalıydın.”

“O adam...”

“Hayır, hayır,” dedi Tris. “Terbiyesizce davranmaz ama seksen beş yaşında ve hâlâ araba kullanıyor.”

“Bu durumda Nell’in annesine katılıyorum,” dedi Gemma.

“Evet, ben de,” dedi Tris. “Bir daha böyle bir şeye izin vermeyeceğim ama asıl sorun Nell’in beni parmağının ucunda oynatmasına izin vermem ve onun da bunun farkında olması. Hırsızlık yapmaması konusunda nutuk çekmektense anlatacağı hikâyeyi dinleyeceğimi biliyordu. Nutuk kısmını ailesine bırakıyorum.”

Gemma’ın streçlediği kâseleri buzdolabına koyarken sustu. “Nell, kutuyu nereden bulduğunu ve içinde ne olduğunu söylediğinde seninle tanıştığım gün parıldadığını hatırladım ve sonra...”

Gemma başını salladı. “Hemen sonra Nell babasının Edilean’a dönmesini ve orada yaşamaya devam etmelerini diledi.”

“Aynen öyle,” dedi Tris. “Ve mangal yaptığımız gün de parıldıyorsa...”

“Birisi dilek diliyor demektir. Öğlen oynadığımız oyunu duymuşsun anlaşılan.”

“Sara’yı aradım ve herkesin dileklerini teker teker anlattı.”

Gemma o gün söylenenleri aklından geçiriyormuş gibi sakın bir ses tonuyla, “Ve sonra Sara beklenmedik bir şekilde ikiz sahibi oldu,” dedi. “En azından kimse kötü bir şey dilemedi.”

“Sen de benim gibi düşünüyorsun,” dedi Tris. “Dünyanın geri kalanı böyle bir şeyin varlığına dair bir olasılık bile duyarsa...”

“Hiçbir Frazier güvende olmaz,” dedi Gemma. “Shamus’ın okuldan eve dönerken kaçırıldığını ve bir grup dolandırıcının lotonun onlara çıkmasını dilemesini istediğini hayal edebiliyorum.”

“Veya zamanı durdurmak gibi tuhaf şeyler de isterler.”

“Bu iyiymiş,” dedi Gemma. “Ruh transferine ne dersin? Veya dünyayı ele geçirecek güce sahip olmak?”

“Sara’nın bebeklerinin haberini alınca tek düşünebildiğim sonunda kötü şeylerin yaşanabileceğiydi. Keşke şimdiden kasabaya yayılmış olmasaydı.”

“Ben de öyle düşünüyorum,” dedi Gemma. “Colin diyor ki...” Durdu.

Tris gülümsedi. “Ona fena tutuldun, değil mi?”

Gemma gülümsedi. “İyi anlaşıyoruz ve ona uyum sağlamak kolay.”

“Diğer kadınlar böyle söylemiyordu.”

“Jean’den mi bahsediyorsun?”

“Hayır,” dedi Tris. “Colin’in Jean’den ayrı olduğu sürede görüştüğü diğer kadınlardan bahsediyorum. Colin’in sürekli kendileriyle ilgilenmesini istiyorlardı ve bu mümkün olmadığında da pek hoş şeyler yaşanmadığını söyleyebiliriz.”

“Ama Colin tüm ilgisini veriyor,” dedi Gemma. “Biz her şey hakkında konuşuyoruz.”

“Daha önce Colin’i konuşturmayı hiçbir kadın başaramadı.”

Tris duvardaki tablonun önüne gidip kasayı açarken Gemma da ona gülümsüyordu. Gümüş kutuyu içeri koymak üzereyken Gemma, “Dur!” dedi. “Kasalar hakkında bilmen gereken bir şey olduğunu düşünüyorum. Soygunlar konusundaki gerçeği anlatmamı ister misin?”

“Tabii. Colin’le her zaman vakalar hakkında konuşuruz.”

Gemma hırsızın evdeki kasayı nasıl açtığını anlattı. Sözlerini bitirdiğinde Tris, “Anlaşılan biri çok iyi saklanan ufak bir şeyin peşinde,” dedi. Kolyeyi işaret etti.

“Ama kim Dilek Taşı’nın ne olduğunu bilebilirdi? Küçük bir kasaya sığacak kadar minik olduğunu kim tahmin edebilirdi? Yani, şimdiye kadar. *Eğer* bu Dilek Taşı’ysa, tabii ki bundan emin değiliz.”

“Peki, bu şeyi kasaya koyamayacaksam nerede saklayacağım?” diye sordu Tris. “Belki Nell’in bulduğu yere geri koymalıyım.”

“Hırsız yatağın içindeki küçük bölmeyi bulmuş. O resmin onu engelleyeceğini sanmıyorum. Bana vermeye ne dersin? Shamus’a resmini çizdiririm ve fotoğrafını çekerim. En azından bu şekilde başına bir şey gelirse elimizde kanıt olur.”

“Nerede saklayacaksın?”

“Kendi kutusunun içinde, makyaj malzemelerinin yanına koyacağım ve böylece diğerlerinden bir farkı olmayacak.”

“Gemma bu çok dâhice,” dedi Tris gülümseyerek. “Colin konusunda *kararlı* mısın? Başka bir erkeğin hiç şansı yok mu?”

Tris gerçekten muhteşem bir erkekti ama Gemma ona bir şey hissetmiyordu. “Kesinlikle eminim.” Saatine baktı. “Saat dokuzu geçiyor. Artık gitmeliyim. Yarın sabah erkenden spor yapacağım.”

Tris ona arabasına kadar eşlik etti. Çok güzel bir geceydi. “Edi-lean’a geldiğin için çok mutluyum. Çok iyi oldu,” dedi Gemma’yı yanağından öperken. Gözlerinin içi parlıyordu. “Ve Colin Frazier’ın hayatının gerçekte ne kadar sıkıcı olduğunu farkına varırsan nerede yaşadığımı biliyorsun.” Arabasının kapısını açtı.

“Bu söylediklerini ona anlatacağımdan eminim ve...” Gemma susmak zorunda kaldı çünkü birden güçlü bir mide bulantısı hissetti. Öne doğru eğildi ve akşam yemeğini kustu.

Tristan birden dalga geçen arkadaştan doktora dönüştü. Kolunu Gemma’nın omzuna atıp onu eve götürdü.

Gemma onu hasta eden şeyin ne olduğuna dair düşüncelerini boğmaya çalışırken yüksek sesle, “Midemi üşüttüm,” dedi. “Veya

yediğim bir şey dokundu. Belki zehirlenmişimdir veya yirmi dört saatlik etkisi olan şu bakterilerden kapmışımdır. Birkaç dakikaya bir şeyim kalmaz. Şu anda benim durumumda olan bir sürü hastan vardır. Perşembe yağmur yağıyordu, ben de ıslandım. Kesinlikle ondan olmuştur.”

Tris Gemma’yı koridorun sonundaki tuvalete götürürken tek kelime etmedi. Bir süre ortadan kayboldu ve sonra elinde plastik bir kapla geri döndü. “İdrar örneği,” dedi.

“Tabii. Gıda zehirlenmesi olup olmadığını anlamak için, değil mi?”

“Seni kusturan şeyi anlamak için. Oradaki odayı görüyor musun?” Gemma’nın daha önce fark etmediği bir odayı işaret etti. “Ben orada olacağım.” Tuvaletin kapısını kapadı.

Gemma kendisine söylenenleri yaparken bir yandan da düşünmemeye çalışıyordu. Tabii ki bu bir mide virüsüydü. Virüsler çok yaygındı, değil mi?

İşini bitirip tuvaletten çıktığında titriyordu. Tris üzerinde beyaz önlüğüyle gösterdiği odanın kapısının önünde duruyordu. İçerisi muayenehane olarak kullanılıyordu.

“Evinde böyle bir odan olması çok zekice,” dedi Gemma, sesinden endişeli olduğunun anlaşıldığını biliyordu. “Buraya gelen çok hastan var mı?”

“Birkaç kişi. Gemma senden buraya oturmanı ve birkaç kez derin nefes almanı istiyorum. Spor yaparken öğrendiklerini hatırla ve kendini sakinleştir.”

“Tabii,” dedi Gemma ve Tris kabı alıp odadan çıkarken onu izledi.

Gideli birkaç dakika olduğunu biliyordu ama Gemma’ya saatler gibi gelmişti. Küçük odada etrafına bakındı ve tarihçi zekâsını kullanarak gördüklerinden bir hikâye yazmaya çalıştı. Muayenehane olarak kullanılan oda eskiydi. Tris’in babasının tadilatını 1950’lerde yaptığını düşündü. Duvarın dibinde cam kapakları olan metal bir dolap vardı ve o da eski gözüküyordu.

Kendine ayağa kalkıp dolaba bakmasını söyledi ama bacakları tutmuyordu. Ve merakı yüzünden hiçbir şey algılayamıyordu.

Tris kapıyı açtığı anda Gemma aynı yerde oturuyordu ve Tris'e baktı.

Gemma'ya göre Tris hastalarıyla konuşurken kullandığı ses tonuyla, "Nasılsın?" diye sordu.

"Gıda zehirlenmesi mi?" diye fısıldadı.

"Gemma..." dedi Tris ve Gemma cevabını yüzünden okudu.

Ellerini yüzüne götürdü. "Buna hazır değilim," diye fısıldadı. "Bir işim var. Colin'i çok az tanıyorum."

Tris elini Gemma'nın omzuna koydu. "Biraz çay ve kızarmış ekmek ister misin? Bisküvi vermek isterdim ama evde yok." Gemma kıpırdamayınca eğildi ve ona yardım etti. "Salona geçelim ve konuşalım."

Dakikalar sonra koltukta oturuyorlardı ve Gemma Tris'in kızarttığı ekmekleri yemeye çalışıyordu. Ama midesine giden her şey yukarı çıkmak istiyordu. Tris beyaz önlüğünü çıkarmıştı ve bir kez daha onun arkadaşıydı.

"Bebek mi?" dedi Gemma. "Emin misin?"

"Kesinlikle. Yarın sana bazı hamilelik vitaminleri yazacağım ve bir kadın doğum uzmanı bulacağım. Bu durumda benim yapmam..."

"Evet," dedi Gemma. "Bu arkadaşlığımızı zora sokabilir." Gemma'nın neler hissettiği gözlerinden okunuyordu, Tris'e baktı. "Ne yapacağım? Colin'e nasıl söyleyeceğim?"

Tris ellerini Gemma'nın ellerinin üzerine koydu. "Gemma, bunu yapmak istemiyorsan, kürtaj ayarlayabiliriz. İkimizden başka kimse bilmek zorunda değil."

Gemma birden ellerini çekti. "Bunu bir daha duymak bile istemiyorum!"

"Güzel," dedi Tris ve ilk defa gülümsedi. Bir kez daha Gemma'nın ellerini tuttu. "Her şey çok güzel olacak. Colin'i çocukluğumdan beri tanırım, ne istersen onu yapacaktır."

“İçimden geçenleri anlattırmaya mı çalışıyorsun?” dedi Gemma. “Bir erkeği benimle evlenmek *zorunda* bırakmak istemişimdir hep.”

“Colin sana âşık olmasa seninle asla evlenmez ama maddi konularda her zaman destek olur.”

“O bana âşık değil!”

“Öyle mi sanıyorsun?” dedi Tris ve ona çay getirmek için ayağa kalktı. “Colin’in hayatım boyunca senin yanında olduğu kadar heyecanlı davrandığını hiç görmedim. Çocukken bile en sakinimiz oydu. İçimizden biri çılgınca bir fikir öne sürdüğünde diğerleri bu fikri desteklerdi, Colin hariç. Etrafmdakilerin ona karşı çıkmasını umursamazdı, kendi değer yargıları vardı.”

“Nefret etmesine rağmen babasının yanında çalışmış.”

“Colin aile konusunda çok ama çok hassastır.”

“Jean...”

“O tamamen fiziksel bir durumdu ve Colin’in başını döndürmüştü,” dedi Tris kupaya sıcak su koyarken.

Gemma şaşkın gözlerle baktı. “Jean baş döndürücüye, ben neyim? Değersiz ve basit teselli ödülü mü?”

“Sen aşkın ta kendisisin,” dedi Tris ve çayın içine biraz da süt koyup Gemma’ya uzattı.

“Ama birbirimizi çok kısa süredir tanıyoruz.”

“Haklısın,” dedi Tris ve yanına oturdu. “Birine âşık olabilmek için onunla sekiz on yıl geçirmiş olman gerektiği bilinen bir olgudur.”

Gemma gülmedi. “Ne yapacağım? Hayatımı böyle planlamamıştım. Tezimi bitirene kadar, bir iş bulana kadar beklemek istiyordum. *Sonra* hayatımı geçireceğim kişiyi arayacaktım.” Tris’e baktı. “Ama Bayan Frazier torun istiyordu ve bunu diledi.”

“Bunun korunmadan sevişmenizle bir alakasının olduğunu düşünmüyor musun?” diye sordu Tris.

Gemma inledi. “Benim aptallığım yerine sihirli bir nedenden olduğunu düşünmek işime geliyor.”

Tris güldü. “Pekâlâ, saat geç oldu. Seni evine bırakacağım. Yarın arabanı getiririm ve birkaç vitamin de bırakırım. Colin’le konuşur konuşmaz bana haber ver ki Rachel’ı yiyeceklerin konusunda bilgilendireyim. Yediklerine dikkat etmen gerekiyor.”

Tris kalkmasına yardım ederken Gemma, Tris’e baktı. “Bebek mi?”

“Evet. İri ve mutlu bir Frazier bebeği. Büyüdüğünde onun ne dileyeceğini merak ediyor musun?”

“Hatırlatma.” Gemma kapıya yöneldi, Tris hemen yanındaydı. “Sanırım artık dileklerin neden kabul olduğunu biliyoruz. Yeğenin taşın üstündeki levhayı kaldırdı ve cin kaçtı.”

“Sanırım,” dedi Tris. “Aklımda isim var mı?”

“Eğleniyorsun, değil mi?”

“Evet,” dedi Tris. “Colin kuzenim olduğu kadar arkadaşım da. Ve bir gün yanıma gelip Jean’le evlenmeye karar verdiklerini söylemesinden çok korkuyordum. Onun için seviniyormuşum gibi yapabilir miyim diye merak ediyordum. Ama artık aklı başına geldi ve...”

“Biliyorum,” dedi Gemma. “Bunu söylemene gerek yok.” Tris’in arabasının yanına gelmişlerdi ve Tris arabaya binmesi için Gemma’ya yardım etti. “Bundan kimseye bahsetmeyeceksin, değil mi?”

“Bir hastamın veya arkadaşımın sırrım kimseye anlatmam. Sen bizzat bana bir şey söylemeden tek kelime bile etmem. Kemerini tak. Artık düşünmen gereken iki kişi var.”

23

Gemma, Tris onu misafir evine bıraktıktan sonra uyuyabileceğini pek sanmıyordu ama yanılmıştı. Hatta yatağa girer girmez uyuyakaldı. Ertesi sabah erkenden uyandığında aklından geçen ilk şey Edilean'a geldiği gün oraya ait olmayı ne kadar çok istediği düşüncesi idi. Bunu tüm kalbiyle mi dilemişti? Nell'in parıldayan kolyesi onu "duymuş" muydu? Evlilik bağıyla bir Frazier olacağı kaderinde yazılı mıydı? Colin'in büyükbabası "kadınların" da bu duruma dahil olduğunu söylemişti. Belki de Taş eşleri de kabul ediyordu. Bu durumda Kaliforniya'daki Ariel'ı arayıp hamilelik testi yaptırmasını mı söylemeliydi?

Gemma yatağına uzandı ve eliyle düz karnını okşadı. Karnının bir çocukla büyüyebileceğini hayal edemiyordu. Ama Dr. Tris'e göre bu gerçekleşmek üzereydi.

Ellerini başının altına koydu ve tavana baktı. Şimdi ne olacak, diye geçirdi içinden. Tabii ki yapılması gereken ilk şey, Colin'le konuşmaktı.

Diğer yandan ya Colin, Tris'in söylemeye çalıştığı gibi görev icabı ona evlenme teklif ederse ne olacaktı? Hayatının geri kalanında kendini evlenmeye zorlanmış –hatta kandırılmış– gibi hissederse bu nasıl bir evlilik olacaktı?

Gemma yataktan kalktı ve duş alırken bebek sahibi olma fikrinin bir hayal gibi olduğunu düşündü. Midesi hiç bulanmıyordu, sabah

bulantıları olması gerekmiyor muydu? Elini karnının üstüne koydu. “Bulantılarımı gece yaşatacak kadar farklı olmaya kararlı mısın?”

Duştan çıktı, giyindi, sağlıklı ve doyurucu bir kahvaltı yaptı ve çalışmaya başladı. İlk Shamus Frazier hakkında öğrendiklerini yazıyordu ve bunu yaparken de hayatını değiştiren haberi neredeyse aklından çıkarmıştı. Kütüphanenin sessizliğinde gelecek kaygılarını bir kenara koyabiliyordu.

Bir noktada Dilek Taşı olması muhtemel şeyden gözlerini alamadı. Öyle küçüktü ki; serçeparmağın tepesinden büyük olmayan bir oval kafesi vardı ve içinde güneşe doğru tuttuğunda parıltıyan minik bir taş duruyordu. Bu küçük nesne gerçekten de dilekleri gerçekleştirebiliyor muydu?

Bunun yanlış olduğunu bilse de Taş’ı avcuna aldı ve “Bebeğimin uzun ve mutlu bir hayat sürmesini istiyorum,” dedi. Avcunu açıp Taş, Nell’in oyuncak ayısının boynundayken yaptığı gibi renk değiştiriyor mu diye baktı ama kolyede hiçbir farklılık yoktu.

“Bu çok saçma,” dedi, kolyeyi kutusuna koyup kapağını kapadı. Tris’e söylediği gibi kutuyu banyodaki lavabonun yanında duran ve içinde diğer makyaj malzemelerinin bulunduğu sepete koydu. Göz önünde gizlenmiş bir haldeydi.

Öğleden sonra genç Shamus kapısında belirdi. Gemma kapıyı açmadı ama içeri girmesi için ona bir el hareketi yaptı. Shamus içeri girer girmez mutfağa gitti, onlara birkaç sandviç hazırladı ve oturup çizim yapmaya başladı.

Birbirleriyle pek konuşmamak üzerine geliştirdikleri bir rutinleri vardı ve Gemma etrafına yaydığı sessizliğin Shamus’m hoşuna gittiğini biliyordu. Frazier’ların evinin Gemma’nın hoşuna gidenden farklı olarak karışık ve daha hareketli olduğunu görmüştü ve belli ki Shamus da böyle düşünüyordu.

“Sessiz bir çocuğum olacak,” dedi ve Shamus’a baktı. Bunu sesli söylemeyi istememişti ama Shamus söylediğini duymuşa benzemi-yordu. Büyük defterine çizim yapmaya devam ediyordu.

Sonrasında Gemma, Shamus'ın masanın üstünde duran ahşap çizim kutusuna doğru yürüdü. Kutunun alt tarafı gri bantla kaplıydı ve çirkin görünüyordu. "Kutuyu burada bırakmak ister misin? Belki düzeltebilirim."

Shamus kafasını hiç kaldırmadan onaylarcasına salladı. Bugün her ne çiziyorsa, çok dalgındı.

Gemma aldığı notları okunur bir yazıya dökme işinin başına döndü. İki kere kendini ailedeki isimleri gözden geçirirken buldu. Frazier'lar eski isimleri seviyor olmalıydı ama çocuğunun omuzlarına "Peregrine" isminin ağırlığını yükleyemezdi. Peki ya kızlar? Alea çocuğuna Prudence adını koymak ister miydi? Gemma, kendine Bayan Frazier'ın kızına Ariel ismini koyduğunu hatırlattı.

Gemma bu konu üzerinde yoğunlaşmışken Shamus elini sallayarak çıkmış ve kapıyı arkasından kapamıştı. Gemma çizim dosyasını da bıraktığını fark etti. Dosyanın altından gözüken bir resim vardı. Shamus kimseye çizimlerini göstermediği için Gemma merakına yenik düştü. Ayağa kalkıp sehpaye doğru yürüdü. Resmi eline aldığı anda gördüğü şey karşısında öyle şaşırды ki kendini koltuğa bıraktı.

Shamus, Gemma'yı Merlin'in Çiftliği'nde büyük bir ağacın altında oturmuş kitap okurken resmetmişti. Kendini kitaba kaptırmış, dış dünyadan kopmuş haldeydi. Etrafında Colin'e benzeyen üç küçük erkek çocuğu olmasaydı bu, gerçeği yansıtan bir resim sayılabilirdi. Çocuklardan biri ağacın alçak dallarından birine tutunmuş sallanıyordu. Diğerinin üzerinde şerif rozeti ve kovboy çizimleri vardı; ağaca tutunan çocuğu tutuklamak üzereymiş gibi görünüyordu. Üçüncüsü kirli beziyle oturmuş, taşlardan ve çalılardan yaptığı engebeli arazide dört küçük arabayı oynatıyordu.

Gemma şaşkınlıktan ağzı açık kalmış bir şekilde resme bakabildi. Ama sonra koltukta arkasına yaslandı ve gülmeye başladı çünkü bu resim çok gerçekçiydi. Kendini bu durumda hayal edebiliyordu, kendini kitabına kaptırmış ve çocukları da kendilerince oynarken.

“Bunu çizmek aklına nereden geldi?” diye fısıldadı ve “sessiz bir çocuk” yorumunu hatırladı. Bayan Frazier’ın yüksek sesle dile getirdiği torun isteği ile Bay Frazier’ın atalarının tekerlek sevdasını devralacak bir çocuk istediğine dair yorumlarını birleştirmişe benziyordu. Ve buna Gemma’nın sürekli karnını tutması ve birkaç dakikada bir tuvalete gitmesi de eklenince Shamus sırrını öğrenmişe benziyordu. Ebeveynlerinin dileklerini ve Gemma’nın ağzından kaçırıldığı şeyi bir sayfada resmetmişti.

Gemma resmi dikkatle dosyanın içine koydu ve işinin başına döndü. Ama her yarım saatte bir kafasını kaldırıp gülümsedi ve hayretle başını iki yana salladı.

Saat altı olduğunda Colin mesaj attı ve Gemma’nın kalbi yerinden çıkacak gibi oldu. Âşık olmak böyle bir şeymiş, diye düşündü, sonra kendi kendine aptallaşmamasını söyledi. Bunun için çok erkendi. Ama sonra çocuğunun babasına âşık olmasının daha iyi olacağını düşündü.

Hemen Merlin’in Çiftliği’ndeki yazlık kulübede buluşabilir miyiz? Mike ve Sara burada değil. Baş başa olacağız.

Gemma kalbinin hızla attığını ve aklının her türlü olasılıkla dolduğunu hissetti. “Baş başa” olmaktan kastı bir randevu, gizli bir buluşma mıydı? Merlin’in Çiftliği’nin tarihi atmosferi olabildiğince romantikti. Orada yalnız kalabilirlerdi. Ailesinden ve onlar hakkında konuşan insanlardan uzak olabilirlerdi.

Hızla makyaj yaptı ve arabasına koştu. Kısa süren yolculuğunda Colin’in kollarımdayken, Dilek Taşı’nı bulduğunu anlatacaktı. Ardından yıldızların altında yatarken ona bebekten bahsedecekti. Sonra ne olacak, diye düşündü. Mutluluktan havalara uçmasını, Gemma’yı kucaklamasını, döndürmesini ve birlikte geçirecekleri hayattan bahsedeceklerini hayal ediyordu. İhtiyaç duyduğu ve istediği tek şey *mutlulukt*u.

Gemma, Merlin’in Çiftliği’ne dönüp ahıra doğru yoluna devam ederken güldü. Kariyer ve özgürlük konusundaki bütün itirazlarına

rağmen adeta Kùlkedisi'ne dönüşmek ve güçlü bir adamın onu kurtarmasını dilemişti.

Colin'in Jeep'inin küçük yazlık kulübenin etrafını çevreleyen çitlerin dışında olduğunu görünce kendi arabasını da onun yanına park etti. Colin'i gördüğü anda bir randevu için çağırılmadığını anladı. Sanki ona söyleyecek çok kötü bir şeyi varmış gibi endişeli duruyordu.

Gemma arabadan iner inmez, "Merhaba," dedi Colin. Elini Gemma'nın omzuna koydu ve yanağına üstünkörü bir öpücük kondurdu.

"Ne oldu?" diye sordu Gemma.

"Jean," dedi Colin.

Gemma gözlerini devirmemek için kendini zor tuttu. Colin onu bu güzel, romantik yere davet etmişti ve eski kız arkadaşından konuşmak zorunda kalacaklardı.

"Ne olmuş ona?" diye sordu Gemma olabildiğince medeni bir tavırla. Bağırmadığı için kendini tebrik etti. "Ejderha kadın şimdi ne istiyor?" Çimenlere oturdu ve Colin'e baktı; Colin oturamayacak kadar endişeli görünüyordu, ayakta durmaya devam etti.

Eski dosyaların üzerinden geçtiğini ve yıllar önce genç bir hırsızın, arkasında pembe ipek kurdeleli küçük söğüt dallarından oluşan bir buket bıraktığını öğrendiğini anlattı.

"Kariyerine geri mi dönmüş?" diye sordu Gemma. "Bu adamın fotoğrafları var mı?"

"Evet ve dahası da var. Bütün dünyada büyük soygunlar gerçekleştirmiş. Bankalar, Romanya Konsolosluğu, Hong Kong'da birkaç çatı katı dairesi. Binalara vantuzla tırmanıyor. Açamayacağı kasa yok."

"Yatağın içindeki bölme onun için basit kalmıştır."

"Çok basit." Colin söyleyeceği önemli bir şey varmış gibi bakıyordu ama kelimeler bir türlü ağzından çıkamıyordu.

"Profesyonel bir hırsızın Edilean'da ne işi var?"

"Jean'in amcasıymış."

Gemma küfretmemek ve sakın ifadesini korumak için kendini tuttu. Bebek haberinin Jean'ın suçlu akrabasının gölgesinde kalması yüzünden sinirine yenilmeyecekti. "Amcadan haberin yoktu diye tahmin ediyorum."

"Kesinlikle yoktu. Jean tek çocuklu ebeveynlerinin tek çocuğu olduğunu söylemişti."

"Yasalar için çalışan bir adama namı duyulmuş bir hırsız olan amcasından bahsetmemesini anlayabiliyorum. Belki de ondan haberi yoktu."

"Hah! Jean hukuk okurken hep onun yanındaymış ve beraber vakit geçiriyorlarmış. Dosyalarda yazanlara ve gördüğüm fotoğraflara bakılırsa yıllarca hep beraberlermiş. Jean onunla seyahatlere çıkmış. Bütün dünyayı dolaştığını biliyordum ama şimdi öğreniyorum ki yanmda amcası varmış ve o adam..." Jean'ın hayatının bu kısmını ondan saklamasını nasıl tarif edeceğini bilemiyor gibiydi.

Gemma, eski sevgilisi Colin'e yalanlar söylediği için onu teselli etmesi gerektiğini biliyordu ama bunu yapamadı. O ilişkiyi gerçekten atlattıysa –ki böyle söylüyordu– kendisinden bir şeyler saklandığını öğrendiğinde bu kadar sinirlenir miydi? Fakat Gemma bu düşüncelerini kendine sakladı. "Yani şimdi amcasını bulman gerekiyor."

"Evet, öyle."

"Jean bunlara ne diyor?" Gemma nefesini tutup Colin'in onunla konuşmadığını, soruları sorması için yardımcısı Roy'u görevlendirdiğini söylemesini bekledi.

"Jean onu yıllardır görmediğini söylüyor ama bence yalan söylüyor." Colin durup Gemma'ya baktı. "Ben de seninle bunu konuşmak istiyorum. Ben bunun tesadüf olduğuna inanmıyorum."

"Neyin?"

Colin elini salladı. "Sen, ben, Jean, amcası, soygunlar. Bütün bunların bir anda olmasının arkasında bir neden olmalı."

"Senin teorin nedir?" diye sordu Gemma merakla.

“Bence Jean, amcasına ayrıldığımızı söyledi. Onu tanıdığım kadarıyla bunun benim suçum olduğunu söylemiştir. Kasabadaki soygunların intikam olduğunu düşünmeye başladım.” Gemma Tristan’ın Dilek Taşı olduğunu düşündüğü şeyi bulduğundan bahsetti. “Kasabadaki herkesin bundan nasıl haberi olduğunu hâlâ anlayamadım. Sen kimseye söz ettin mi?”

“Gerek yoktu ki. Efsaneyi bilen çok kişi var. Kimsenin, dileklerin gerçekleşmesi ile senin eski evraklara bakman arasında bir bağlantı kurmaya ihtiyacı yoktu. Tris sana kız kardeşinin kocasından bahsetmiştir.”

“Evet,” dedi Gemma “ama başkalarına da bahsettiğini düşünmüyordum.”

“Jake birden savaştan döndü ve Edilean’da iş buldu. Bunların hepsi birkaç hafta içinde oldu. Böyle şeyler insanların dikkatini çeker.”

“Ve Sara’nın ikizleri,” dedi Gemma. “Sanırım Taş uluslararası hırsızların dikkatini çekecek büyüklükteki dilekleri gerçekleştiriyor.”

“Korkarım ki öyle,” dedi Colin. “Bütün bunlar söyleyeceklerimi daha da zorlaştırıyor.”

Colin’in ses tonu yüzünden Gemma’nın tüyleri diken diken oldu. “Ne söylemek istiyordun?”

“Jean’in amcası bu soygunları yeğeninden ayrıldığım için veya senin çalışmaların yüzünden gerçekleştiriyorsa, *senin* için endişelenirim. Bu adam Jean’e benziyorsa sonuçlarını hiç düşünmeden istediğini elde edene kadar devam edecek demektir.”

Gemma bu buluşmanın nasıl geçeceğine dair kurduğu hayallerden gerçeğe geçiş yaparken duyduğu hayal kırıklığını gizlemeye çalışıyordu. “Jean’in canını sıkan bir tek sen olduğun için belki amcası seni bütün kasabaya rezil etmek istiyordur. Bunu da seni küçük düşürerek yapabilir.”

“Küçük düşürmek mi?” diye sordu Colin. “Bu da muhtemel. Ama şu anda Taş’ı istediğinden ve onun senin elinde olduğunu bildiğinden korkuyorum.”

Gemma sözlerinin nereye gittiğini görebiliyordu. Bir süre ayrı kalmak istediğini söylemeye çalışıyordu. Ama Gemma bunu istemiyordu. “Sence Jean’ın bu soygunlarla bağlantısı olabilir mi?” diye sordu.

“Sanmıyorum,” dedi Colin ama göz göze gelmekten kaçıyordu.

Colin aklından geçenleri söylemeyecekmiş gibi görünüyordu. “Şimdi ne olacak?” diye sordu Gemma.

Colin dikkatle ona baktı. “Bir şey mi oldu? Seni üzecek bir şey mi yaptım?”

“Hayır. Sen bir şey yapmadın,” dedi ve bunun da en az Colin’in söyledikleri kadar aldatıcı olduğunun farkındaydı. “Senin için endişeleniyorum, hepsi bu. Şimdi ne yapmayı düşünüyorsun?”

“Jean’i bir süre daha sorguya çekeceğim. Bana gerçeği söylemesi için elimden gelen her şeyi yapmalıyım. Neler olduğunu ve neden olduğunu öğrenmem gerekiyor. Şimdiye kadar ufak tefek şeyler çalındı ama durumun tehlikeli bir hal almasından korkuyorum. Bir keresinde adam kaçmaya çalışırken dört kişi öldürülmüş.”

Gemma aklının içinde Colin’le bebeklerinin olacağından bahsettikleri sahneden, Jean’le beraber oldukları görüntüye geçiş yaparken konuşmadı. O ana geri döndü. “Ayrı kalmamızı ve bütün kasabanın ayrıldığıımızı düşünmesini istiyorsun, değil mi?”

“Bence şimdilik en iyisi bu.” Hafifçe sırttı. “Aklından, beni bir daha görmek istemeyeceğin kadar büyük bir kavga etme fikri geçti ama bunu göze alamazdım. Beni hiç affetmemenden korktum, bu durumda ne yapardım?”

“Birkaç hafta önce yaptığın şeyi,” dedi Gemma. Saatine baktı. Mide bulantısının başladığını hissedebiliyordu. Oradan hemen ayrılmazsa kusabilirdi ve Colin’in, ikisinin bebeği olacağını bu şekilde öğrenmesini istemiyordu. “İşe dönmem gerekiyor.” Kalktı ve arabasına yöneldi ama Colin kolunu tuttu.

“Bana kızgınsın.” Çok şaşırmış gibiydi.

“İşine ve yapman gerekenlere saygı duyuyorum.” Colin’in biraz önce söylediği şeyi düşündü. “Benimle ne konuda kavga edecektin?”

“Bu söylediğimi unut,” dedi Colin. “Kasabadan çıkıp bir yerlerde yemek yiyelim ve bu konuyu konuşalım olur mu?”

Gemma masaya kustuğunu hayal etti. “Teklifini kabul edemeyeceğim. Gerçekten gitmem gerekiyor.”

“İş!” dedi Colin. “Ne kadar çok çalıştığın konusunda kavga edebilirdik.”

Bu sefer şaşırma sırası Gemma’daydı. “Ama ailen hakkında öğrendiklerimi dinlemeyi sevdiğini düşünüyordum. Yanlış mı anlamışım?”

“Doğru, seviyorum,” dedi Colin. “Ama Tris konusunu kabullenmek biraz zor oldu.”

“Tris mi? Bunun soygunlarla ne alakası var?”

“Bildğim kadarıyla bir alakası yok.”

“O halde neden bu konuyu açtın?”

“Bu vakadan ona bahsetmen beni çok şaşırttı o kadar. Yardımcıma bile söylemediğim detaylardan haberdardı. Belki bu konuda sana yemin ettirmeliydim. Ve tabii siz ve kahrolasica Taş var bir de. Kavga edecek bir konu bulmak gayet kolaydı.”

Colin gülümsüyordu ama Gemma söylediklerini ciddiye aldı. Daha önce kimsenin güvenini boşa çıkarmakla suçlanmamıştı. “Ama ben düşündüm ki...” Yüzünün kızardığını hissedebiliyordu. “Haklısın. Bu vakadan ona bahsetmemeliydim. Hata ettim. Özür dilerim.” Mide bulantısı gittikçe artıyordu, arabasına doğru yürüdü.

“Gemma, özür dilemesi gereken kişi benim. Tris’e bunları söylemende bir sakınca yok. Ben de söylüyorum. Sadece...”

Colin susunca Gemma dönüp ona baktı. “Sadece ne?”

“Hiçbir şey. Boş ver.” Colin yanma geldi. “Birkaç gün sonra görüşürüz.”

“Ne diyeceğini öğrenmek istiyorum.”

Colin kafasını çevirdi. “Hiçbir şey. Dedikodulara kulak asmiyorum.”

“Ne dedikodusu?”

Colin elini yüzüne götürdü. “Bu bir dejavu, hepsi bu. Tüm gününü Tris’le geçiriyorsun ama bunu anlayışla karşılıyorum. Jean de her zaman başka erkeklerle idi. Bunu aşmış gibi gözükmek istiyorum ama gerçekten kırıldım.”

“Dejavu mu? Kırıldın mı? Neden bahsediyorsun sen?”

“Sen ve Tris, hepsi bu!” dedi artık eşitlermiş gibi.

“Ne olmuş Tristan’a?”

“Gemma, kavga etmek istemiyorum. Seni buraya çağırma sebebim gerçekleri anlatmaktı, kavga etmek değil. Jean’den bir şeyler öğrenmek zorunda olduğum için bir süre görüşmememiz gerekiyor. Ve senin de tehlike altında olmandan korkuyorum. Ayrıca Taş hakkında bildiklerin de var.”

“Tabii,” dedi Gemma. “Kesinlikle anlıyorum. Bu ayki kız arkadaşına, geçen ayki kız arkadaşınla vakit geçirmen gerektiğini anlatmaya çalışıyorsun. Ve bu arada, sen onunlayken benim başka erkeklerden uzak durmam gerektiğini belirtiyorsun. Aklımdaki tek soru, gelecek ay birlikte olup olmayacağımız. Yoksa şimdiden başkasını seçtin mi?”

“Gemma! Haksızlık ediyorsun! Sen Tris’le bu kadar çok vakit geçirdin diye neler yaşadım, haberin var mı? Evi ıssız bir yerde ve yarım düzine kadar insan bütün geceyi orada geçirdiğini söyledi. Ve sonra seni eve bıraktığını. Araba kullanamayacak kadar sarhoş muydun?”

Gemma araba kullanmamasının arkasındaki gerçeği ona söylemeyecekti. “Hakkımda bunları düşünüyorsan, birbirimizi görmememiz doğru bir karar olur. Ailenin güzel avukat sevgilinle barıştığını duyunca çok sevineceğine eminim. Ve onun yaptığı her şeyi affettiğine göre beraber çok mutlu olacaksınız. Şimdi, izin verirsen işimin başına döneceğim.”

“Tabii,” dedi Colin. “Umarım Tris’le çok mutlu olursunuz.”

“Güzel! Çünkü Jean’le mükemmel bir çift oluyorsunuz.”

“Belki de öyleyiz,” dedi Colin.

Gemma daha fazla dayanamadı. Arabasına bindi, kapıyı çarparak kapadı ve hızla oradan uzaklaştı.

Colin de en az onun kadar sinirli halde ofisine gitti. Çalışmaya kararlıydı. Dosya ne kadar çabuk çözülür, tutuklamalar ne kadar çabuk gerçekleşirse Gemma'yla da o kadar çabuk barışırlardı. Tabii Gemma da isterse.

Bir saat geçmesine rağmen hiçbir şey yapmamıştı. Tartışmalarını düşünüyor, anlamlandırmaya çalışıyordu.

Jean'le kavga ettikten sonra Colin kendini hep iyi hissederci. Birbirlerine çok kötü kelimeler söyler, birbirlerini akıllarına gelen her şekilde, sadakatsizlikle, tembellikle ve salaklıkla suçlardı. Jean'in mutfağı dağınık bırakmasından Colin'in asık suratlılığına ve hatta Jean'in kendi istediklerinden ve ihtiyaçlarından başka hiçbir şeyi umursamasına kadar birçok konu hakkında kavga ederlerdi.

Saatlerce süren çekişmeden sonra birbirlerine söyleyecek kötü bir şeyleri kalmaz ve yorgun düşerlerdi. Nefes alır, birbirlerine bakar ve içlerinden biri önemsiz bir şey söylerdi. Colin, "Tuvaleti işgal ediyorsun," derdi.

Jean de, "Sen de dans etmeye gitmek yerine televizyon izliyorsun," diye karşılık verirdi.

"Ve sen de..." derdi Colin ama birbirlerinin üstüne atladıkları için sözlerini bitiremezdi. Kavga ne kadar ateşliyse, sonrasında bir o kadar ateşli sevişirlerdi.

Ama Gemma farklıydı. Merlin'in Çiftliği'nde buluşmak istemişti çünkü göstermelik –ve kısa zamanlı–ayrılıklarının konuşmasını seviştikleri evlerden birinde yapmak istememişti. Son günlerde onu çok özlediğini biliyordu ve bu yüzden ona sarılıp yatağa taşıyacağından emindi. Kameriyenin doğal görüntüsünün daha iyi olacağını düşünmüştü.

Kavga edecekleri aklına bile gelmemişti. Başından beri birbirlerinin yanında rahat hareket edebilen, mükemmel bir ikili olmuşlardı.

Gemma Colin'in yatakta geçirdikleri zamanı unutmasına sinirlenmiş olsa bile, bu konuyu da çözmüşlerdi, değil mi? Ve Colin kendini affettirmişti.

Kasabalıların Gemma'yla Dr. Tris'i sık sık birlikte gördüklerini söylemelerini göz ardı etmişti. Gerçek arkadaşlarından, beraber büyüdüğü kişilerden biri bile bir şey söylemezken, haberleri sonradan gelenlerden almıştı. Nereye giderse gitsin insanlar ona Gemma ile Tris'ten bahsediyordu.

"Çikolatayı beraber yediler," demişti adamın biri. "Bu adam bir kadının kalbini nasıl çalacağını iyi biliyor."

Marketteyken hemşirelerden birinin Tris'in bütün geceyi evde Gemma'yla geçirdiğini söylediğini duymuştu. "Pek emin değilim," demişti hemşire yüksek sesle, "ama sanırım gerçek bir aşk ilişkisinin başlangıcı bu."

"Bunu Dr. Tris'ten daha çok hak eden kimse yok," demişti diğer kadın daha da yüksek sesle. "Artık bir aile kurmasının vakti geldi."

Colin neredeyse araya girip Gemma'nın Tris'e değil, kendisine ait olduğunu söyleyecekti ama hayatı boyunca süregelen kişisel hayatını kendine saklama alışkanlığı buna engel olmuştu.

Bay Lang, Tris'in Gemma'yı "buluşma" olarak nitelendirdiği gecenin sonunda eve bıraktığını söylemişti.

"O bir buluşma değildi," diye çıkmıştı Colin yaşlı adama. "Hem sen orada ne yapıyordun?"

Bay Lang omzunu silkmiş ve Colin'in ofisini incelemeye başlamıştı. Bu adam kendisi hakkında Frazier'lardan bile az konuşuyordu. Tekrar Colin'e bakmıştı. "Ondan hoşlanıyorsan elinden kaçırmamak için daha çok çabalamalısm."

"Benim hayatımdan konuşmayalım. Soygunlar hakkında bir şey duydun mu veya gördün mü?"

"Hayır," demişti Bay Lang ve Colin daha fazla konuşmayacağını biliyordu.

Colin, Gemma'ya bir süre görüşmemeleri gerektiğini söylemeyi hiç istememişti ama tek düşündüğü onun güvenliğiydi. Ve Jean konusundaki şüphelerinin, düşüncelerinin merkezinde yer aldığını da söylemeyecekti. Jean'in intikam alma planı yaptığına kolaylıkla inanırdı. Ofisindeki insanlar bir davayı elinden almak istediğinde onlara neler yaptığına şahit olmuştu. Ve Colin'in eski evinde kesin olarak ayrıldıkları gün ona gerçekten çok kızmıştı.

Ama Jean'i bir kenara bırakınca Colin, Gemma'nın ne düşündüğünü fark etmemesine anlam veremiyordu. Gemma'nın konuşmasından Colin'in Jean'le vakit geçirmek *istediğini* düşündüğü anlaşıyordu. Sanki onun bütün bunlar olduğu ve Jean'le barışacağı için sevindiğini düşünüyor gibiydi.

Ve arkadaşı Tris'le olanlar vardı. Biri sorsa Colin kesinlikle kıskanmadığını söylerdi ama ağzından çıkanlar onu da çok şaşırtmıştı. Sanki Gemma ile Tris hakkında duyduğu her kelime beyninde yankılanıyordu.

Colin bunların gerçek olmadığından emindi. Öyle miydi? Bir saniye sonra telefonunu eline aldı ve Tris'i aradı.

"Gemma'yla aranızda bir şey mi var?" dedi Tris telefonu açar açmaz. Kavgaya etmeye hazır bir ses tonuyla konuştuğunu kendisi bile fark etmişti.

"Neler oluyor?" diye sordu Tris.

"Soruma cevap vermeni istiyorum."

Tris tereddüt etti. "Bu retorik bir soru mu yoksa dürüstçe yanıtlamamı mı istiyorsun?"

Colin konuşmadı.

"Tamam, o halde gerçeği söyleyeceğim," dedi Tris. "Gemma'yla aramızda arkadaşlıktan başka bir şey yok. Ama daha fazlasını denemediğimden değil."

Söyledikleri Colin'in içini rahatlatmadı. "Neden Gemma'yı eve bıraktın? Onu sarhoş mu ettin?"

“Arkadaşım olmasaydın seni bu yüzden yumruklardım. Şimdi kapamam lazım. İnsan gibi davranmaya başlayana kadar benimle konuşma.”

“Ve sen de Gemma’dan uzak dur.”

“Colin, bu konuda çok ciddiylim; ayrılırsanız, onun peşine düşerim.” Tris telefonu kapadı.

Gemma bütün hafta çalışmaktan başka bir şey yapmadı. İki kere Williamsburg'daki markete gitti. Ellie'yle ve Colin hakkındaki sorularla yüzleşmek istemiyordu. Daha da kötüsü, insanların kasabada çok sevilen biri tarafından terk edildiği için ona acıyarak bakmalarına katlanmak istemiyordu.

Hafta boyunca durmadan bir şeyler okudu ve Frazier'ların ataları hakkında notlar aldı. Aile bireyleri sıcak ve düşünceli tavırlarına devam edip her zamanki gibi onu ziyarete geldiler. Shamus yanında uzun saatler geçirdi ve Gemma Shamus'm konuşmak istediğinde konuştuğunu anladı. Yanında getirdiği on santimetre kalınlığındaki üniversite broşürlerini Gemma'ya gösterip seçeceği okul konusunda fikrini istedi.

Gemma'nın o okullardan bazılarında öğretmenlik yapan üç arkadaşı vardı ve onları arayıp sorular sordu. Shamus için uygun olmayan dört okulu eleddiler.

Shamus giderken Gemma'yı yanağından öptü ve "Ailemize hoş geldin," dedi.

Gemma işe alındığında ailenin bir üyesi olmak aklından bile geçmiyordu. Bu konuyu pek düşünmemişti ama kasabada yeni insanlarla, belki de bir erkekle tanışacağını ve bir çevresi olacağını tahmin ediyordu. Frazier ailesinin içine girmek hayallerinin bir

parçası değildi. Ama onların arasına çekilmişti ve onlarsız bir hayat hayal edemiyordu.

Beraber spor yaptığı kimse olmadığı için hiç spor yapmamıştı ve kaslarının jöleye dönüştüğünden emindi.

Joce'tan huzur içinde geçirdiği gün için teşekkür mesajı içeren bir e-posta daha aldı. Gemma da merakına yenik düşüp o günden kimseye bahsedip etmediğini soran bir cevap yazdı. Joce hemen yanıtladı.

Şaka mı yapıyorsun? Kasabadaki herkese ne kadar kibar ve cömert biri olduğunu anlattım.

Gemma ekrana baktı ve irkildi. "Herkes" kelimesi, Gemma'nın bütün günü bebek bezi değiştirip mutfak lavabosu olarak geçirdiği, suçlandığı gibi Tris'in yanında olmadığı haberinin Colin'in kulağına da gittiğini ifade ediyordu. Ama Colin özür dilememişti.

Colin'in özür dilediğini ve bir daha kıskançlık yapmayacağını anlatan bir mesaj atacağı hayaliyle iki gün boyunca telefonunu yanından hiç ayırmadı.

Her akşam saat yedide kustu. Bir saat boyunca mide bulantısının geçmesi için bekledi. Bir süre yatıp midesinin sakinleşmesi gerektiğini öğrendi.

Colin'in suçlamalarının üzerinden bir hafta geçmişti ve Gemma sabah uyandığında, "Yeter!" dedi. Yeteri kadar üzülmüştü. Hayatının dizginlerini eline almak için ne yapması gerektiğini biliyordu. Bir adamın onu kurtarmasını bekleyerek vakit kaybetmeyecekti.

Kütüphanedeki masasının başına geçti ve yapması gereken şeylerin listesini çıkardı. En önemli şey artık hamile olmasıydı. Bu durum hoşuna gitse de gitmese de, babası yanında olsa da olmasa da durum buydu ve plan yapması gerekiyordu.

Tris'in Frazier ailesinin ona maddi yardımda bulunacağını söylerken haklı olduğunu biliyordu. Sırtını asla onlara yaslamak gibi bir düşüncesi yoktu ama yardımlarının faydası olurdu.

İçinden bir ses Edilean'dan arkasına bakmadan kaçmasını söylüyordu ama bir çocuğu tek başına büyütebilecek kadar güçlü değildi. Annesinin yanına gitmeyi düşündü ama annesi kızının evlenmeden çocuk sahibi olmasından utanabilirdi. Hiçbir çocuk böyle bir ortamda bulunmayı hak etmezdi.

Hayır, çocuğunun muhteşem büyükanne ve büyükbabasının yanında, Gemma'nın kısa süre önce tanışıp yavaş yavaş arkadaş olmaya başladığı insanların yanında, Edilean'da olması daha iyiydi.

Gemma'nın ihtiyacı olan ilk şey, yılda yirmi beş bin dolardan fazla kazanabileceği gerçek bir iş bulmaktı. Bunun için de tezini yazıp doktora eğitimini tamamlamalıydı.

Danışmanına bir saatten kısa sürede bir mektup yazdı. Tezinde kullanabileceği altı konu başlığı yazdı ve hemen başlayabilmesi için içlerinden birini onaylamasını istedi.

En iyi önerisi 1840'lı yıllarda Virginia'nın kırsal kesimlerinde, tıpla uğraşan kadınları yazmaktı. Tris, ailesinin elinde birçok belge olduğunu ve istediği zaman onları inceleyebileceğini söylemişti. Aldredge'lar tarih boyunca genellikle doktorluk yapmışlardı ve Gemma, Frazier belgelerini incelerken onlar hakkında ilgi çekici bilgilerle karşılaşmıştı. Ailedeki ilk doktor Matthew Aldredge tek başına kendi kafa derisini dikmişti. Bu durumun tezi için etkileyici bir giriş olacağını düşünüyordu.

Mektubu gönderdikten sonra dört profesörüne e-posta göndermiş ve William and Mary Üniversitesi'nde ders verme ihtimalini araştırmak için orada tanıdıkları olup olmadığını sormuştu.

Nasıl çözeceğini bilemediği tek konu Colin'di. Onu tekrar gördüğünde kendini kaybetmekten korkuyordu ama böyle bir şeyin olmayacağına dair kendine söz verdi. Kısa bir birliktelikleri olmuştu ve artık görüşmüyorlardı ve her ne kadar bu sözden nefret etse de artık hayatına devam etmeliydi.

Hafta sonuna doğru kendini daha iyi hissediyordu. Erkenden uyanıp başka bir spor salonu bulabilmek için Williamsburg'a gitti.

Mike'm ona verdiği anahtarı kullanmak ve orada Colin'le karşılaşma ihtimalini göze alamıyordu. Otuz dakikasını bisiklet üstünde, kırk beş dakikasını hafif ağırlıklarla geçirdikten sonra eldivenlerini takıp yirmi dakika boyunca kum çuvalıyla çalıştı. Karnında büyüyen bebekten dolayı tekme atma konusunda biraz endişeliydi, dolayısıyla tekmeleri es geçti.

Duşunu spor salonunda aldı, temiz kıyafetlerini giydi ve günler sonra ilk defa kendini iyi hissetti.

Bir sonraki görevi Edilean'la ve Edilean'm merhametiyle yüzleşmekti. Ellie'yi görmeye ve sorularını cevaplamaya hazır değildi. Bu yüzden arabasını kasabanın içine park edip meydana gitti. Orada eskiden ilgisini çekmeyen bir dükkân görmüştü ama artık ilgileniyordu.

Bu dükkân Dün adında şık ve küçük bir butikti ve Colin'in ofisinin karşısındaydı. Gemma kapıyı açtığında eski usul bir çan sesi duyuldu. Duvardaki raflar, dipteki büyük cam dolap gibi dükkânın içindeki bütün eşyalar eski çağlardan kalma binalardan alınmış gibi eskiydi. Maun dolaplar ortama çok uygundu çünkü içlerinde Gemma'nın daha önce hiç görmediği kadar güzel ve eski moda bebek kıyafetleri bulunuyordu. Yumuşacık pamuklu kumaşlardan yapılmışlardı ve üzerlerindeki işlemler el yapımına benziyordu.

Tezgâhın arkasında kırklı yaşlarda, uzun boylu, hoş bir kadın vardı. Kadın gülümseyerek öne geldi. "Sen Bayan Newland'ın arkadaşısn, değil mi?"

Gemma bir an kimden bahsettiğini düşünmek zorunda kaldı. "Sara," dedi. "Evet, onun arkadaşıyım." Bu düşünce bile Gemma'nın duruşunu değiştirdi. Ait olmak, diye düşündü. Bunu istemişti ve bunu alıyordu.

"Sevgili Sara," dedi kadın. "En iyi müşterilerimden biridir. Aslında beni arayıp önceden aldığı her bir sete uyacak yeni kıyafetler istedi. Ben Olivia Wingate, sana nasıl yardımcı olabilirim?"

Gemma bir bebeği olacağını ağzından kaçırarak gibi oldu ama bu zevki kendine yaşatamazdı. Bunun yerine aklına gelen ilk yalanı

söyledi. “Kız kardeşim üçüncü çocuğuna hamile ve ona sıradan kıyafetlerden farklı bir şey almak istedim.”

“Doğru yerdesin. Aile yadigârı dikim hakkında bilgin var mı?”

“Hiçbir bilğim yok.”

“Bir elbise mi seçmek istersin yoksa nasıl dikildiğini öğrenmek mi?”

“Öğrenmek bütün dillerdeki en sevdiğim kelimedir,” dedi Gemma ve çantasını cam tezgâhın üstüne koydu. “Can kulağıyla dinliyorum.”

Bir saat sonra her biri ayrı ayrı paketlenmiş, üzerinde mavi harflerle *DÜN* yazan lavanta renkli torbalara yerleştirilmiş üç nefes kesici güzellikteki elbiseyle dükkândan ayrıldı. Aklında çift dikiş, zikzak dikiş, pens ve gül oyası gibi yeni öğrendiği kelimeler dola- nıyordu ama en önemlisi, artık gerçekten bir bebek sahibi *olacağı* düşüncesini de benimsemeye başlamıştı.

Hayatında ilk defa bu süreci görmezden gelmek veya yapılması gereken bir şey gibi düşünmek yerine keyfini çıkarmayı düşündü. Yeğenlerini çok seviyordu. Joce’un çocuklarıyla oynamaktan çok hoşlanmıştı ve bebekler de onu tanımaya başlamıştı. Gemma, Sara’nın bebeklerini görmek için sabırsızlanıyordu.

Sara’nın yeni doğan bebeklerini düşününce Sara’ya bir hediye alması gerektiği aklına geldi. Ne istediğini biliyordu. Erkek bebeklere uygun, iki mavi şort görmüştü. Mike üzerlerinde Ringside amblemi olan birkaç tişört isteyebilirdi ama Gemma’nın kadınlık hormonları şu anda bunu düşünmesine engel oluyordu.

Dükkâna döndüğünde Colin’le yüz yüze geldi. İlk tepkisi gülüm- semek oldu. Onu çok özlemişti ve bebek haberini onunla paylaşmak istedi.

Bir saniye sonra suçlamalarını hatırladı ve gülümsemesi kayboldu.

“Gemma...” dedi Colin elini uzatarak.

Gemma geri çekildi ve zoraki gülümsedi. “Nasılsın?” diye sordu olabildiğince canlı bir ses tonuyla. “Ne güzel bir gün, değil mi?”

“Gemma bir yerlere gidip konuşabilir miyiz?”

Bunu birkaç gün önce söylemiş olsaydı, Gemma evet, diyebilirdi ama şimdi böyle düşünmüyordu. “Yapacak çok işim var ve sonra misafir evine dönmem gerekiyor. Daha sonra konuşuruz.” Arabasına yöneldi.

“Mike’ın başına gelenleri duydun mu?” diye sordu Colin.

Gemma arkasını dönmek istemedi ama buna engel olamadı. Ben ve merakım, diye düşündü. “Ne oldu?”

Colin’in ciddiyeti bozuldu ve gülümsedi. “Sadece yemek yerken dedikodu yaparım.”

“Aç değilim,” dedi Gemma ve kaldırımın kenarına doğru bir adım attı.

“Mike’m başına gelenleri duymadıysan, Joce sana Luke’la ilgili bir şey anlatmamış demektir. Of! Ama doğru ya bunu çok az kişi biliyor. Dilek Taşın çalışıyor sanırım.”

“Kahretsin!” dedi Gemma yüksek sesle ve Colin’e baktı. Merak bir bağımlılık, uyuşturucu gibiydi. Neden bahsettiğini öğrenmek *zorundaydı*. “Nereye?” diye sordu dişlerini sıkarak.

Colin’in onu köşedeki sandviç ve meyve suyu yapan dükkâna doğru götürürken gülümsediğini bilmek Gemma’nın canını sıkıyordu.

Tezgâhın arkasındaki güzel genç kadın, “Size ne getirmemi istersiniz şerif?” diye sordu.

“Her zamankinden, Jillian. Gemma da içinde bolca böğürtlen olan bir şey isteyecektir.”

“Mango suyu istiyorum,” dedi Gemma. “Böğürtleni bıraktım. Sonsuza kadar,” diye ekledi.

Colin onu dükkânın arka tarafına götürdü. Edilean’daki birçok dükkân gibi burası da oldukça dardı ama arkaya doğru genişleyerek tüm binaya yayılıyordu. Onlardan başka müşteri yoktu. Küçük bir masaya oturdular.

“Nasılsın?” diye sordu Colin.

“Çok iyiyim,” dedi. “Sen?”

“Seni özlüyorum,” dedi usulca ve Gemma’nın elini tutmak için uzandı ama Gemma elini çekti. “Gemma sana söyleyemeyeceğim şeyler var ama ben...”

“Bu durumda işimin başına dönmem gerekiyor,” dedi masadan kalkarken.

Genç kadın elinde meyve sularıyla gelip Gemma’nın önünde durdu. “Her şey yolunda mı?” diye sordu.

Gemma kadına söyleyeceği her şeyin kısa sürede tüm Edilean’a yayılacağını biliyordu. “Her şey yolunda.” Yerine oturdu.

Genç kadın bardakları masaya koydu ve gitti.

“Pekâlâ,” dedi Colin derin bir nefes vererek. “Her şeyi olduğu gibi konuşalım. Bir soygun daha oldu.”

“Öyle mi?” dedi Gemma ve soru sormak istedi ama sormadı. Dikkatini meyve suyuna verdi.

Colin alçak sesle konuştu. “Bunu kasabadan sakladık ama aynı şeyler. Ailenin on yaşında bir kızı var ve eve pembe ipek kurdeleyle bağlanmış dal buketi bırakılmış.” Durdu. “Gemma, fotoğraflardan bu noktayı fark ettiğin için sana ne kadar teşekkür etsem az. Bu soygunda neye bakmam gerektiğini senin sayende biliyordum.”

Gemma gözlerini bardağından kaldırmadı. “Luke ve Mike’m olayını anlat.”

“Ah evet,” dedi Colin. “Sara’nın, tıpkı dilediği gibi ikiz bebek sahibi olduğunu biliyorsundur.”

“Tabii. Joce da söyledi Tris de.”

Gemma bu ismi söyledikten sonra dikkatle Colin’e baktı ve gözlerinin içindeki hüznü gördü. Dr. Tris’le aralarında bir şeyler olduğuna gerçekten inanıyor gibiydi. Tabii, diye düşündü Gemma. Doğum öncesi vitaminleri. “Dün adındaki küçük dükkândan kız kardeşim için alışveriş yapıyordum ve Sara’yı unuttuğumu fark ettim. Sence küçük mavi bebek tulumları hoşuna gider mi?”

“Bayılır,” dedi Colin. “Onu düşünmen çok güzel. O...”

“Ve Joce var. Biraz geç ama bebeklerine bir şeyler alabilirim diye düşündüm. Ashında...” Elini torbalardan birine atıp aldığı elbiseyi çıkardı ve paket kâğıdını masanın üstüne yayarak elbiseyi de üstüne koydu. Bunu erkek veya kız bebeğin günlük olarak giyebileceğini, İsviçre patiskasından yapıldığını ve üzerindeki küçük arı şeklindeki işlemlerin el yapımı olduğunu biliyordu.

“Çok güzel değil mi?” diye sordu.

Colin üzerindeki işlemeye dokundu. “Çok güzel. Bayan Wingate’in elinde bunlardan çok var. Tris’in evinin yakınlarında oturuyor ve...” Colin bu ismi kullandıktan sonra sustu... ve Gemma kendisi ne kadar mutsuz olursa olsun Colin’in daha kötü durumda olduğunu fark etti. Bu durum onu neşelendirmeliydi ama neşelendirmedi.

Gemma elbiseyi kâğıdıyla beraber torbaya geri koydu ve meyve suyundan birkaç büyük yudum aldı. “Benim gerçekten gitmem gerekiyor. Bazı üniversitelerle görüşmeler ayarlamaya çalışıyorum ve neler olduğunu takip etmem gerekiyor. Tez konusu için onay alır almaz akşamları onun üzerinde çalışmaya başlayacağım.”

Colin onun torbalarını toparlamasını izledi. “Dur! Luke ve Mike’ı anlatmadım.”

“Doğru. Joce bana anlatır veya Sara’yı ararım. Hem hediyeleri göndermek için Sara’nın Florida’daki adresini öğrenmem gerekiyor.”

“Buraya taşınacaklar.”

“Ne güzel!” dedi Gemma ayağa kalkarken. “Seninle konuşmak çok güzeldi.” Gülümseyerek oradan ayrıldı ve hızla köşeyi dönüp aile yadigârı dikimleri olan dükkâna doğru ilerledi.

Gemma içeri girer girmez, “Bir şey mi unuttun?” diye sordu Bayan Wingate.

Gemma ağlamaya başladı.

“Ah yavrum,” diyen Bayan Wingate hızla Gemma’nın yanına gelip onu bir sandalyeye oturttu.

“Ben genelde ağlamam,” dedi Gemma, “ama son zamanlarda hiç susmuyorum.”

"Hormonların fazla salgılanması buna neden olur," dedi Bayan Wingate.

"Ben öyle..." dedi Gemma ama sonra kadına baktı. "Nereden anladın?"

"Bu dükkânı kocam öldükten sonra açtım ve nelere şahit olduğumu hayal bile edemezsin. Birçok genç kadın burada başkası için hediye bakıyor gibi yapar ama aslında hamile olduklarını yeni öğrenmişlerdir. Ve konuşacak biri olsun isterler."

"Sen ne yaparsın?"

"Önce dinlerim, sonra Aldredge'a yollarım. Genç Tristan?.."

"Babası mı?" diye sordu Gemma. "Hayır."

"Ah," dedi Bayan Wingate. "Şerifin haberi var mı?"

"Bunun için cehennemin donması..." Gemma derin bir nefes aldı. "Yani hayır yok. Kavga ettik ve o..." Omzunu silkti.

"Anlıyorum," dedi Bayan Wingate. "Ve kimseye söylememek için kendine söz verdin. Ama bu durumu çok uzun süre saklayamazsın, hayatım."

"Özellikle de kasabayı ikizler ele geçirirken."

Bayan Wingate gülümsedi. "Öyle oluyor, değil mi? Aslında bana kıyafet diken kadınlardan biri bugün ikiz erkekler için bir şey dikti. İçimden Sara'nın güzel kaderinin birkaç kişiyi hediye almak için bu dükkâna yönlendireceğine dair bir ses var."

Gemma burnundan nefes verdi ve gülümsedi. "Bunu düşünmenin iyi olmuş."

"İleriyi görmem gerek. Seri üretimin hâkim olduğu bu dünyada hayatta kalmaya çalışıyorum. Şimdi benimle gel de sana başka şeyler de göstereyim."

"Tuvalet var mı?"

"Senin gibi *enceinte* kadınlar sık sık beni ziyaret ettiği için olmak zorunda. Heimen şurada."

Gemma Fransızca kelimeyi duyunca gülümsedi. Anneannesi *hamile* kelimesinin çok kaba bir kelime olduğunu ve aile terbiyesi alan kimsenin bunu kullanmayacağını söylerdi.

Gemma döndüğünde Bayan Wingate dünya üzerinde gördüğü en güzel elbiseleri tezgâhın üzerine çıkarmıştı. Gemma bu sefer de hikâye kitabı büzgüsü hakkında başka bir ders dinledi. Mike'ın çocuklarının oyun kıyafetlerinin üzerinde boksör figürü görmek isteyebileceğini söylediğinde Bayan Wingate bilgisayarını açtı ve Gemma uygun olduğunu düşündüğü fotoğrafların arasından bir seçim yaptı.

“İki kıyafeti de hafta sonuna kadar hazırlatırım,” dedi Bayan Wingate. “O sırada yanıma gel de her şeyi konuşalım, olur mu?”

Gemma dükkândan çıktığında kendini daha iyi hissediyordu. O kadar iyi hissediyordu ki kendi bebeği için dördüncü elbiseyi de almıştı. Bayan Wingate mükemmel bir tezgâhtardı.

Bilgisayarının başına döner dönmez Joce'a e-posta gönderdi ve Mike ile Luke'un başına gelenleri sordu. Joce cevap attı.

Sana söylemediğim için özür dilerim ama burada bir kaos yaşanıyor. Luke'a bir film teklifi geldi. Brad Pitt, Thomas Canon'ı oynamak istiyor. Kimsenin sana Mike'tan bahsetmemesine çok şaşırdım. Fort Lauderdale'de bir restoranda otururken dört genç kızın katili olarak aranan adamı tanımış. Mike adamı gözaltına almış ve o manyağın evinde bağlı halde tutulan bir kadın daha olduğunu öğrenmişler. Mike o kadının hayatını kurtardı! Ödül olarak da tam tazminatla erken emeklilik aldı. O, Sara ve bebekler yaz sonunda tamamen buraya dönmüş olacak.

Gemma sandalyesinde arkasına yaslandı. Bir dilek daha gerçekleşmişe benziyordu. Luke'un filmi tutarsa bu ona istediği ölümsüzlüğü sunacak demektir. Ve Mike “gerçekten kötü” birini adalet karşısına çıkardıysa onun dileği de kabul edilmişti. Tris'e akşam yedi bulan-tılarından dileklere kadar her şeyi anlatan bir e-posta gönderdi.

O gece yatmaya hazırlanırken makyaj sepetindeki gümüş kutuya baktı. Kapağını açtı ve içindeki kolyeyi inceledi. Birden, “Senin büyü olduğunu düşünmüyorum ama öyleysen Colin’i hayatıma geri sokabilir misin?” dedi.

Kolyede hiçbir değişiklik olmayınca –ki bunu gerçekten beklememişti– kutuyu kapadı ve yatağına yattı.

25

“Söyle ona.”

Bu kelimeler o kadar yüksek sesliydi ki Colin birden kendine geldi. Gemma’yla aldıkları büyük deri koltukta uyuyakalmıştı ve kelimeler duyulduğunda ayakları yere düştü ve koltuk öne savruldu. Neredeyse odanın diğer tarafına uçacaktı.

Öyle derin bir uykudaydı ki önce nerede olduğunu anlayamadı. Kucağındaki kâğıtlar yere düşmüştü ve yerde kalm bir tabaka oluşturuyorlardı. Sanki birini görmeyi bekliyormuş gibi etrafına bakındı ama rüya gördüğünün farkındaydı.

Koltuktan kalkarken, “Kime ne söyleyeyim?” diye mırıldandı. Dışarıda sağanak yağmur vardı ama kafasının içindeki sesler dışarıdan gelen bütün sesleri bastırıyordu. “Söyle ona. Söyle ona.” Sürekli, hiç durmadan.

Gök gürültüsü ve hemen peşinden çakan şimşek neredeyse be-
lindeki silahına uzanmasına neden oldu. Önceki gece üzerindikileri
çıkarmamıştı. Bir sandviç yemiş ve bir bira içmişti; sonra da Adrian
Caldwell veya John Caulfield olarak da bilinen kişinin dosyasını bir
kez daha incelemek üzere koltuğuna oturmuştu. Adamın kullandığı
takma isimlerin listesi uzundu ama hangi ismi kullanırsa kullansın,
bu adam, Jean’in sabıkalı amcasıydı.

Son birkaç günde Jean'e bu dosyadan sık sık bahsetmişti. Bunları konuşabilmek çok kolay olmamıştı, sadece amcası hakkındaki gerçeklerden bahsediyorlar, kişisel hiçbir şeyi konuşmuyorlardı. Colin, Jean'ın Richmond'daki evine gitmişti ve o da Colin'i Edilean'daki ofisinde iki kere ziyaret etmişti.

Jean meşhur amcasıyla aralarındaki ilişkiyi anlattığında, Colin, onun hakkında hiçbir şey bilmemesine çok şaşırılmıştı. Colin yıllarca Jean'le yaşamıştı, hakkında her şeyi bildiğini söyleyebilirdi ama son birkaç günde bildiklerinin aslında bir hiç olduğunu anlamıştı.

Jean ona çocukluğunu ve annesinin taktırdığı alarm sistemine ve demir parmaklıklara rağmen amcasının odasına gizlice girdiğini anlattı. "Ona içeriye nasıl girdiğini sorduğumda, biz dışarıya çıkabiliyorsak kendisinin de içeri girebileceğini söylemişti," dedi Jean.

Amcanın iki kere annesinin banka hesaplarını boşalttığını anlattı. "Annem sonuncusunu atlatamadı," dedi sert bir ifadeyle. "Ve şimdi, banka parasını ne kadar güvenceye almış olursa olsun, yine de endişeleniyor." Colin'e baktı. "Neden dört farklı bankayla ve üç borsa simsarıyla çalıştığımı hiç merak etmedin mi?"

Colin bunu bilmediğini söylemekten utanmıştı. Ama faturaları hep kendisi ödemişti zaten. Erkeklik gururu Jean'ın maddi durumunu araştırmasına engel olmuştu.

Jean, amcasıyla hukuk fakültesindeyken nasıl barıştıklarını anlattı. "Annemi ve beni ne kadar iyi tanırsa ve bizi insan olarak görebilirse, bizden bir şeyler çalmaktan vazgeçer diye düşündüm."

"Ama işe yaramadı," dedi Colin.

"Hayır. Hem de hiç yaramadı. Sanırım bu şekilde, bize kötü bir şeyler *yapmadığı* için kendimizi ona borçlu hissediyoruz gibi düşündürdü." İkinci seferinde annesinin neredeyse buhran geçirdiğini söyledi. "Seninle tanıştığımızda ben hâlâ anneme destek oluyordum, onun borçlarını ödüyordum. Kendini güvende hissetmesi için her şeyi yapıyordum. Sen faturalar konusunda yardımcı olmasaydın nasıl hayatta kalırdık bilmiyorum."

O konuştuğunda Colin, Jean hakkında ne kadar az şey bildiğinin farkına varıyor ve çok şaşırıyordu. Jean, Colin'e ne geçmişini ne de o gününü anlatmış, her şeyini sır gibi saklamıştı.

Ama Colin'in de o zamanlar düşündüğü tek şey araba satmaya çalışmaktan ve işinden ne kadar nefret ettiğiydi. Jean'in neler yaşadığının farkında değildi. Jean'in sürekli onunla kavga etmeye ve üstündeki rehavetten kurtulmaya hazır olmasına şaşmamalıydı.

Ama şimdi geçmişteki dikkatsiz tavırlarını telafi etmeye çalışıyordu. Onu dikkatle dinliyor, mimiklerini ve tavırlarını inceliyordu; anladığı kadarıyla Jean hâlâ bir şeyler saklıyordu. Soruları cevapladıkça, Colin bundan daha da emin oluyordu. Jean'in yalan söylediğini düşünmüyordu ama kesinlikle kaçamak davranıyordu.

Colin'in tahminine göre Jean, amcasının nerede olduğunu biliyordu ve kısa süre önce onunla görüşmüş olmalıydı. Jean konuşup gizemli davranmaya devam ettikçe Colin, Gemma hakkında endişeleniyordu. Bir önceki hafta boyunca Jean, Colin'in yeni kız arkadaşı hakkında birkaç yorumda bulunmuş ve kendisini "daha genç bir model" için terk ettiğini söylemişti. O kelimeler ve ses tonu Colin'in tüylerini diken diken etmişti. Aklımdan geçen tek şey her ne pahasına olursa olsun Gemma'yı korumakta haklı olduğuydu.

Ama haklı olduğunu bilmek Gemma'yı Edilean'da gördüğü an yardımcı olmamıştı. Gemma çok sakindi, gülümsüyor ve ona bebek kıyafetleri gösteriyordu. Colin onu çok özlemişti ama Gemma bu ayrılığa hiç takılmamış gibiydi.

Gemma'nın bütün gününü Tris'le geçirmediğini öğrenmişti tabii. Colin onu arayıp suçlamalarından dolayı özür dilemesi gerektiğini biliyordu ama bu durumda ayrılıklarının nedeni de geçerliliğini yitirmiş olacaktı. Şu anda Gemma'yla ayrı olmaları ve Jean'in barışacaklarını düşünmüyor olması daha iyiydi.

Gemma'ya gelince, o ne kadar az şey bilirse o kadar iyiydi.

Ama bir önceki gece işler değişmişti. Colin evrak işlerini yapıyor ve Jean'in sorgu kayıtlarının kâğıda dökülmüş halini bir kez daha

okuyordu. Bir kez daha onunla birlikte yaşamasına rağmen gerçek hayatı hakkında çok az şey bildiğine şaşırıyordu. Birden Jean'ın kendisine yaptığı şeyi onun da Gemma'ya yaptığını fark etmişti.

Çocukluğundan beri Frazier'ların inandığı, ailelerinin farklı olduğu ve diğer insanlarla aralarında ayrılıklar olduğuna dair görüş beynine kazınmıştı. Babası bundan hiç bahsetmezdi ama Colin'in büyükbabasının konuştuğu tek konu buydu.

Büyükbabası Edilean'lılardan bahsederken, "Biz onlar gibi değiliz; biz onlara benzemeyiz," derdi.

"Neden?" diye sorardı Colin.

Büyükbabasının gerçek bir cevabı olmazdı. "Bu her zaman böyleydi," derdi yaşlı adam. "Aile işlerinden kimseye bahsetmemen gerektiğini unutma."

Önceki gece Colin, Jean'le daha farklı bir durumda olsalardı ve büyükbabasının söylediklerine ihanet etseydi neler olacağını merak etti. Onu karşısına alıp işinden ne kadar nefret ettiğini anlatsaydı ne olurdu? Edilean'a geri dönmeyi ve şerif olmanın bir yolunu bulmayı ne kadar çok istediğini anlatsaydı?

"Yıllar önce ayrılmış olurduk," dedi yüksek sesle. Amcası olsun veya olmasın Jean bu küçük kasabadan gerçekten nefret ediyordu.

"Kasabadaki herkes ne yaptığımı biliyor," derdi. "Brewster Lang adındaki tuhaf küçük adam herkesi gözetleyip duruyor. Arabamı kilitlemeyi unuttuğum günü hatırlıyor musun? Dükkândan çıktığımda onu kapıyı açmış arabamın içini karıştırırken bulmuştum!"

Colin birçok dosyada ona yardımcı olan adamı savunmak için, "Kim olduğunu bilmiyordu," demişti. Bay Lang kasabada bir saat geçirdikten sonra herkesten çok şey duymuş olurdu. Dahası, bildiği şeyler verilere dayalı olurdu. Colin, Lang'ın bir şeyler öğrenme yöntemlerine karışmamaya uzun zaman önce karar vermişti ve bunu irdelemek istemiyordu.

Geçen sene Lang, Sara'nın evlenmeyi düşündüğü adam hakkındaki gerçeği ortaya çıkarmasına yardımcı olmuştu. Colin'in planı

Sara'ya bütün verileri anlatmak ve evliliğin gerçekleşmesine engel olmak için elinden gelen her şeyi yapmaktı. Ama Mike, daha sonra evlendiği kişi, Colin'den önce davranmıştı ve ihtiyacı olan bütün verilere sahipti.

Peşinden yıldırımın takip ettiği başka bir gök gürültüsü Colin'i kendine getirdi. Duvardaki saate baktı ve saatin ikiye geçtiğini gördü. "Ona söyle" cümlesi hâlâ beyinde yankılanıyordu.

Yatağına gitmeli ve sabah Gemma'mın yanına gidip ona her şeyi bütün gerçekliğiyle... bütün gerçekliğiyle... "Ona neler hissettiğimi söyleyeceğim," dedi yatak odasına giderken. Elinde olmadan *bizim* yatak odamız diye düşündü.

Daha kapıya ulaşmadan hem cep telefonu hem de ev telefonu aynı anda çalmaya başladı... Colin'in kalbi duracak gibi oldu. Gecenin bu saatinde sadece acil durumlarda iki telefon da aynı anda çalardı.

İki telefonu iki kulağına dayayarak aynı anda cevap verdi. "Ne oldu?"

Cep telefonundan annesi, ev telefonundan babası aramıştı.

"Shamus dün gece eve gelmemiş," dedi annesi ağlamaklı bir sesle. "Beni Rachel aradı." Annesi Kaliforniya'da, Ariel'in yanındaydı.

"Küçük kardeşin tüm geceyi dışarıda geçirmiş ve kimseye nerede olduğunu söylememiş," dedi babası. Büyük bir satış gerçekleştirileceği zaman kaldığı yerde, şirketin Richmond'daki evindeydi. "Umarım bir kızlardır."

"Bu konuşan baban mı?" diye sordu Bayan Frazier.

"Evet, anne, ev telefonundan aradı."

"Peregrine!" diye bağırdı Bayan Frazier. "Gittin ve oğlumuzu *yalnız* bıraktın!"

Colin iki telefonu birleştirdi.

"Bakıcıya ihtiyacı yok," dedi Bay Frazier. "Kimse onu yakalayıp arabanın bagajına tıkamaz. Yedi yüz elli kiloluk pikabın arka koltuğuna bile zar zor sığıyor."

“Her durumda şaka yapabiliyorsun, değil mi?” dedi Bayan Frazier. “En küçük oğlum sen kaçıp gittiğin ve onu tek başına bıraktığın için kayboldu. Büyük ihtimalle açlıktan ölüyordur.”

“Rachel...”

“Yine başlama! Rachel ve Pere birbirlerine âşık oluyorlar. Senden başka herkes bunun farkında. Ben, onlar yalnız kalabilsin diye Kaliforniya’ya geldim.”

“Ne? Sen oraya zavallı Ariel’i hamile kalmasına ikna etmek için gittin.”

“Ben öyle bir şey...”

Colin cep telefonunu masanın üstüne koydu ve birbirlerine rahatça bağırabilmeleri için ev telefonunu da üstüne bıraktı. Duş aldı, temiz bir kot pantolon ve gömlek giydi; salona geri döndüğünde anne ve babası hâlâ tartışıyordu.

“Kızı yalnız bırakırsan hamile kalacak vakit bulabilir,” dedi Bay Frazier. “Frank çocuk istiyor, bu da savaşın yarısını kazanmak demek zaten.”

“Ne zamandan beri bir erkeğin bebek sahibi olmak istemesi bir şey ifade ediyor? Senin çocuklarını taşıyan kişi bendim. Colin’in doğduğu zaman beş kilo olduğunu unuttun mu?”

Colin gözlerini devirdi. Bunu çocukluğunda haftada bir duyuyordu. Telefonları eline aldı. “Benim gidip minik erkek kardeşimi aramam gerekiyor ve cep telefonuma ihtiyacım var. İkiniz de hemen yataklarınıza.” Aynı anda telefonları kapadı ve cep telefonunu kemerindeki, silahının yanındaki deri kabına koydu.

Garaja gidip arabasına bindi ve garaj kapısını açtı. Dışarıdaki fırtınayı gördüğünde yeni evinde olduğu için şükretti. Önceki senelerde apartman dairesindeyken arabasını sokağa park etmek zorunda kalıyordu. Ailesinin evindeyken, babası bütün garajları antika veya kimsenin kullanmasına izin veremeyecek kadar çok para ödeyerek aldığı arabalarını koyabileceği bir yer olarak görüyordu. Ailenin

kullandığı arabalar –ki her sene yeni modellerle değiştiriliyorlardı–evin garaj yolunda, güneşin, yağmurun altında duruyordu.

“En azından Gemma’nın garajı var,” dedi yüksek sesle ve onun yatağının sıcaklığını düşününce gülümsedi.

Shamus’ın nerede olduğuna dair bir fikri vardı. Colin’e göre Shamus’ın, Gemma’nın evinde çok vakit geçirdiğinden ailesinin haberi yoktu. Shamus oraya yürüyor, golf arabası kullanmıyordu. Bunun, nerede olduğunu neon tabelayla göstermek olduğunu söylerdi.

Bir öğleden sonra Colin, Shamus’ın Gemma’nın kapısını bir kez tıklattığına, ardından kapıyı açtığına şahit olmuştu. Oraya çok sık gidiyor olmalıydı ki Gemma’nın kapıyı açıp onu içeri davet etmesine gerek yoktu. İki saat sonra arabasını evin yakınlarına park etmişti. İçeri girip Gemma’yı görmek istiyordu ama birkaç metre ötede durup içeri bakmıştı. Shamus koltukta oturmuştu, iri vücudu bir çizim kâğıdının üzerine doğru eğilmişti; ayaklarını masanın üzerindeki boş tabak ve bardağın yanına uzatmıştı.

Gemma yerdeki büyük yastıkların üzerine yayılmıştı. Etrafını kâğıt yığınları sarmış ve sevdiği renkli kalemler çevresine dizilmişti.

Colin o anda onu ilk gördüğü andan beri sevdiğini anlamıştı. Önceleri ondan etkilenmesinin sebebinin gelecekte kurmaya çalıştığı çerçevenin içine oturması olduğundan çekiniyordu. Ama nedeni ne olursa olsun ilk andan beri onunla beraber olmak istiyordu. Hayatında daha önce kimsenin yanında kendini bu denli rahat hissetmemişti. Jean’le beraberken yaptığı gibi, kendini onunla yarıştırmak zorunda hissetmemişti. Gemma’nın yanında aidiyet hissediyordu –olması gerektiği yerdeymiş gibi– ve bu his iliklerine işliyordu.

Arabadayken, silecekler en yüksek hızda çalışırken, Gemma’ya güvenmediği ve kıskançlığını belli ettiği için hata ettiğini anladı. Fark etmeden Jean ondan bir şeyler sakladığı için kendisinin de karşılığında aynı şekilde davranıp davranmadığını merak etti. Belki Jean kadar sinirli birine zayıflığını göstermek bir gladyatörün korktuğunu itiraf etmesine eşdeğerti.

Ama Gemma farklıydı. Gemma *gerçekti*.

Colin evin garaj yoluna saptı ve garajdaki Volvo'yu görünce rahat bir nefes aldı. Hayatında ikinci defa ruhunu bir başka insana açacağıının farkındaydı. İlkinde Gemma'ya, o berbat günde Jean'ın apartman dairesindeyken kendisine söylediklerini anlatmıştı. O gün kurtulmuştu. Ama şimdi Gemma'yı istiyorsa –ki istiyordu– ona gerçekten ne hissettiği dahil her şeyi anlatacaktı. Bay Lang ne demişti? “Ondan hoşlanıyorsan onu elinde tutmak için uğraşman gerekiyor.” Yaşlı adam haklıydı.

Colin kapıyı çaldı ama Gemma cevap vermedi; Colin'in yüreği ağzına geldi. Başarısız olmuş ve Jean'ın amcası onu kaçırmış mıydı? Yoksa Tris'in yanında mıydı? Colin'in salaklığı onu başka bir erkeğin kollarına mı itmişti?

Kendini sakinleştirmeye çalıştı. Kapının tokmağını tutup çevirdiğinde korku bütün vücuduna yayılmaya başladı. Gemma'nın yatağında uyuduğunu ve fırtınadan dolayı kapıyı çaldığını duymadığını umuyordu. Eğer öyleyse kapısını her zaman kilitli tutması gerektiğini özellikle söylediğini ona hatırlatacaktı.

Fakat yatak boştu. Biri uyumuş gibi bozuktu ama uyuyan her kimse orada değildi. Etrafı bir şerif gözüyle süzdü ama boğuşma izine rastlamadı. Gemma'nın pijamaları yatağın üzerine atılmıştı, dışarı çıkmadan önce çıkarılmış gibi duruyordu. Ama arabası oradaydı ve Lanny onun için bir golf arabası hazırladığını söylemesine rağmen daha önce Gemma'nın o arabalardan kullandığını hiç görmemişti. Neredeydi peki?

“Shamus'la,” dedi yüksek sesle ve dışarı çıkıp arabasına bindi. Frazier'ların arazisinden geçen yoldan hızla giderek en sonda yer alan eski depoya ulaştı. Öyle çok yağmur yağıyordu ki sadece birkaç metre ileriye görebiliyordu ama yolları çok iyi biliyordu. Geniş ve alçak bina babasının arazisinin en ucundaydı ve hemen yanında doğal ormanlık alan olarak bırakılan devlet arazisi vardı. Depoda Colin'in müzede olması gerektiğine inandığı at arabası dahil, ailesine ait birkaç eski

eşya vardı. Ama oğulları ne derse desin Peregrine Frazier ailesinin eşyalarına sahip çıkması gerektiğini söylerdi.

Colin ön kapıya yanaştığı zaman içeriden gelen ışığı gördü. Binanın hiç penceresi yoktu ve sadece birkaç güvenlik cihazı bulunuyordu. Shamus bütün şifreleri biliyordu ama bunların hiçbiri Jean'in amcasına işlemez, diye düşündü Colin.

Yağmurla boğuşmamak için verandanın önüne park etti. Kapının kilidinin açıldığını, alarmin kapatıldığını gördüğünde kendini emniyete almak için silahını kılıfından çıkarıp eline aldı ve içeri girip sessizce kapıyı kapadı.

26

“Shamus,” dedi Gemma uykulu bir ses tonuyla. “Neden bunu sabah yapmıyoruz?”

Büyük Conestoga aracının arkasında oturmuş, birkaç metre ilerideki küçük, sarı arabanın resmini çiziyordu. “Uyuyamadım,” dedi kafasını kaldırmadan. “Ama sen uyumalısın.”

“Seni burada yalnız bırakamam. Ailen seni merak ediyor.” Gemma büyük bir parça kanvasın üzerinde, Shamus’ın hemen arkasında, aracın koltuğunda oturuyordu.

“Onlar Colin’e kızgın, bana değil.”

“Biliyorum,” dedi Gemma. “Ben de öyleyim. Ama işin iyi tarafına bakacak olursak, Colin acınacak bir halde.” Sol taraftan gelen sese döndüğünde Colin’in orada durmuş, silahını kılıfına koyduğunu gördü. “İti an... Pekâlâ şerif, bu güzel sabahta buraya teşrif etmenizi neye borçluyuz?”

“Sevgili küçük kardeşim. Kaosa neden oluyorsun.”

Shamus ağabeyine baktı. “Neden son günlerde Jean’le vakit geçiriyorsun?”

Colin, Gemma’ya baktı. Jean’in amcasından kimseye bahsetmediği belliydi. Ama Tris’e çok şey anlattığını söyleyerek çıkıştığı için de söyleyememesi normaldi.

Colin arabaya bindi ve Shamus'ın hemen yanına, Gemma'nın biraz uzağına oturdu. Dışarıdaki yağmurun sesi depoda yankılanıyordu ve tepe lambalarına rağmen geçmişte yaşamış Frazier'ların yaptığı eski arabalar, büyük ve ıssız binada hayali bir hava oluşturunuyordu. Shamus bunu çok seviyordu; Colin ise hiç sevememişti. Derin bir nefes alıp kardeşine gerçeği söylemeye hazırlandı. "Jean'le geçirdiğim bunca sene boyunca bana yalan söylemiş. Teyzesi, amcası, halası veya kuzeni olmadığını söylemişti."

"Bu onun Edilean'dan olmadığını kanıtlar," dedi Gemma.

Shamus güldü.

"Onun kaybı," dedi Colin. "Jean'ın babasının uluslararası üne sahip hırsız bir erkek kardeşi varmış. Romanya'daki Amerikan büyükelçiliği gibi yerlere girip bir şeyler çalıyormuş."

"Nasil şeyler?" dedi Gemma. Bunları daha önce de duymuştu ama bu sefer merakına yenik düştü.

"Kim ne çalmasını söylerse. Adamın vicdanı veya etik anlayışı yok. Jean'e gerçek hayatını anlattırdım. O pislik herif, iki kere anesinin hesabını boşaltmış. Ya çok zenginmiş ya da en dipte."

"Jean nerede olduğunu söyledi mi?" diye sordu Gemma.

"Onu yıllardır görmediğini söylüyor."

"Ağzından çıkan her şeyin yalan olduğunu hâlâ anlamadın mı?" diye sordu Shamus. İkisine de arkası dönüktü ve çizim yapmaya devam ediyordu.

"Evet, anladım," dedi Colin. "Bana amcasından bahsetmediği kesin."

Gemma, Shamus'a bakıp, "Hangi konuda yalan söylüyor?" diye sordu.

"Colin'e sadık değil," dedi genç adam. "Hiçbir zaman da olmadı." Öfkeli bir ses tonuyla konuşuyordu.

"Biliyorum," dedi Colin yumuşak bir ses tonuyla. "İstediğimden daha çok şey öğrendim." Gemma'ya baktığında, gözlerinde onu özlediğini belirten bir ifade vardı.

Shamus arkasını döndü ve Gemma'ya soru soran gözlerle baktı; Gemma sorduğu şeyi biliyordu. Başını salladı. Hayır, Colin'e bebekten bahsetmemiştii ve şu anda bunu konuşmak istemiyordu. "Jean'in senden sakladığı şeyler olduğunu mu söylüyorsun?" diye sordu olabildiğince masumane bir tavrıla.

"Evet," dedi Colin. "Benim de senden sakladığım gibi."

Shamus gülercesine nefes verdi. "Gemma senden daha zeki."

Colin sırtıttı. "Bunu anlamak çok zor değil." Dışarıda şimşek çaktı. "Partinizi bölmek istemiyorum ama hepimiz evlerimize, yataklarımıza dönsek daha iyi olacak. Ve sen, küçük kardeşim, ebeveynlerimizi arayıp iyi olduğunu söyleyeceksin."

Shamus kıınıldamadı. "Sen Gemma'yı ağılattın."

"Biliyorum," dedi Colin "ve buna çok pişmanım. Jean'in amcasının, Gemma'yla ayrıldığımızı duymasının daha iyi olacağını düşündüm. Korkuyordum... hâlâ korkuyorum..." Bir anlığına Gemma'ya baktı ve göz göze geldiler. Hissettiğı -korktuğı- ne varsa bakışlarında gizliydi. "Bunu bir daha yapmayacağım," dedi ve ses tonu söz verircesine ciddiydi.

Shamus çizim defterinin kapağını kapadı ve arabadan indi.

Colin de onu takip etti ve birlikte aracın yanında durup Gemma'nın inmesine yardımcı olmak için kollarını ona uzattılar. Gemma, Shamus'a doğru eğildi ve Shamus onu tutup aşağıya çekti; yere, Colin'in uzağına indirdi.

"Beni ne zaman affedeceksin?" diye sordu Colin.

"Bilmiyorum," dedi Gemma. "Tris'le bu konuyu konuşacağız."

Colin homurdanınca Shamus sırtıttı. "Seni kancanın ucundan hiç çıkarmamalı," dedi.

Colin derin bir nefes aldı. "Bu görüşü çürütmek için çok çalışmam gerekiyor," dedi Gemma'ya bakarak ve sonra başını kaldırdı. "Küçük kardeşim, seni eve götürüyorum ve annemle babamı aratıp iyi olduğunu söyletüyorum. Sonra Gemma'yı kendi evime götürüyorum

ve yalvarmaya başlıyorum. Dizlerimin üzerine çöküp yalvaracağım. Beni affetmesi için ne gerekiyorsa onu yapacağım.”

Shamus başını salladı. “Onu dinlemesin. Gemma’nın sana söyleyeceği çok şey var.”

“Ve ben de her kelimesini duymak istiyorum,” dedi Colin.

Gemma, yüzünden sırrının anlaşılabileceği korkusuyla Shamus’a bakamadı. Colin başka şeylerden bahsederken Shamus bebeği kastediyordu. Gemma, gözlerini Colin’e dikmişti ve kırgınlığının kolay kolay geçmeyeceğini biliyordu. Tris’le onun hakkında söylediği sözler hâlâ beyrinde yankılanıyordu. Ciddi konular konuşmaları gerekiyordu.

Gemma’ya gelince, özgürlükçü düşüncesinden vazgeçmeliydi. Bir takım olmalıydılar, yolları kesiştiği için yan yana duran iki birey değil.

Shamus ve Colin dikkatle ona bakıyor, vereceği cevabı bekliyorlardı.

Gemma’nın bakışları Colin’in üstündeydi. “Bence konuşacak çok şeyimiz var.”

“Katılıyorum,” dedi Colin ve birlikte depodan çıktılar.

Gemma arabasını misafir evinin garajına park ettiğinde Colin onu bekliyordu. Birlikte içeri girer girmez Colin ona döndü.

“Birçok hata yaptım,” dedi. “Jean konusunu en başında açıklamalıydım. Ve ona da seninle tanıştığımın ertesi günü her şeyi anlatmalıydım. Sen ve Tristan konusunda kıskançlık yapmamalıydım. Ben...”

Gemma uzanıp parmaklarıyla dudaklarına dokununca sustu. “Bu ilişkiyi devam ettireceksek neler olduğundan haberim olmalı. Nerede durduğumu bilmem gerekiyor. Bir gün seninle muhteşem zaman geçirip ertesi gün Jean’in yanında olmana dayanamam. Senin gözünde kim olduğumu bilmem gerekiyor.”

Colin bir elini Gemma’nın yanağına koydu. “Seni seviyorum,” dedi yumuşak bir ses tonuyla. “Bunu anlamam biraz zaman aldı ama seni seviyorum.”

Colin’in suçlamalarının açtığı yaralar henüz çok tazeydi ve Gemma bu cümlesine yanıt veremiyordu. Belki yıllardır araştırma yapmasından kaynaklanıyordu bu ama gerçekleri duymaya ihtiyacı vardı. “Neler yaptığını bilmek istiyorum. Kasaba Jean’le beraber olduğunu biliyordu ve onların bana acıyarak bakmasından bıktım.”

“Haklısın,” dedi Colin ve koltuğa oturdular. Colin, uzun hikâyesine başkente gittiğinde öğrendiklerini anlatarak başladı ve sonra Jean’den öğrendiklerinden bahsetti.

“O adamın neyin peşinde olduğunu hâlâ bilmiyorum,” dedi Colin, “Jean de bilmediğini söylüyor.”

Güneş doğmuştu ve konuşmaya devam ediyorlardı.

“Beni bir daha bilgisiz bırakmayacaksın değil mi?” diye sordu Gemma.

“Asla,” dedi Colin ve onu öptü.

Tatlı tatlı ve nazıkçe seviştiler; Colin, onu kaybettiği düşüncesiyle neredeyse delirmek üzere olduğunu söyledi. “Daha önce hiç böyle hissetmemiştim,” dedi. “Tek düşünebildiğim seninle konuşmak, seninle olmak istediğimdi. Hayatım boyunca yalnızdım. Ailem ve Jean’le geçirdiğim yıllarda bile kendimi yalnız hissediyordum. Ama senin yanındayken...”

Gemma başını Colin’in çıplak göğsüne yaslamıştı, “Biliyorum,” diye fısıldadı. “Ben de senin gibi hissediyorum. Seni seviyorum, Colin. Seni kapının önünde dururken gördüğüm andan beri bu böyle sanırım. Annen beni işe almasaydı ne yapardım bilmiyorum.”

“Ben peşinden gelirdim.”

Gemma ona bakmak için başını kaldırdı. “Sevgili Edilean’dan ayrılır mıydın? Tabii!”

Colin, Gemma’nın saçlarını okşadı ve gözlerinin içine baktı. “Burada iş bulamazsan veya burayı sevmezsen, seninle dünyanın neresinde yaşamak istersen oraya gelebilirim.”

Gemma gülümseyerek kafasını yeniden göğsüne koydu. İsteddiği buydu. Karnında onun çocuğunu taşıdığını söylemeden önce sevildiğini duymaya ihtiyacı vardı. Hayatını birlikte olmalarının nedeninin onur meselesi olup olmadığını sorgulayarak geçirmek istemiyordu.

“Sana bir şey söylemem gerekiyor,” dedi ve elini Colin’in çıplak göğsünde gezdirdi.

Colin parmak uçlarını öptü. “İstedikini söyleyebilirsin.”

“Ben...” Colin’in cep telefonu çaldığı için susmak zorunda kaldı ama Colin telefona bakmadı. “Cevap vermen gerekmiyor mu? Önemli bir şey olabilir.”

“Söyleyeceğin şeyi duymayı tercih ederim.”

“Ben beklerim,” dedi telefon çalmaya devam ederken.

Colin yatağın öbür tarafına eğildi ve cep telefonunu bulmak için pantolonunun ceplerini karıştırdı. “Roy arıyor.” Telefonu açtı, dinledi ve hemen geleceğini söyledi.

“Yeni gelenlerden biri. On beş yaşındaki kızı yatağında değilmiş.”

“Git!” dedi Gemma çarşafı kaldırıp yatakta oturarak. “Hemen git. Kızı bul.”

“Sen ve ben...”

“Bekleriz,” dedi Gemma, uzanıp elini Colin’in omzuna koydu.

Colin avcunu öptü. “Seni sevdiğimi biliyorsun, değil mi?” diye sordu usulca.

“Sandviç dükkânımdayken ne kadar mutsuz olduğunu gördüğüm gün anlamıştım.”

Hâlâ elini tutuyordu. “Peki ya sen?”

“Evet,” dedi sadece. “Seni seviyorum.”

“Ben de,” dedi Colin ve onu öpmek için uzandı.

Ama Gemma çekildi. “Tris ve hayatımdaki, geleceğimdiki ve şu anımdaki diğer erkekler hakkında hâlâ konuşmamız gerekiyor. Kıskançlıktan hoşlanmıyorum.”

“Bu benim için yeni bir his. Daha önce hiç böyle olmamıştım,” dedi Colin.

“Jean’le bile mi?”

“Özellikle de onunla,” dedi Colin. Onu öpmek için uzandı ama telefonu yine çaldı. Bu sefer yüksek sesle çalan bir trompet melodisi duyuldu.

Gemma geri çekildi.

Colin telefonuna baktı. “Yine Roy arıyor, gelmiş bile. Gitmeliyim.” Gemma’yı kendine çekti. “Gemma, seni seviyorum. Sen bir

kadında bugüne kadar aradığım her şeye sahipsin. Seni beklediğimi hissettiğimi söylersem deli olduğumu düşünür müsün?”

“Hayır,” diye fısıldadı Gemma, bir kez daha Colin’in kollarının arasında olduğu için çok mutluydu. “Ne demek istediğini çok iyi biliyorum.”

“Sanırım ben Jean’le... sen gelene kadar sadece günlerimi geçirmişim.” Gemma’nın alnını öptü. “Gerçek Aşk’ı istemiştin ve buldum.” Telefonu yeniden çalmaya başladı; bu sefer melodi olarak araba kornası duyuluyordu. “Babam.”

“Gitmen gerekiyor,” dedi Gemma. “Sonra konuşuruz.”

Bütün özlemiyle Gemma’yı öptü. “Seni seviyorum. Bunu unutma.”

“Unutmayacağım,” dedi Gemma ve Colin arabasına binip gitti.

Gemma onun yola çıkışını izledi, sonra kapıyı kapadı. Okula giderken sık sık tüm geceyi ders çalışarak geçirirdi. Ama şimdi hamileydi ve geceleri on iki saat uyumaya ihtiyacı vardı. Bayan Frazier, Shamus’m nerede olduğunu bilip bilmediğini sormak için onu aradığında uykuya yeni dalmıştı. Gemma delikanlının koltuğunda olmadığından emin olmak için içeri bakmış, sonra Bayan Frazier’a nerede olduğunu bilmediğini söylemişti.

Sonrasında uyumaya çalışmıştı ama fırtınanın sesi ve endişeleri buna izin vermemişti. Bir saat sonra yenilgiyi kabul edip üstünü değiştirmiş ve yakındaki arabaya binip arazinin sonunda yer alan depoya gitmişti. Genç Shamus’i içeride, atalarının yaptığı arabaları resmederken gördüğünde şaşırmamıştı.

Birkaç dakika sonra da Colin gelmişti. Şimdi bunların üzerinden saatler geçmişti ve tek düşündüğü uyumaktı. Ah, hamilelik, diye düşündü yatağına uzanırken ve anında uyuyakaldı.

Uyandığında saat akşamın altısıydı. Bütün günü uyuyarak geçirmişti! Sersemlemiş halde kalktı ve telefonunu aldı. Dört e-postası ve altı mesajı vardı. Danışmanı 1840’ların Virginia’sındaki tıpla uğraşan kadınlarla ilgili konuyu onaylamıştı ve William and Mary’den birkaç kişiyi tanıyan bir profesörü vardı.

“Güzel,” dedi Gemma ve gülümseyerek mutfığa gitti. Bulabildiği her şeyi yemek istiyordu.

Mesajların dördü de Colin'dendi. Kayıp genç kız, erkek arkadaşının yanında bulunmuştu ve ailesi kızı yirmi yıllık sokağa çıkma cezası vermişti. Yarım saat sonra yanma geleceğini söylemiş ama sonra birinin Ellie'nin marketinin arkasını boyadığını ve oraya gitmek zorunda olduğunu yazmıştı. Müsait olduğumda yanma geleceğim, diye bitirmişti.

Son mesaj bir saat önce Tristan'dan gelmişti ve Seni hemen görmem gerekiyor, yazıyordu.

Gemma ikinci ekmek dilimini yerken somurttu. Colin'in onu kıskanması saçmaydı ama bu ateşi körüklemenin de mantığı yoktu. Hemen arabasına koşmadı.

Önemli bir şey mi? diye yanıtladı.

Çok, yazıyordu cevapta. Hemen evime gelmelisin.

Bu Tris'in söyleyebileceği bir şey değil, diye düşündü. Belki Colin'den korktuğu içindi veya içinde yeşeren bir hayat olduğu için ama temkinli davranıyordu.

Saat yedide ne olduğunu biliyorsun, değil mi? diye yazdı.

Gelecek cevabı beklerken Shamus'm çizim kutusunun günler önce bıraktığı yerde olduğunu gördü. Kutuyu eline aldı ve hasarını incelemek için bandı söktü. Kutunun köşesi kırılmıştı ama parçası hâlâ bir taraftan tutunuyordu. Gemma parçayı yoklamaya çalışınca içindeki kâğıdı fark etti. Birkaç gizli resim daha, diye düşündü ve Shamus'm bu seferki nokta atışı çizimini merak etti.

Ama telefonu titrediğinde kutuyu yerine koydu.

Saçlarını yine tutarım, yazıyordu. Lütfen hemen gel!

Bunu Tristan'ın yazdığı belliydi ve “sabah” bulantısı vurduğu zaman olunabilecek en iyi yer Tristan'ın yanı değil miydi?

Colin'i aradı ama telesekreter cevap verdi; ona mesaj atıp araştırma yapmak için Tristan'm yanına gittiğini söyledi. Lütfen yanımıza gel, dedi.

Buzdolabından haşlanmış bir yumurta ve bir şişe meyve suyu çıkarıp arabasına bindi.

Tris'in evine yaklaştığında içeri girmede. Colin'in kıskançlıkları hoşuna gitmiyordu ama onu utandırmak da istemiyordu. Edilean'ın yarısı şu anda onu izliyor olabilirdi. Başka bir toprak yol bulana kadar devam etti ve oradan saptı. Sağ tarafta büyük beyaz bir ev gördü ve Colin'in, Bayan Wingate'in Tris'in evine yakın bir yerde yaşadığını söylediğini hatırladı.

Gemma arabasını ormanın girişindeki açıklığa park etti. Çalılar girişi kapatıyordu, bu yüzden arabayla geçen biri onun arabasını göremezdi.

Yön algısı doğruysa –ki genelde doğrudu– Tris'in evi hemen önünde kalıyordu. Colin'e nerede olduğunu söyleyen bir mesaj daha attı ama mesaj ulaştırılamadı. Ağaçlar sinyali engelliyordu.

Yolda değil de orman tarafında olduğu için ağaçların altında gizlenmiş Jean'in gümüş Mercedes'ini görebildi. Onu gördüğü an geri dönmesi gerektiğini biliyordu. Arabasına doğru yürümemeli, koşmalıydı ve oradan ayrılmalıydı.

Ama mesajın Tris'ten geldiğini biliyordu. Saat yedideki bulan-tısını bir tek o biliyordu ve Gemma'ya ihtiyacı vardı.

Sessizce Jean'in arabasına doğru gitti. İçinde kimse yoktu ama ağaçların altına gizlendiği için ters giden bir şeyler olduğu konusundaki görüşleri kuvvetlenmişti. Ona göre olan biten her şeyin nedeni Dilek Taşı'ydı. Amcası uluslararası nam salmış bir hırsızsa, büyülü olduğuna inanılan bir şeyi çalmak istemez miydi?

Gemma, Colin'e bir kez daha mesaj atmaya çalıştı ve Joce'a bir e-posta gönderdi.

Lütfen Tris'in evine yardım gönder. Silahlı polisleri yönlendir.

Evde her şey yolundaysa, aptal durumuna düşecekti ama bu, Tris'in başına bir şey gelmesinden daha iyiydi.

Hemen ormana girdi ve Tris'in evini görebileceği bir yerde durdu. Ev ön taraftan gölü görebilecek şekilde tasarlanmıştı ve bu

yüzden arka tarafta çok az pencere vardı. Büyük sera sağda kalıyordu ve Gemma içerideki orkideleri görebiliyordu. Solda tuvaletin ve çamaşır odasının üç küçük penceresi vardı. Tam ortada, eve sonradan eklenmiş büyük odanın cam kapıları duruyordu.

Gemma oraya doğru yürürse, görülebilirdi.

Bunu yapmak birkaç dakikasını aldı ama kapının yanından yaklaşıp sırtını duvara yasladı. Biraz durduktan sonra hızla eğilip içeri baktı.

İçeride gördükleriyle nefesi kesildi. Odada iki kişi vardı, Jean ve amcası olduğunu düşündüğü yaşlı adam. Şaşırtıcı olan, adamın odanın ortasındaki ahşap sandalyede elleri arkadan bantlanmış bir şekilde dimdik oturmasıydı. Jean birkaç adım ilerideydi ve sırtım adama dönmüş, telefonuna mesaj yazıyordu. Yanındaki masada bir silah vardı.

Gemma duvara yaslandı. Adamı tanıdı. Adam, Ellie'nin dükânında baskıcı davranan sözde profesörün ta kendisiydi. Maskesi yarı yarıya üstündeydi ama kendini gösterdiği kadar yaşlı ve hasta olmadığını anlamak çok kolaydı.

Gemma ne yapacağından emin değildi. Telefonuna baktı ve gönderdiği mesajların hiçbirinin gitmediğini fark etti. Tris'in internet için yeni bir modeme ihtiyacı vardı ya da hattı kesilmişti.

Derin bir nefes aldı ve cam kapıdan içeri baktı. Jean odadan çıkıyordu, büyük ihtimalle telefonun daha iyi çekeceği bir yere geçecekti. Colin'le iletişim kurmaya mı çalışıyordu? Silahı eline almıştı.

Gemma yapılacak en zekice hareketin arabasına gidip oradan ayrılmak olduğunu biliyordu. Bunu Colin'e bırakmalıyım, diye düşündü.

Ayrılmadan önce cam kapıdan bir kez daha içeri bakınca donup kaldı. Adamın arkası ona dönük olduğu için ellerini görebiliyordu. Adam Jean'in kullandığı bantlardan yavaş yavaş kurtuluyordu ve serbest kalmasına sadece birkaç dakika vardı.

Jean daha önce soygunlara katılmış olabilirdi ve iki kadının arasında husumet olabilirdi ama Gemma onu uyarması *gerektiğini* biliyordu.

Tris'in muayenehanesine açılan pencere hemen köşedeydi. Gemma oraya koştu, kilitli olmamasını umuyordu. Pencereyi itti, bacağına attı ve içeri girdi. Sağında salon, en sonda da mutfak vardı.

Ne yapacağını düşünmekle vakit kaybetmedi. Sessizce birkaç metre ilerledi ve "Profesör!" diye bağırdı.

Adam döndüğünde, spor salonunda Colin'e yaptığı hareketin aynısını yaptı. Adamın midesine döner tekme atmak için olduğu yerde döndü. Adam acıyla eğildiğinde Gemma bir kez daha döndü ve adamın çenesine tüm gücüyle desteklediği bir yumruk indirdi. Colin bu hareketleri kaldırabilirdi ama adam kaldıramadı. Başı taş tezgâhın köşesine çarptı ve yere yığıldı. Kan damlaları dolapların üzerine saçılırken aşağıya doğru kayd. Yere düştüğü anda bilinci kapanmıştı.

Jean ağzına götürdüğü fincan ve fal taşı gibi açılmış gözlerle öylece duruyordu.

"Tris nerede?" diye sordu Gemma.

Jean'in elleri titriyordu. Amcasının baygın vücuduna bakarken kupayı tezgâha koydu. İpler hâlâ adamın tek bileğine dolanmış halde duruyordu. "Tris Miami'de, kız kardeşinin yanında."

"Hayır, değil. Ondan sadece onun ve benim bildiğim bir mesaj aldım."

"O," amcasını işaret etti, "seni ve Tris'i gözetliyordu, seni takip ediyordu. Sana özel bir şey yazdıysa, sizi gözetlediği içindir. Dışarıdan sizi görebileceği bir yerde gerçekleşmiş bir şeyden mi bahsetti?"

Gemma, adamın gecenin karanlığında onları gözetlediğini düşününce iğrendi ama yine de Tris'in güvende olduğuna inanmadı. "Tris telefonunu almadan uçağa binmiş olamaz."

"Belki geri dönmüştür ve amcamın planını suya düşürmüştür. Şimdiye kadar benim haricimde kimse onu böyle gafil avlayamadı."

Gemma tezgâhın üstündeki silahı alıp, “O halde Tristan nerede?” diye ısrar etti.

“Nerede olduğunu bilmiyorum,” dedi Jean ve yere oturdu. “Beni öldürecekti,” dedi amcasına bakarak.

Gemma’nın önceliği Tris’ti ama aynı zamanda Jean ve amcasını yalnız bırakmak istemiyordu. Telefonunu çıkarmak için elini cebine attı. Mesajları sonunda iletilmişti. Roy’dan gelen, Colin’in yolda olduğu söyleyen mesajı ve Joce’un polislere haber verdiğini belirten mesajını görünce çok sevindi.

Jean anlatmaya başladı. “Tabloların Edilean’da bulunduğunu duymuş. Benim burada bağlantılarım olduğunu biliyordu. Öyle parasız kalmış ki bir şeyler bulup bulamayacağını, çalmaya değer bir şeyler olup olmadığını öğrenme umuduyla buraya gelmiş. Bir şey bulamasaydı benden para isteyecekti. Banka hesaplarına erişmekte ve onları boşaltmakta çok başarılıdır. Ben onun *gitmesini* istemiştim.”

“Seni öldürür müydü?” diye sordu Gemma. Çok endişeliydi ve Tristan’ı aramak istiyordu ama bu ikisine sırtını dönemezdi.

Jean alçak sesle konuşuyordu. “Colin’in elleriyle yaptığı küçük numarayı biliyor musun?”

Gemma neden bahsettiğini anlamamıştı ama sonra Jean’in seks hakkında konuştuğunu fark etti. Sevdigi adamı başka bir kadınla paylaşmış olma düşüncesi silahı daha sıkı tutmasına neden oldu.

“Önemli değil,” dedi Jean. “Bana söylemene gerek yok. Onu Colin’e ben öğrettim. Bana kim öğretti biliyor musun?” Yerde yatan amcasına baktı. “O. Ben on yaşındayken.”

Gemma’nın nutku tutuldu.

“Colin bunu bilmez ama ben değiştirmeden önce göbek adımı Willow’du. Adrian amca, on yaşında kız çocuklarının yaşadığı evleri soyar ve geride pembe kurdeleyle bağlanmış bir buket söğüt dalı bırakırdı. Bunun şaka olduğunu düşünüyordu.”

“Ve sen hukuk fakültesindeyken onunla çok vakit geçirdin.”

“Evet,” dedi Jean dudaklarını bükerek. “Annemi ve kendimi koruduğumu düşünüyordum. Ve ondan ne kadar nefret ettiğimi bilmediğini sanıyordum.”

“Neden Edileanda hırsızlık yapmaya başladı?” diye sordu Gemma. “Onun seviyesinde bir şeyler bulamayacağını biliyor olmalıydı.”

“Şey...” dedi Jean.

Kafasını kaldırıp Gemma’ya bakmayınca Gemma her şeyi anladı. “Buradaki soygunları *sen* gerçekleştirdin, değil mi?”

“Evet,” dedi Jean. “Belki kasabayı terk eder diye düşündüm ama sonra şu lanet olasıca Dilek Taşı’nı duydu ve seninle Tris’i izlemeye başladı. Sizin Taş’ı bulduğunuza ve bu yüzden böyle gizemli davrandığınıza inanıyordu. Eski imzasını kullanarak bu soygunları gerçekleştirsem federal ajanları buraya çekebileceğimi ve amcamın da korkup buradan ayrılabilceğini düşünüyordum. Ama o neler yaptığımı ve neden yaptığımı biliyormuş... bu çok hoşuna gitmiş. Çok amatörce davranıyordum; onun gençliğindeki gibi.”

Hikâye Gemma’yı tiksindirmişti. “Alıcıyı bulmuştur diye tahmin ediyorum.”

“Birden çok alıcı,” dedi Jean. “Amcam Taş’ı satsaydı dünya üzerindeki hiçbir Frazier güvende olmazdı.”

Dışarıda fren yapan bir arabanın sesi duyuldu. “Bu Colin,” dedi Gemma.

Jean yalvaran gözlerle ona baktı. “Bak, soygunları gerçekleştirerek hata ettiğimi biliyorum ama yapacak başka bir şeyim yoktu. Her şeyimi kaybediyordum. Yemek yaptığım gece Colin’in seni ne kadar çok istediğini görmüştüm. Ve bence bütün bunları annesi planladı. Gizli işler çeviren bir yılana dönüşebiliyor.”

Gemma karşı çıkacak gibi oldu ama Jean’in sonunda gerçekleri söylediğini fark etti.

“Lütfen,” dedi Jean. “Hayatımı senin ellerine bırakıyorum. Yaptıklarımı Colin’e anlatırsan...”

Gemma yerdeki adama baktı. Kendine gelmeye başlamıştı. Soygun sırasında kimse yaralanmamıştı. “Soygunların gerçekleştiği evlerdeki deliller onu mu işaret edecek?”

“Sonuncusunda saç ve parmak izi bıraktım.” Yoldan sesler duyuluyordu, Colin onlara doğru koşuyordu.

Bu Gemma’nın bir anda verebileceği bir karar değildi. Düşünmesi gerekiyordu. “Yatağın içindeki yüzüğü nasıl buldun?”

Jean aşağılayıcı bir tavır takındı. “Yatak el yapımıydı. Yatak başlığı sonradan monte edilmişti. O, bana ilk önce görüne bakmamı öğretmişti.”

Colin kapıyı açtı. Yüzü bembeyaz olan ve kırılmış gibi duran sol kolunu sıkıca tutan Tris, Colin’in kolunun altındaydı.

Gemma koşup iki adamın da boynuna atlayıp sevinçten ağlamak istiyordu ama o anda mide bulantısı şiddetlendi ve eliyle ağzını kapadı.

Tris kendi acısına rağmen ona bakıp sıırttı. “Saat yedi olmalı.” Korku içinde Gemma’ya bakan Colin’den uzaklaştı.

“İyi misin?” diye sordu Gemma’yı omzundan tutarak.

Gemma cevabını ayakkabılarına kusarak verdi.

Colin öfkeyle kendinden geçti. Jean’in kendine gelmeye çalışan amcasına eğilip, “Onu yaraladığın için seni öldüreceğim,” dedi.

“Colin, hayır!” diye bağırdı Tris. “Midesini bulandıran şey senin çocuğun.”

Colin adamı gömleğinden yakalamış, ona vurmak için yumruğunu hazırlamıştı ama Tris’in sözleri beynine ulaşır ulaşmaz adamı bıraktı.

“Gemma?” dedi ona bakarak.

Gemma hâlâ mide bulantısının etkisindeydi.

“Onu tuvalete götür,” dedi Tris. “Saçlarını tutma sırası sende.”

Siren sesleri duyuldu. Polisler gelmişti.

“Bunu benden saklamak zorunda hissetmen...” dedi Colin, Gemma’ya sarılırken. Arkalarında polisler ve Roy, Jean’in amcası Adrian’ı kelepçeliyordu. “Senden ne kadar özür dileysem az kalır.”

“Artık geçti,” dedi Gemma.

Colin, Gemma’nın yanağını okşadı. “Hayır. Ben sandım ki sen ve Tris...”

“Biliyorum.” Jean’i kıskandığını itiraf etmesi gerektiğini biliyordu ama şimdi zamanı değildi. Colin’in ona sarılması, güven vermesi çok güzel bir histi.

“Bir daha kıskançlık yapmayacağım,” dedi Colin. “Ve hayatım boyunca kendimi affettirmeye çalışacağıma söz veriyorum.”

“Bunu sevdim,” dedi Gemma ve öpüştüler.

“Seni seviyorum, Gemma. Seni her zaman seveceğim.”

“Ben de seni seviyorum,” dedi Gemma ve Colin onu arabaya taşımak için ısrar edince güldü.

“İyi misin?” diye sordu Colin bininci kez. Jean’in amcasının tutuklandığının ertesi günüydü ve Gemma misafir evindeki koltukta uzanıyordu, bacaklarına bir örtü seriliydi.

Bay ve Bayan Frazier, hatta Shamus etrafta dört dönerken tek yapabildiği gülümsemekti. Bayan Frazier, Gemma’yı en iyi odaya yerleştirmek istemişti ama Colin kendi evlerinin –onun ve Gemma’nın evinin– onun için daha iyi olacağını söylemişti.

“Ben hasta değilim, sadece hamileyim,” demişti Gemma.

Bu sözcükler Bayan Frazier’ı bir kez daha gözyaşlarına boğmuştu.

En sonunda anlaşmaya varmışlardı. Gemma önlerindeki üç günü Frazier’larm evinde geçirecek ve Bayan Frazier onunla ilgilenecekti. Sonra temelli Colin’in evine taşınacaktı.

Colin yüzündeki gurur ve endişe karışımı ifadeyle, “İyi olduğuna emin misin?” diye sordu.

“Evet,” dedi Gemma. “Lütfen git ve olayla ilgilen. Ve Tristan’ın ne durumda olduğunu öğren. Nasıl olduğunu ve başına neler geldiğini öğrenmek istiyorum.”

Roy elinde telefonla içeri girdi. “Bunu ben anlatabilirim. Dr. Tris havaalanına varmak üzereyken telefonunun olmadığını anlamış ve almak için geri dönmüş. Jean’in amcasının evini karıştırdığını görünce şok olmuş.”

Gemma, Colin'e baktı ve Colin başını sallarken Gemma'nın ellerini tuttu. Gemma haklıydı; Adrian Dilek Taşı'nı arıyordu.

"Tris, adamın camdan kaçtığını ama onun da peşinden gittiğini söyledi," dedi Roy.

"Kalıp beni aramalıydı," dedi Colin.

Roy devam etti. "Tris de bunun farkında ama adamın Bayan Wingate'in evine gitmesinden korkmuş ve bu yüzden peşine düşmüş. Adam çalılıkların arasına saklanmış ve bir şeyle Tris'e vurmuş. Ne olduğunu bilmiyoruz ama golf sopası olabileceğini düşünüyoruz. Dr. Tris başım hedef aldığını ama kendisinin onu duyup arkasını döndüğünü söyledi. O yüzden sol kolundan yaralanmış."

"Durumu nasıl?" diye sordu Gemma.

"Kolu kırık ama çok kötü değil. Birkaç hafta sonra bir şeyi kalmayacak. Anne ve babası Sarasota'dan buraya geliyor ve babası bir süre Tris'in işlerini devralacakmış."

"Peki ya Jean?" diye sordu Bayan Frazier. "Bütün bunlarla o nasıl başa çıkıyor?"

Gemma nefesini tutmadan edemedi. Edilean'daki soygunları Jean'in gerçekleştirdiğini öğrenmişler miydi? Colin'e baktı. Geceyi Jean'i sorgulayarak geçirdiğini biliyordu ama neler öğrendiğini Gemma'ya anlatacak vakti olmamıştı.

Colin konuşmaya başladı. "Tris'in şehir dışına çıkacağını öğrenmiş ve amcasının, evini arayabileceğini düşünmüş. Anlaşılan adam Tris'i bir süredir gözetliyormuş. Gemma kustuğu zaman çalılıkların arkasında saklanıyormuş."

Colin, sözlerinin arkasında duracağını söylercesine Gemma'nın elini sıktı ve ona baktı. Gemma'nın ondan bir daha hiçbir şey saklamasına gerek kalmayacaktı.

Colin diğerlerine döndü. "Jean oraya gittiğinde Tristan'ı görmemiş. Tris baygın bir halde tepenin arkasındayken adam da eve ulaşmış. Jean, amcasının Tris'in telefonunu kullanarak Gemma'ya yanına gelmesini söyleyen bir mesaj attığından haberdar değilmiş."

Yanında silahı varmış ve amcasını gafil avlamış. Onu bağlamak için ameliyat bandı kullanmış.”

Colin durdu. “Jean beni aramaya çalışmış ama fırtına Tris’in internet bağlantısını kesmiş. Gemma, Tris’in ona ihtiyacı olduğunu düşünüp doğrudan yanma gitseydi adam Taş’ı alıp Gemma’yı öldürebilirdi.”

Devam etmeden önce birkaç kez derin nefes aldı. “Ama Gemma zekice bir hareketle arabasıyla ön tarafa girmeyip arkadan dolanmış. O sırada da Jean gelmiş ve adamı sandalyeye oturtup bantlamış. Maalesef adam elleri bağlandığı zaman nasıl kaçacağını çok iyi biliyormuş. Gemma ona saldırmazaydı –ki bunu yapmaması gerekiyordu– adam yeğenini öldürebilirdi.”

“Hepsi dilekleri gerçekleştiren bir taş uğruna,” dedi Bayan Frazier nefretle.

Odadaki herkes ona baktı. Artık en büyük dileği gerçekleştiğine göre taşı küçümseyebilirdi.

“Hem Taş nerede ki?” diye sordu Bay Frazier. “Onu görmek istiyorum.”

Gemma konuşacak gibi oldu ama Colin onu susturdu.

“Bu Gemma ile Tristan arasında bir sır,” dedi. “Onu görmedim ve görmeyi de düşünmüyorum. Yıllardır Tristan’ın evinde olduğunu biliyorum ve bu yüzden sahibi o. Onunla konuştuğumda Taş’ı koruması için Gemma’ya vereceğinden eminim. Tabii o da Edilean’da kalmak istiyorsa.”

Bay Frazier elini oğlunun omzuna koydu ve odadakilere baktı.

“Bu çifte kumruları yalnız bırakmaya ne dersiniz?” Cevap beklemeyen herkesi misafir evinden dışarı çıkardı.

Yalnız kaldıklarında Gemma bacaklarının üstündeki örtüyü kaldırdı ve ayağa kalktı. “Seni bilmiyorum ama ben açlıktan ölüyorum.”

Mutfağa gitti ama Colin peşinden gelmedi. Gemma arkasını dönünce Colin'i dizlerinin üstüne çökmüş ve elinde bir yüzük kutusuyla dururken gördü.

Yavaşça ona doğru yürüdü.

Colin yavaşça mavi kadife kutuyu ona uzatırken, "Benimle evlenir misin?" dedi. Gemma kutuyu açtı; içinde biraz eski duran üç pırlantalı, aile yadigârı bir yüzük vardı.

"Eski bir yüzüğü yenisine tercih edersin diye düşündüm," dedi Colin.

"Bayıldım," dedi Gemma, kutuyu eline alıp Colin'e uzattı.

Colin yüzüğü içinden çıkardı ve kutuyu koltuğa attı. Yüzüğü Gemma'nın parmağına taktı. Parmağına tam gelmişti. "Parmak ölçünü annenden öğrendim."

"Annemden mi?" Çok şaşırmıştı.

"Ona kendimi tanıtmam gerektiğini düşündüm ve arayıp iznini aldım."

Gemma koltuğa oturdu. "Ona söyledin mi?.." Karnına baktı.

"Onu aradığımda haberim yoktu."

Gemma oturuyordu, Colin hâlâ dizlerinin üstündeydi. "Bunu ne zaman yaptın?"

"Sandviç dükkânında görüştükten hemen sonra. Kardeşime de söylediğin gibi, berbat haldeydim." Gözleri parladı. "Bebek kıyafetlerini bizim çocuğumuz için aldın, değil mi?"

"Evet." İki eliyle Colin'in yüzünü tuttu ve onu öptü. "Her şeyi dinlemek istiyorum ama çocuğumuz beni öyle acıktırıyor ki kulakların güzel bir başlangıç gibi görünmeye başladı." Ayağa kalktı.

"Gemma?" dedi Colin sabırsız bir ses tonuyla. "Sorumu cevaplamadın."

"Hangi sorunu?"

Colin kaşlarını kaldırdı ve garip duruşuna baktı.

"Ah!" dedi Gemma gülerek. "Zavallı şey. Dizlerin çok acımalıdır. Evet, seninle evlenirim. Evet ve evet ve evet."

“Güzel,” dedi Colin. “Şimdi kalkmama yardım et.”

Gemma kollarını uzattı ama Colin’in yardıma ihtiyacı yoktu. Gemma’yı koltuğa doğru çekti. Yavaşça ve yüreklerini dolduran bütün duygularla birbirlerine dokunup sarıldılar. Bütün şüpheleri ve korkuları silindiği için daha farklı öpüşüyorlardı; tek görebildikleri gelecekleriydi.

Dilek Taşı, insanlara görünmeden parladı. İki dilek daha kabul etmişti. Gemma, bir yere ve insanlara bağlanmış, Colin de gerçek aşkı bulmuştu.

Sonsöz

Gemma haftalarca Shamus'm çizim kutusunu tamir edecek vakit bulamadı. Bu süre zarfında Jean'in amcası davaların ilk duruşmalarının yapılacağı Romanya'ya gönderilmişti. Onu sorguya çekmek isteyen birkaç ülke vardı.

Gemma Colin'e Edilean'daki soygunların arkasındaki gerçeği söylemiş ve Jean için ona yalvarmıştı. Jean'in, amcası yüzünden yeterince şey yaşadığını ve hapse girmeyi, işten çıkarılmayı hak etmediğini söylemişti. Colin ona hak vermişti ama yasaların böyle olduğunu söylemişti.

Sonunda ikilemi çözen FBI oldu. Adrian Caldwell'in tutuklanmasından iki gün sonra kasabaya gelen dedektifler Colin'i, sanki kasaba saklabanıymış ve hiçbir şeyden haberdar olamayacak kadar aptalmış gibi bir kenara attılar. Colin kenara çekilip dedektifler, Edilean'da gerçekleşen soygunların sadece Caldwell'in yeteneğine sahip birinin yapabileceğini dinlerken Gemma da onlara bakıp gülümsüyordu.

"Bunu kimin yaptığını anlayamamana şaşmamalı şerif," dediler şehirli ifadeleriyle sırıtırken. "Yerel halktan kimse anlayamazdı. İlk seferinde saç ve parmak izini atlamam kötü olmuş. Bunlar büyük işlere bağlanıyor ve Caldwell hayatının geri kalanını parmaklıklar ardında geçirecek."

Colin onlara kibarca gülümsemiş ve Noel alışverişlerini Edilean'da yapmalarını önermişti. Dedektifler, Colin'in sırtını sıvazlayıp önerisini kabul etmişlerdi.

Colin'in, Jean'le yaptığı acımasız konuşmaya sadece Gemma şahit olmuştu ve onun için üzüldü. Ama sonra Jean, Colin'in geniş omzunun üstünden Gemma'ya bakıp dudak hareketleriyle, "Teşekkür ederim" demişti.

Bütün bu heyecanlı günlerin ardından, herkesin günlük hayatına geri dönmesi biraz zaman aldı. Bayan Frazier, Gemma'ya nedimelerin elbisesinin ne renk olmasını istediğini sorduğu zaman Gemma ve Colin gözden kayboldu. Basit ve özel bir törenle evlendiler ve hafta sonunda Colin'in evine yerleştiler. İkisi de çok mutluydu.

Eşyalar taşınırken Gemma, Shamus'm çizim kutusunu fark etti ve onu tamir etmeye koyuldu. Gemma'nın düğününe bir tek o gelmişti ve Colin'le birbirlerine yüzük takarlarken çiçeğini tuttuğu için Gemma bunu Shamus'a borçluydu. Kâğıtların Shamus'm resimleri olduğunu düşünüyordu ama kutunun içinden çıkarmaya başladığında sadece yılların etkisiyle oluşabilecek hassasiyeti ve sarılığı görünce kalbi duracak gibi oldu.

Yavaşça ve dikkatle kâğıtları kutunun dibinden çıkardı. Gördüğü ilk şey bir isim ve tarihti. Tamsen Frazier Byan 1895.

Gemma sandalyeye yerleşti ve okumaya başladı.

12 Şubat 1895

Hikâyem manevi teyzem ve eniştem, Cay ve Alex McDowell'in 1834 yılının yaz aylarını, at almak için İngiltere'de geçirmeleriyle başlıyor. Orada bir ev kiralamayı düşünüyorlarmış ama annem, babamın en büyük ağabeyine, Ryp-ton Kontu Ewan'a mektup yazınca bütün kapılar onlara açılmış, birçok yerden davet gelmiş. Bunun aile sadakati uğruna yapıldığını söylemeyi çok isterdim ama maalesef bu doğru değil. Ewan amcamın açgözlü, soysuz –ama zengin– karısı, biz

Amerikalılardan öyle çok nefret edermiş ki Frazier ismini kullanmayı reddediyormuş. Ama Cay teyzemin kızının yakın zaman önce, Amerika'nın en zengin ailelerinden birinin vârisi Grayson Armitage'la evlendiğini bildiğinden onları kalmaları için evine davet etmiş.

Bu davet, evde, Edilean'da ciddi bir hareketlenmeye neden olmuş. Alex eniştem bütün Britanya adalarını, sevdiği atları bulmak için gezerken Cay teyzem yalnız kalacaktı. Aslında bu, Cay teyzem için sorun değilmiş çünkü sanatını en az ailesi kadar çok seviyormuş. Elinde bir kâğıt ve kalem, karşısında da bakabileceği bir şey olursa yeterince mutluymuş.

Ama yirmi dört yaşında ve kısa süre önce terk edilen ben, dünya üzerindeki en mutsuz insan olduğumu düşünüyordum ve Cay teyzemi ona eşlik etme konusunda ikna ettim. Hiç utanmadan Ewan'ın amcam olduğu gerçeğini kullandım. Onun kont olması ve karısının işçi sınıfından gelen Amerikan akrabalarını eve kabul etmemesinin benim için bir önemi yoktu. Tek düşündüğüm, tüm dünyaya – yani Edilean, Virginia'ya– evleneceğimden emin olduğum adamın, eşi olarak başka birini seçmesini düşünmekten başka işlerim olduğunu da kanıtlamaktı.

Bana eşlik etmesi için başka birini daha davet etme noktasına nasıl geldiğimi hatırlayamıyorum. Sanırım bu, Cay'in işiydi. Büyük ihtimalle, eğlendirilmesi gerekecek melankolik bir genç kızla yalnız kalmaktan korktu ve bir arkadaşımı daha getirmem için beni cesaretlendirdi.

Nedeni her ne olursa olsun, dördümüz 1834 yılının ilkbaharında yola koyulduk. Cay ile Alex, uzun zamandır evliydi ama tarihin başından beri birbirlerine âşık gibilerdi –onları el ele gördüğümde gözyaşlarımı tutamıyordum– ve Winnie ile ben vardık.

Louisa Winifred Aldredge kuzenimdi ve beraber büyüümüştük. Babası ve ağabeyi kasabanın doktorlarıydı –Edilean'ın üçüncü nesil Aldredge soyadlı doktorları– ve Winnie tıp konusunda çok bilgiliydi. Kadın olduğu için babasına yardımcı oluyordu. Özenli çay partilerimize kan lekeli ceketıyla gelerek bizi, arkadaşlarını tiksindirirdi. Ameliyatlari ve hatta organ kesimlerini açıkça betimlediğinde bazı kızlar neredeyse bayılacak duruma geliyordu.

Winnie'yi çok becerikli olduğu için severdik. Kızlar ne zaman yapmamaları gereken bir şey yapsa –ki bu genelde acımasız Güney Avrupalı kızlar bizi kışkırttığında– bizi sakinleştiren ve doğru yolu bulmamızda bize yardımcı olan Winnie oluyordu.

İngiltere'ye gitmek için birçok arkadaşımın arasından Winnie'yi seçtim çünkü gerçekten sevdiğim adam tarafından terk edildiğinde bana acımamıştı. Winnie sadece düştüğüm utanç verici durumdan rahatsız olmuştu. “Robert Allandale'in bir atın arkasından çıkan şeyden farkı yok,” dedi. Bunu sadece bir kez söyledi; bunun üzerinde durmadı, daha fazla bir şey söyleme ihtiyacı hissetmedi, bu yeterliydi. Ne hissettiğini biliyordum ve fikrini değiştirmeyeceğini de. Ben ne kadar uçarıysam Winifred Aldredge o kadar oturaklıydı.

İngiltere'ye doğru yola çıktığımızda, bizi uğurlamaya gelen arkadaşlarımıza el sallayabilecek kadar kendime gelmiştim. Haftalar sonra Southampton'a ulaşmıştık ve aklım amcamızın evlenme çağında iki erkek çocuğu olduğu gerçeğiyle doluydu. Büyükleri Julian kont olacaktı. Onu koluma takıp geri dönmem, Robert Allandale'i kıskançlıktan çıldırtmaz mıydı!

Dilek Taşı'n çalan kişinin ben olduğumu itiraf etmeliyim. Büyükbabam öldüğünde sekiz yaşında olmama rağmen,

İskoçya'da yaşamış büyükbabam Shamus'ı en iyi tanıyan bendim. Soğuk kış akşamlarında onun kucağına oturdum ve o da bana hikâyelerini anlatırdı. En sevdiklerim Dilek Taşı'yla ilgili olanlardı. Taş'ı bir cadının, birçok kişinin hayatını kurtaran genç ve güçlü bir Frazier'a şükranlarını sunmak için yaptığından bahsedirdi. Büyükbaba Shamus Taş'ın ailenin her üyesine, yüreklerinden geçen bir dileği gerçekleştirme imkânı sunduğunu söylerdi.

Babası Ursted'in dileğini nasıl harcadığını anlatmıştı. Ursted genç bir adamken tek istediği, tek arzuladığı, klanın liderinin kızı olan güzel Mary McTern'le evlenmekmiş. Ursted böyle bir evlilikle klan içinde güçleneceğini ve diğerlerinin onu önemli biri olarak göreceğini düşünürmüştü. Ailesinin aşağılanması daha fazla kaldıramıyormuş. "Kaldır bunu, Frazier," dermiş insanlar. "Şu kayayı çek." Aklını kurcalayan saygınlık kazanma hırsıyla Taş'ı kutusundan çıkarıp dileğini dilemiş.

Bunu yüreğinden dilemiş olacak ki ertesi gün Mary McTern'ü tek başına yakalamış ve ona zorla sahip olmuş. O zavallı kızın neler yaşadığını düşünmek bile istemiyorum. Bütün Frazier'lar iridir ve doğaüstü bir kuvvete sahiptir. Mary kendisine yapılanları babasına söylemesi durumunda klan içinde savaş başlatacağını bildiği için Ursted Frazier'a âşık olduğunu ve onunla evlenmek istediğini söylemiş. Bütün klan hayretler içinde kalmış. Tatlı, güzel, eğitimli Mary hayatını kaba, cahil ve öfkeli Ursted Frazier'a mı adayacaktı? Annesinin feryatlarının bir kilometre öteden bile duyulduğu söyleniyormuş.

Ama Mary gerçeğin, insanların ölümüne neden olacağını biliyormuş ve henüz on altı yaşındayken yirmi iki yaşındaki Ursted Frazier'la evlenmiş. Sonrasında herkes adamla dalga geçmeye, aşağılamaya devam etmiş ve o

da bütün öfkesini karısından çıkarmış. Mary vücudundaki morlukları elinden geldiğince saklamaya çalışıyor ve ailesine yuvasında çok mutlu olduğunu söylüyormuş. Sağlıklı bir kadın olan Mary dünyaya sekiz iri ve sağlıklı erkek evlat getirmiş. Onlar büyüdüğünde Ursted eşine gösterdiği öfkeli tavırları onlara da yöneltmeye başlamış.

Anneleri, dört büyük oğlana Taş'tan bahsetmiş ve hepsi gönüllerinden geçen şeyi dilemişler. Hepsi sıradan delikanlılarmış ve tek istedikleri, babalarının elinden kurtulabilmek ve uzakta bir iş bulabilmekmiş. Ve öyle de olmuş. Ama Shamus, benim büyükbabam, ailesinin yanından ayrılabilceği yaşa eriştiğinde, onları terk etmemiş. Annesini ve üç küçük kardeşini korumak ve kollamak için orada kalmış.

Bir gece sarhoş babası eve dönmemiş. Büyükbabam olanların detaylarından hiç bahsetmedi ve ben o gece yaşananları kafamda canlandırmak dahi istemedim. Ama sonunda Shamus, annesi ve üç erkek kardeşi huzura kavuşmuş. Fakat müsrif babaları geriye borçtan ve tepele-
rindeki çatıdan başka hiçbir şey bırakmamış. Aile o kadar fakirmiş ki hayatta kalabilmeleri bile mucize.

Büyükbabam Shamus derdi ki ona göre bütün ailenin aşağılanması fakirlikten kötüymüş. En büyük düşmanları kuzeni, klanın lideri olacak Angus McTern'müş. Oğlanen sık sık kavgaya ederlermiş ve klan her seferinde Angus'un tarafında olurmuş. Shamus, Klana ait mal mülk kumarda kaybedilince, Angus'un gelecekte sahip olacağı güç ve zenginlikten mahrum kalmasına sevindiğini söylemişti. Ama klandaki herkes Angus'u liderleri olarak görmeye devam ediyor ve Frazier'ları hâlâ hor görüyormuş. Shamus henüz çocukken bir adamın, "Bir öküz kadar irisiniz ama bir o kadar da kafasız," dediğini duymuş.

Büyükbabam adamı “arka tarafa çektiğini” söyledi ama ne yaptığını hiç anlatmadı.

Edilean Talbot adındaki İngiliz kadının bir süreliğine orada yaşamak için McTern’lerin şatosuna gelmesiyle Shamus Dilek Taşı’nı kullanmaya karar vermiş. Taşı elinde tutup bir sürü altın sahibi olmayı dilemiş.

Annesi, Mary, Taş’ın dilekleri gerçekleşirmek için kendine has yollar izlediğine ve birçoğunun da kötü sonuçlanmasına şahit olmuş. Kocasının dileği yüzünden yıllarca acı çekmiş ve bunun çocuklarının başına gelmesini istemiyormuş. Kendisinin, dileğinin kabul edilecek kadar Frazier olup olmadığı konusunda çekinceleri varmış ama yine de Shamus’ın plansız dileğini dengelemeye çalışmış. Taş’ı elinden almış ve altını bulmasını ama aynı zamanda daha güzel bir hayat sürmesini dilemiş. Yani sevecek birini bulmasını kast etmiş. Oğullarının hiçbirinin aşk için dilekte bulunmaması, kocasının ona vurmasından daha çok canını yakıyormuş. Oğullarının hiçbirisi gerçek aşkla tanışmamış ve kesinlikle hiç hissetmemiş ve Mary bunun gerçekleşmesini canı gönülden istiyormuş.

Büyükbabam Shamus hikâyesinin devamında, Amerika’ya nasıl geldiğini ve Angus McTern’ü ölümden kurtardığı bölümleri anlatırken hep gülerdi. “O gün bayram gibiydi,” derdi. Ben aslında kuzenin düştüğü komik duruma sevindiğini bilirdim.

Büyükannem Pru’yla aralarındaki ilişkiyi dinlemeyi çok severdim. Büyükannemin Edilean’ın amcasını aramak için McTern şatosuna geldiğini ve Shamus onu gördüğü anda âşık olduğunu söylemişti. “Yüklü bir arabayı çekebilecek güçte bir ata biniyordu,” derdi gözleri dolu dolu. “Ve attan indiğinde neredeyse benim boyumdaydı.”

Aynı hikâyeyi Büyükannem Pru'dan da dinledim ama biraz daha farklıydı. Shamus Frazier'ı ilk gördüğü anda onu samanlığa götürüp ona sahip olmak istediğini söylerdi. "Kız gibi davranan erkeklerden çok sıkılmıştım!" Bu hikâyeyi ne zaman dinlesem, birbirlerini bulmalarına hayret ederdim. Büyükannem bir kont kıızıken, büyükbabam seyisten biraz daha iyi durumdaymış. Büyükannem iriymiş ama şişman değilmiş; uzun boylu ve kahn kemikliymiş. Ve gençliğinde öyle güzel bir kadın da değilmiş. "Güzellik karışındakinin gözündedir," derdi ve gülerek kocasının sırtına daha zayıf bir adamı yere serecek türden bir şaplak indirirdi.

Ben sekiz yaşma geldiğimde büyükannem ve büyükbabam oldukça yaşlanmıştı ama büyükbabam Shamus, kuzeni Angus ölmeden dünyadan ayrılmayacağını söylerdi hep. Angus, eşi Edilean'ın 1817 yılında ölmesinin ardından daha fazla yaşamak istemedi. Ertesi sene o da öldü. Büyükbabam Shamus Angus –onun için "eski düşmanım" derdi– öldükten sonra çok mutlu olacağını söylerdi ama böyle olmadı. Angus'un ölümünün ardından Shamus birden çöktü ve büyükannem Pru'nun ölümünden sonra sadece üç ay dayanabildi. "Artık herkes gitti," dedi ve sonradan içinde can verdiği yatağında yatarken uzanıp elimi tuttu. "Düşmanlar, arkadaşlar, ailem, hepsi gitti. Sanırım ben de onların yanına gideceğim. Yaşlı Angus'a birkaç numara yapıp onu sinirlendirmeye çalışacağım!" dedi gülerek. O günden üç gün sonra öldü. Uyudu ve bir daha uyanmadı. Annem onu bulduğunda hâlâ gülümsediğini söylemişti. Babam Colin, onun Prudence'ma kavuştuğunu ve çok mutlu olduğunu söylemişti. "Diğer yarıları olmadan bir tam edemiyorlardı."

Büyükbabamın öldüğü günün öğleden sonrasında Dilek Taşı'nı soran tek kişi bendim çünkü onu ailenin İncil'inin

yanındaki kutuda sakladığım biliyordum. Babam bunun bir efsane olduğunu söylemişti, hem eski hikâyelere pek kulak asmazdı zaten. O gününü yaşayan bir adamdı ve en büyük tutkusu arabalardı. Ülkedeki en iyi yük ve at arabalarını üreten bir şirketi vardı. Başkan Madison bile ona sipariş vermişti. (Babam, insanlar kısa boylu adamı uzun sansınlar diye koltukları yüksek yapmak zorunda kaldığında çok gülmüştü.)

“Büyükbabamdan hatıra olması için Dilek Taş’ını ben alabilir miyim?” diye sordum ve babam evet anlamına gelecek bir şeyler homurdandı. Babama bir şeylerle uğraşırken soru sorduğumda, sırf oradan ayrılmam için evet dediğini biliyordum. Diğer taraftan annem gözünü, kulağını benden ayırmaz, neler karıştırdığımı her zaman bilirdi. Bu yüzden Taş’tan ona hiç bahsetmemiştim. Babamın da bir şey söylemeyeceğini umuyordum. Ama bu konuda pek şanslı değildim. Annem Taş’ın kaybolduğunu fark etti ve benim aldığımı hemen anladı. Taş’ı elimden aldı ama büyüdüğümde, çalışma masasının altındaki küçük kurşun kutuyu buldum. (Kurşun büyüğü içeride tutuyordu. Taş’ı dışarı çıkarınca, çalışmaya başlıyor ve parıldıyordu.) İkinci seferinde kimsenin iznini istemedim ve Taş’ı çıkarıp avcuma aldım; Robert Allandale’in beni sevmesini diledim.

Sanırım bu gönlümden geçen bir şey değildi çünkü Robert bana ihanet etti. Babası ölmüş ve kendisine miras olarak üç ev bırakılmış bir kız buldu. Ailem öldüğünde bana onlardan kalacak bir miras vardı ama o zamana kadar onların cömertliğiyle yaşayacaktım ve Robert da bunu biliyordu.

Efsaneye göre Taş Frazier’ların tek bir dileğini kabul ediyordu ve Robert’la ilgili dileğim kabul edilmediyse, dilek

hakkım hâlâ var demekti. Bu düşünceyle Taşı İngiltere'ye götüreceğim bir ceketimin cebine koydum. Annem Taşın kaybolduğunu anladığında kimin aldığını biliyordu. Erkek kardeşim de en az babam kadar ilgisizdi. Tanrı beni bağışlasın ama Taşı yerinden çıkarmadığıma yemin ettim ve bunu kimin yaptığını da bilmediğimi söyledim. Bunlar Robert'in evleneceği gün oldu ve sanırım bu yalanım Tanrı'nın gözünden kaçtı.

Dilek Taşı'nı kolumda bir adamla geri dönmek üzere kullanmak için İngiltere'ye götürdüm. Ama dilek dilemeye ihtiyacı olan Winnie'ydi, ben değil.

O ve yakışıklı Julian birbirlerine âşık oldular ve evlenmek istediler. Ama kocasının bütün Amerikalı akrabalarından nefret eden kibirli üvey annesi, Julian'ın unvana sahip olacağını düşünmeye bile dayanamıyordu. Her şeyin şişman ve çirkin oğlu Clive'in olmasını istiyordu.

Winnie'ye bunu söylemedim ama Julian'ın üvey annesinin onları camdan gözetlediğine şahit olmuştum. O ve Winnie bir şeylere gülüyorlardı. Birbirlerine dokunmamalarına veya münasebetsiz bir şeyler yapmamalarına rağmen âşık oldukları rahatça anlaşılıyordu. Ertesi gün kaçmayı planladıklarını bir tek ben biliyordum. O kadının bakışları beni korkuttu. O gece Dilek Taşı'nı kurşun kutusundan çıkardım ve Julian ile Winnie'nin sonsuza kadar beraber olmalarını diledim.

Ama ben dileğimi dilediğim sırada Julian'ın çoktan ölmüş olduğunu bilmiyordum.

Ertesi gün Winnie'ye Julian'un cansız bedeninin bulunduğu söylendiğinde Winnie çok sakindi. Hiç ağlamadı. Sadece onu seven insanlar acısını içinde yaşadığını biliyordu.

Bütün göz yaşlarını üvey annesi döktü. Julian'ın çatıdan kazara düştüğüne hiç inanmıyorum. Rezil üvey annesi

cenaze sırasında çok ağladığı için kiliseden çıkarılırken bütün o gözyaşlarını görmezden geldim. Cay teyzeme Julian'ı onun öldürdüğünü söyledim.

Cay teyzem hiçbir şey söylemedi ama sanırım o da bana katılıyordu. Kısa süre sonra İngiltere'den ayrıldık ve henüz yoldayken Winnie, Julian'ın bebeğini taşıdığını fark etti. İşte o zaman gözlerinden yaşlar akmaya başladı... hem sevinç hem de hüznü dolu yaşlar.

Bana göre Winnie'nin haberi Dilek Taşı'nı doğrular bir kanıttı. Dileği gerçekleştirmek için elinden geleni yapmıştı ama dileğimi daha önce söylemiş olsam Julian'ın hâlâ hayatta olup olmayacağını da merak ederim.

Winnie'ye dileğimden bahsetmedim çünkü benimle alay edip bebeklerin nasıl yapıldığını anlatmaya başlayacağından emindim. Ayrıca mutluluğuna gölge düşürmek istemedim.

Bu haberi hemen Cay teyzem ve Alex eniştemle paylaşmak istedi. Gemide onların kamerasına giderken öfkelenenlerinden korktum ama korktuğum olmadı. Zinanın ne büyük bir günah olduğu hakkında kimse ders vermeye kalkmadı. Aslında, gençlerin ne denli tutkulu olduğunu biliyormuş gibi birbirlerine gözlerini kırıştırtarak baktılar.

Ben hâlâ Winnie'nin ailesinin vereceği tepkiden çekiniyordum. Onlarla önce Alex eniştemin konuşmasına izin vermeyi kabul etti. Bu konuşmada her ne söylendiyse işe yaramıştı çünkü etrafımızda sadece mutluluk rüzgârları esiyordu. Ailesi kilise kayıtlarında çocuğun adının Patrick Julian Aldredge olarak geçmesini ve ağabeyi ile karısının nüfusunda gösterilmesi için gerekli ayarlamaları yaptı. Bu durum çocuğun aşığılanmasını önleyecekti.

Winnie, büyükannesi ve büyükbabasından kalan mirasla kasabanın dışındaki gölün hemen yanına küçük bir ev

yaptırdı ve çocuğunu orada büyüttü. Resmi olarak doktor unvanı almadı ama babasından ve büyükbabasından bu işi devam ettirecek kadar şey öğrenmişti.

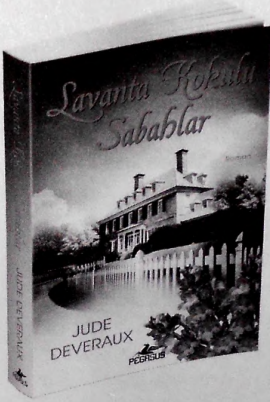
Genç Patrick büyüüp babası kadar yakışıklı bir adam oldu ve kasabının doktoru oldu.

Winnie'ye gelince, o sevdiği adamı kaybetmenin acısını hiç unutmadı; hiç evlenmedi. Cay teyzem Julian'ın küçük bir portresini oydu ve Winnie'nin oğluyla beraber yaşamak için yaptırdığı evin şöminesinin üstüne yerleştirdi. Alex eniştem resmin açılması için tuhaf bir şifre yaptı. Onun arkasına Dilek Taşı'nı sakladık. Umarım bu gizem bir daha hiç açıklanmaz. Beni sevecek ve benim de onu sevebileceğim birini bulmam için büyüye ihtiyacım olmadığını anladım. Hayatım çok güzel gidiyor. Duygusallık yapmak istemiyorum ama bunca seneden sonra bile Winnie'yi her gün özliyorum.

LAVANTA KOKULU SABAHLAR

Edilean Serisi - 1

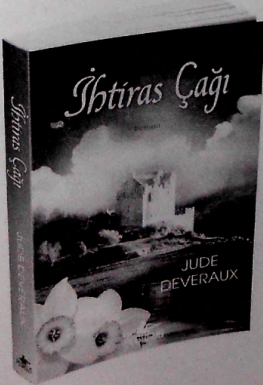
*Yıllar önce zamansız sonlanan bir sevdâ,
Sırların ortasında filizlenen yeni bir aşk,
Geçmişte ve bugün, her şey aşk uğruna...*

*“Geçmiş ve bugün arasında gezinen
Edilean serisinin ilk kitabı Lavanta
Kokulu Sabahlar, kaçırdıklarınızın
farkına varmak için tekrar tekrar okumak
isteyeceğiniz kitaplardan. Deveraux’nun
dönüşü muhteşem olmuş.”*

The Romance Reader

İHTİRAS ÇAĞI

Edilean Serisi - 2

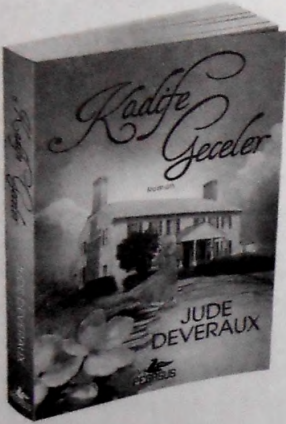
*Birbirinden tamamen farklı
bir kadın ve bir erkek,
Gerçeğe dönüşen hayaller,
İnatla yeşerip çiçek açan bir aşk...*

*“Deveraux, cesur kadınlar, kötü adamlar ve
karşı konulmaz kahramanlar ile incelikle
kaleme alınmış yardımcı karakterler
yaratmak konusunda bir usta... Hikâye
hızla akıyor ve romantizm kıvılcımlarıyla
okuyucuyu romana bağlıyor.”*

Publishers Weekly

KADİFE GECELER

Edilean Serisi - 3

Peşindeki suçlulardan habersiz, güzel bir genç kadın, kasabanın sırlarını keşfetmeye kararlı, çekici bir dedektif, hız kesmeyen macerayla alevlenen, tatlı bir aşk...

“Deveraux, bir kez daha kaslı erkekleri kendine bağlayan, asi ruhlu ve çekici bir kadın başkahramanla hayranlarının tüm beklentilerini karşılıyor... Kadife Geceler, macera dolu yasak aşk hikâyesiyle okuyucuları gülümsetecek.”

Booklist

YASEMİN KOKUSU

Edilean Serisi - 4

Hayatı pahasına kaçmak zorunda olan yakışıklı bir İskoç, keşfetmeye meraklı, esprili ve yetenekli bir genç kadın, bütün tehlikelere bedel, tutku dolu bir aşk...

“Deveraux, âşıkların klasik atışmalarını ve şaşırtmacalı olay örgüsünü, kırık kalplerin timsahlar ve zehirli yılanlar kadar ölümcül olabildiği, egzotik bir tarih sahnesine ustalıkla yerleştirmeyi başarmış.”

Publishers Weekly

“Devamını iple çekeceksiniz.”

Daily Telegraph

JUDE DEVERAUX

Fairdale, Kentucky doğumlu Jude Deveraux'nun *New York Times* çoksatanlar listesine giren otuzun üzerinde romanı bulunmaktadır. Eserleri dünya çapında altmış milyondan fazla satan ve on sekiz dile çevrilen yazar, kitapları için araştırma yapmadığı zamanlarda kişisel gelişim kitapları ve polisiye romanlar okumakta, bahçesiyle ilgilenmekte ve boks derslerinde genç erkeklere sağ kroşesinin ne kadar sağlam olduğunu göstermektedir.